NACIONÁLNĚSOCIALISTICKÁ RASOVÁ NAUKA

KOLEKTIV AUTORŮ

Kolektiv autorů – Nacionálněsocialistická rasová nauka

SESKLÁDÁNO A PŘELOŽENO Z PŮVODNÍCH PUBLIKACÍ JEDNOTLIVĚ UVEDENÝCH V KAŽDÉ KAPITOLE

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

Význam rasy **7**

Rasová myšlenka nacionálního socialismu **21**

Probuzení nového ducha 28

Proč národy zanikají? 31

Prostředí nebo dědičnost? 37

Nordická rasa 44

Materialismus? 46

Úkol 48

Rasy v Evropě a německý národ **49**

Fyzické charakteristiky 51

Duševní charakteristiky 59

Německý národ 69

Rasová nauka **79**

Alpínská (východní) rasa 90

Východobaltská (baltická) rasa 107

Mediteránní (západní) rasa 125

Nordická rasa 146

Fálská rasa 167

Dinárská rasa 182

Mimoevropské rasové vlivy 201

Rasová psychologie **225**

Výzkum rasové duše 225

Otázka hodnoty 241

Poznatky 247

Definice árijského původu 253
Nacionální socialismus a pojem „Árijec“ 253
Doklad árijského původu 262
Nordická myšlenka 267
Význam rasového myšlení pro lidské dějiny 299
Rasová politika 344
Rasově-politická výchova 344
Nacionálněsocialistická rasová politika 369
Nacionálněsocialistické rasové smýšlení 383
K řešení židovské otázky 395
Rasová a dědičná péče v legislativě Třetí říše 401
Rasový stát 429
Úkoly rasové politiky 438
Tři životní nebezpečí: klesající porodnost, protiselekce, rasové míšení 439
Klesající porodnost 439
Protiselekce 463
Rasové míšení 472
Národnostní homogenizace a rasové míšení 476
Rasová politika - nejdůležitější úkol 478
Rasa jako zákon života 488
Rasová politika a válka 488
Biologické zákony života 489
Rasové míšení 492
Boj o domov duše 494

Sestup do magického světa 495
Překonání dualismu prostřednictvím zákona života rasy 499
Rasa jako ústřední bod kulturního hodnocení 499
Rasa a náboženství 501
Rasa a věda 505
Koncept rasy a světa 512
Naše víra 514

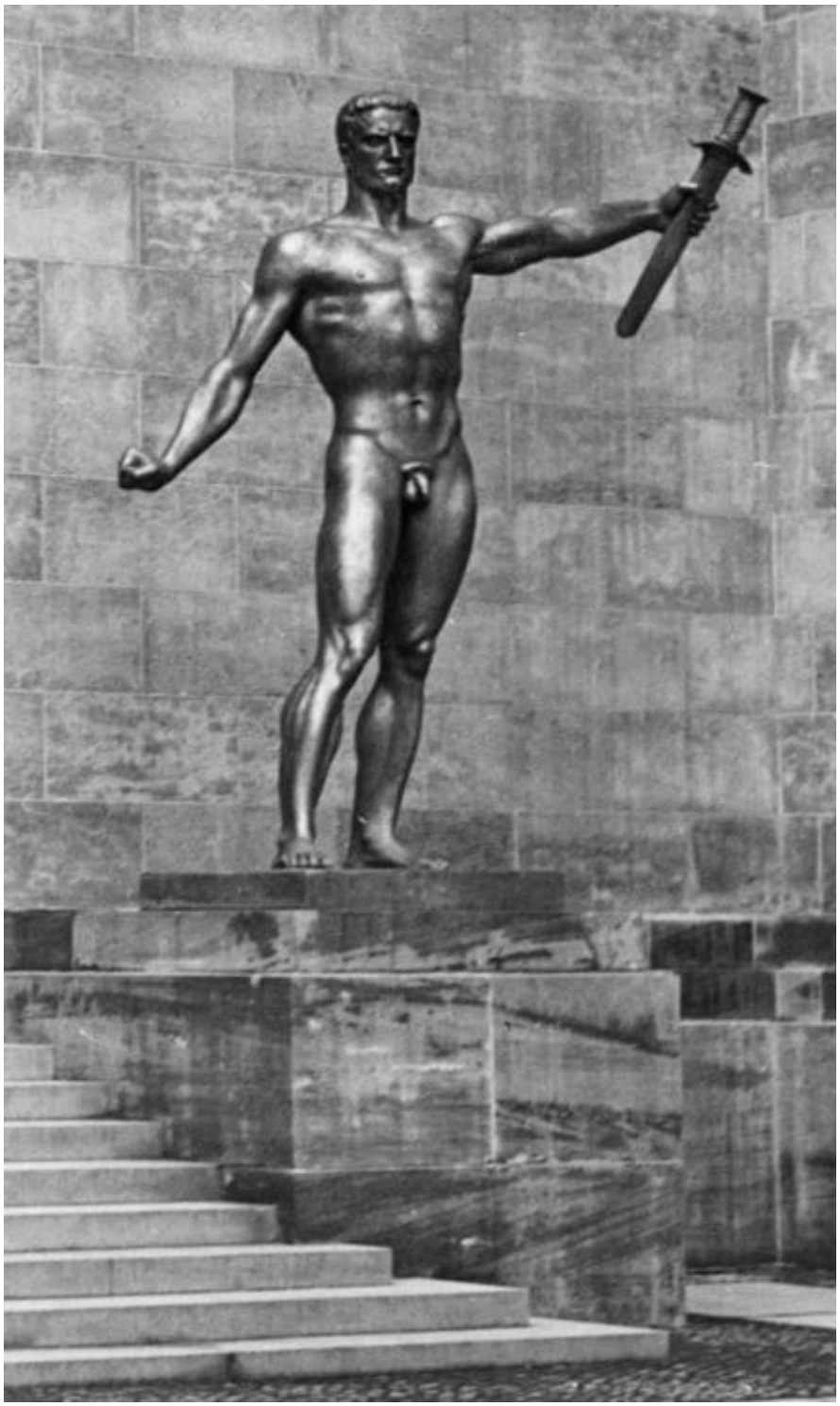

„Dnes se probouzí nová víra - mýtus krve. Jedná se o víru, že bránit krev znamená bránit i božskou podstatu lidstva obecně. Je to víra prozářená nejjasnějším poznáním, že nordická krev představuje ono mystérium, které překonalo a nahradilo starší svátosti.“ – Alfred Rosenberg

Význam rasy

Úryvek z knihy Rassische Geschichtsbetrachtung od Johann Von Leers, 1941

Co je to rasa?

„Rasa je představována skupinou lidí, která se od každé jiné skupiny lidí odlišuje vlastní kombinací fyzických charakteristik a duševních vlastností a která vždy plodí pouze svůj vlastní druh.“[1]

Rasy existují v rostlinné říši, v živočišné říši i mezi lidmi, neboť rasa vždy představuje kombinaci fyzických a duševních vlastností.

Duševní vlastnosti lidí se také liší; neexistuje žádná „lidská duše“, která by byla u všech ras stejná, ale stejně jako se fyzická podoba ras jasně liší jedna od druhé, liší se i jejich duševní povaha.

Rasu je třeba odlišovat od jazykové rodiny – v rámci lidstva rozlišujeme jazykové rodiny, tj. skupiny jazyků, které sdílejí společnou strukturu a alespoň ty nejdůležitější slovní kořeny: jednou z takových jazykových rodin mezi černochy je bantská jazyková rodina a sudánská jazyková rodina; mezi indiány existuje řada jazykových rodin; u Evropanů rozlišujeme indo-germánskou (indoevropskou), ugrofinskou a ural-altajskou jazykovou rodinu; dále pak baskičtina představuje samostatný jazyk bez příbuzných.

Indoevropská jazyková rodina, která je spjata strukturou své gramatiky a základními jazykovými kořeny, zahrnuje

[1] Prof. Hans F. K. Günther, Rassenkunde Europas, s. 8.

následující podrodiny: germánskou, slovanskou, baltskou, ilyrskou (albánskou), románskou, rhétskou a helénskou.

Germánskou jazykovou rodinu dnes zastupují: Dánové, Švédové, Norové, Islanďané, Faerčané (Faerské ostrovy), Němci, Nizozemci a Angličané; slovanskou podrodinu zastupují: Poláci, Velkorusové, Bělorusové, Ukrajinci, Wendové, Češi, Slováci, Slovinci, Chorvaté, Srbové, Bulhaři; baltskou skupinu představují Litevci a Lotyši, ilyrskou skupinu Albánci; románskou skupinu (národy, které přijaly provinční latinu) představují Italové, Španělé, Portugalci, Francouzi, Valoni a Rétorománi; keltskou skupinu dodnes představují skotští Gaelové, Valaisané, Irové a Bretonci a helénskou skupinu představují moderní Řekové.

(Do ugrofinské skupiny patří Finové, Estonci, četné kmeny ruských Finů, Livonci a Maďaři; do uralsko-altajské skupiny patří Turci a turkické národy v Rusku.)

Z jazykové rodiny, ke které člověk patří, nelze zatím odvodit jeho rasu, a dnes se jazyková příslušnost a rasová příslušnost neshodují; ačkoli indoevropské jazyky byly v podstatě vytvořeny lidmi nordické rasy, dnes jimi hovoří všechny národy, které mají pouze malý podíl této nordické rasy nebo žádný.

Tak tomu bylo již od samého počátku, neboť ani mezi prehistorickými germánskými, keltskými, slovanskými a dalšími národy nebyli zdaleka všichni, kdo mluvili těmito jazyky a patřili k těmto skupinám, rasově totožní s ostatními; ani oni netvořili skupiny lidí s naprosto jednotným rasovým složením – neexistuje tedy žádná slovanská, keltská, germánská

či románská rasa a jazyková rodina se s rasou neshoduje a nikdy se neshodovala.

Rasu je třeba odlišovat od národnosti, neboť neexistuje žádná španělská, francouzská ani švédská rasa – národnost a rasa se neshodují.[2]

Národnost, jako je například německá nebo francouzská, může zahrnovat lidi velmi odlišných ras – zatímco rasa je vědecký pojem, národnost je pojem historický.

Rasa a kontinent se neshodují – ačkoli skutečně nacházíme nejstarší výskyt nordické rasy v Evropě, neznamená to, že existuje evropská rasa, ale spíše to, že v Evropě existuje několik ras.

Následujících pět ras je zastoupeno u všech evropských národů, čistokrevných i smíšených - kromě vlivů méně zastoupených ras, které budou popsány později:

Nordická rasa: vysoká, dlouholebá, úzký obličej s výraznou bradou; úzký nos s vysokým kořenem nosu; jemné, hladké nebo vlnité světlé (zlatavě blond) vlasy; hluboce vsazené, světlé (modré nebo šedé) oči; růžovobílá barva kůže.

[2] V oficiální stranické publikaci Organisationsbuch der NSDAP se o odlišování rasy od národnosti píše: „Německá krev nevytváří vlastní rasu. Německý národ se skládá ze zástupců různých [evropských] ras. Všechny tyto rasy se však vyznačují tím, že jejich krev je vzájemně kompatibilní a míšení těchto krví, na rozdíl od krve, která s nimi není příbuzná, nevytváří překážky a problémy. K německé krvi lze bezpochyby přirovnat krev těch národů, jejichž rasové složení je podobné německému národu. To platí pro všechny národy obývající uzavřené prostory Evropy. Na krev, příbuznou s německou, se pohlíží stejně ve spojitosti se všemi jejími vlastnostmi. Proto menšiny žijící v Německu, například Poláci, Dánové atd. se mohou stát občany Říše.“ Robert Ley. Organisationsbuch der NSDAP, 1943, Zentralverlag der NSDAP, s. 566.

Západní (mediteránní) rasa: krátká, dlouholebá, úzký obličej s méně výraznou bradou; úzký nos s vysokým kořenem nosu; jemné, rovné nebo vlnité hnědé nebo černé vlasy; hluboce vsazené hnědé oči; hnědavá barva kůže.

Dinárská rasa: vysoká, krátkolebá, úzká, se strmým, useknutým týlem; velmi silný nos, který s vysokým kořenem nosu vyčnívá daleko ven, klesá dolů v chrupavčité části a směrem dolů se stává docela masitým; kudrnaté hnědé nebo černé vlasy, hluboce vsazené oči, hnědavá barva kůže.

Východní (alpinská) rasa: krátká, krátkolebá, široká tvář s nevýraznou bradou; tupý, krátký nos s plochým kořenem nosu; tvrdé, hnědé nebo černé vlasy; dopředu posazené hnědé oči; žlutohnědá kůže.

Východobaltská (baltická) rasa: krátká, krátkolebá, široká, s těžkou, mohutnou spodní čelistí, nevýraznou bradou, tupým, poměrně širokým, krátkým nosem s plochým kořenem nosu, tvrdé, světlé (popelavě blond) vlasy, dopředu posazené světlé (šedomodré nebo bělomodré) oči, světlá barva kůže s šedým nádechem.[3]

[3] Hans F. K. Günther, Rassenkunde Europas, s. 9

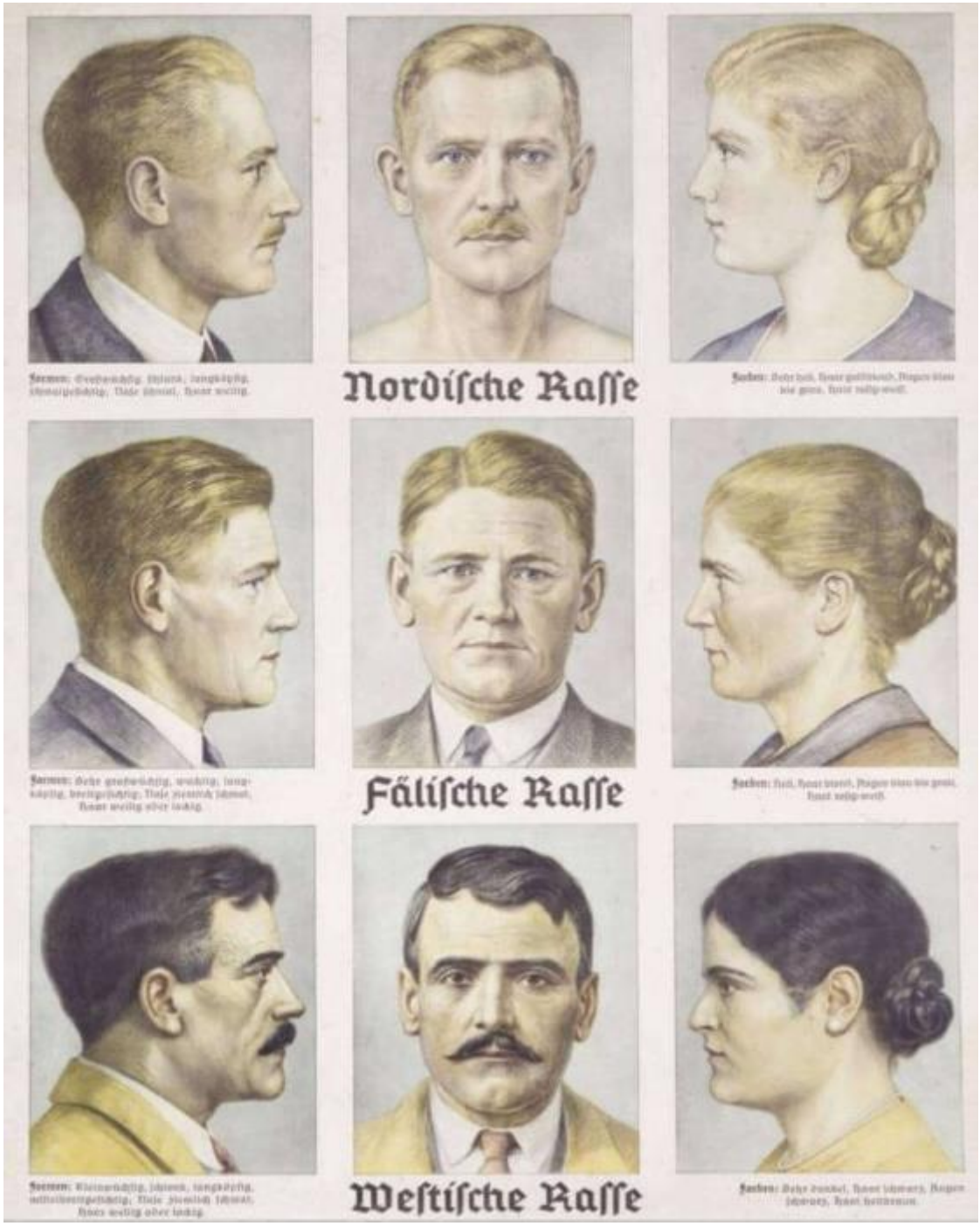

Naučná tabule „obrazy německých ras“ (kolem r. 1935) byla používána na německých školách: nordická, fálská a mediteránní rasa.

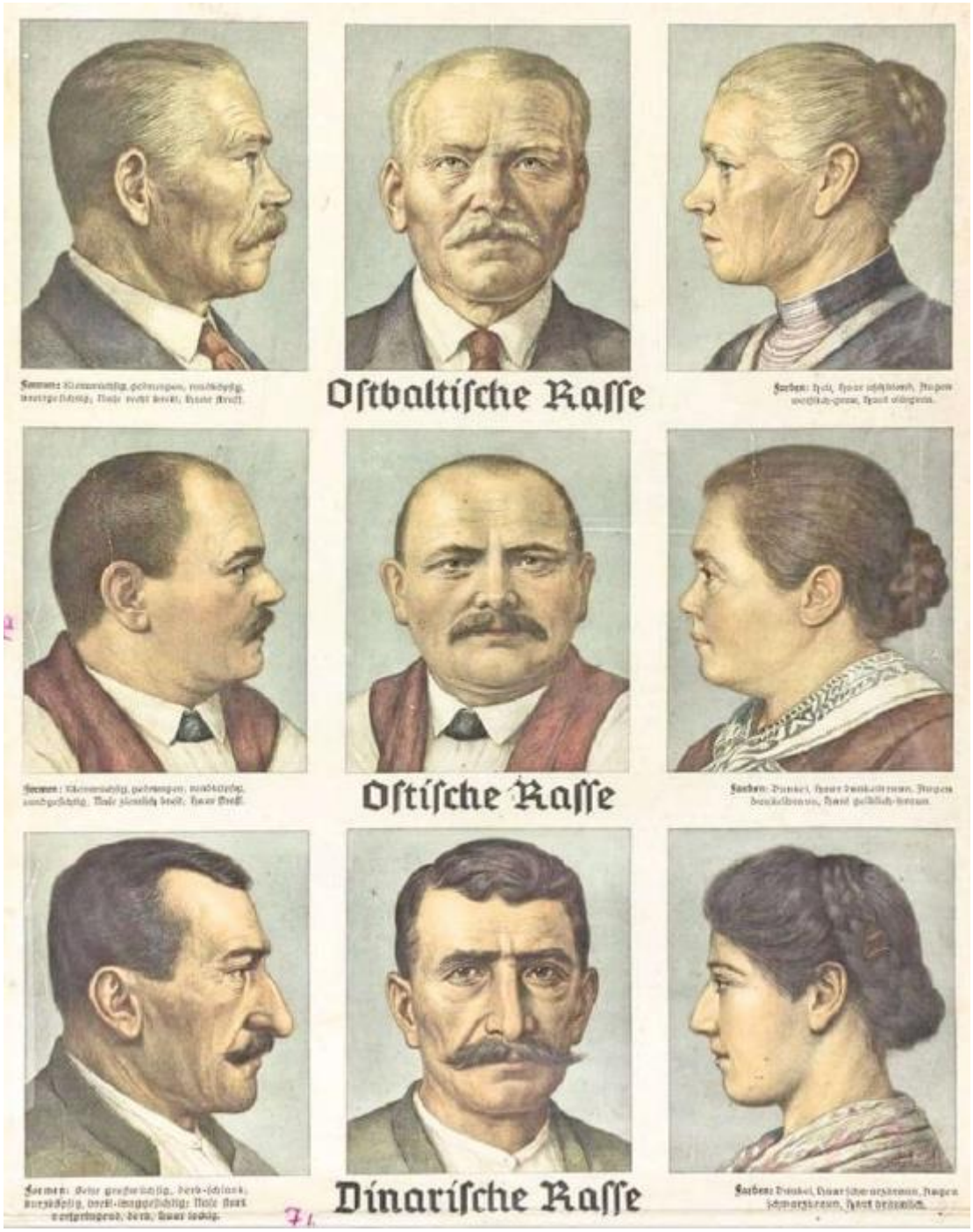

Východobaltská (baltická), východní (alpinská) a dinárská rasa.

Neexistuje tedy žádná „evropská rasa“, „africká rasa“ ani „asijská rasa“ – existuje naopak několik evropských, několik afrických a několik asijských ras.

Je třeba rozlišovat mezi rasou a barvou pleti – v minulosti (podle metody velkého švédského přírodovědce Linného) byly lidské rasy klasifikovány výhradně podle barvy pleti a hovořilo se o: bílé rase, žluté rase atd.; ve skutečnosti však existuje několik bílých ras, stejně jako několik ras se žlutavým a hnědožlutým odstínem pleti.

Barva pleti sama o sobě nám neposkytuje dostatek informací o rasové příslušnosti člověka; tu lze určit pouze na základě souhrnu jeho fyzických a psychických charakteristik.

Čisté rasy důsledně plodí potomky stejného čistého typu; u jednotlivce však jen zřídka najdeme rasový typ, který by byl zcela čistý, a nikde nenajdeme velkou populaci složenou výhradně z lidí jedné rasy bez příměsi.

Když se však několik ras kříží, objevují se podle Mendelových zákonů zástupci čisté původní rasy: v rostlinné říši, kde dědičnost často zahrnuje jen několik znaků, je taková „Mendelova segregace“ čistého rasového kmene skutečně snazší než u lidí, kteří dědí četné znaky.

Pár s tmavými vlasy, štíhlou, úzkou postavou a tmavýma očima, kterému se narodilo světleblonďaté dítě s modrýma očima, mohl tedy „recesivně“ nést genetický znak pro modrooké a světlovlasé jedince z otcovy nebo matčiny strany, případně z obou linií dohromady: tento genetický materiál se pak znovu projevil.

V oblasti dědičnosti rozlišujeme mezi dominantní dědičností, která se projevuje vždy, a recesivní dědičností, která se předává ve skryté formě a znovu se objeví až po vynechání jedné generace. Antropologie poměrně přesně určila, které fyzické vlastnosti se dědí dominantně a které recesivně – pokud

jde o psychologické rysy a intelektuální schopnosti, výzkum je v některých případech zdaleka neúplný, u řady z nich však byla dominantní či recesivní dědičnost prokázána (viz Schultze-Naumburg, „Die Vererbung des Charakters“, F. Enke, Stuttgart).

Když zde hovoříme o rase, děláme jasné rozlišení mezi rasou a jazykovou rodinou (germánskou, románskou), mezi národy (německým, francouzským), mezi kontinenty a mezi barvou pleti; za rasu považujeme pouze tu skupinu lidí, která má stejné fyzické a duševní rysy a vlastnosti, které ji odlišují od všech ostatních skupin lidí.

***

Každá rasa má svou prehistorii sahající tisíce let do minulosti, která se odehrávala za velmi specifických životních podmínek.

Vnější prostředí samo o sobě nemůže rasu změnit – pokud umístíte zakrslou borovici z vysokých hor do skleníku, zůstane zakrslou borovicí; může sice vyrůst a rozrůst se – ale pokud její semena vrátíte do vysokých hor, stanou se z nich opět pravé zakrslé borovice: pobyt rostliny ve skleníku nezměnil její dědičnost.

Evropan, který přijede do Afriky, tam nezplodí děti s tmavou pletí, pokud do rodiny nevstoupí žádná africká krev, a africké slunce ani klima jim nevtisknou africké rysy; prostředí tedy rasu nemění, má však selektivní a vyřazovací účinek – jedinci, kteří nejsou přizpůsobeni konkrétnímu novému prostředí, tam zahynou, zatímco ti, kteří se adaptují obzvláště dobře, přežijí.

Každá rasa tak v průběhu velmi dlouhých období prošla selekčním a vyřazovacím vlivem konkrétního podnebí, země s jejími geografickými a ekonomickými podmínkami; je tedy k této krajině zvláště přizpůsobena, protože všichni jedinci, kteří se do ní nehodili, zahynuli, zatímco ti, kteří byli pro ni zvláště způsobilí, přežili.

Pojem „rasa“ je sice vědecký termín, má však přesto velký význam pro historický vývoj lidstva; pokud se podle toho, co dnes víme, liší nejen fyzická, ale i duševní a duchovní konstituce lidí v závislosti na jejich rase, pak jsou i umění, náboženské představy, schopnost politické organizace atd. určovány rasovým složením národa – vymření určité rasové složky může změnit celý charakter národa a příchod tvůrčí rasy do určitého regionu jej může proměnit v centrum kultury.

Za pochopení významu rasy vděčíme minulému století: ve středověku a v období osvícenství se ještě věřilo, že lidé jsou v podstatě stejní a že pozorovatelné rozdíly způsobily pouze vnější okolnosti; v té době se předpokládalo, že „všichni lidé jsou bratři“, že mají stejné schopnosti a talenty – které byly pouze ve větší či menší míře uděleny tomu či onomu jedinci –, ale že jinak „člověk je rovný člověku“, že všichni lidé jsou svobodní a mají stejná lidská práva a že národ je pouhým společenstvím jazyka a kultury.

K změně tohoto názoru došlo – kromě ojedinělých zmínek u Fichteho a dokonce již u Montesquieua – zásluhou lingvisty Franze Boppa, který ve svém díle „Vergleichende Grammatik des Sanskrit, Zend, Griechischen, Lateinischen, Litauischen, Gotischen und Deutschen“, Berlín 1835, poprvé prokázal, že jazyk starověkých Árijců v Indii, sanskrt, je úzce spjat s germánskými a slovanskými jazyky; zároveň Bopp přesvědčivě

dokázal, že tento společný jazyk musel kdysi vycházet ze společného prapůvodního národa.

Jazykovědec Otto Schrader, zejména ve svém díle „Reallexikon der indogermanischen Altertumskunde – Grundzüge einer Kultur und Völkergeschichte“, Štrasburk 1901, jasně prokázal, že tyto jazyky – které na základě jižní větve, Indů, a severní větve, germánských národů, označil jako „indogermánské“ (indoevropské) – musely vycházet z velmi úzkého příbuzenství; Schrader dokonce zachází tak daleko, že tvrdí, že „všechny indo-germánské národy od Gangy po Atlantický oceán jsou v podstatě Germáni v přestrojení“, že „Germania je ekvivalentem Indo-Germania“ – což je názor, ke kterému se dnes již nehlásíme.

Nespornou zásluhou francouzského rasového badatele hraběte Gobineaua je to, že v těchto indoevropanech rozpoznal nositele nejen jazyka, ale i specifického rasového charakteru – Ludwig Schemann ve své velmi čtivé práci „Die Rassenfragen im Schrifttum der Neuzeit“, Mnichov, 1931, shrnuje Gobineauovo dílo následovně:

> ...Od dob Gobineaua se hovoří o rasové teorii a nelze zpochybnit oprávněnost tohoto označení pro relativně nejasný intelektuální konstrukt, jakým byl Gobineauův poměrně primitivní původní návrh.
>
> Nejednoznačnost, která je vlastní každé teorii, se nutně musela ve značné míře projevit i v této: to bylo zřejmé z nesčetných diskusí, které následovaly, a které na druhou stranu vedly také k stále více nespornému poznání, že zde byl vytvořen základní rámec zcela nového způsobu nahlížení na duchovní svět – takového, v němž lze sice

zpochybňovat jednotlivé aspekty, který však jako celek nelze nikdy odmítnout.

Rasa jako jeden ze základních faktorů nejen celé historie, ale také celé politiky a celé společnosti, což vedlo k nemilosrdnému prosazování a triumfu nerovnosti po celém světě tváří v tvář Rousseauově iluzi rovnosti, která nás pronásleduje až do dnešních dnů.

Princip nerovnosti byl uplatněn i na historické rasy v tom smyslu, že indoevropské (árijské, nordické) rase je přiřazeno nejvyšší postavení a zejména germánským národům je svěřena všezahrnující vedoucí role moderního lidstva, a to i v rámci románských a slovanských národů.

Rasa, kterou již v čisté podobě téměř nenajdeme, nýbrž spíše jako složený výsledek, jako produkt míšení, byla povýšena na měřítko hodnoty i pokroku a úpadku národů, přičemž úpadek vyplývá z eroze nordického prvku, což je hlavní příčina obecného úpadku dnešního světa národů, alespoň mezi bílou rasou.

Myšlenka všeobecného míšení jako konečné perspektivy – celý tento myšlenkový systém, který je nám dnes tak dobře známý, je Gobineauovým intelektuálním odkazem; nejde o to, že by vynalezl jednotlivé pravdy – neboť nic takového v dějinách myšlení neexistuje –, ale byl prvním, kdo je rozpoznal v jejich plném rozsahu, rozvinul je a syntetizoval do mohutné, důkladně sjednocené myšlenkové stavby – v tomto ohledu je a zůstává vrchním mistrem rasové nauky.

Gobineau přispěl k naší moderní rasové vědě jednou, ne-li hlavní složkou jejího výzkumného materiálu

prostřednictvím svého zcela jedinečného rozpracování svých myšlenek – to představuje, takřka, téma s variacemi, jehož téma vytvořil Gobineau, zatímco všichni, kdo po něm následovali, poskytli variace.

Gobineauův nástupce, Vacher de Lapouge, v návaznosti na Gobineauovo dílo poprvé použil pojem „Árijec“ k popisu národů hovořících indoevropskými jazyky a programově jej zařadil na začátek svého vrcholného díla „L'Aryen“, Paříž 1899; doprovodné dílo, které plánoval, „Le Semite“ (Semita), však nikdy nevyšlo.

Gobineau připravil půdu, i když některé z jeho konkrétních závěrů byly nepřesné – koneckonců nebyl jen vědec, ale také básník; Vacher de Lapouge byl naproti tomu školený antropolog.

Německo-anglický učenec Houston Stewart Chamberlain navázal na Gobineauovy poznatky ve svém díle „Základy devatenáctého století“; byli to však němečtí rasoví badatelé, kteří na základě přesného uplatnění zákonů dědičnosti poskytli zcela spolehlivou dokumentaci týkající se vědy o rase a jejího významu v dějinách; Otto Ammon a Ludwig Schemann zde významně přispěli k sociologii a dějinám myšlení.

Profesor Dr. Walter Scheidt ve svém díle „Allgemeine Rassenkunde“ překročil rámec čistě historického a lingvistického zkoumání nerovnosti lidského pokolení podle jeho různých ras a nakonec tak učinil i profesor Hans F. K. Günther, jakožto vrcholný badatel moderní rasové teorie, ve svých průkopnických dílech „Rassenkunde Europas“ a „Rassenkunde des Deutschen Volkes“ .

Pomocí měření a obrazového materiálu Günther prokázal, které rasové složky lze rozpoznat u každého jednotlivého národa i u každého člověka; jako první jasně ukázal souvislost mezi duševními dispozicemi a fyzickým dědictvím.

Metody a poznatky Hanse F. R. Günthera je třeba považovat za obecně přijímané v akademických kruzích a etablované ve veřejné sféře: naše současná rasová klasifikace je ta, kterou definoval Hans F. K. Günther.

Pokud jde o psychologické dispozice ras, jsou významná díla Prof. Dr. Clauße a knížete Wilhelma zur Lippe.

Máme tedy dnes k dispozici bohatý soubor poznatků z oblasti rasové vědy, v němž sice v konkrétních otázkách jistě existují rozdíly, avšak platí společný základní princip: že dějiny tvoří člověk, že dějiny jsou výsledkem působení různých lidských ras a že biologický vývoj národů má pro jejich historické úspěchy zásadní význam.

Bibliografie

Prof. Dr. Hans F. K. Günther: „Rassenkunde Europas“ (Rasovědná studia Evropy)

Prof. Dr. Hans F. K. Günther: „Rassenkunde des Deutschen Volkes“ (Rasová věda německého národa)

Prof. Dr. Hans F. K. Günther: „Adel und Rasse“ (Šlechta a rasa)

Prof. Dr. Hans F. K. Günther: „Rasse und Stil“ (Rasa a styl)

Prof. Dr. Hans F. K. Günther: „Rassengeschichte des Hellenischen und Römischen Volkes“ (Rasové dějiny helénských a římských národů)

Prof. Dr. Hans F. K. Günther: „Die nordische Rasse bei den Indogermanen Asiens“ (Nordická rasa mezi indoevropany v Asii)

Prof. Hans F. K. Günther: „Herkunft und Rassegeschichte der Germanen“ (Původ a rasové dějiny Germánů)

Prof. Dr. Ludwig Schemann: „Die Rasse in den Geisteswissenschaften” (Rasa v humanitních vědách)

Prof. Dr. Ludwig Ferdinand Clauß: „Von Seele und Antlitz der Rassen und Völker“ (O duši a vzezření ras a národů)

Prof. Dr. Ludwig Ferdinand Clauß: „Die nordische Seele“ (Nordická duše), 1939

Friedrich Wilhelm, princ zur Lippe: „Vom Rassenstil zur Staatsgewalt“ (Od rasového stylu k státní moci)

E. baron von Eckstedt: „Rassenkunde und Rassengeschichte der Menschheit“ (Rasová věda a rasová historie lidstva), 1934

Rasová myšlenka nacionálního socialismu

Úryvek z periodika Der Schulungsbrief, 1. Jahrgang, 2. Folge
od Walter Groß, 1934

Slovo rasa je dnes na jazyku všech. V žádné jiné oblasti se obrovský obrat uplynulého roku neprojevil tak drasticky jako ve změněném postoji k tomuto slovu, které bylo ještě včera kacířské. Množství knih o rasové otázce, které se v posledním roce objevily na trhu, lze jen stěží přehlédnout, projevy, přednášky a novinové články následují jeden za druhým a nezbývá než dosáhnout stavu, kdy je každé nové slovo na toto dnes již zdánlivě staré téma odbyto bez rozmyslu.

Takový je dnešní obraz - ale bylo by dobré, kdybychom se na začátku naší vzdělávací práce ohlédli zpět a přesvědčili se, že toto jednomyslné nadšení pro rasové záležitosti, viděno jako celek, je cyklickým jevem posledního roku. Nebezpečím rychlé doby je totiž příliš snadné zapomínání na včerejší cestu, a tedy i na boj, který jediný odhaluje hlubší historický smysl věcí.

Až do dne průlomu nacionálněsocialistické revoluce bylo slovo rasa heslem v boji za nový svět a ze všech stran starého světa se setkávalo s nenávistí, opovržením a odmítáním. To platí nejen pro politický tisk všech minulých tendencí od pravice po levici, ale v naprosto stejné míře i pro vědecký svět, který chce dnes občas vzbudit dojem, že pravda a podstata rasového myšlení je již po desetiletí samozřejmým pojmem. Je dobré si připomenout, že pouhé zabývání se historickým vývojem rasového myšlení vyneslo zasloužilému badateli, profesoru Schemannovi ve Freiburgu, před několika lety Severingův hněv a vedlo k odebrání podpory od Notgemeinschaft der deutschen Wissenschaft, a je dobré si

připomenout, že vědecký svět tento brutální zásah do práva na svobodné bádání mlčky akceptoval, aniž by našel odvahu proti takové svévoli ostře protestovat. Je dobré si uvědomit, že ještě před rokem se slovo rasa v knihách a publikacích lékařů i biologů téměř nevyskytovalo, ba že se s podivnou horlivostí vážně pokoušeli vytlačit ho z veřejného povědomí na jediném místě, kde si vydobylo rozhodující postavení: mám na mysli snahy vymýtit slovo „rasová hygiena“ a nahradit ho bezbarvým slovem „eugenika“, které k nám historicky přišlo z Anglie.

To vše si dnes musíme připomenout, nechceme-li zapomenout, že za rasovými záležitostmi, které našly svůj vnější výraz ve včerejším hořkém odmítnutí i samotného slova, jsou ve skutečnosti zjevně zásadní rozhodnutí. A jen pokud si tuto skutečnost budeme i nadále uvědomovat, může nám být současná záplava publikací a přednášek o všech těchto otázkách dlouhodobě k něčemu. Abychom to plně pochopili, zdá se zde vhodná další úvaha.

V současné době je mnohem důležitější praktická stránka rasových otázek a populační politika. Vývoj porodnosti, zákon o prevenci dědičných chorob a vědecké základy rasové vědy tvoří hlavní část zájmu veřejnosti o rasovou otázku, a proto jsou v této oblasti v popředí lékaři, biologové a antropologové. Celé toto věcné a vědecké zaujetí rasovou problematikou, které je samo o sobě vítané, však v sobě skrývá obrovské nebezpečí: že vědecká fakta budou zastíněna jejich světonázorovým významem, tj. že při posuzování jednotlivých stavebních kamenů bude zanedbáno pochopení stavby jako celku.

Toto nebezpečí je skutečným dědictvím minulé liberální éry. Věda, a zejména přírodní vědy, vděčí za svůj obrovský vzestup svému láskyplnému zájmu o jednotlivé části a dílky

světa a života. Jejich metodou bylo rozkládat jevy co nejvíce na fragmenty, zkoumat každý z nich zvlášť a jen zřídka a váhavě nahlížet na celek. Výsledkem této metody bylo obdivuhodné poznání jednotlivostí, ale samozřejmě také jejich přeceňování, které se nám dnes zdá neúnosné, a nesnesitelný nedostatek celkového pohledu. Pýcha liberální vzdělanosti na poznání jako takové, na znalost jednotlivých faktů, se pro nás stala nepochopitelnou; to, co hledáme a po čem toužíme, je celkový obraz světa, který je pravdivý a dostatečně silný, aby poskytoval vodítko v každodenním životě národů i jednotlivců. A tak všechna jednotlivá vědecká fakta, která dohromady tvoří základ nového rasového myšlení, mají pro širokou veřejnost hodnotu jen do té míry, do jaké se sladí do takového celkového obrazu. Pro neodborníka jsou však bezcenné a nezaslouží si, aby se je učil a poznával, pokud se nevztahují k základním a obecným aspektům světonázoru.

To je kritika, kterou musíme vznést vůči záplavě publikací v této oblasti: až na poměrně malé výjimky jsou to všechno pečlivé a hodnotné kompilace vědeckých faktů, které mají pro širokou veřejnost jen velmi omezenou hodnotu, protože jim chybí velký intelektuální a světonázorový rámec, který jediný je může spojit v celek, a tím i v hodnotu.

Zde přichází na řadu vzdělávací a výchovná práce strany. Když mě Vůdcův náměstek 17. listopadu pověřil dohledem a standardizací vzdělávací a propagační práce v této oblasti, nebylo to z obavy, že by se někde mohly šířit vědecky nesprávné názory, ale z tisíckrát větší a oprávněnější obavy, aby jednostranné zaplavování veřejnosti čistě vědeckými diskusemi nezpůsobilo, že lidé ztratí ze zřetele to, co je v této oblasti podstatné a zásadní. A právě proto budeme na tomto místě

hovořit o duchovně-revolučním významu rasového myšlení, než budou v příštích vzdělávacích dopisech podrobně představena fakta důležitá pro náš obor.

Když se v roce 1918 zhroutil řád, který byl po desetiletí považován za samozřejmost, a přinejmenším německý národ byl náhle postaven před nutnost zcela nové rekonstrukce, nastal čas, kdy si všichni seriózní lidé museli zodpovědět otázky, které v klidných a bezpečných dobách nikdy nepřicházejí v úvahu. Rozhodující byla samozřejmě otázka, jaké síly utvářejí a udržují státy. Neboť tyto síly pak bylo třeba probudit a použít jako zbraně v boji za nové vytvoření Německa. Představme si rychle názory, které byly vysloveny.

Nejstarší historický názor, který v podstatě přežil od starověkého Říma až po současnost, považoval samotný stát za sílu, která utváří dějiny, a věřil v přímo božský původ státu. Ať už vycházel ze středověkých představ církve, nebo z konzervativních představ o udělení neomezené moci knížatům: v obou případech byla nositelem dějinného života, a tedy i veškeré dějinné moci, božská milost konstitutivní povahy; a v následujících letech se z tohoto přesvědčení pokoušely různé strany vyvodit politické závěry. Ostatně dodnes žije tato myšlenka v obou zmíněných podobách v bratrské zemi Rakousku posledním umírajícím životem a stala se příčinou zmatků a křečí těchto měsíců.

Další buržoazně-demokratický vývoj výše uvedených názorů představuje formálně právní pojetí některých ústavních právníků, kteří nyní ovšem popírali božskou moc pro jednotlivé osoby, ale nahrazovali ji formálním právem, jak se vyvinulo v průběhu dějin jako ústavní a mezinárodní právo, a kteří nyní zastávali názor, že podstata a moc historického života se

projevuje v otázkách ústavy a právní organizace ústavního práva.

Od poloviny minulého století ožívalo nové hnutí, které se stavělo do opozice vůči těmto přesvědčením, jež v podstatě vždy vycházela ze strnulého státního myšlení, které, zachváceno obrovským rozmachem hospodářského života, stále více stavělo do centra ekonomiku a její formy a nakonec je považovalo za hybnou sílu dějin. Marxismus na jedné straně a liberální vrcholný kapitalismus na straně druhé jsou představiteli takových názorů, které našly své klasické vyjádření v osudové Rathenauově větě „Hospodářství je osud“.

Je známo, že v poválečných letech byly boje mezi stranami a skupinami v podstatě bojem mezi výše uvedenými základními názory. Jakkoli se mezi sebou lišily a jakkoli urputně své spory vybojovávaly, jedno měly společné: naprosté nepochopení pro hodnotu, kterou jsme my a s námi miliony lidí od války matně prožívali jako nejvyšší historický a politický pojem: hodnotu národa jako takového.

Slovo „národ“ má za poslední tři lidské věky proměnlivou historii a tato historie je dobrým kusem intelektuální historie této doby obecně. Před sto lety byl „národ“ bojovým pokřikem v boji jedné třídy proti druhé: národ se dožadoval práv, národ se dožadoval podílu na řízení osudu státu, národ se bouřil proti výlučné vládě knížat, kněží a aristokratů. K národu tehdy patřily i demokratické střední vrstvy, které bojovaly o uznání. Když toho bylo dosaženo, když byl třetí stav prostřednictvím ústavy začleněn do vedení státu, když buržoazie opustila prapor revoluce a obrátila se ke skupině, která vlastnila a udržovala stát, zůstal nově vznikající proletariát, čtvrtý stav, osamocen a jménem národa horlivě pokračoval v boji proti vládnoucí moci.

Pojem národ zůstal bojovým heslem třídy a buržoazie tento charakter slova nadále uznávala: jestliže se počítala mezi národ, dokud byla vzbouřencem proti stávajícímu řádu, nyní, když se počítala mezi pány, se od něj vzdálila a přenechala toto slovo a pojem svým nástupcům v revolučním boji.

V dnešní době je dobré si uvědomit, jak hluboce bylo slovo, které dnes ztělesňuje nejvyšší hodnotu historického života, po desetiletí znesvěcováno. „Národ“ jako heslo v ostrém třídním boji, vyslovované někdy s vroucností proletářského rozhořčení, jindy s lítostivým opovržením otráveného občana - to byla ještě za Bismarcka realita, tak samozřejmá, že vyvolala obrovský rozruch, když sám kancléř jednoho dne rozhořčeně vrhl své vlastní vyznání proti tomuto znesvěcení pojmu: „Národ! Národ! Co to znamená národ? My všichni patříme k národu! I já patřím k národu!“ Není divu, že tento výrok velkého kancléře vyvolal na jedné straně rozpory a na druhé straně nepochopitelný posměch: vždyť vyjadřoval nový pojem, který se pro národ znovu zrodil až v hřmotu bitvy za světové války.

Není náhodou, že předválečná doba neměla slovo pro celek národa, který přesahoval všechny třídy, vrstvy a stavy, protože neměla pojem a zkušenost celku, ale v souladu s liberálním postojem pouze chápání úlomků a částí, stále se zvětšující fragmentace až k poslednímu nedělitelnému úlomku, až k „jednotlivci“, který se nakonec stal obsahem zkušenosti a středem veškeré činnosti. Tento stále se zvětšující rozpad představuje základní intelektuální vývoj liberální epochy; a svůj konec a překonání našel ve zkušenosti války.

Na frontě se znovu zrodil pocit osudové sounáležitosti, společenství jako celku, k němuž všichni patříme, jehož zákon

nad námi stojí a řídí nás jako své části v životě i smrti, ve štěstí i utrpení. Zkušenost fronty znovu probudila vědomí, že toto nerozlučné společenství není výsledkem dobrovolného sdružení, vzájemné smlouvy či jakýchkoli racionalistických frází, ale osudovým zákonem, z něhož se nikdy nemůžeme vymanit, a poválečné období mělo svůj duchovní smysl v tom, že tuto zkušenost, zrozenou v ocelových bouřích fronty a vytvořenou v jedinečné a mimořádné historické situaci, přeneslo do každodenního života celého národa jako nový pocit společenství, jako socialismus německého typu.

Slovo národ tak dostalo zcela nový a zároveň starobylý význam. Z hesla třídního boje se stalo symbolem nerozlučného, osudového společenství, do něhož se rodí každý člověk. Egocentrické myšlení předválečného období bylo náhle nahrazeno životem, myšlenkami a pocity obrovského sedmdesátimilionového národa, který žije nebo umírá jako celek, je bohatý nebo chudý, šťastný nebo zoufalý jako celek a zahrnuje všechny drobné události jednotlivých lidí do tohoto osudu celku. A jednotlivý člověk, nepostradatelný jako součást tohoto celku a zároveň malý a nepatrný ve vztahu k němu, vystupuje ze středu světa a znovu se začleňuje do národa jako částečka 70 milionů, potřebná a zároveň nepatrná jako kapka vody ve velkém moři.

Jakkoli je tato změna perspektivy ve srovnání s předválečným obdobím obrovská, neznamená konec duchovního vývoje. Sedmdesátimilionový národ je velký a stojí za to pro něj žít i umírat. V nacionálním socialismu se však do popředí dostala ještě větší myšlenka, která nám umožnila vidět ještě širší prostory. Před 70 miliony, které tvoří německý národ v naší generaci, stojí jejich otcové a matky, stojí jejich rodiče,

stojí generace a generace po staletí a tisíciletí do šedého pravěku. A po dnešních 70 milionech přicházejí děti a vnuci, století za stoletím, tisíciletí za tisíciletím do mlhavé, vzdálené budoucnosti. Přes vzestupy a pády dějin států, přes vzestupy a pády kulturních forem, přes války a vraždění, přes mír a klid, o nichž nám vyprávějí knihy dějin, teče proud krve našeho národa z neznámé minulosti do neznámé budoucnosti. A jakkoli je sedmdesátimilionový národ velký ve vztahu k osudu jednotlivce, je stejně malý ve vztahu k tomuto tisíciletému krevnímu řečišti. Jestliže se nám před chvílí zdálo, že je to moře, v němž plujeme jako kapky, nyní se osud, štěstí či neštěstí celé sedmdesátimilionové generace z výšky nového pohledu stává stejně malým jako vlnka v proudu, která se zvedá a zase klesá, aby ji nahradila další; a je to nahodilé a nevýrazné a důležité je jen jedno, že proud sám plyne dál, ke svému vzdálenému cíli...

Obnovení pojetí národa jako velkého osudového společenství bylo první etapou na cestě k novému způsobu myšlení; druhé etapy dosáhneme v okamžiku, kdy uvidíme větší jednotu za časným 70milionovým národem, který nazýváme věčným národem Němců.

Probuzení nového ducha

Toto myšlení v pojmech generací představuje rozhodující zlom jak v intelektuálním, tak v praktickém politickém ohledu a tento zdánlivě jednoduchý a samozřejmý koncept má uprostřed dnešních politických sporů nesporný význam. Pojem národ tak získal charakter, který se zásadně liší od významu, který je s tímto slovem spojován v mezinárodním právu dodnes. Je totiž zřejmé, že rozhodující je příslušnost k národu ve výše rozvedeném smyslu původu, tj. pokrevní a historická

příslušnost. V politickém světě je pojem „národ“ chápán ve zcela jiném významu; určujícím faktorem pro příslušnost k národu je mnohem povrchnější, především formální právní příslušnost ke státu. Je tedy možné, že v současnosti vedou státní hranice středem národnostních celků, které mají být přísně a nedotknutelně udržovány a jsou považovány za historicky oprávněné, a tedy politicky nutné nejen z politické kalkulace, ale i ze základního světonázorového přesvědčení. Pro formální právní myšlení se haličský Žid stal příslušníkem německého národa, jakmile platil daně zde a ne v Lodži, a měl se stát Francouzem nebo Angličanem, pokud se integroval v Paříži nebo Londýně. Jakkoli je takový názor nesmyslný, přežívá mezi námi v oslabené podobě dodnes ve všech těch buržoazních mozcích, které dnes samozřejmě popírají význam osvědčení o státním občanství pro určení národnosti, ale přesto věří v rozhodující roli například jazyka pro určení národnostní příslušnosti. Každý, kdo - jak se o to pokoušela vědecká literatura o demokracii - pojímá národ pouze jako jazykové a kulturní společenství a zcela opomíjí pokrevní vazby, je stejně vzdálen našemu organickému, tj. pokrevnímu, biologickému pojetí národa.

A zde jsme se dostali do bodu, kdy vědecké myšlenky a koncepce vstupují do vztahu s politickým a dějinným myšlením nové doby. Zatímco v minulosti byl veškerý státní život záležitostí formálního práva více či méně odtrženého od člověka a člověk sám byl zároveň fenoménem patřícím do oblasti čistě duchovních nebo náboženských a církevních idejí, dnes vidíme člověka opět jako tvůrce a nositele, a tedy jako podstatný obsah státu, ale zároveň člověka a národ jako tělesně-duchovně-duševní jednotu, kterou nelze nikdy pochopit, pokud

se k ní snažíme přistupovat výhradně ze strany čistého ducha. A tak si uvědomujeme, že i fyzická, biologická a vědecká fakta lidského a národního života patří do okruhu té úvahy, která usiluje o plné pochopení dějinného života. Vedle intelektuálních a kulturních dějin jsou tedy i přírodní dějiny člověka nezbytným předpokladem pro obraz světa a dějin, který odpovídá praktickým potřebám a duchovním potřebám naší doby.

Zde je třeba jen stručně zmínit, že počátky takového přístupu jsou v podstatě staré. Od doby, kdy Platón před třemi tisíci lety psal o státu, řada jasných hlav opakovaně uznávala, že život ve státě není myslitelný bez fyzického zdraví. S rozvojem vědeckého poznání v minulém století byla těmto souvislostem věnována stále větší pozornost. Zatímco Gobineau učinil první významný pokus vysvětlit rozmanitost kulturních a historických jevů rasovou různorodostí tvořivých národů, ale zároveň příbuznost velkých kulturních činů prostřednictvím prvků téže krve, Galton položil základy pro pochopení biologického ničení národů a zároveň vyslovil vědecky podložené požadavky, jak se tomuto nebezpečí vyhnout. Stal se tak zakladatelem „eugeniky“, kterou my v Německu již po desetiletí nazýváme „rasovou hygienou“. A zatímco přírodní vědy nyní rychle prohlubovaly všechny ty vědecké poznatky, které zůstaly během těchto prvních pokusů o zcela nový způsob myšlení částečně neprokázány, objevovali se mezi mysliteli první hlasatelé nového biologicky založeného pohledu na dějiny.

Nietzsche vášnivě a opakovaně vznášel požadavky, které odpovídaly tomuto novému duchu, Schemann a Woltmann pokračovali v Gobineauově díle a na prahu 20. století nám

Houston Stewart Chamberlain ve svých „Základech“ předložil první významný nástin rasového pohledu na dějiny, který zůstal po dvě desetiletí rozhodujícím dílem rozdělujícím názory.

A zatímco přírodní vědy opět přinášely nové poznatky, v myslích a srdcích nově probuzených lidí rostl, často nevědomě a jen pomalu se vyjasňoval, zásadně nový obraz sil a forem historického života, který pak našel své politické a praktické vyjádření v nacionálněsocialistickém hnutí Adolfa Hitlera, ale zároveň i v „Mýtu 20. století“ Alfreda Rosenberga.

Tento biologický pohled na dějiny však představuje revoluci mysli v tom nejvelkolepějším měřítku, pokud se poměřuje s dřívějšími představami.

Proč národy zanikají?

Od té doby, co se lidé zabývají dějinami minulých dob a národů, je vždy zajímala velká otázka příčin úpadku a zániku států a kultur. To je koneckonců otřesný a skličující obraz, který zůstává ze všech pozorování dějin: Po vzestupu a rozkvětu přišlo období stagnace, po němž brzy následovaly první známky rozpadu a úpadku. Moc státu ochabla, umění upadlo, duch a víra klesly ze svých hrdých výšin, až nakonec kdysi tak hrdý národ vedl jen stín své existence a nakonec jeho dějiny vymazal vzestup jiného. Tak se velké říše árijské Indie, Peršanů, Řeků nebo Římanů ponořily do propadliště dějin a často jen rozpadající se ruiny, nad nimiž roste džungle nebo vane písek pouště, připomínají velké činy dávných národů, nad nimiž se dějiny přenesly.

Lidský duch znovu a znovu hledá příčiny těchto procesů a tyto otázky nejsou v žádném případě neplodné nebo plané, naopak: zejména politici si je musí klást na začátku svého

působení, protože na jejich zodpovězení závisí povaha a smysl celé jejich práce.

Pokusy vysvětlit úpadek velkých civilizovaných národů politickými nebo ekonomickými příčinami byly dlouho marné. Žádná z těchto odpovědí nebyla uspokojivá a nakonec je nahradila unavená víra rezignované doby, která v našich dnech začala úpadek národů považovat nikoli za důsledek nějaké jediné příčiny, ale za osudovou nutnost života národů samotných. Přesvědčení, že životnost a vitalita národů a jejich výtvorů je stejně omezená jako životnost a vitalita jednotlivých lidských bytostí, a že tedy vzestup a rozkvět musí osudově následovat úpadek, mládí a tvůrčí činorodost zastarání a pád, vedlo k učení o úpadku Západu a stalo se tak vnitřním předpokladem úpadku charakteru a morálky poválečného období, které jsme všichni s hrůzou prožívali. Je-li totiž konec a pád i našeho národa osudový a nevyhnutelný, pak samozřejmě už nestojí za oběti a odříkání, které všechny boje o budoucnost vyžadují, a bezohlednost, sobectví a bezuzdné uspokojování všech vlastních tužeb jsou ospravedlněny marností všech vyšších cílů pro budoucnost.

Německo by nikdy nemohlo zažít zlomový okamžik posledního roku, kdyby se obecně věřilo unavené doktríně o odříkání osudového konce našeho národa. Byla však otřesena, ba v podstatě již překonána, když našla své nejhlasitější zastánce navenek - byla překonána poznatky rasového pohledu na dějiny, který veden zdravým rozumem a potvrzen nejnovějšími vědeckými poznatky odpovídá na otázky o příčinách úpadku národů v životě dějin zásadně jinak. Učí nás, že to není ekonomika a politika, ani přírodní katastrofy či vnitřní konflikty, které jsou schopny dlouhodobě zničit národy,

ale že konečnou příčinou každého úpadku národů v dějinách, kterou dokážeme postihnout, je biologická příčina, která zlomila sílu a zdraví rasy.

O osudu národů nerozhoduje přízeň či nepřízeň prostředí, ani klima, ekonomika či politika jako takové, ale pouze síla rasy a zdraví její krve, v níž se rozhoduje o vzestupu a pádu. A dokud národy země bděly nad těmito základy svého bytí a chránily a uchovávaly je, jejich díla vydržela a každá porážka ve válce nebo každá neúroda se svými důsledky mohla být překonána a přetrvána. Pouze národ, jehož rasa je zničena, navždy zaniká. Neboť síla a zdraví krve jsou národům dány jen jednou, a jakmile se rozpadnou, nemohou být nikdy obnoveny jako zničená města nebo zpustošená pole. Podíváme-li se zpět do historie s tímto pohledem, který nás naučila a potvrdila moderní věda, pak se před námi náhle rozvine zcela nový obraz a na nesčetných jednotlivých příkladech je náhle jasné, jak počátek úpadku velkých národů měl vždy a všude své příčiny ve zničení rasové podstaty. A při bližším zkoumání si uvědomíme, že takový biologický úpadek, po němž následuje úpadek politický, je možný třemi různými způsoby, které samozřejmě v realitě historických událostí probíhají vždy současně, ale které je třeba pro přehlednost v této úvaze na chvíli oddělit.

Prvním procesem biologického rozpadu je početní úbytek. Veškerý život na zemi je ohrožován nekonečnými nebezpečími a těžkostmi a lidé a národy nejsou výjimkou. Války připravují o život nespočet mužů v nejlepším věku, epidemie vylidňují celé země, přírodní katastrofy a hladomory často vylidňují rozsáhlé oblasti země. Život v tomto světě plném bojů a nebezpečí by byl již dávno zničen, kdyby příroda nenašla ochranu v plodnosti svých tvorů. Každý podzim rozptýlí po

zemi miliardy semen; miliony a miliony z nich mohou být zničeny, ale stále jich je dost, aby zakořenily a vyrostly v nové nositele života.

A tak byla do lidí vložena i vůle žít nad rámec sebe sama, snaha rozmnožovat se a množit se, aby přes všechna nebezpečí, přes všechny těžkosti a katastrofy života národů mohly nové generace vždy převzít dílo svých předků a předat je do vzdálené budoucnosti. Ať byl osud národů na zemi jakkoli těžký, ať byla v jednom okamžiku zničena jakkoli velká část žijícího lidského pokolení, za několik generací se vzpamatovaly, aby znovu povstaly, pokud byla jejich vůle k životu zdravá a jejich plodnost neochabovala. Z lůna poraženého pokolení vyrůstali mstitelé a osvoboditelé v zástupech zdravých dětí a zároveň právě zde vytryskl pramen, který dal sílu nové velikosti a rozkvětu civilizace.

Běda však lidem, kteří zapomínají, že jedinou cestou do budoucnosti jsou děti. Tam, kde se rodina stává malou, kde pouze počet dětí nahrazuje ztrátu umírajících, je každá válečná ztráta nebo každé období hospodářských potíží katastrofou, která se dotýká krve tohoto národa. Nyní totiž vede k poklesu počtu obyvatel, a tím k oslabení sil a vyvolává nové hrozby ze strany silnějších sousedů, které až příliš snadno vedou ke konečnému pádu. Dějiny totiž nesnášejí prázdná místa, a tam, kde ochabla vůle národa žít a jeho národní síla byla zlomena, nastoupí podle věčných zákonů na jeho místo jiný, silnější, a smete ho, protože síla a činorodost jsou Bohem dané životní hodnoty.

Jakkoli je však počet obyvatel důležitý, o biologickém osudu národa v žádném případě nerozhoduje jeho zachování. O hodnotě života totiž nerozhoduje počet jako takový, ale pouze

počet nositelů síly a schopností, zdraví a výkonnosti. A právě z tohoto důvodu příroda vytvořila takovou hojnost a nadbytek živých tvorů, protože ze své nekonečné nabídky může díky drsnému zákonu selekce neustále zvyšovat a zlepšovat hodnotu a výkonnost svých tvorů.

V životě národů vždy hrozí nebezpečí obrácené, inverzní selekce. Spočívá v tom, že místo nejlepších a nejschopnějších se zvláštní péče dostává právě slabým a nemocným. Národ je koneckonců mnohost dědičných linií, z nichž každá v sobě skrývá jinou hodnotu a jinou schopnost. A pro historický osud národa musí být rozhodující, zda se v průběhu staletí zvýší počet dědičných linií, které jsou nositeli nejvyšších a nejschopnějších hodnot, a tím pozvednou národ, nebo zda budou naopak zničeny a přerušeny a na jejich místě převládnou ty dědičné linie, které v sobě skrývají horší a neschopné dispozice. A lékařská stránka této otázky není zdaleka nejdůležitější; ve starověku ještě neexistovala ona přehnaná lidskost, která v dnešní době uchovává i to nejzávažnější dědičné zatížení k rozmnožení, a tím i opakování ve stále nových generacích. Tehdy dědičné kmeny s těžkými degeneracemi dříve či později vymíraly, a přesto se hodnota a výkonnost národa v důsledku špatné selekce posouvala na nepříznivou stranu. Ani v říši normálních a zdravých lidí totiž neexistuje rovnost mezi lidmi. Jednotlivci převyšují průměr v síle ducha nebo těla, zatímco jiní za nimi zaostávají, aniž by byli patologičtí nebo nenormální. Běda národu, který v průběhu svých dějin vyčerpá ty vzácné generace, jejichž dědictví má výjimečnou hodnotu, místo toho, aby je žárlivě chránil! Výsledkem je, že postupně chybějí výjimečné talenty a na druhé straně nabývají na významu ty méně hodnotné. A to dříve

či později nevyhnutelně znamená úpadek státu a kultury. Počet lidí zůstává stejný, nebo se dokonce může zvyšovat, jazyk je stejný, hranice země se nemění, ale lidé, kteří je naplňují, se vnitřně změnili, už nevytvářejí nové hodnoty z nevyčerpatelného pramene rasové zdatnosti, jako to dělaly generace před nimi, ale spokojují se s udržováním toho, co bylo předáno, dokud na to už není dost sil a pochopení, a nakonec dekadentní generace epigonů nechá dědictví předků zchátrat, protože v jejich krvi už nežije síla jejich tvůrců.

Všechna tato nebezpečí početního úbytku a dědičného zhoršení národa v důsledku špatné selekce však nabývají svého konečného a nejhlubšího významu teprve tehdy, když si uvědomíme, jakou roli hraje rasa v užším slova smyslu v dějinách národů.

Slovo rasa se dnes používá ve dvou různých významech, což vysvětluje mnohá nedorozumění mezi lidmi. Dosud jsme o rase jako takové hovořili ve smyslu všech těch dispozic, které jsou u lidí, a vlastně u všech lidí, dědičné, tj. nejsou způsobeny vlivy prostředí, ale pouze dědičností krve. Věda zde zavedla termín „vitální rasa“. Vedle toho však existuje pojem rasy v pravém slova smyslu, vědcova soustavná rasa, kterou označujeme skupinu lidí, kteří se shodují v podstatných fyzických a duševních dědičných vlastnostech. Mluvíme tedy o různých velkých rasách lidstva a stavíme je proti sobě jako skupiny, které k sobě patří samy o sobě. A podíváme-li se nyní na národy, které sehrály určitou roli v průběhu dějin, vidíme, že většinou obsahovaly lidi různého rasového původu. Nebyla to však rasová směsice, která utvářela způsob, jakým se tato různorodost srostla v jeden národ, ale vždy nejprve rasové rozvrstvení. Starověké civilizované státy totiž vděčí za svůj

původ árijskému člověku nordické krve, který je všechny a jejich kultury stvořil. A tam, kde se setkal s cizími obyvateli země, se s nimi nemísil, ale podrobil si je a postavil nad ně své soukmenovce jako panskou třídu. Z této třídy nordických dobyvatelů však vzešlo vše, co starověké národy vytvořily z hlediska hodnot a úspěchů. A jejich velikost trvala jen tak dlouho, dokud byla nordická krev, která je stvořila, dostatečně silná a vlivná. Jakmile se však ztratila čistota krve a cit pro rozdíly mezi rasami, jakmile do nich pronikla cizí krev, začal úpadek kultur a států a v dějinách všech dob můžeme šokovaně pozorovat, jak pronikání cizí krve jde ruku v ruce s rozkladem zvyků, víry, charakterových a mravních hodnot, a tak nenávratně ničí základy, na nichž byla kdysi postavena budova vzkvétající kultury.

Ale všechno, co pak vidíme v průběhu dějin takového hroutícího se národa, pokud jde o politické deviace a hospodářské zmatky, není v podstatě nic jiného než důsledek zničené biologické síly, která zeslábla, protože byla nezodpovědně opuštěna čistota a soudržnost krve.

Prostředí nebo dědičnost?

Právě uvedený přehled forem biologického úpadku národů, který je sám o sobě příčinou a konečným obsahem historického úpadku obecně, se stane srozumitelným v celém svém významu teprve tehdy, podíváme-li se na poslední dva zmíněné procesy, protiselekci a rasové míšení, odděleně. Neboť zatímco význam početního úbytku je snadno zřejmý, v případě těchto dvou procesů narážíme na otázku, která vyžaduje důkladné zpracování: otázku rovnosti či nerovnosti lidských bytostí.

Je dobře známo, jak po Francouzské revoluci začalo dogma o „rovnosti všeho lidského“ triumfálně procházet světem ve stopách marxismu. Přesvědčení o rovnosti lidí, tj. o naprosté neexistenci všech podstatných rozdílů, bylo ve Starém světě rozšířeno v mnohem větší míře, než se na první pohled zdá. A o závažných důsledcích tohoto přesvědčení budeme muset hovořit za chvíli. Nejprve si však musíme odpovědět na otázku, jak bylo možné dospět k názoru, který je v tak drastickém rozporu s každodenním pozorováním, a držet se ho. Vždyť skutečnost, že lidé nejsou stejní, že fríský rolník se liší od negra nebo Eskymáka, ale že i například v rámci německého národa se tělesná stavba, nadání a charakter každého jedince liší od ostatních, je zřejmá z každého pohledu na život samotný. Proto je pro nás nesmírně důležité seznámit se s intelektuálním nástrojem, s jehož pomocí se marxismus a liberální období dokázaly i přes tyto hmatatelné rozdíly držet svého dogmatu rovnosti: byla to doktrína prostředí, teorie prostředí.

Jejich význam byl následující: věřilo se, že všechny živé bytosti jsou ve svém vývoji určovány, formovány a utvářeny silami prostředí, v němž vyrůstají. Věřilo se, že stejné prostředí musí vést ke stejným vývojovým výsledkům a různé vlivy prostředí musí nevyhnutelně vyvolat rozdíly. Tyto rozdíly však byly tehdy chápány pouze jako vnější, pouze náhodné a mohly se kdykoli změnit změnou podmínek prostředí. To umožňovalo zachovat přesvědčení o zásadní rovnosti všech lidských bytostí, aniž by bylo nutné popírat nepřehlédnutelné rozdíly samotných živých forem.

Tato environmentální teorie a jí podporovaná doktrína rovnosti se staly zdánlivě vědeckým základem pro celou řadu politických a intelektuálních závěrů.

V domácí politice z ní vycházely všechny demokratické ideje. Neboť pokud mezi lidmi neexistovaly žádné zásadní rozdíly, nemohly existovat ani zásadní rozdíly v právech a povinnostech: logickým požadavkem pak byla rovná práva pro všechny. Demokracie, parlamentarismus, nezodpovědnost, ubíjení každé osobnosti byly důsledky každého takového názoru a to, co znamenaly v praxi, zažilo v poválečném období Německo, ale v ještě strašnější míře samotné Rusko. Ale tam, kde se dogma rovných práv nedalo při nejlepší vůli na světě udržet, kde se odchylka jedince od normy stala tak silnou, že ji už nešlo přehlédnout ani při nejhorší vůli na světě, se marxismus snažil zasáhnout zcela neadekvátními prostředky ve smyslu environmentální doktríny: rozený zločinec, bezcitný vrah, který od nejútlejšího mládí procházel životem s asociálními instinkty jako škůdce společnosti, byl do včerejška také jen „obětí svého prostředí“, a ne brutální likvidace takových vražedných povah, nýbrž jejich pečlivá výchova a polepšení přenesením do „lepšího prostředí“ se zdály být na místě. Počátky „moderního“ trestního systému hovořily výmluvnou řečí: vězení s rádiem, kulečníkem a knihovnou, v němž loupežný vrah vedl stokrát pohodlnější život než těžce pracující dělník na venkově - to bylo logické vyústění víry, že povahu člověka lze rozhodujícím způsobem určovat nebo dokonce měnit vnějšími vlivy.

Na tomto místě bychom však neměli zapomínat, že takový absurdní omyl nebyl doma jen v marxistickém světě, ale v podstatě stejně rozšířený byl i v buržoazii. Neboť přeceňování vzdělání a výchovy, které vedlo k třídní aroganci a k nesmyslné vzdělávací mánii buržoazie, mělo své kořeny v přesvědčení o možnosti formování vlivem prostředí. Jen proto viděl buržoazní

svět záruku hodnoty člověka v osvědčeném školním a univerzitním vzdělání, protože byl v hloubi duše přesvědčen, že hodnoty člověku předává duchovní prostředí, v němž vyrůstal.

Jestliže v době, kdy se Rousseau stal průkopníkem moderních vzdělávacích požadavků, nebo když Marx rozhodoval o pokroku či úpadku v ekonomickém prostředí, bylo ještě možné považovat všechny tyto milieu-teoretické úvahy přinejmenším za vědecky možné, přírodní vědy nám od té doby ukázaly jejich naprostou neudržitelnost. Účení dědičnosti, které je prakticky letité, nás nezvratně poučilo o tom, že určujícím faktorem vývoje živých bytostí, včetně člověka, je především dědičný materiál, který jim předali rodiče. Žádná síla prostředí nemůže toto dědictví podstatně změnit. Na jednom místě může jistě rozvoj predispozic podporovat, na jiném je může brzdit a bránit jim. Žádná síla prostředí, ať už materiální nebo duchovní povahy, však nikdy nemůže rozhodujícím způsobem změnit nejvnitřnější podstatu dispozic, a tím ani povahu samotného člověka.

Plný význam tohoto poznání nám bude jasný, když se zamyslíme nad důsledky, které z něj vyplývají, a zároveň pochopíme, proč je jistě užitečné znát vědecká fakta o dědičnosti podrobně, alespoň v hrubých rysech. Převracejí totiž svět, který se donedávna zdál neotřesitelný.

Lidské kvality, dobré i špatné, již nejsou výsledkem „dobrého nebo špatného prostředí“, ale jsou výrazem dědičných dispozic, které máme v krvi a které nám předali naši otcové a matky. Nemůžeme je změnit, ani je nemůžeme znovu obnovit či svévolně ztratit. Spíše si podle našich současných znalostí musíme představit, že národ vstupuje do svých dějin s danými dědičnými dispozicemi a že všechny dané dědičné dispozice v

tomto národě nadále kolují, dokud se někde nepřeruší tok krve, a tím se navždy nezničí částice původních dispozic.

Velká většina lidí bude mít původně průměrné, užitečné dispozice, malý počet lidí je bude převyšovat v tělesné, duševní a charakterové hodnotě, malý počet lidí bude možná postižen horšími a nemocnými dispozicemi. A to vše, budiž řečeno ještě jednou, není způsobeno různými silami prostředí, například společenským postavením, ale vůlí osudu, který zde působí jako dědičnost.

A nyní se stává srozumitelným důležitý pojem selekce: pokud jsou talenty, které vynikají nad průměr, pečlivě rozvíjeny, pokud jsou jejich nositelé chráněni, pokud se jejich počet v průběhu generací zvyšuje, pak se hodnota národa takovým výběrem nejschopnějších zvyšuje. A naopak se snižuje protiselekcí, kdy jsou nositelé nadprůměrných talentů ničeni nebo se snižuje jejich počet, zatímco ti horší jsou podporováni a početně rostou. Rozhodující pro pochopení tohoto procesu, o jehož významu pro dějiny jsme se zmínili výše, je tedy fakt dědičnosti, který zároveň zahrnuje uvědomění si nemožnosti vytvářet nové hodnotné vlohy svévolnými opatřeními člověka zvenčí nebo zlepšovat nemocné či méněcenné působením prostředí.

To znamená, že viditelné rozdíly mezi lidmi, které se projevují v jejich tělesných, duševních a charakterových vlastnostech, nabývají rozhodujícího významu. Jsou výrazem přirozené povahy svých nositelů a vyžadují pozornost, která jim byla ještě včera odpírána. Nerovnost proto uznáváme jako všudypřítomný fenomén veškerého života a budeme ji muset zohlednit i v existenci státu.

To však znamená rozchod se všemi demokratickými a parlamentními názory, znamená to skutečně aristokratický postoj, znamená to princip vůdcovství a rozdílné rozdělení povinností a práv podle nadání jednotlivce. Fráze o rovných právech pro všechny je nyní nahrazena nacionálněsocialistickou zásadou: každému, co jeho jest - to znamená právo a povinnost, působnost a odpovědnost, které odpovídají jeho konkrétním dispozicím.

Z hlediska zahraniční a kulturní politiky má však uznání rozmanitosti lidí stejně závažné důsledky.

Ještě včera byly zásadní rozdíly popírány a pozorované rozdíly se snažily vysvětlit vlivy prostředí. Rozdíly mezi národy a rasami měly být způsobeny klimatem, stravou nebo výchovou, a proto byly pouze povrchní a nepodstatné. Věřilo se, že pod tím vším vystupuje do popředí obecná lidská přirozenost, rovnost lidstva. A z toho pak vycházely všechny mezinárodní snahy, které jsme v minulosti zažili v politice, ekonomice a kultuře, a to zjevně oprávněně.

Pokud jsou si národy a rasy v podstatě rovny, pak hranice mezi státy ztrácejí svůj význam a zůstávají jen libovolnými náhodami historického vývoje. A pak je požadavek na odstranění hranic mezi dnešními státy oprávněný, stejně jako byly v minulosti postupně odstraňovány bariéry mezi městy a knížectvími pestrého německého středověku. V průběhu dějin se z kmenů, měst, zemí a států staly dnešní velké říše. Zdálo by se logické považovat sloučení těchto říší do ještě větší jednoty světového státu za nevyhnutelný konec tohoto vývoje. A skutečně, všechny skupiny starého světa vědomě či nevědomě sloužily takovému cíli, ať už jej sledovaly se Stresemannem na cestě „hospodářské Panevropy“ nebo s Trockým v revolučním

boji za „Spojené státy evropské jako předchůdce Spojených států světových“, nebo stejně jako jiné skupiny pokračovaly ve snění starého snu o Římské říši. Vedle těchto politických a ekonomických snah byl však stejný cíl sledován i v kulturní a intelektuální oblasti: I zde šlo o překlenutí všech rozdílů mezi kulturami a intelektuálními projevy národů, které byly vnímány pouze jako vnější a náhodné; Vědci snili o své mezinárodní republice učenců, o jediné pravé vědě, která by byla jednotná a stejná napříč všemi národními hranicemi; v umění lidé hledali „to“ krásné samo o sobě, které by v podstatě muselo mít stejné zákony a formy v Evropě jako v Japonsku, v Americe jako v Africe, a pokud ve včerejším racionalistickém světě ještě vůbec existoval prostor pro víru v božské síly a smysl pro jejich uctívání, pak se nešlo ubránit myšlence, že víra v Boha a jeho formy jednou nabude jednotné podoby pro všechny lidi na zemi.

Je známo, že se na seriózním uskutečnění těchto nadšení usilovně pracovalo, že se v komisích Společnosti národů jednalo o základech jednotné evropské knihy dějin a že jednotný jazyk, jako je uměle vymyšlené „esperanto“ Žida Zamenhofa, znovu a znovu propagovali marxisté, zatímco v církevních kruzích se po jistou dobu se vší vážností ozývaly hlasy pro obnovení církevní latiny jako živého světového jazyka.

S objevy učení o dědičnosti - a to je jejich skutečný význam - byla znemožněna cesta ke všem těmto nemožným cílům. Různorodost lidských forem, které nám stojí před očima jako lidské rasy, není výsledkem různých vlivů prostředí a nelze ji jejich odstraněním přeměnit v jednotný typ „člověka“. Naopak, uznáváme rasovou rozmanitost velkých skupin lidstva

jako nezměnitelný, dědičný, osudový zákon, stejně jako rozmanitost talentů uvnitř národa, a z toho vyplývá, že naše politická a kulturní vůle je jen přirozená, tj. i historicky správná, pokud bere v úvahu tento nezměnitelný fakt rasových rozdílů. Tím padá sen o světové říši, ale také falešný ideál všelidské kultury či umění, které by ve stejných formách a normách platily na celé zemi. Místo toho uznáváme přirozenou podmíněnost národních kultur a národních států, rozmanitost ideálů krásy a forem uměleckého vyjádření, které o ně bojují, a chápeme, že právě v nejhlubších hlubinách a nejvyšších výšinách lidského ducha zůstane starý sen o nadnárodnostní jednotě a uniformitě navždy snem.

Výsledky moderní přírodovědy a její teorie dědičnosti vedou k takovým v pravém slova smyslu revolučním závěrům a jen ti, kteří tyto závěry rozpoznali a potvrdili, si uvědomují jejich význam.

Nordická rasa

Doktrína rovnosti opakovaně vyvolala pohled na dějiny, který se snažil prokázat jednotnou souvislost mezi veškerým historickým a kulturním životem, a to i v minulosti. Všechny rozmanité historické jevy uplynulých tisíciletí byly chápány jako výraz vývoje „lidstva“, které mělo postupovat od nejjednoduššího k nejvyššímu a představovat tak lineární vývoj od nejprimitivnějších podmínek doby kamenné až po moderní současnost. Důsledkem toho bylo, že každý historický nebo kulturně-historický jev, který byl kdysi někde na této zemi skutečností, byl násilně zfalšován na vývojové stadium našeho vlastního ducha. A tak se například děti v německých školách musely rok co rok učit jména a data židovské minulosti, musely

recitovat proroky a žalmy a věřit, že každé jejich slovo je kusem dějin naší vlastní kultury.

Dnes vidíme nesmazatelné rozdíly mezi rasami a pokrevní podmíněnost všech historických forem tisíciletí. To, čemu se instinkt vždy bránil, dnes náš vědecký vhled také důvodně odmítá: neexistuje jednotná, nikdy nepřerušená linie historického vzestupu lidstva, ale existují pouze kultury, které se od sebe liší, ale pokaždé jsou spojeny krví a vyjadřují tak podstatu rasy nebo směsice ras, mezi nimiž jsou nepřeklenutelné mezery, protože jsou opět rasově podmíněné.

Nicméně v mnoha, ba ve většině kultur lidských dějin zůstává řada podobností a shod nezaměnitelných. Svět indického myšlení, perského hrdinství, řeckého umění, římského pojetí státu v jeho nejlepších dobách je natolik podobný a příbuzný germánsko-německému typu v nesčetných ohledech, že jsme museli hledat společného nositele všech těchto jevů. Rasová věda nás s překvapivou jasností poučila, že předpoklad, který tak důrazně prosazoval Gobineau, byl správný: umožnila nám rozpoznat nordickou rasu, která je také určujícím prvkem v rasové směsici německého národa a všechny nás biologicky spojuje, jako velkého kulturního nositele lidských dějin.[4] Dnes víme a můžeme krok za krokem

[4] V příručce Správního úřadu SS Rassenpolitik se píše: „Nordická rasa určuje charakter německého národa, neboť tvoří jeho největší část (50-60%). Téměř každý Němec je nositelem nordické krve, která se někdy a někde vlila do jeho rodové linie. Dědictví nordické krve je jednotícím poutem, které z nás vytvořilo národní společenství, které formuje tělo německého člověka a které vytvořilo německou kulturu v jejích rozhodujících rysech. Dosavadní rasové složení německého národa mu umožnilo dosáhnout nejvyšších úspěchů. [...] Zachovat toto dědičné vlastnictví a rasovou skladbu je proto nejvyšším úkolem našeho národa a jeho vedení; smyslem našeho života je služba vrozené individuální

dokázat to, co v dobách Gobineaua a Chamberlaina bylo ještě spíše jen tušením: v rozsáhlých migracích se vlaky lidí nordické krve ze severní Evropy opakovaně vydávaly na cestu po celé zeměkouli a staly se zakladateli států a kultur, jejichž podobnost lze vysledovat až k této společné krvi nordické rasy, ale jejichž odlišnosti a různorodost lze vysledovat až k různým rasovým příměsím podrobených původních obyvatel. A jejich výtvory žily a vzkvétaly, dokud výše zmíněné formy biologického rozkladu nakonec nezničily nositele tvůrčí nordické krve.

To znamená, že i současný německý národ si musí vážně hlídat nordické složky své rasové směsi, aby se nestal obětí stejného osudu. A jsme si vědomi toho, že podle zákonů dědičnosti nelze jen na základě fyzických vlastností učinit závazný závěr o rasové dispozici člověka, takže úsudek o míře nordické dědičné dispozice nemůže v konečném důsledku záviset na tvaru hlavy nebo barvě vlasů, ale pouze na míře výkonnosti, s jakou člověk reaguje na daný úkon nordického charakteru.

Materialismus?

Až donedávna byl tento rasový pohled nacionálního socialismu z různých stran kritizován jako popírání duchovních a ideálních hodnot a jako materialistický, hmotný názor, který musí vést k zániku skutečné kultury. Nic není falešnější a nepoctivější než toto obvinění. Je o to lživější, že to bylo právě nechápavé myšlení minulosti, které se ve své teorii prostředí snažilo v nejhrubší podobě odvodit duchovní hodnoty z materiálních předpokladů. Je třeba připomenout, že v

životní síle, kterou nám svěřila příroda a prozřetelnost.“ SS-Hauptamt Rassenpolitik (1943), str. 19-20.

šedesátých letech 19. století se Angličan Buckle ve svých „Dějinách anglické civilizace“ vážně pokoušel pochopit ducha a formu literatury národů studiem chemického složení jejich potravy; že francouzský filozof Taine byl ve své „Filosofii umění“ vážně přesvědčen, že libovolný počet nadaných umělců lze získat v každé době prostým nasátím ducha lidí jejich doby; a ještě dnes se v rozšířeném kulturněhistorickém výkladu setkáváme s tím, že vypuknutí německé reformace je se vší vážností vysvětlováno poukazem na odliv dividend, který odpustky znamenaly pro Německo, zatímco pro Itálii představovaly příliv peněz: proto spokojenost na druhé straně Alp, ale vzpoura a náboženské boje na této straně Alp...!

Chceme-li tedy mluvit o materialismu, pak se toto obvinění vztahuje na síly včerejška, ale ne na rasové myšlení dneška. Nikdo z nás totiž nevidí rasu pouze jako materiální fyzický jev, nikdo z nás nevěří, že duch a kultura jsou „funkcí lebečního indexu“. Naopak, v plné shodě s vědou vidíme v pojmu rasy onu celistvost lidského života, v níž se tělo a duch, hmota a duše spojují ve vyšší jednotu. Zda jedno určuje druhé, zda je fyzická forma utvářena duší, nebo naopak zda je duch určován látkou, je metafyzická otázka, která přesahuje to, co je vědecky rozpoznatelné a uznatelné. O tom, že obě stránky lidské bytosti spolu úzce souvisejí, a o reálnosti pojmu rasy však dnes již nemůže být sporu.

Pojem rasy, který si vynucuje reorganizaci celého pohledu na dějiny a svět, tedy není okázalým materialistickým „vysvětlením“, ale pouze vědecky správným popisem skutečných poměrů, a nacionální socialismus si je dobře vědom toho, že za tímto poznáním různosti ras a jejich hodnoty leží svět neznáma, před kterým se pokorně skláníme.

Úkol

V předchozím textu jsme nastínili rasový pohled na nacionální socialismus a postavili jej do kontrastu se světonázorově-politickým přesvědčením minulosti. Bylo ukázáno, jak významné jsou jednotlivé vědecké a biologické poznatky, které budou v budoucnu v těchto číslech často zmiňovány. Zároveň jsme však ukázali, jak jejich skutečný význam nespočívá v nich jako v jednotlivých vědeckých faktech, ale pouze v jejich hodnotě jako jednotlivých stavebních kamenů ve velké stavbě nové vize.

V nacionálněsocialistickém školení bude třeba naučit se mnoho detailů a znát celou řadu skutečností, zejména pro praktickou populační politiku. Nikdy však nesmíme zapomínat na základní souvislosti, o nichž jsme se zmínili v úvodu, a proto nesmíme v tomto oboru dělat učitele z lidí, kteří sice mají jako autority ve svém oboru obsáhlé znalosti v detailech populační statistiky, dědičnosti, rasové hygieny a vědecké rasové vědy, ale nejsou schopni vidět našima očima souhrn světonázorových a politických otázek nebo dokonce vnitřně odmítají závěry, které nacionální socialismus vyvozuje z dnešních vědeckých poznatků. Proto je to těžký a odpovědný úkol pro všechny, kdo pracují na výchově strany a národa. Velká revoluce ducha, a tím i skutečné naplnění nacionálněsocialistického boje není na konci, ale teprve na začátku. A její rozhodnutí bude učiněno v boji o rasové myšlení.

Rasy v Evropě a německý národ

Úryvek z periodika Der Schulungsbrief, 1. Jahrgang, 4. Folge
od Wolfgang Abel, 1934

[…] Dnes se budeme zabývat otázkou, co rozumíme pod pojmem rasa, jak dnes můžeme rozpoznat rasy, jak staré jsou různé rasy na německé půdě a v jakém rozložení se nám dnes jeví.

Co rozumíme pod pojmem rasa? Obecná formulace pojmu rasa nám říká: rasou rozumíme skupinu lidí vyznačující se stejnými dědičnými znaky, skupinu, která vždy vytváří svůj vlastní druh. Předpokladem uznání ras je tedy uznání dědičných vlastností lidských bytostí a zároveň kombinace vlastností specifických pro každou rasu.

Kdyby dnes přijel do Německa zahraniční badatel o rasách, jistě by si zpočátku nedokázal udělat jasný obrázek, protože by se setkal s různorodými podobami. Pravděpodobně by si nejprve vybral nejnápadnější znaky, tj. ty, které stojí v kontrastu s ostatními jemu známými rasami, jako je modrooký a světlovlasý, a lidi s těmito znaky by seskupil do jedné rasy; brzy by však narazil na potíže s vymezením těchto barevných stupňů na tmavé straně. Viděl by také řadu nejrůznějších vlastností kombinovaných s blonďatými vlasy a modrými oči, jako je vysoká nebo nízká postava, hnědé vlasy nebo nízký vzrůst, skutečně by našel blonďaté, nízké děti tmavovlasých, vysokých rodičů, a tak by přešel od jedné obtížné rozlišovací charakteristiky k druhé. Teprve až by získal přesný přehled o německém národě a sousedních národech, až by se seznámil s jejich severní a jižní, západní a východní složkou, zjistil by, že na severu Německa, například ve Šlesvicku-Holštýnsku nebo

také v Dánsku, Švédsku, Norsku, obývají tyto oblasti převážně světlovlasí, modroocí lidé s vysokou postavou a dlouhou hlavou; v severovýchodních oblastech Německa by našel převážně modrooké lidi, ale ti by tam byli menší a měli by kratší, širší hlavu, stejně jako na severozápadě Německa. V jižním Německu by zaznamenal dva různé smíšené typy: menší, podsaditější postavy s hnědými vlasy, tmavýma očima a krátkými hlavami a vysoké, štíhlé, tmavooké, černovlasé lidi s krátkými, dlouhými hlavami, nápadně zploštělými zátylky a silnými hákovitými nosy, lidi, kteří obývají hlavně východní úpatí Alp. V jižních alpských oblastech by pak našel tmavovlasé, hnědooké lidi drobné postavy. Teprve až by získal tento přehled, až by rozpoznal kumulaci určitých znaků v jednotlivých oblastech, bylo by pro něj možné rozlišit některé zvlášť charakteristické rysy silně smíšeného venkovského nebo městského obyvatelstva podle jejich původní příslušnosti.

Výše uvedené příklady vyvolávají otázku: Kolik znaků je vůbec potřeba k rozlišení ras? Na to odpovídáme: Existují dnes jinde než v severozápadní Evropě nějací dlouhodobě usazení světlovlasí a modroocí lidé? A dále se ptáme: Svědčí tyto dva znaky samy o sobě o tom, že nějaký člověk s těmito znaky je nebo byl v rozpoznatelném užším spojení se severozápadní Evropou? Definuje snad kombinace modrých očí, světlých vlasů a dlouhé lebky dostatečně nějakou rasu, například nordickou rasu? Pak nám pravděpodobně stačí jen velmi málo znaků, abychom byli schopni popsat a rozlišit rasy jako takové. Tento předpoklad je však správný do té míry, že několik výše uvedených znaků může stačit k hrubému vnějšímu vymezení rasy; ve skutečnosti má však každá rasa mnohem více znaků

fyzické a duševní povahy, jak vyplyne z popisu jednotlivých ras v následujících bodech.

Fyzické charakteristiky

Nordická rasa - Na severu a severozápadě Evropy, ve středních a jižněji položených částech Švédska a Norska, dále v Dánsku, Skotsku a Německu se nordická rasa vyskytuje ve větším počtu a v uzavřených skupinách. V celé střední Evropě se vyskytuje v menších skupinách, v jižní a východní Evropě pouze jako smíšený prvek. Nordický muž je vysoký a štíhlý, s průměrnou výškou 1,73 metru. Hlava je dlouhá a úzká, týl je silně vyklenutý dozadu, vyčnívající část týlu je poměrně nízká. Čelo je splývavé, při pohledu zepředu úzké, zejména v oblasti spánků. Celý obrys obličeje je vysoký a úzký, oblast jařmového oblouku (lícní kosti) je slabě patrná, oči jsou zakryty jen mírně vystupujícími nadočnicovými oblouky. Charakteristický je dlouhý, úzký, většinou rovný, někdy mírně vystouplý nos. Je třeba poznamenat, že hrb a tím i ohyb nordického nosu leží v horní třetině nosního můstku, na rozdíl od nosů blízkovýchodních a některých dinárských národů. Nosní dírky jsou úzké, ne masité. Známý rasový badatel, profesor Günther, zdůrazňuje trojí zalomení v profilu obličeje muže: „Nejprve v čele, které je doširoka postupující dozadu, pak v rovném nebo ven zahnutém nose s vysokým kořenem nosu a ve zvýrazněné, ostře ohraničené bradě.“ Tloušťka měkkých tkání obličeje je malá, vysoký obrys obličeje je zdůrazněn úzkými a ustupujícími tvářemi. Oční štěrbiny jsou poměrně široce otevřené. Horní okraj očních víček je uvolněný a na rozdíl od fálské rasy se zde nevyskytuje krycí ohyb. Obočí je úzké, mírně vyklenuté a zřetelně ochlupené, tj. v obočí jsou dvě protilehlé linie chloupků, zatímco u východo-alpinských

ras probíhá oboční oblouk šířeji zevnitř směrem ven v jednotné linii chloupků. Ochlupení je světlé, někdy mírně načervenalé, hladké až zvlněné, kůže je průsvitná a citlivá na sluneční světlo. Často pozorujeme ztmavnutí ochlupení, ze světlých blonďáků se později stávají tmaví blonďáci, někdy i tmavě hnědí. Jedná se pravděpodobně o případy mírné příměsi tmavovlasých ras. Oči jsou modré až šedé.

Fálská rasa - Fálská rasa je blízce příbuzná nordické rase. Je to možná původní rasa pro nordickou rasu, dnes je jasně rozpoznatelná jen v menších oblastech. Nejčistší je stále ve vestfálských oblastech, odtud jeho název, a vyskytuje se také ve Švábsku, Württembersku, dále pak ve Švédsku v oblasti Dalenu. Dlouho však zůstávala čistá i na Kanárských ostrovech, kde se dodnes setkáváme s tělesnými typy a tvary obličeje, které jsou od těch zdejších téměř k nerozeznání. Na rozdíl od nordické rasy je jejich tělesná stavba urostlá, útlá a také vysoká, výškou dokonce nordickou rasu mírně převyšuje. Na rozdíl od nordické rasy působí fálská mohutným, hranatým dojmem a je poněkud neohrabanější a pomalejší v pohybech. Nordický člověk dává přednost klidnému postoji, přičemž váhu těla přenáší pouze na jednu nohu a druhou nechává nezatíženou a volnou k pohybu, zatímco fálský člověk stojí těžce na obou nohách rozkročmo. Tvar hlavy je dlouhý a úzký, týl je silně, ale pravděpodobně poněkud méně klenutý, čelo širší, poněkud méně vysoké a strmější než u nordické rasy. Lícní kosti jsou silně zvýrazněny; hranaté, široce vystouplé líce s bradou dodávají výrazu obličeje rysy mohutnosti, šířky a hranatosti. Pro fálskou rasu je charakteristické silné vyvinutí kostěných nadočnicových oblouků, které způsobují, že oči vypadají jako velmi hluboko vsazené. To je dále zdůrazněno výraznými

vráskami, které mohou být zřetelně patrné již v mladém věku. Oční víčka se proto jeví jako malá a úzká a dodávají celému výrazu obličeje těžký, masivní vzhled. Nos je také širší a kratší, špička nosu je tupější, brada je zvýrazněná, ale není tak silně posunutá dopředu a vystouplá jako ve srovnání s nordickou bradou. Strmější čelo, kratší a širší nos a méně výrazná brada vytvářejí jiný, strmější a příkřejší profil obličeje než u nordické rasy. Měkké partie obličeje zdůrazňují šíři a mohutnost výrazu. Rozštěp úst je široký, rty se zdají být zúžené. Již v relativně mladém věku se u fálského člověka objevují kožní záhyby, vrásky, výrazné záhyby nad očima a někdy také výraznější nosoretní rýhy. Vlasy mají stejně světlou barvu, ale možná o něco červenější než u nordické rasy. Zdá se, že častější jsou mírně vlnité, kudrnaté vlasy. Obočí je silnější než u nordické rasy. Barva očí je světle modrá až šedá.

Východní (alpinská) rasa - Východo-alpinská rasa je rozšířena v alpských zemích na jihu a jihozápadě Německa, v Porýní až po Holandsko a vzácněji ve středním a severním Německu. Na jihu zasahuje daleko za Alpy do střední Itálie, na západě do centrálních oblastí Francie. Přesné hranice na severu a jihovýchodě nejsou dosud známy. Tato rasa je středně velká, průměrná výška samců je pouze 1,63 m, postava je statná a zavalitá, tvar hlavy je zaoblený, délka hlavy je jen o něco větší než šířka, týl je mírně vystouplý, rovnoměrně zaoblený, čelo je strmější než u nordických a fálských ras a také širší v souladu s celkovým obrysem hlavy. Obličej je nízký, široký, v obrysu zaoblený, brada špičatá, nos malý a hrubý, kratší a nosní hřbet v kostěné části méně vysoký než u dříve probíraných ras, špička nosu tupá, nosní hřbet někdy konkávní. Chybí silnější oblouky obočí. Oči se zdají být poněkud plošší. Oční štěrbiny jsou

relativně malé, což je někdy zdůrazněno vytvořením krycích záhybů na horním víčku. Široké obočí vykazuje rovnoměrnější směr linie vlasů od středu směrem ven. Měkké partie zdůrazňují kulatost východoalpinského obličeje díky své větší tloušťce. Pokožka je tmavší barvy než u nordických a fálských ras a na slunečním světle se snadno opálí. Barva vlasů je tmavě hnědá až načernalá. Vlasy jsou poněkud pevnější, vlny jsou méně časté, oči jsou hnědé až tmavě hnědé.

Východobaltská (baltická) rasa - Pobaltská rasa, o jejíž existenci se stále vedou spory, vykazuje určitou podobnost s východoalpinskou rasou. Má rovněž zavalitou stavbu těla. Tělesná výška je poněkud větší. Günther zdůrazňuje poměrně velkou šířku ramen. „Také hlava východobaltské rasy se jeví jako široká a kostnatá. K tomu přispívá i mohutná, těžká spodní čelist, která je pro východobaltskou rasu charakteristická a je široká, krátká a kostnatá s nevystouplou bradou. Profil obličeje se jeví jako nevýrazný stejně jako u východní rasy. Kořen nosu je poněkud plošší než u východní rasy, ale východobaltský nos ve své střední a spodní části poněkud více vystupuje z obličeje než u východní rasy. Při předním pohledu jsou patrné mírně (do stran a dopředu) vystouplé lícní kosti. Měkké partie vykazují méně tukových zásob než u východní rasy, nezakrývají hrubou kostru lebky.“ Kůže je světlá, ochlupení světlé až blond, oči modré.

Dinárská rasa - Dinárská rasa tvoří také velkou část německého národa. Jejich domovinou jsou východní alpské země (Dinárské Alpy) a oblasti, které dnes pokrývá především Jugoslávie. Jejich rozšíření lze pozorovat až na jihu Balkánského poloostrova. Na východě se stírají hranice s blízkovýchodním obyvatelstvem Malé Asie, s nímž má rovněž

řadu společných znaků. Na západě a severozápadě zasahuje daleko do východní (alpské) oblasti. V jižním, jihozápadním a středním Německu se s nimi setkáváme často, pronikli však také až do severního Německa a Anglie. Dinárští lidé jsou vysocí a mohutní, průměrná výška mužů je 1,73 metru. Tato rasa má dlouhé nohy, podobně jako nordická a fálská rasa. Délka hlavy je jen o málo větší než šířka. Tvar hlavy je zvláštní díky silně zploštělému týlu, který jen nepatrně nebo sotva znatelně vyčnívá nad zátylek a vypadá, jako by byl useknutý. Zátylek tvoří prodloužení zátylku. Čelo je strmé a vysoké, podobné nordickému čelu; celý obrys obličeje je dlouhý a úzký, lícní kosti nejsou příliš výrazné, brada je vysoká, ale poněkud ustupující, více zaoblená. Nos je velmi velký; kostěná část silně vystupuje z roviny obličeje, zatímco chrupavčitá část se svažuje dolů. Linie ohybu nosního hřbetu je často více směrem ke středu nosu než u nordické rasy, někdy je také mírné zakřivení na špičce nosu. Orlí nos a jestřábí nos jsou pravděpodobně nejlepší názvy pro tyto formy. Zatímco u nordické rasy je linie profilu více vertikální a díky silně vystupující bradě někdy více skloněná dolů a špičatá, u dinárské rasy je linie profilu zřetelně zalomená a ve spodní části ustupující kvůli silně vystupujícímu nosu a ustupující bradě. Nos je masitější s mírně vyhrnutými nozdrami. Nosní přepážka je proto zřetelnější než u jiných ras. Měkké části obličeje podporují poněkud hrubší výraz. Pro muže je také často charakteristická velmi výrazná vráska před nosními dírkami směrem ke koutkům úst. Kůže má hnědavou barvu a na slunečním světle mírně tmavne. Obočí má hnědou až tmavě hnědou barvu, vlasy jsou tmavě hnědé a rovné až mírně zvlněné.

Blízkovýchodní rasa - Blízkovýchodní rasa je považována za dosti blízkou dinárské rase. Jeho hlavní oblastí rozšíření je Blízký východ. Původně obývala celý Blízký východ, dnes se zachovala pouze v malých skupinách v odlehlých oblastech, například na Arménské vysočině, kde zůstala lépe chráněna před pozdějšími nájezdy národů. Jejich podíl na germánské populaci je velmi malý. Blízkovýchodní krev se na Západ dostala především prostřednictvím Židů, ale ne všechna tamní blízkovýchodní krev pochází od Židů. „Ne u všech lidí s blízkovýchodními rysy lze proto předpokládat, že mají židovské předky," říká Günther. Ve srovnání s dinárskou rasou je tato rasa poněkud menší a zavalitější a tvar lebky je podobný jako u dinárské rasy, zejména díky zploštělému týlu. Ten je u této rasy snad ještě plošší, čelo je více ustupující, nos jako by ještě více vystupoval z obličeje, hřbet nosu a čelo jsou sladěné, spodní část nosu se zdá být masitější a hrubší než u dinárské rasy. Ustupující brada je snad ještě výraznější než u dinárské rasy. Obočí je husté, huňaté a často uprostřed srostlé, oči hnědé až tmavě hnědé, ochlupení tmavě hnědé až černé, často mírně zvlněné. Charakteristickým znakem blízkovýchodní rasy je horní víčko, které je bez záhybů, což je rys, který se často vyskytuje i u východních Židů (viz obrázek níže).

Západní (mediterránní) rasa - Západní (mediterránní) rasa, která pochází z pobřežních zemí Středozemního moře, je i mezi Němci rozšířena jen nepatrně a v současnosti se vyskytuje hlavně ve Španělsku, Portugalsku, Itálii, na Korsice, Sardinii a malých ostrovech Středozemního moře. V menších skupinách se vyskytuje také na Balkánském poloostrově, dále ve Francii, ale také v Anglii. V Evropě se dosud nejčastěji

vyskytuje jako smíšená složka v Porýní. Je to nejmenší evropská rasa. Samec s průměrnou výškou 1,61 metrů má drobnou a štíhlou postavu a vypadá jako menší nordická rasa. Tvar hlavy je úzký a dlouhý, obličej vysoký a úzký, jařmové oblouky nejsou zdůrazněny, podobně jako u nordické rasy, ale čelo je méně vysoké, poněkud strmější a na spáncích zaoblenější než u nordické rasy. Nos je úzký, jemný a často o něco masitější než u nordické rasy. Úhel čela se zdá být nápadně plochý. Brada je méně zdůrazněná než u nordické rasy a více zaoblená. „Výsledkem je řez obličeje, který se zdá být jemnější než u nordické rasy. Jestliže nordická rasa má tendenci k ostrému, odvážnému řezu obličeje, západní rasa má tendenci k ladnému, jemnému, více ženskému řezu obličeje“ (Günther). Je to dáno také měkkými částmi, které mají tendenci snadněji tloustnout než u nordické rasy. Ochlupení je rovné a kudrnaté, tmavě hnědé až černé, obočí je husté, oči tmavé až černohnědé, barva kůže je mírně nahnědlá a na slunečním světle může zesílit do tmavě hnědé.

Orientální rasa - Nakonec bude pojednáno o orientální rase, která je příbuzná západní (mediteránní) rase. Její původní domovinou byl pravděpodobně Arabský poloostrov a dnes se s ní setkáváme nejčistěji u arabských beduínů. Je však rozšířena i v celé středomořské oblasti, zejména v těch oblastech, kam pronikl islám, včetně Španělska. Je malý a drobného vzrůstu, s dlouhou, úzkou hlavou, úzce oválným obličejem, s tenkým vypouklým nosem, nepříliš velkým, jemně řezaným, rovnoměrně zakřiveným, ale často masitým. Rty jsou obvykle mírně vypouklé, silné, prohnuté; barva vlasů a očí je černohnědá, okraje očních víček mandlovité, kůže je naopak

poměrně světlá. U orientálců se hovoří o „mandlovité“ palpebrální štěrbině.

Židé - to byl pravděpodobně původní typ Semitů v době jejich přistěhování do Palestiny, kteří si s sebou jistě přinesli mírně negroidní příměsi, jež se mezi Židy často vyskytují i dnes. „Skutečné semitské národy, Asyřané, Babyloňané, Hebrejci a další, pak vznikly ze směsice orientálních a blízkovýchodních ras jako základního kmene.“ (Prof. Eugen Fischer.) V této souvislosti se nyní budeme zabývat židovským národem. Jak vyplývá z výše uvedeného, i oni vznikli ze směsice ras, tj. nejsou čistou rasou jako takovou. Základní kmen tvoří blízkovýchodní a orientální rasy, k nimž se pak přidávají vlivy řady dalších ras. Podle těchto dvou hlavních ras se v rámci židovského národa rozlišují dvě etnické skupiny: jižní Židé - Sefardové - u nichž ve směsici převažuje orientální rasa, a východní Židé - Aškenázové - u nichž převažuje blízkovýchodní rasa. „Ti první tvoří desetinu, ti druzí devět desetin z celkového počtu asi 15 milionů obyvatel. Jižní Židé jsou především Židé z Afriky, Balkánského poloostrova, Itálie, Španělska, Portugalska a část Židů z Francie, Holandska a Anglie. Tito jižní Židé představují orientálně-blízkovýchodní-západní (mediteránní)-hamitsko-nordicko-negroidní směs s převahou orientální rasy. Východní Židé tvoří židovstvo Ruska, Polska, Haliče, Maďarska, Rakouska a Německa, pravděpodobně největší část severoamerického židovstva a část západoevropského židovstva. Představují blízkovýchodně-východní-východobaltskou-indoasijsko-severoasijskou hamitsko-negroidní směs s určitou převahou blízkovýchodní rasy“ (Günther).

Duševní charakteristiky

Jestliže se jednotlivé rasy, a tedy i národy, liší po fyzické stránce svými vlastními rasovými znaky a jejich kombinacemi, pak není pochyb o tom, že kulturní rozdíly a duševní charakteristiky různých národů lze vysledovat z rozdílů v duševní výbavě jednotlivých ras. „Od samého počátku nemůže být pochyb o tom, že existují rasové rozdíly duše, neboť každá rasa má určité průměrné veličiny ve struktuře jednotlivých orgánů; to přirozeně platí i pro strukturu mozku, a tím i pro duševní dispozice. Otázka zde tedy nemůže znít, zda vůbec existují duševní rozdíly mezi rasami, nýbrž pouze jakého druhu a jak velké jsou“ (Lenz). I zde, abychom mohli určit vlastnosti jednotlivých ras, musíme vycházet ani ne tak z jednotlivých bytostí, jako spíše z jednotlivých rasových skupin, tj. skupin, které jsme rozpoznali jako velmi jednotné ve svém vnějším vzhledu. Z kulturních, duchovních a duševních vlastností v takových převážně čistokrevných oblastech pak můžeme vyvodit i závěry o duševních vlastnostech vlastních jednotlivým rasám.

Větší popisy duševních vlastností evropských ras takto podali Clauß, Hans F. K. Günther a Lenz. Rádi bychom na ně v podstatě navázali.

Nordická rasa. Nordická rasa se může právem řadit na špičku všech ras, pokud jde o intelektuální nadání. Schopnost úsudku, pravdomluvnost a energie jsou vlastnosti, které vždy vynikají. „Nordický člověk se vyznačuje výrazným smyslem pro realitu, který ho v kombinaci s energií, jež může narůstat až k odvaze, žene k dalekosáhlým činům. Ve svých výkonech projevuje výrazný smysl pro soutěživost a rozvíjí objektivní vášeň, která ho charakterizuje, zatímco vášeň v obvyklém

smyslu vzrušených emocí nebo zdůrazněné pohlavní smyslnosti je mu vzdálená. Vždy tíhne k chladné rozvážnosti a mlčenlivosti, ke zdrženlivosti, která často působí ušlechtile. - Tato zdrženlivost ve vyjadřování emocí u nordických lidí často pramení ze zvláštní jemnosti mysli, která se může a chce rychle a živě vyjadřovat slovy a pohyby. - Tato zdrženlivost může jít až k uzavřenosti. Pak poukazuje na ještě vyrovnanější povahu nebo ještě ostřejší smysl pro čest. Nordický člověk se vyznačuje zejména smyslem pro spravedlnost a čest; jeho slovo, dané po zralé úvaze, je neomylné“ (Günther). „Nordický člověk je ze všech nejméně oddaný okamžiku, předčí všechny ostatní rasy ve svéhlavosti a starostlivé předvídavosti. V důsledku předvídavosti smyslů jsou smyslové pudy podřízeny širším cílům. Sebeovládání je snad nejcharakterističtějším rysem nordické rasy a její kulturní nadání je na něm do značné míry založeno. Rasy, které ji postrádají, nejsou schopny dlouhodobě sledovat a realizovat objektivní cíle“ (Lenz). Lenz se domnívá, že tyto vlastnosti se vyvinuly v souvislosti se severským prostředím. „Ne však tak, že by chladné a vlhké podnebí přímo vytvářelo jejich starostlivou povahu, ale spíše v tom smyslu, že rody s lehčími instinkty jižanů, které neměly ve zvyku myslet dlouho dopředu, v severské zimě mnohem častěji zahynuly. Rasa je tedy v jistém smyslu produktem prostředí, ale nikoliv přímým produktem v lamarckovském smyslu, nýbrž šlechtitelským výsledkem prostředí. Zásadní význam mají samozřejmě i původní vývojové možnosti rasy. Mongoloidní rasy byly také díky selekci přizpůsobeny severnímu podnebí. Zatímco však nordická rasa překonala nehostinnost prostředí zvýšením svých duševních schopností, adaptace arktických mongolidů byla dosažena šlechtěním na extrémní nenáročnost. Nordický člověk vděčí za svůj talent pro techniku a pro

zvládnutí přírody obecně také šlechtění v severském prostředí.“ Trvanlivé domy a lodě schopné plavby pro něj byly otázkou života a smrti. Je proto pochopitelné, že nordická rasa má dnes nejvíce techniků a vynálezců. Jsou, jak říká Goethe, zrozeni k tomu, aby viděli, a nařízeni k tomu, aby hledali. Může však dosáhnout velkých úspěchů i v komerční oblasti. Svědčí o tom stará hanzovní města. Je nadanější v přírodních vědách než v humanitních. Díky své smělosti je schopna i vojenské služby. Má velké sklony ke všem druhům zápolení, ať už v poli, nebo ve sportu. „Její smělost může být také hnací silou velkých duševních činů. Vždyť odvaha přiznat se a říci pravdu je často rozhodující při realizacích revolučního významu“ (Lenz). Není proto divu, že v severských regionech se zrodilo mnoho tvůrčích osobností. Německý historik Treitschke nazval Dolní Sasko zemí státníků.

Těmito vlastnostmi však nedisponuje jen několik nordických rodů, nýbrž všichni, jak říká Clauß o nordickém zemědělském pracovníkovi: „To, co dělá, dělá jako výkon, za jehož dokonalost je zodpovědný sám sobě. Kdyby po něm zaměstnavatel požadoval něco, co v jeho očích není správné, odmítl by to: bez zvláštního citového úsilí, ale se samozřejmou rozhodností. Nikdy nemůže být služebníkem ve špatném slova smyslu. Ve službě zůstává pánem a ve službě zůstává svobodný.“

Fálská rasa. Stejně jako se fálská rasa jeví mohutnější a těžší tělesnou stavbou než rasa nordická, je těžkopádnější i svým duševním chováním. Günther říká, že „těžce nese život, snadno se stává zádumčivým a zůstává vůči ostatním lidem velmi uzavřený se sklonem k tvrdohlavosti, až přepjatosti.“ Vestfálci a švábové, kteří tvoří větší část této rasy, jsou jako

takoví dobře známí. Jsou drsnější na zacházení, zavalitější a méně obratní než štíhlý nordický člověk. Je více spjat se zemí, více se váže k domovu a tradicím. Je jim dána převážně německá hloubavost a niternost. U fálského muže se hovoří o potřebě věrnosti. Z hlediska spolehlivosti možná dokonce předčí nordické lidi. Proto se výborně hodí do všech důvěryhodných funkcí, jako předseda a úředník. „Je více vytrvalý než hbitý, více důstojný než všestranný, více střízlivý než smělý, více svobodomyslný než panovačný, více vážný než tvořivý“ (Kern). Životaschopnost germánských kmenů byla z velké části způsobena těžkou světlou rasou (Hauschild). „Byla však méně vhodná pro vedení a vládnutí než štíhlá rasa. U několika největších německých vůdců, jako byli Bismarck a Hindenburg, se však projevuje silný vliv blonďaté obří rasy. Právě tehdy, když se atlantická (fálská) těžkopádnost spojí s nordickou smělostí, vznikají postavy megalitických rozměrů“ (Lenz).

Východní (alpinská) rasa. Názory na východní rasu nejsou tak jednotné jako názory na nordickou a fálskou rasu. Fischer o nich říká: „Intelektuální nadání alpinské rasy není obecně zdaleka tak vysoké jako výše popsané“ (s odkazem na nordickou rasu), „ale v některých směrech je také lépe rozvinuté. Vyznačují se sklonem a schopností pracovat s houževnatostí a energií, nezanedbatelnou inteligencí a dobře vyvinutým smyslem pro společenství. Chybí jim vysoká představivost, ale píle, energie a chytré využívání okolností vedou k úspěchu. Schopnost osvojovat si a dále rozvíjet neznámé věci není malá (sugestibilní), přestože je v podstatě velmi vytrvalá.“ Günther považuje východoalpinského člověka za „střízlivého, praktického“. Akviziční podnikatel v malém

měřítku, který trpělivě postupuje šetrností a prostomyslnou skromností a nezřídka projevuje pozoruhodnou chytrost při získávání „vzdělání“ a měšťanské prestiže, tíhne ke klidnému životu, k útulnosti, která ráda spojuje užitečné s příjemným v práci i ve volném čase. Protože své cíle omezuje úžeji a chybí mu skutečná smělost myšlení a jednání, jde někdy dál než bezstarostnější, odvážnější a často nesobecký nordický a dinárský člověk.“

Východobaltská (baltická) rasa. Poněkud odlišné charakteristiky nacházíme u východobaltských lidí. Ale jak již bylo řečeno, nezávislost východobaltské rasy je sporná. Günther tvrdí, že se jedná o rasu, které je cizí veškerá individualita a která tíhne k masovému duchu a vytváří trpitelský poddanský vztah. Východobaltský člověk „vykazuje obzvlášť živé vlastenecké cítění. Potřebuje však vedení, při vhodném zacházení je láskyplný jako podřízený, často až submisivní, vůči bližnímu je obecně vstřícný a pohostinný, k příbuzným laskavý, ale nikdy ne asertivní a průbojný i v důvěrném styku, ale vždy opatrný“. Jeho intelekt není radno podceňovat a východobalt projevuje zvláštní nadání také v hudebním umění.

Dinárská rasa. Nyní se přesuneme do jižního Německa a jihovýchodní Evropy k dinárské rase. Pro dinárskou rasu je charakteristická drsná síla, smysl pro čest, odvaha, láska k vlasti, úzká vazba k půdě a s tím spojené sebevědomí. Podle Günthera právě tyto vlastnosti charakterizovaly bojovníky jihovýchodního válečného dějiště za světové války, kteří pocházeli převážně z dinárských oblastí. „Dinárská krev určuje rozdílnost charakteru mezi Bavory a severními Němci, určuje sebevědomí některých jihoněmeckých oblastí a rakouských

alpských oblastí.“ Láska k přírodě a půdě je pro dinárskou rasu stejně charakteristická jako jeho tvůrčí smysl a úprava okolí, domů a nástrojů. Žije poněkud více přítomností než pokrokově smýšlející nordici, je také více spjat s půdou. Podle Günthera je „smělost dinárského člověka spíše smělostí fyzických výkonů; skutečná duševní touha po vítězství, která charakterizuje nordického člověka, se zdá být vzácnější. - Rozsah vývoje dinárského člověka je ve všech směrech rozhodně menší než u nordického člověka. Intelektuální projev je užší, při stejně dobré vůli. Především však dinárská rasa představuje nezřídka poněkud hrubý, neotesaný a veselý, dokonce drsný a vtipný, lehce nadšený typ lidí se sklonem k jisté „živelnosti“ chování a emocí, s talentem k drsným výpadům a živému popisu, což svědčí o výrazné znalosti lidské povahy i o hereckých schopnostech jako rasovém rysu. - Zdá se, že kupecké a obchodní nadání také není neobvyklé. Zvláště výrazné je nadání pro hudební umění, zejména pro zpěv. Německá národní píseň je nejživější v převážně dinárské oblasti. Řada hudebních umělců má více či méně dinárský nádech, například nordicko-dinárští Mozart, Haydn, Liszt, Wagner, Chopin, Bruckner, Verdi nebo převážně dinárští Weber, Cornelius, Paganini, Cherubini (?), Tatarini a Berlioz. Zdá se, že nordická tvořivost a dinárský hudební talent se často spojovaly, jako v případě Nietzscheho.“

Blízkovýchodní rasa. Blízkovýchodní rasa se vyznačuje chytrostí a velkou empatií k myšlení jiných lidí. Právě tyto vlastnosti umožňují všem národům se silnějším blízkovýchodním vlivem být velmi obratnými a podnikavými v oblasti obchodu a podnikání. Luschan říká: „Tato vlastnost však není charakteristická pouze pro samotné Židy, ale také pro Orientálce, zejména současné Řeky a Armény. To je zřejmé ze

skutečnosti, že v celém Orientu se Židé ve městech obývaných převážně Řeky nebo Armény mohou prosadit jen obtížně nebo vůbec ne. Oblíbený vtip to vyjadřuje v drastické nadsázce tvrzením, že na sedm Židů připadá jeden Řek a na sedm Řeků jeden Armén, což má znamenat, že Armén (tj. blízkovýchodní obyvatel) je 49krát chytřejší a podnikavější než Žid.“ Mimochodem, něco podobného se říká i o obyvatelích Šlesvicka-Holštýnska, pokud jde o jejich obchodní zdatnost vůči Židům. Podle Lenze je „všem obyvatelům Blízkého východu společná tendence žít jako menšina mezi různými populacemi. Blízkovýchodní rasa je vyšlechtěna méně pro ovládání a využívání přírody než pro ovládání a využívání lidí“. Luschan dále o Arménech říká, že „pravděpodobně nikdy neexistoval národ tak politicky hloupý a neschopný vládnout sám sobě nebo být ovládán jinými“. Jejich inteligence však v žádném případě není nízká. Připisuje se jim vytvoření kavkazského jazyka a také části arabských číslic. Podle Lenze „tyto abstraktní systémy, které jsou tak výtečně praktické pro použití v dopravě a obchodě, zcela odpovídají duchu blízkovýchodní rasy, zatímco piktografické písmo a římské číslice odpovídají spíše popisnému a věcnému duchu nordické rasy“. Blízkovýchodním obyvatelům je dáno velké herecké nadání a výmluvnost, což jsou vlastnosti, které souvisejí s empatií, a s tím lze pravděpodobně sladit i jejich výraznou hudebnost.

Západní (mediterránní) rasa. Ve srovnání se všemi dosud popsanými rasami se západní (mediterránní) rasa vyznačuje živostí, hbitostí a určitým neklidem v pohybu. Lenz o západním (mediterránním) člověku říká, že „bere život méně vážně. Důležitou roli hrají prázdné formy zdvořilosti a gesta, která

nejsou míněna vážně, například nabízení darů a pozvání, u nichž se neočekává, že budou přijata. Smysl pro pravdu a upřímnost je nižší než u nordických lidí. Obvykle dětsky veselý člověk snadno podléhá výkyvům nálad v závislosti na měnících se dojmech a zkušenostech. Ruku v ruce s tím jde živá touha vyjadřovat pocity slovy a gesty. Řečnický talent je podle toho velký, ale také sklon k opojení slovy“. Günther mimo jiné zdůrazňuje „jeho vášnivost, smysl pro barevné kombinace v oděvu, spíše proměnlivý než hluboce umělecký talent“ a dále píše, že „jestliže Lapouge dokázal v nordickém člověku odhalit ducha protestantismu - na tento vztah ukazuje i srovnání rasového rozložení v Evropě s rozložením vyznání obecně -, pak lze říci, že protestantismus musí být velmi vzdálen západnímu člověku, který miluje vzrušující řečnictví, gesta, živé barvy a drama.“

Orientální rasa. Orientální rasa má jistou příbuznost se západní (mediteránní) rasou. Vyniká zde bystrost, hrdost, energie, síla vůle, podnikavost, někdy zdrženlivost, pak zase náhle propuknuvší smyslnost a mazanost. „Ještě méně inklinuje ke klidné, soustavné práci zemědělce (jako západní rasa) a mnohem více tíhne ke kočovnictví. Zrodila také odvážné mořeplavce, jako byli Féničané“ (Lenz). Kromě blízkovýchodní rasy se Féničanům připisuje také vynález arabských číslic. Ta měla velký vliv na staroegyptskou, asyrsko-babylonskou, punskou, arabskou a starožidovskou kulturu. Dnes má dalekosáhlý vliv na celý západní svět a jeho kulturu, do níž pronikla spolu s Židy, jejíž hlavní složku spolu s dalšími tvoří.

Židé. A konečně duchovní vlastnosti Židů. Lenz o nich říká: „Duševní vlastnosti Židů jsou ještě výraznější než jejich

fyzické vlastnosti; Židy bychom mohli téměř označit za duševní rasu. - Jestliže se zvláštnost Židů neprojevuje tak silně fyzicky jako duševně, je to pravděpodobně způsobeno tím, že Židé, kteří vypadají velmi cize, měli menší úspěch než ti, kteří se více podobají typu svého hostitelského národa. Instinktivní snaha nepřitahovat pozornost vedla také k tomu, že při výběru partnera dávali přednost lidem, kteří se podobali vzhledu svého hostitelského národa (včetně přijímání nežidovských jmen apod.). - Tato židovská vlastnost mohla být vypěstována pouze v průběhu tisícileté kultury s rozsáhlou socializací lidí. Vyloučeni z primitivní výroby nejen z vlastního popudu, ale často i násilím, hledali vždy obživu především v obchodu a podobných zaměstnáních. Z tohoto důvodu mohli zakládat rodiny jen ti Židé, kteří byli schopni obstarávat výrobky jiných lidí, vzbuzovat jejich touhy a usměrňovat je. - Je tedy pochopitelné, že Židé se vyznačují nejen chytrostí a aktivitou, pílí a vytrvalostí, ale především úžasnou schopností vcítit se do duší jiných lidí a řídit je podle své vůle. Jejich sklony a schopnosti je pak znovu a znovu vedou k činnostem, při nichž reagování na příslušné sklony posluchačů a jejich usměrňování přináší úspěch. Profese, k nimž se s oblibou a úspěchem obracejí, jsou proto především profese obchodníků, živnostníků a lichvářů, novinářů, spisovatelů, nakladatelů, politiků, herců, hudebníků, právníků a lékařů.“

Na druhou stranu je tyto vlastnosti vedly k aroganci, k neustálému působení proti svému hostitelskému národu, a to do té míry, že všechno, co jim bylo dobré a drahé, stáhli do bahna. Adolf Hitler se o těchto vlastnostech dozvěděl ve Vídni: „Existoval nějaký pochybný podnik, nějaká forma hnusu - zejména v kulturním životě - na kterém se nepodílel alespoň

jeden Žid? Když člověk opatrně přiloží sondovací nůž k takovému abscesu, okamžitě objeví, jako larvu v hnijící mrtvole, často oslepenou oslnivým světlem: malého Žida.“ Jestliže toto byla jedna stránka jejich charakteristického způsobu práce, druhou byla snaha „zkorumpovat rasové základy národa, který má být podroben. Židé byli a jsou zodpovědní za zavlečení negrů do Porýní s konečným záměrem zbastardizovat nenáviděnou bílou rasu a snížit tak její kulturní a politickou úroveň, aby mohl sám dominovat. Rasově čistý národ, který si je vědom své krve, nemůže být Židem nikdy přemožen.“ (Adolf Hitler.)

Jsou-li Židé skutečně největšími nepřáteli našeho státu, protože jej záměrně rozkládají, pak nelze podceňovat ani nebezpečí bastardizace s jinými rasami a národy, které lze spatřovat v „parním válci Mongolů“, jenž se hrozí šířit obrovskou silou a nachází si až příliš otevřenou cestu k našemu národu na rozvrácených hranicích našeho i celého evropského Východu. Ale nejen na Východě existují nepřátelé rasově založeného národního státu. Náš francouzský soused se neostýchá využívat barevné národy v boji proti nám. Ve své sobeckosti zapomněl na sebe a ve svůj prospěch se dopustil pokrevní urážky krvesmilstva bílé rasy, které dnes již nese své ovoce.

Ve Francii už žije asi půl milionu negrů a mezi vysokými hodnostáři, důstojníky a právníky jsou negři. Zapomněli jsme na sebe a stihne nás osud zaznamenaný v dějinách jiných států, které se podobných věcí dopustily již dříve. V době okupace Porýní nám osud dal varovné znamení v jiné podobě, v podobě ubohých negerských nemanželských dětí vyloučených z národního společenství, dnes jich je jen 500, zítra jich může být

víc. Proto se zde nezapomínejme a mějme stále na paměti úkol, který byl každému z nás v národním státě svěřen.

Německý národ

A nyní k našemu německému národu. Lze ještě dnes určit jednotlivé rasové složky, které původně patřily do našeho německého národa? Již na začátku bylo zdůrazněno, že světlé vlasy a modré oči se vyskytují pouze na severozápadě Evropy a že tyto dva znaky je třeba připsat především fálskému a nordickému národnímu prvku. Vzhledem k tomu, že všechny ostatní rasy mají tmavé oči a tmavé vlasy, mělo by být možné z četnosti výskytu těchto dvou charakteristik v Německu určit také rozdělení ras mezi německým národem. Přesné sestavení četnosti těchto charakteristik a rozložení světlého typu ve srovnání s typem bruneta jsme získali z vyšetření školáků, která svého času inicioval a prováděl Rudolf Virchow. Z ní vyplývá, že v severním Německu mělo hnědé nebo tmavé vlasy v průměru jen 5 až 10 ze 100 školáků a v jižním Německu jen 29 až 30 procent. Tento podíl se samozřejmě s věkem výrazně mění: tmavnutí vlasů je dobře známý jev. Děti jiných ras však mají černé vlasy již od útlého věku. Pozdější tmavnutí u mnoha německých dětí je proto třeba, jak již bylo zmíněno na začátku, přičíst nordické složce (světlým vlasům) v jejich dědičnosti, která je pak později poněkud maskována. Podle rozložení barev vlasů (typ bruneta) bychom tedy měli být schopni určit i četnost světlých rasových prvků v německém národě. V úvahu je třeba vzít také typ dědičnosti blond a světlých vlasů oproti tmavovlasým. Světlovlasí jsou kryti tmavovlasými (recesivně), tmavovlasí jsou tedy dominantní, světlí recesivní (srov. Boehm, Schulungsbrief 3). Pravděpodobně se nejedná o čistě dominantně recesivní vztah, kdy se v kombinaci tmavý X světlý

ve druhé generaci objevuje pouze 25 % homozygotů světlých, 50 % heterozygotů tmavých a 25 % homozygotů tmavých. Proces dědičnosti je mnohem složitější, ale konečný výsledek je velmi podobný jednoduchému příkladu. Pokud by se například v populaci smísilo 50 % světlých a 50 % tmavých ras ve stejném poměru, pak by se později objevilo pouze 25 % světlých barev vlasů, všechny ostatní by byly tmavé. Platí to samozřejmě i naopak: 25 procent světlovlasých potomků předpokládá 50 procent světlovlasých předků. Podle výše uvedené mapy rozložení je v německé populaci mnohem více světlovlasých než tmavovlasých, takže podíl světlovlasých a světlých ras v Německu musí být podle těchto úvah mnohem vyšší než 50 procent. Nebylo by chybou odhadnout jej na 70 až 80 procent. Jinými slovy můžeme říci, že světlé rasy se podílely a stále podílejí na rasovém složení německého národa především. Protože však jednotlivé rasy mají nesčetné množství vlastních rasových znaků, z nichž ne všechny jsou recesivní, ale některé jsou i dominantní, a protože fyzické a duševní znaky se mohou dědit i odděleně, bude existovat i velké množství případů, kdy se nenordický vzhled kombinuje s duševními a emocionálními znaky nordické rasy. Bylo by proto nesprávné upírat každému tmavovlasému člověku všechny nordické a fálské duševní vlastnosti. Samozřejmě a jistě, pokud, jak zdůraznil Boehm (Schulungsbrief, díl 3), máme skupinu 100 fyzicky nordických lidí a 100 fyzicky východoalpinských lidí, je pravděpodobnější, že nordické duše najdeme v první skupině než v druhé. Jedno však můžeme považovat za jisté, že se sotva najdou německé rodiny prastarého původu, v jejichž žilách by stále kolovala výhradně nordická krev.

Adolf Hitler o našem národě říká: „Německý národ vznikl stejně jako téměř všechny nám známé skutečně tvůrčí kulturní národy světa. V průběhu mnoha staletí překryla malá, talentovaná rasa, schopná organizace a kultury, jiné národy, částečně je pohltila a částečně se jim přizpůsobila. Všechny složky našeho národa přirozeně vnesly do tohoto spojení své zvláštní schopnosti. Vytvořilo se však pouze jádro, které vytvořilo národ a stát. Tento národ si vnutil svůj jazyk, samozřejmě ne bez výpůjček od podmaněných, a nakonec všechny podřídil společnému osudu na tak dlouhou dobu, že se život národa státu neoddělitelně spojil s životem ostatních složek, které postupně splývaly a prolínaly se. - Vítězové a poražení se již dávno stali jedním společenstvím. To je náš dnešní německý národ. A takový, jaký je, ho milujeme a jsme k němu připoutáni. Během tisícileté historie jsme se seznámili se všemi jeho vlastnostmi, z nichž mnohé jsou odlišné, a oblíbili si je. Toto společenství je tak skvělé, že jsme rádi za každý příspěvek, který od něj obdržíme. Nezkoumáme, komu vděčíme za hudebnost našeho národa a komu za technické dovednosti, kdo nám dává umění vyprávět příběhy a kdo chladnou mysl a odkud pocházejí naši filozofové, státníci či generálové. V každém případě nezkoumáme proto, abychom vynášeli zvláštní soudy, ale nanejvýš prostě proto, abychom poznali povahu kořenů, z nichž německý národ čerpá své schopnosti, a stali jsme se tak daleko společenstvím, že nás naplňuje jen jediné přání, aby všechny složky přispěly co nejlépe k bohatství celého našeho národního života. Dokud bude každá část dávat to, co má, bude to přispívat k prospěchu našeho života.“ „Nacionální socialismus ví, že normální rozsah našich schopností je podmíněn vnitřním rasovým členěním našeho národa. Přeje si však, aby politické a kulturní vedení

našeho národa dostalo tvář a výraz té rasy, která svým hrdinstvím a výhradně díky svým vnitřním dispozicím vytvořila německý národ z konglomerátu různých součástí.“

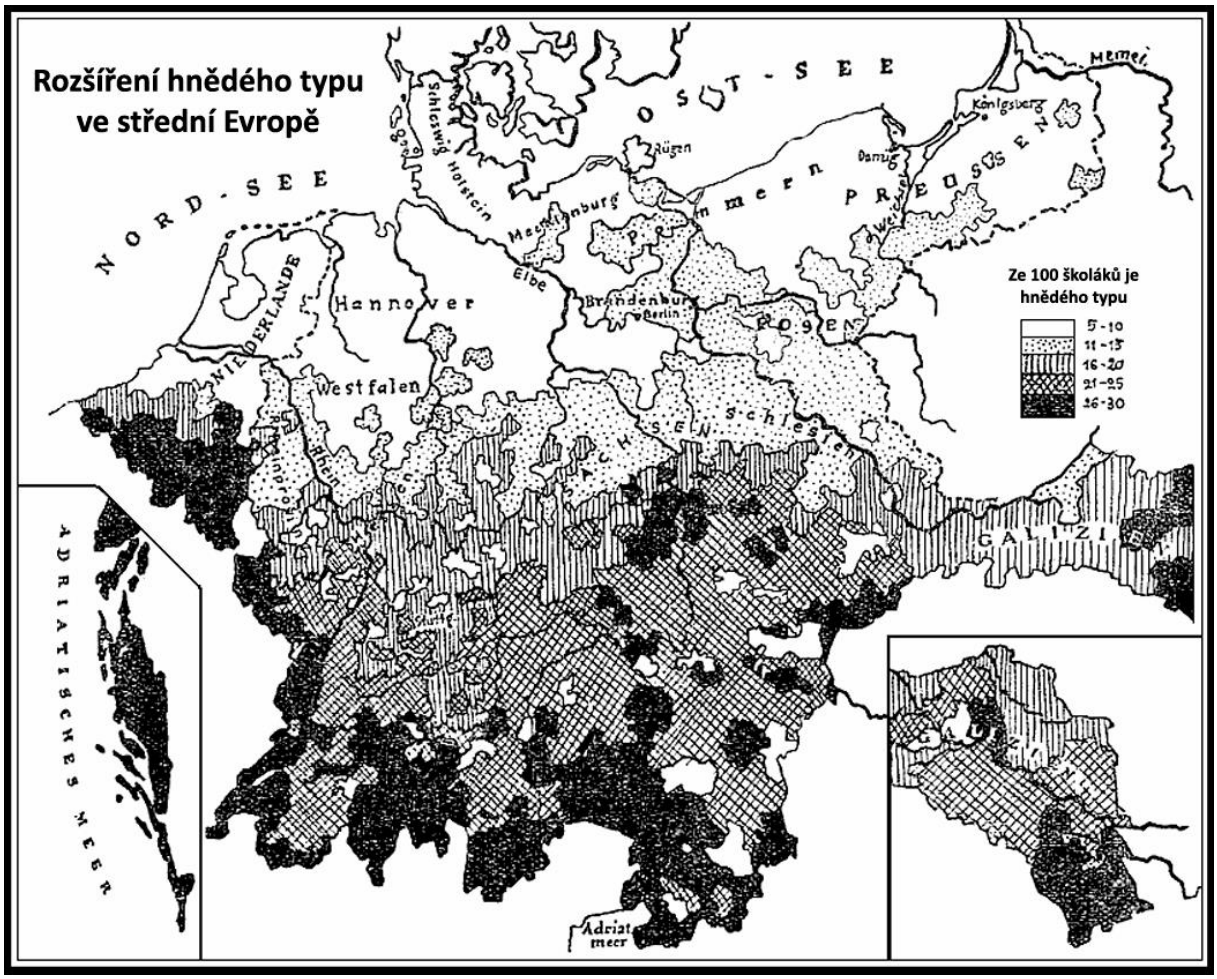

Foto Eckardt, Hannover

Němec s nordickými rysy

Foto B. Machtans

Němec s nordickými rysy

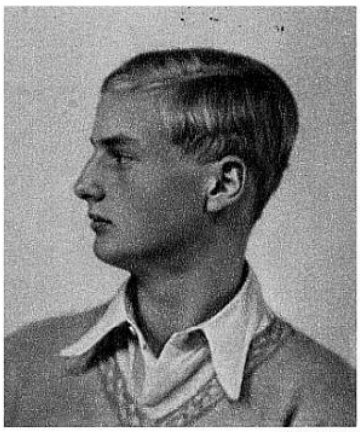

Foto Dr. Abel

Němec s nordickými rysy

Foto Rassepol. Amt der NSDAP.

Německá žena s nordickými rysy

Foto Ehlert

Německá dívka s nordickými rysy

Foto Dr. Unger, Reich

Německá dívka s nordickými rysy

Foto Eckardt, Hannover

Němec s fálskými rysy

Foto K. W. Inst. f. Antrop.

Němec s fálskými rysy

Foto Dr. Abel

Německá dívka s fálskými rysy

Foto Ruf, Frbg.

Němec s dinárskými rysy

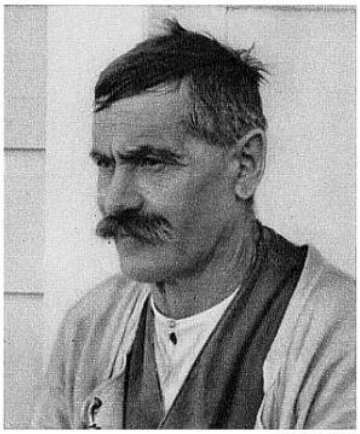

Foto Dr. Abel

Němec s dinárskými rysy

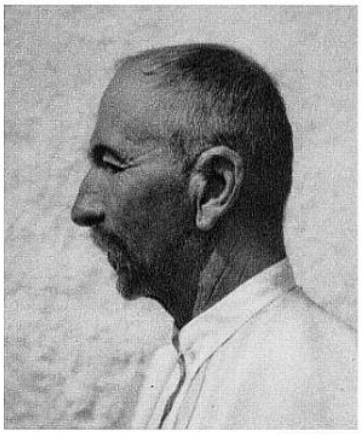

Foto Dr. Abel

Němec s dinárskými rysy

Foto K. W. Inst. f. Antrop.

Německá žena s východními (alpinskými) rysy

Foto Ruf, Frbg.

Německá dívka s východními (alpinskými) rysy

Foto Dr. Abel

Německá žena s dinárskými rysy

Foto Dr. Abel

Němec s východními (alpinskými) rysy

Foto K. W. Inst. f. Antrop.

Němec s východními (alpinskými) rysy

Foto Dr. Abel

Německá dívka s východními (alpinskými) rysy

Německá dívka s východobaltsko-nordickými rysy

Německá dívka s východobaltsko-nordickými rysy

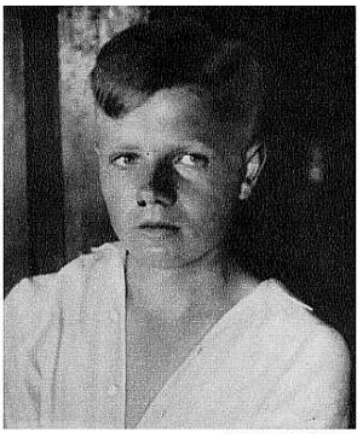

Německý chlapec s východobaltskými rysy

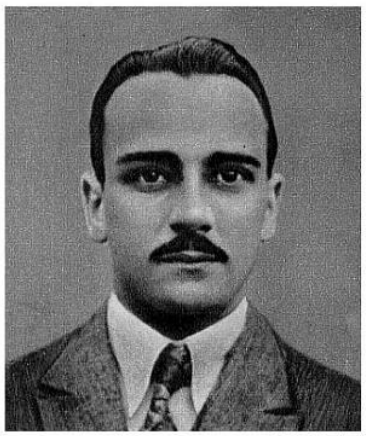

Neměc se západními (mediteránními) rysy

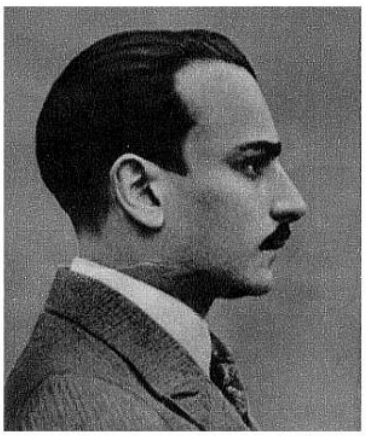

Neměc se západními (mediteránními) rysy

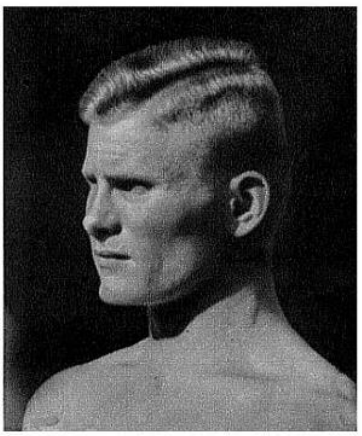

Němec s východobaltskými rysy

Foto Dr. Abel

Německá dívka se západo-nordickmi rysy

Foto K. W. Inst. f. Antrop.

Španělka se západními (mediteránními) rysy

Foto Dr. Abel

Německá dívka se západo-nordickmi rysy

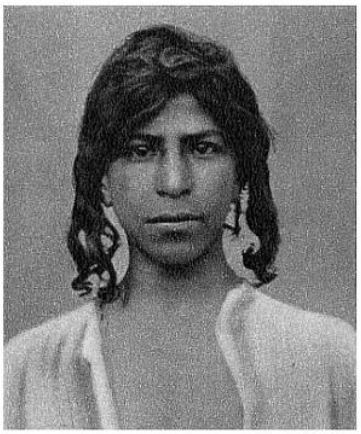

Foto D. Preußner

Žena s orientálními rysy

Foto Prof. Luschan

Blízkovýchodní rasa

Foto Prof. Luschan

Blízkovýchodní rasa

Foto Ufa

Žid

Foto New York Times

Žid

Foto Dr. Abel

Vietnamský míšenec z Porýní

Foto Dr. Abel

Marocký míšenec z Porýní

Foto Dr. Abel

Marocký míšenec z Porýní

Foto Dr. Abel

Marocký míšenec z Porýní

Rasová nauka

Sestaveno ze série článků s názvem „Německá rasová nauka“ ze stránky Náš směr, původní autor František Pilous, 2013 a knihy Rassenkunde Europas od Hans F. K. Günther, 1929

Předmluva

Následující série článků má za úkol seznámit čtenáře se základními rasovými typy evropského člověka tak, jak je viděli němečtí rasoví teoretici v době do skončení druhé světové války. Autor textu by chtěl upozornit, že sám není antropologem, lékařem ani jiným odborníkem na lidské tělo a přírodní vědy. Taktéž je třeba upozornit, že některé údaje již nemusejí být aktuální a některá fakta a teorie mohou být z pohledu moderní vědy považovány za překonané. Samotný text byl vytvořen převážně s použitím dobových odborných publikací německých autorů, jakož i s použitím dalších děl, ve kterých byl obsah těchto publikací reprodukován a popularizován. Seznam použité a doporučené literatury bude uveden na konci posledního dílu této série.

Co je rasa?

Antropologové považují za kritérium příslušnosti k určité rase komplex ustálených a dědičných anatomických, fyziologických a psychologických znaků. Do rasových skupin dělili lidstvo již staří Egypťané. V současné době jsou všeobecně uznávány tři hlavní rasové skupiny. Jedná se o rasu europoidní (bílá nebo také kavkazoidní), mongoloidní (žlutá) a negroidní (černá nebo také ekvatoriální). Koncovka –oid přitom označuje to, že tímto termínem označujeme nejen čisté typy, nýbrž i všechny možné typy, které komplexem svých vlastností mohou být zahrnuty do stejné skupiny s čistými typovými

kombinacemi. V následujících dílech se nebudeme zabývat mongoloidní a negroidní rasou, ale ani europoidní rasa nebude komplexně popsána, nýbrž se omezíme pouze na její část, tedy na rasy evropské. Určitou výjimkou bude poslední část zabývající se mimoevropskými rasami, které se v Evropě vyskytují, ale ani tak nebude výčet europoidních plemen kompletní. Následující kapitoly se tedy budou zabývat rasou alpínskou, baltickou, mediteránní, nordickou (kam řadíme i rasu fálskou, někdy uváděnou samostatně), dinárskou a nakonec budou stručně zmíněny některé rasy mimoevropské.

Jedna věc musí být ohledně pojmu rasa vyslovena hned na začátku – je třeba důsledně odlišovat pojmy rasa a národ. Existují germánské, slovanské a románské jazyky, ale neexistuje žádná germánská, slovanská nebo románská rasa. Národnosti, jazyka nebo víry se může člověk vzdát, ale rasy ne. Rasa se zakládá na společném biologickém původu a kontinuitě vývoje. S rasou se člověk rodí, to je základní a nejhlubší rozdíl mezi rasovými a ostatními lidskými skupinami. Francouzský antropolog Paul Topinard již v roce 1889 na jednom vědeckém kongresu uvedl, že nikdy není nadbytečné zopakovat fakt, že rasa a národ nejsou to samé. Otevřeme-li kteroukoliv knihu libovolného německého antropologa z období Třetí říše, nikde nenajdeme ani slovo o germánské nebo slovanské rase. Tito antropologové přitom byli ve většině případů i členy NSDAP. Přesto se dodnes tvrzení, že Němci považovali Židy a Slovany za méněcennou rasu, drží oficiální historiografie jako opilec plotu. Jakékoliv řeči o germánské a slovanské nebo dokonce třeba o německé a ruské rase jsou terminologický nonsens, se kterým se bohužel lze i dnes setkat v pracích historiků, a co je ještě horší, i v pracích soudních znalců, jejichž posudky

založené na těchto nesmyslných tvrzeních posílají lidi do vězení.

Každý evropský národ je z větší či menší míry tvořen pěti výše zmíněnými rasovými typy. Všechny evropské národy jsou konglomerátem těchto pěti příbuzných rasových typů. Každý, i nejhomogennější, národ má svojí rasovou strukturu a stejně tak i svojí rasovou historii, která tomuto stavu předcházela. Fyzické a psychické charakteristiky určitého národa jsou tak formovány jeho rasovou strukturou, zejména rasovým typem, který v daném národě převládá. Alfred Rosenberg například uvádí: „Mediteránní typ je dominantní ve Španělsku, dinárský typ mezi Srby, nordický typ mezi Němci a Angličany.“[5] V prvních dvou případech se přitom jedná o absolutní většinu obyvatelstva, v případě Němců a Angličanů o většinu relativní, respektive nordická rasa je nejpočetnější rasou mezi těmito národy (ale i to může být předmětem sporů).

Kvantitativní a kvalitativní znaky

Při určování rasové kvalifikace můžeme rozlišovat kvantitativní a kvalitativní znaky. Rozlišujeme je podle toho, zda lze danou charakteristiku vyjádřit numerickou hodnotou, nebo ne. Výšku těla měříme metrem, objem plic spirometrem a tak dále. Tvar rtů neměříme, ale popisujeme. Při určování rasové příslušnosti většina autorů zkoumá pouze několik kvalitativních nebo kvantitativních vlastností, patří mezi ně především tělesná výška, výška trupu, největší šířka a největší délka hlavy, výška hlavy, šířka čela, výška tváře, výška a šířka nosu a uší, barva očí, barva a struktura vlasů a ještě čtyři nebo pět dalších znaků.

[5] Rosenberg, Alfred: Memoirs, s. 47.

Zřejmě nejpodstatnější tělesnou partií je při určování rasové příslušnosti hlava, respektive lebka, u které je základním rozlišovacím znakem to, zda se jedná o lebku krátkou (brachykefalní) nebo dlouhou (dolichokefalní). Toto určíme podle šířko-délkového indexu lebečního podle vzorce i = (šířka x 100) : délka. Lebky s indexem do 74,9 se označují jako dolichokefalní, lebky s indexem 75,0 až 79,9 jako mesokefalní a lebky s indexem vyšším než 80 jako brachykefalní. Naopak obráceně se určuje index obličejový i = (výška x 100) : šířka. Obličej s indexem do 84,9 se označuje jako euryprosopní (široký), s indexem 85,0 až 89,9 jako mesoprosopní (střední) a obličej s indexem nad 90,0 jako leptoprosopní (úzký).

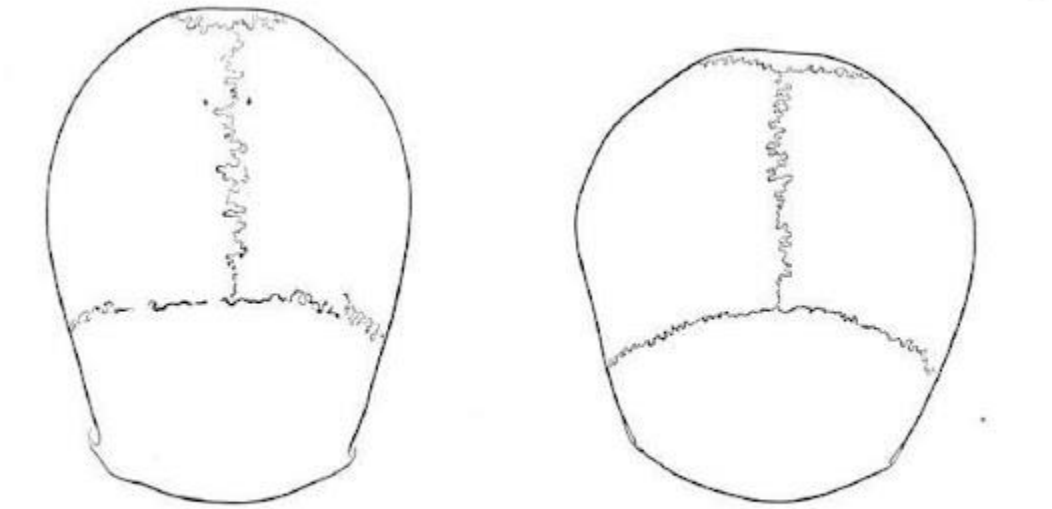

Abb. 1. Langschädel mit Index 72,9 Abb. 2. Kurzschädel mit Index 88,3
(Aus His-Rütimeyer, Crania helvetica)

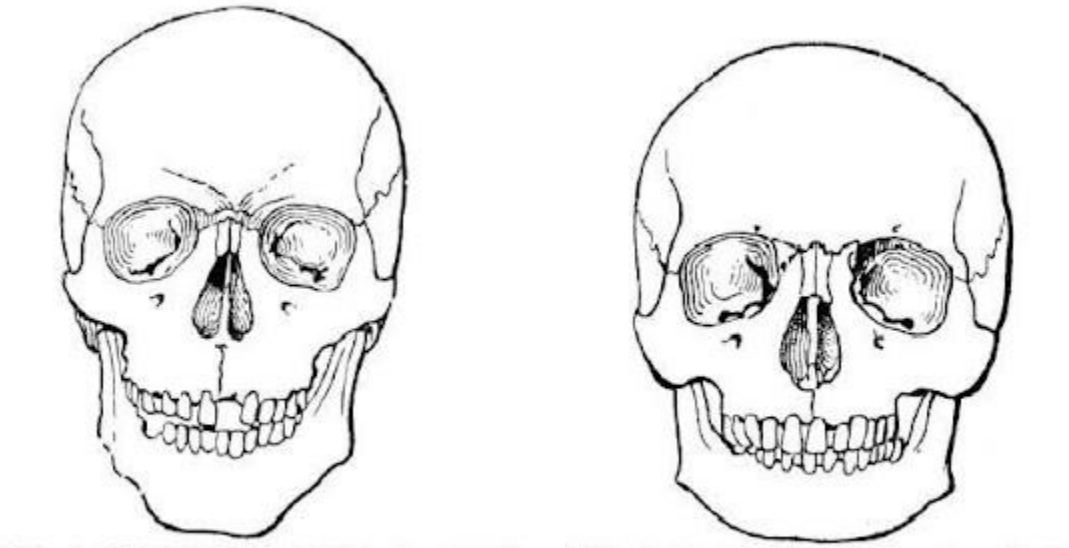

Abb. 3. Schmalgesicht. (Index etwa 93,5) Abb. 4. Breitgesicht. (Index etwa 83,5)
(Aus v. Hölder, Schädelformen)

V horní řadě z leva: dolichokefalní lebka (index 72,9) a brachykefalní lebka (index 88,3); V dolní řadě z leva: leptoprosopní obličej (index 93,5) a euryprosopní obličej (index 83,5).

Mezi kvalitativní znaky patří v první řadě barva očí, vlasů a pleti. Všechny tyto znaky lze určit podle stanovených tabulek a vzorů. Obecně byly s větší přesností určovány barvy vlasů a očí (duhovek), než barva kůže. Podobným způsobem určujeme

také další kvalitativní znaky, kupříkladu držení těla. Podle vzorů a tabulek se určuje také tvar nosu – může být rovný, konvexní (orlí) nebo konkávní. Stejně tak existují vzory pro určování tvaru ucha, zejména je třeba si všímat, zda je lalůček volný nebo přirostlý. Rovněž existují i způsoby, jak určit tvar a stupeň ochlupení, tvar vlasů, tvar očí, tvar hlavy a obličeje a podobně.

Konstituční typy

Zkoumání konstitučních typů činí jakýsi přechod mezi morfologickou a fyziologickou antropologií. Z jedné strany zde máme osoby, které se více rozvinuly do šířky. Jejich tělo je kratší a plnější, krk široký a krátký, hrudní koš větší, břicho velké, údy kratší, jsou chlupatí a ve většině případů tlustí, jejich zuby mají sklony ke kažení a vlasy k vypadávání. To je takzvaný digestivní typ. Na druhé straně máme osoby štíhlé, s dlouhým krkem, úzkým hrudním košem, dlouhými údy a dlouhýma nohama. Jsou málo ochlupené, ale jejich vlasy jsou husté a jejich zuby zdravé. Tento typ se nazývá respiratorní.

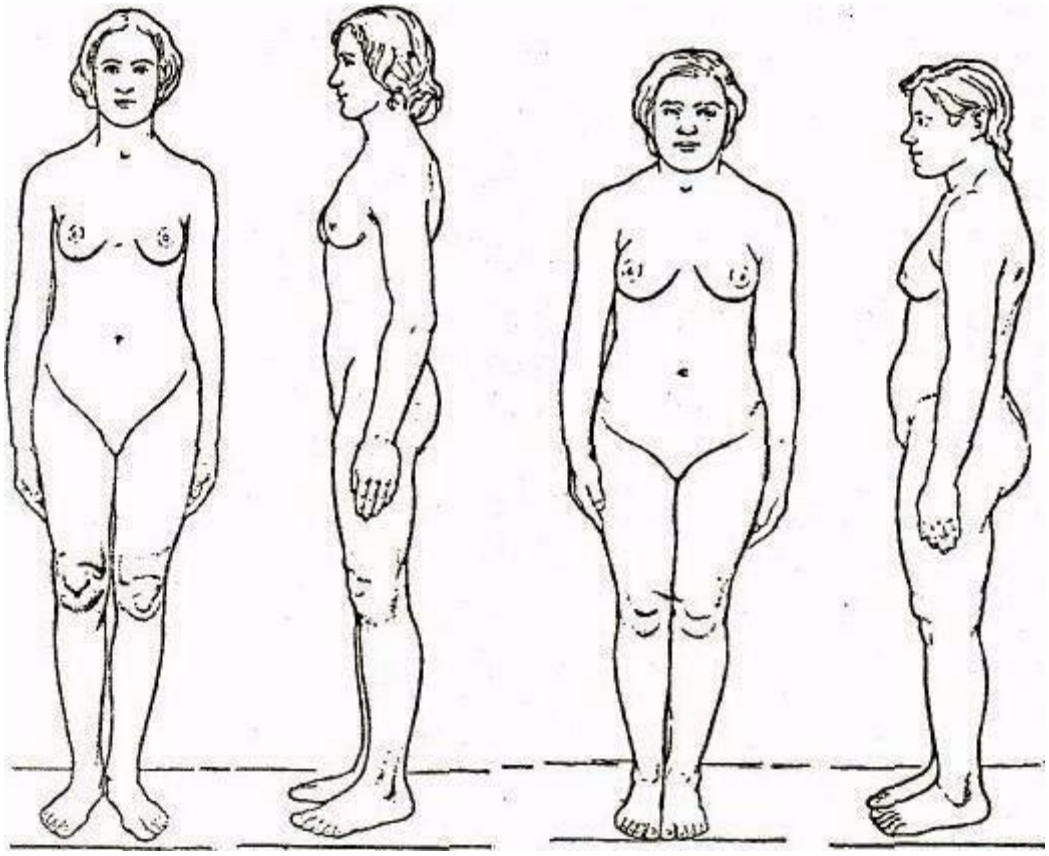

Dva základní konstituční typy: respiratorní a digestivní. První typ zde představuje rasa nordická, druhý typ rasa baltická.

Dva základní rasové typy

Při pohledu na evropské obyvatelstvo můžeme pozorovat dva základní typy. Jsou plně rozdílní, plně divergentní morfologicky, funkcionálně i psychicky. Jsou to spíše prototypy, které jsou více fikcí, než skutečností. Nejsou to dvě zvláštní rasy, ale spíše formy, ke kterým směřují evropské rasy. Z čistě praktických důvodů je třeba je zmínit a ilustrovat tak formy, které dnes existují. Kdybychom všechny evropské rasy rozdělili podle jejich vlastností, na obou koncích této škály by se nacházely tyto dva prototypy. Obličej i celý jejich vzhled je odlišný. Evropské rasy nedělíme do těchto dvou velkých skupin, ale lze tvrdit, že podle svých vlastností se přibližují dvěma divergentním bodům.

Jeden typ je vyššího nebo středního růstu, respiratorního konstitučního typu, je pohyblivý, štíhlý a houževnatý. Druhý má sklony k digestivním formám, tukovým rezervám, je nízký a podsaditý a méně pohyblivý. U prvního typu jsou údy dlouhé, u druhého jsou kratší. Dlaně a chodidla jsou absolutně i relativně širší. U prvního typu jsou všechny formy prodloužené, u druhého jsou kratší a širší. Tato různost forem ukazuje i na funkcionální rozdíly. Tvarům těla odpovídají i vlastnosti hlavy a obličeje. U prvního typu je obličej dlouhý a úzký. Obličej druhého typu je širší a více zploštělý.

Toto jsou základní rozdíly mezi těmito dvěma prototypy. První se ve velké míře shoduje s euroafrickým typem, jak jej definoval významný italský antropolog Giuseppe Sergi. Druhý odpovídá jeho euroasijskému typu (homo eurafricus a homo euasicus podle rané Sergiho klasifikace). Sergi je takto nazval podle toho, že se domníval, že první typ je původem z Afriky a druhý původem z Asie, s tímto názorem však zůstal spíše osamocen.

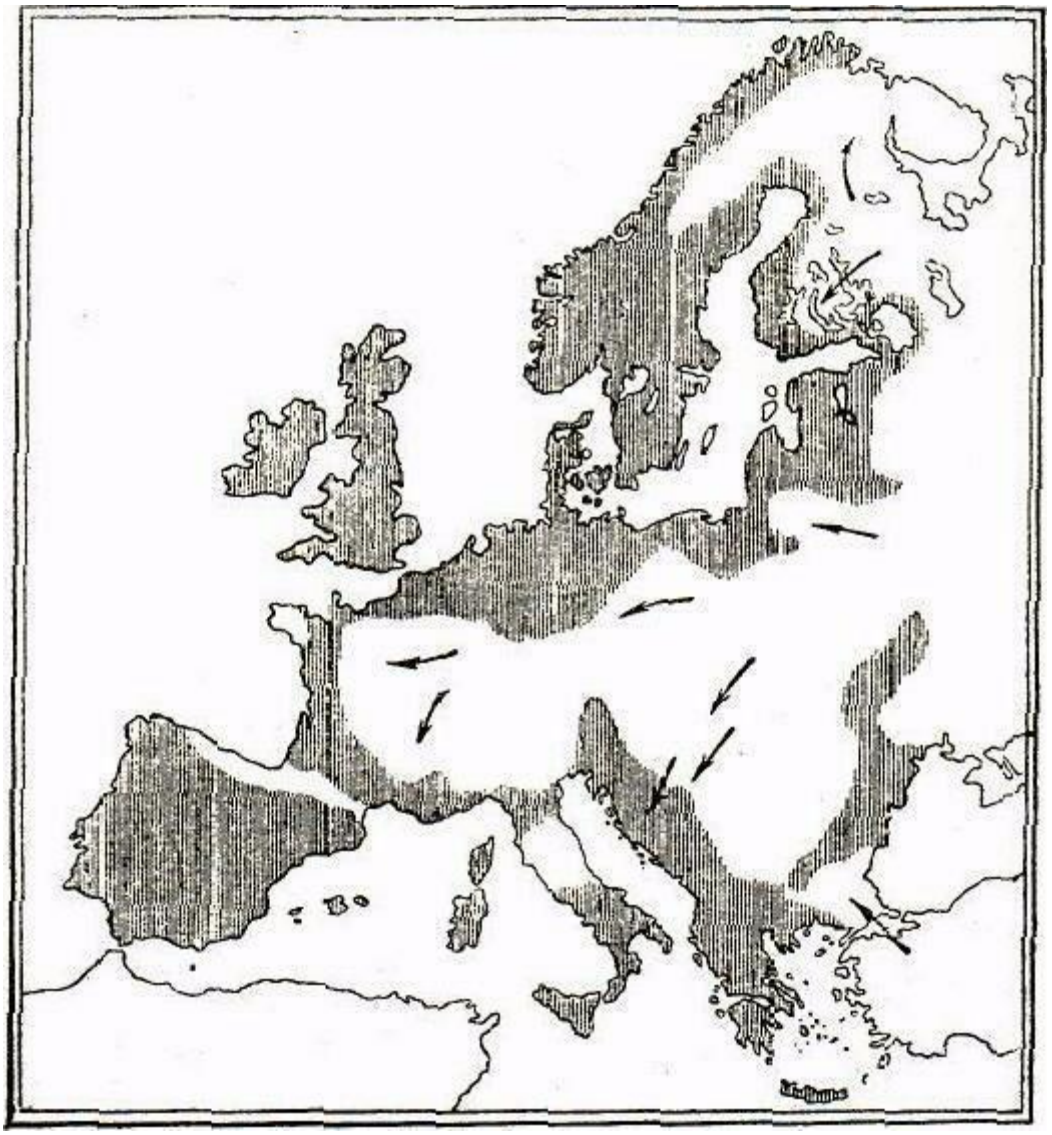

Euroasijská (bílé pole) a euroafrická rasová skupina.

Euroafrický typ zaujímá periferní kraje Evropy, ostrovy, poloostrovy a přímořské oblasti. Euroasijský zabírá téměř celou východní Evropu a šíří se směrem na západ, místy až k moři. Při pohledu na mapu distribuce těchto typů vzniká dojem, že byl euroafrický typ zatlačen euroasijským typem od východu na západ, ze střední Evropy směrem na sever a jih, jinak řečeno, že první typ obýval Evropu dříve než druhý. Mohlo by se zdát, že toto Sergiho rozdělení potvrzuje migrační teorii o příchodu Slovanů z oblasti Zakarpatí. Na druhou stranu je třeba říct, že například jeden z otců vědeckého rasismu, Arthur de Gobineau

zastával teorii autochtonní, podle které jsou Slované původními obyvateli Evropy.

Rasová psychologie

Člověk se od člověka odlišuje svalstvem a kostrou, obličejem a držením těla, morfologicky i funkcionálně, tělesně i duševně. Příslušníci jedné rasy se od příslušníků druhé rasy liší i mnohými psychickými vlastnostmi. Na druhou stranu je třeba říct, že psychické kvality se nemohou určit a měřit tak přesně, jako kvality fyzické. Psychické kvality se projevují v čase, fyzické kvality v čase i prostoru. Když se hovoří o určitých vlastnostech dané rasy, nemyslí se tím na každou jednotlivou osobu tohoto rasového typu, ale obecně na rasu jako celek, na větší část příslušníků té rasy, nebo ještě lépe, na větší část psychických vlastností příslušníků té rasy.

Psychické vlastnosti evropských ras doprovázejí jejich morfologické a funkcionální vlastnosti, jelikož duše a tělo tvoří jeden biologický celek. Rasa je biologický celek svého druhu. Každé tělo má své duševní vlastnosti, stejně jako má svojí konstituci. Paralelu mezi tělesnými a duševními vlastnostmi nacházeli při svých objevných výpravách již první cestovatelé.

Zatímco menšina rasových teoretiků samotný pojem rasové psychologie odmítala, většina předních německých antropologů, jako byli Clauß, Günther, Eickstedt, Fischer, Hildebrandt a mnozí další, s tímto konceptem souhlasila. Eugen Fischer kupříkladu zastával názor, že rasové duševní rysy jsou dědičné, stejně jako rysy tělesné. Tento svůj závěr podpořil i tím, že se v rámci jednotlivých ras dědí dispozice k určitým psychickým chorobám, a tím pádem i dispozice pro normální duševní život.

Ludwig Ferdinand Clauß (vzděláním psycholog) byl, pokud ne přímo nejvýznamnějším, tak zcela jistě jedním z nejvýznamnějších rasových psychologů Třetí říše. Vycházel z názoru, že přírodní vědy, a stejně tak i antropologie, vychází z Platónových idejí, z ideálních forem a typů, které ve skutečnosti sice nikde neexistují, ale kterým se konkrétní osoby více méně přibližují. Tělesný rasový typ je pouze výrazem duchovní ideje. Duše potřebuje určitou tělesnou formu, aby se mohla vyjádřit. Z toho důvodu jsou tělesné rasové typy pouze sekundárním výrazem. Za tělesným a duševním typem je společná formovací idea (gemeinsame Gestaltidee). Tělo je tedy třeba pochopit zevnitř, jako duševně podmíněnou formu – rasová psychologie je podle něj klíčem každé fyzické antropologie.

Když dnes hovoříme o charakteristikách jednotlivých národů, kupříkladu o chladných a odměřených Švédech nebo o horkokrevných Italech, vyjadřujeme tím i psychologické rysy rasových typů, které v těchto národech převažují. Clauß dokonce dělí i úsměv na nordickou a alpínskou variantu – jeden má těžiště v dolní a druhý v horní části tváře. Rasová psychologie se ale neodráží pouze v temperamentu, ale i v kolektivních, sociálních produktech, ve státě a kultuře. Také stupeň a forma inteligence jsou podmíněny rasově. Fritz Lenz, který se v roce 1923 stal prvním profesorem rasové hygieny (eugeniky) v Německu, shrnul význam rasové psychologie těmito slovy: „Kdyby existovaly pouze tělesné rasové rozdíly, byla by celá rasová otázka bez zvláštního významu.“[6]

[6] Baur, Erwin; Fischer, Eugen; Lenz, Fritz: Menschliche Auslese und Rassenhygiene – Band 1 (1936) s. 713.

Alpínská (východní) rasa

Samotný termín „alpínská rasa“ poprvé použil francouzský antropolog Georges Vacher de Lapouge, ačkoliv prakticky odpovídá okcidentální rase[7] definované Denikerem. Současně se lze často setkat i s označením této rasy jako „východní“ (ostická - ostische Rasse). Zatímco je tedy na jedné straně alpínská rasa označována ruským antropologem Denikerem jako západní (jmenovitě tedy okcidentální), němečtí antropologové, zejména Günther, takto označují mediteránní rasu, zatímco alpínskou rasu označují jako východní.

Jak už samotný název napovídá, nachází se hlavní oblast výskytu ve střední Evropě, konkrétně v její západní části, tedy v oblasti Alp. Její výskyt je častý ve střední Itálii, střední Francii a Bretani a dále v Maďarsku. Co je pro nás obzvláště důležité, alpínská rasa je dominantní i v českomoravském prostoru a jižním a jihozápadním Německu, konkrétně ve Schwarzwaldu, Bádensku a Frankách, oblast Bavorska se dá označit za převážně alpínskou. Převažuje rovněž ve Valonsku. Významné množství alpínského obyvatelstva se nachází i v Sasku, Slezsku[8] a jižním Polsku. Ojediněle se příslušníci alpínské rasy

[7] Okcidentální = západní, vztahující se k západní civilizaci.
[8] Myšlen je zde stav před poválečnou etnickou čistkou německého obyvatelstva.

nacházejí také v oblasti Atlasu, západního Norska a v severním Rusku. Odtud se šíří také do jižního Finska a severní Skandinávie, kde byla tato rasa částečně absorbována Laponci.

Kromě uvedených hlavních oblastí výskytu se alpínská rasa nachází ve větší či menší míře v celé Evropě, což lze nepochybně říci i o ostatních evropských rasách. Kupříkladu na Britských ostrovech je alpínská rasa zastoupena v celkovém objemu kolem 10%, nejvíce je zastoupena ve Walesu, Devonu a západní části Somersetu, vliv alpínské rasy je patrný rovněž v severozápadním Irsku a západním Skotsku.

Jak již bylo řečeno, jižní Německo je obýváno převážně obyvatelstvem alpínské rasy, která je ovšem zastoupena ve všech německy mluvících oblastech. To se týká i Rakouska a Švýcarska. V oblasti obývané německy mluvícím obyvatelstvem se tedy prostor s významným procentem obyvatel alpínské rasy táhne od Slezska, přes Bavorsko až do západního Švýcarska, přičemž v podstatě kopíruje německo-francouzskou jazykovou hranici. Méně je zastoupena v severním Německu, kde dominuje rasa nordická, tyty dvě rasy jsou zároveň v Německu nejpočetnější.

Rovněž v českém prostoru je alpínská rasa zastoupena ve velké míře. Mezi Čechy jednoznačně převažuje. Podle odhadů českého antropologa Jindřicha Matiegky tvoří 33% českého obyvatelstva a jedná se tedy o rasu mezi Čechy nejvíce zastoupenou. H. S. Chamberlain hovořil v této souvislosti o charakteristickém „bramborovém“ obličeji českého sedláka.[9]

[9] Chamberlain, Houston Stewart – Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts (1899).

Jako jeden z typických příkladů alpínské rasy uvádí Hans F. K. Günther českého spisovatele Josefa Svatopluka Machara.

Hlavními somatickými znaky alpínské rasy jsou krátký růst (kolem 1m 63 cm), podsaditá postava a krátké končetiny. Dlaně a chodidla jsou krátká a široká, prsty tlusté. Lidé této rasy mívají často sklony k hromadění tuku a obezitě. Konstituční typ je digestivní.

Alpínská lebka je krátká, brachykefalní, index se obvykle pohybuje v rozmezí 84 až 87. Rovněž i šíje je krátká. Obličej je nízký a široký, kulatého tvaru. Čelo široké, oblé a strmé. Čelist bývá široká, brada oblá, často dvojitá a nevýrazná. Nos je široký a zploštělý, rovný nebo konkávní, ústa jsou velká. Obličejový index se pohybuje v hodnotách nad 80.

Obecně lze říci, že tělesná stavba se velmi podobá další evropské rase – baltické. To, co obě rasy viditelně odlišuje je jejich pigmentace. Barva kůže je u alpínské rasy nažloutlá, nahnědlá a tlustější. Vlasy jsou tvrdé a ostré, jejich barva je hnědá až černá, vousy jsou řidší než u evropských ras s užším obličejem. Oči jsou hnědé, malé a otvor mezi víčky je užší a kratší. Oči vytvářejí dojem nezáživnosti, mrzutosti a nekomunikativnosti, což je ještě více posíleno jejich tvarem.

Kromě vnějších fyzických znaků věnovali němečtí rasoví teoretici pozornost také psychickým vlastnostem jednotlivých ras. S vědomím toho, že alpínská rasa by měla mít vzhledem ke svému zastoupení v české populaci určující vliv na formování charakteru typického Čecha, ponecháváme na posouzení čtenáře, do jaké míry odpovídá následující psychologická charakteristika alpínské rasy povaze českého člověka.

Německý psycholog a rasový teoretik Ludwig Ferdinand Clauß charakterizoval typického příslušníka alpínské rasy slovem Enthebungsmensch, což lze volně přeložit jako „člověk zproštění“, jinými slovy, člověk oproštěný od starostí. Alpínský člověk je tedy, jak říká Eickstedt, přátelský člověk každodenního života s pasivním a veselým temperamentem, spokojený a přátelský, ale zároveň podezřívavý a šetrný. V emocionálním životě je intimní, náklonný a trpělivý, vstřícný k rodině a k úzkému kruhu přátel. Charakteristická je jeho vnitřní pohoda, ale zároveň malichernost.

Alpínský člověk bývá často prezentován jako typický představitel buržoazie, středního stavu a maloměsta. Je to úzkoprsý, střízlivý, praktický člověk s vlohami pro drobné a střední podnikání, který prokazuje značnou dovednost při zlepšování svého společenského statusu. Jeho cíle nejsou vysoké, je to člověk všednosti, bez ideového rozmachu. Nerad vybočuje z řady a je spokojený, když se jeho myšlenky a názory neliší od těch obecně přijímaných. Nacionálně socialistickými teoretiky byla vnímána nelibě především inklinace člověka alpínského typu k demokratické teorii rovnosti, kde nikdo příliš nevybočuje, a všichni jsou si rovni. Tato tendence je údajně dána skutečností, že alpínský člověk se nikdy nedostane a ani nechce dostat nad průměr.

Alpínský člověk je mírumilovný, vytvářející klidné a rozumné společenství lidí, ne příliš naplněné vášní a vřelostí, ale zato praktické a často veselé. Oblast jeho společenského zájmu je však úzká, často se soustředí pouze na svou vesnici, idea vyšších celků mu často bývá cizí. K cizincům bývá podezřívavý. Za jednu z nejpodstatnějších charakteristik alpínské rasy bylo považováno to, že je jí vzdálena chuť válčit,

jakož i vůle někoho vést nebo někomu vládnout. Naopak, alpínský člověk potřebuje k tomu, aby mohl spokojeně žít a věnovat se svému obchodu někoho, kdo ho povede a bude mu vládnout. Je považován za klidného následovníka, ale s tendencí závidět a stěžovat si a s malou láskou ke své zemi. Alpínský element v německé společnosti byl některými teoretiky viděn jako ten, který bude mít hospodářskou roli, bude působit v průmyslu, do kterého přinese zdravý rozum a zdrženlivost, přičemž bude vytvářet klidné buržoazní společenství.

Alpínská rasa obecně nebyla vnímána jako příliš kreativní a výbojná. Její rozšíření z Alp neprobíhalo formou výboje, ale spíše postupným rozšiřováním, přirovnatelným ke stékání potoka z hor. Na významu většinou získává v době, kdy jsou ostatní, bojovnější, evropské rasové skupiny oslabeny v důsledku válek a bojů. Také kulturní trendy byly alpínskou rasou spíše přejímány, přičemž byly určovány především středomořskou a severskou civilizací.

Není bez zajímavosti připomenout, že nacionálně socialistické hnutí v podstatě vzešlo z oblastí obývaných alpínskou rasou, tedy především z Bavorska. Výše zmíněná negativní charakteristika, která tuto rasu v podstatě označuje za reakční, a kterou v Německu prezentoval především Hans F. K. Günther, tak byla některými kruhy vnímána nelibě.

Abb. 213a—d. Oſtiſcher Schädel. Sch: 84,61, G: 83,33.
(Aus Frizzi, Homo alpinus tirolensis)

Alpínská lebka; lebeční index: 84,61; obličejový index: 83,33.

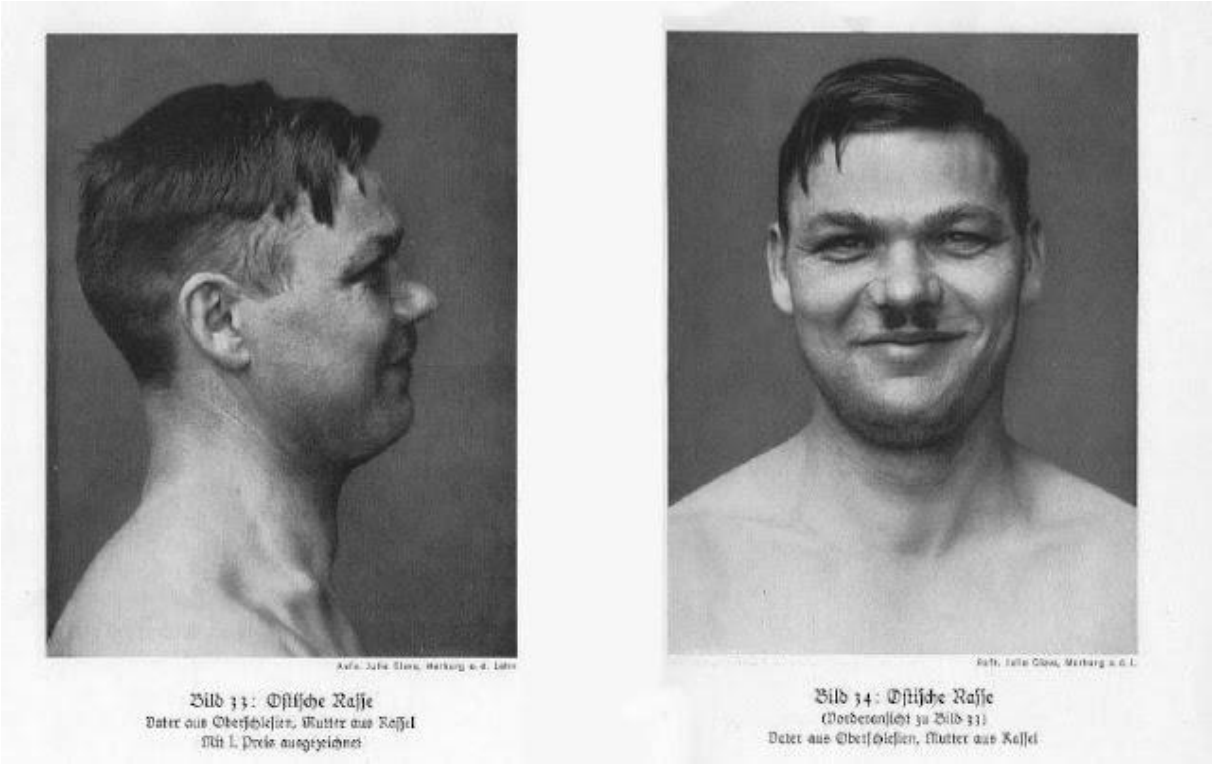

Bild 33: Östliche Rasse
Vater aus Oberschlesien, Mutter aus Kassel
Mit 1. Preis ausgezeichnet

Bild 34: Östliche Rasse
(Vorderansicht zu Bild 33)
Vater aus Oberschlesien, Mutter aus Kassel

Otec z Horního Slezska, matka z Kasselu.

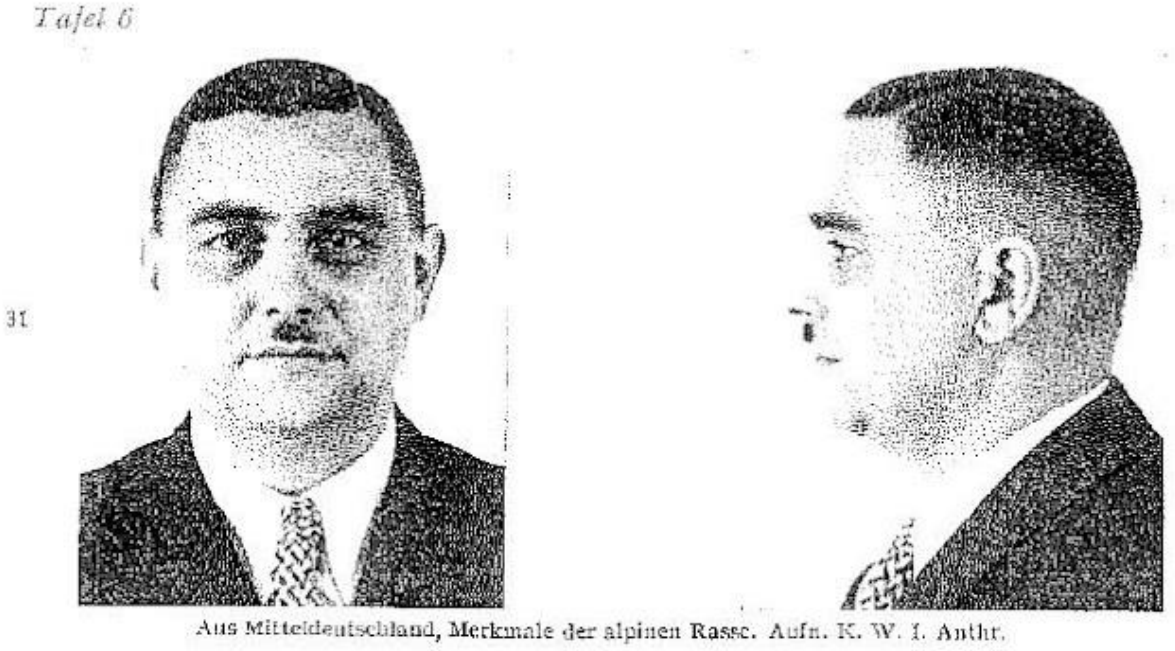

Aus Mitteldeutschland, Merkmale der alpinen Rasse. Aufn. K. W. I. Anthr.

Muž ze středního Německa (dnes území bývalé NDR), znaky alpínské rasy.

35
Aus dem Schwarzwald, Merkmale der alpinen Rasse
(Sammlung K. W. I. Anthr.) Aufn. Ruf, Frbg.
Aus Oberhessen, Merkmale der alpinen Rasse
Aufn. Dr. Br. Richter (K. W. I. Anthr.)

Vlevo: žena ze Schwarzwaldu; Vpravo: žena z Horního Hesenska.

Bild 85/86: Mädchen aus dem badiſchen Schwarzwald (Elztal). Der oſtiſche Menſch fühlt ſich in einer Welt, wo es hart auf hart geht, nicht zu Hauſe.

Ukázka rasové psychologie alpínské rasy: Dívka z bádenského Schwarzwaldu (Elztal). Ostický člověk se ve světě, kde je to těžké, jako doma necítí.

Bild 88: Dieſelbe. Die oſtiſche „Nähe" wird durch geringen Anlaß für einen Augenblick geſtört.

Bild 89: Dieſelbe. Alles Störende ſchmilzt in einem innig-wohligen Lachen.

Obrázek vlevo: Ostická blízkost byla na chvíli vyrušena nepatrnou pohnutkou. Obrázek vpravo: Všechno rušivé roztálo ve vroucím smíchu.

Abb. 139. Tſchechoſlowakei (Prag) Tſchechiſcher Dichter

Abb. 140. Norwegen. Nordiſcher Einſchlag. (Zeichn.: Prof. Hans Dahl)

Vlevo: Josef Svatopluk Machar. Vpravo: Dívka z Norska (nordický vliv).

Abb. 133. Vorarlberg. Vorwiegend oſtiſch (Aufn.: Gnädinger, Feldkirch)

Abb. 134. Engliſcher Soldat. Vorwiegend oſtiſch

Žena z rakouského Vorarlbergu (vlevo) a anglický voják (vpravo). Převážně alpínská rasa.

Abb. 141. Frankreich. H. de Balzac, 1799-1850, Schriftsteller, Klein, H: schwarz; A: braun

Abb. 142. Ukraine. Sandietzko, Kunstfreund Nordischer Einschlag. (Zeichn.: Vogel v. Vogelstein)

Vlevo: Balzac (francouzský spisovatel); malý, černé vlasy a hnědé oči. Vpravo: Sandietzko (Ukrajina), příznivec umění; nordický vliv.

Abb. 144 a, b. Ukraine. Ostisch. K: 83,81; G: 80,29; A: braun. (Eickstedt, Rassenbilder)

Žena z Ukrajiny. Lebeční index: 83,81; obličejový index: 80,29; hnědé oči.

Abb. 282. Augsburg. Simon Grimm, Beamter, 1611—1669. Vorwiegend oſtiſch

Abb. 283. Schwaben. Geiſtlicher. (Stich: Kilian.) Vorwiegend oſtiſch

Vlevo: Augsburg, Simon Grimm (1611-1669), úředník. Převážně alpínský. Vpravo: Švábsko. Duchovní. Převážně alpínský.

Abb. 284. Breslau. Hofmann v. Hofmannswaldau, Dichter. 1617—1679. Vorwiegend oſtiſch. (Stich: Kilian)

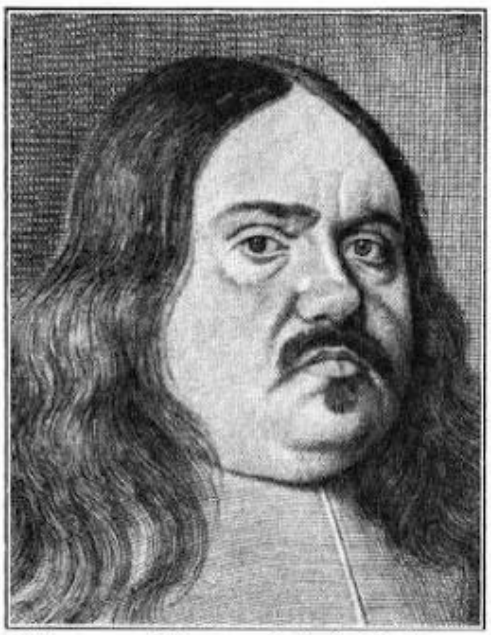

Abb. 285. Eßlingen. Joh. Fr. Bechtius, Bürgermeiſter, † 1669. (Stich: Kilian.) Vorw. oſtiſch mit dinariſchem Einſchlag

Vlevo: Vratislav. Hofmann von Hofmannswaldau (1617-1679), básník. Převážně alpínský. Vpravo: Esslingen. Joh. Fr.

Bechtius (zemřel r. 1669), starosta. Převážně alpínský s dinárským vlivem.

Abb. 251. Renchtal (Baden). Vorwiegend oſtiſch

Dívky z Renchtalu (Bádensko). Převážně alpínské rasy.

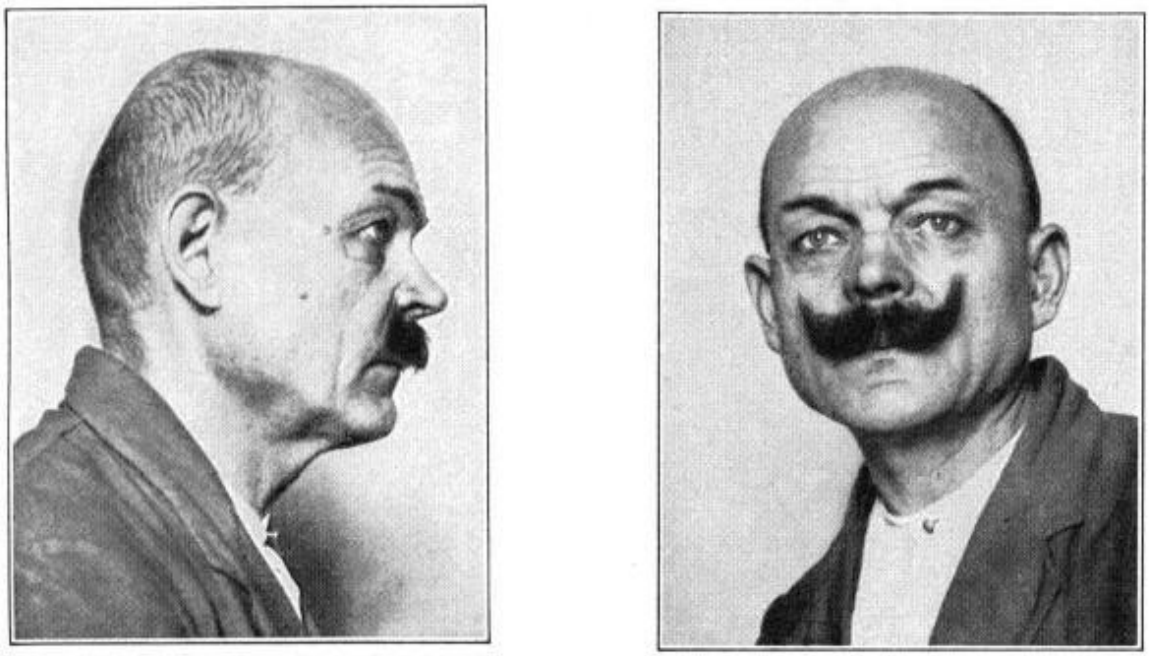

Abb. 249 a, b. Breslau. Vorwiegend oſtiſch — mit oſtbaltiſchem Einſchlag? (A: trübblaugrau)

Vratislav. Převážně alpínský – možná s baltickým vlivem. Oči kalně modré.

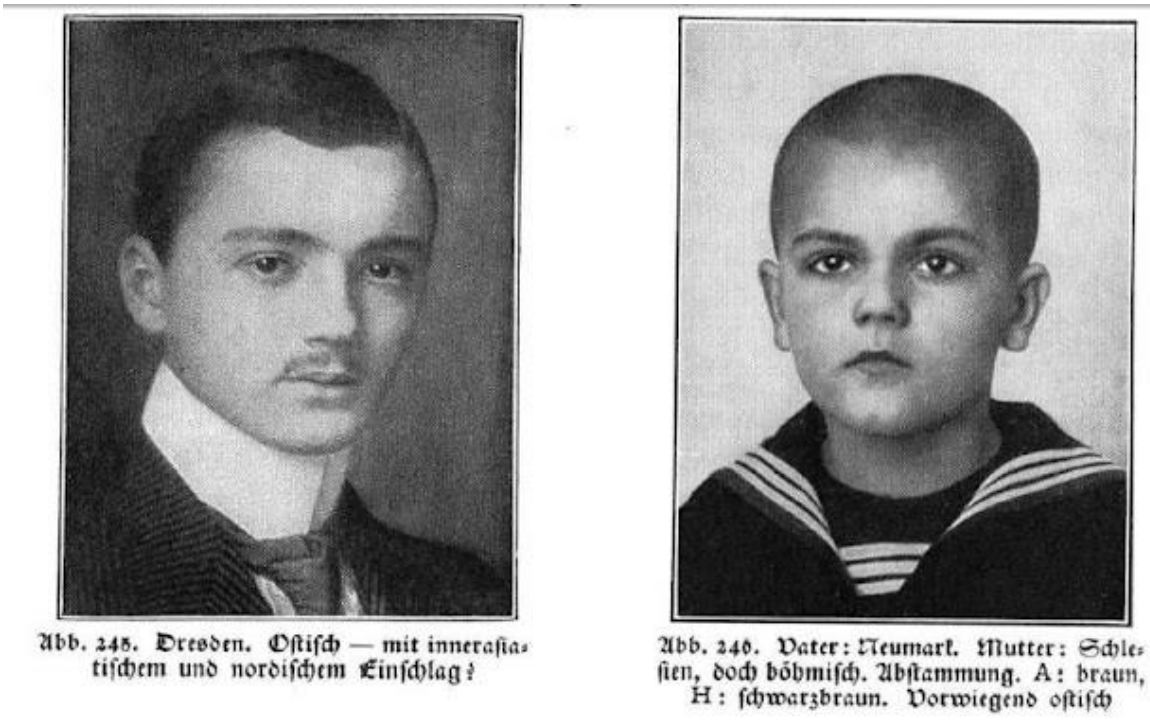

Abb. 248. Dresden. Oſtiſch — mit innerafiatiſchem und nordiſchem Einſchlag?

Abb. 240. Vater: Neumark. Mutter: Schleſien, doch böhmiſch. Abſtammung. A: braun, H: ſchwarzbraun. Vorwiegend oſtiſch

Vlevo: Chlapec z Drážďan. Alpínský – možný nordický a mongoloidní vliv. Vpravo: Otec z Neumarku, matka ze Slezska, ale původem z Čech. Oči hnědé, vlasy černohnědé.

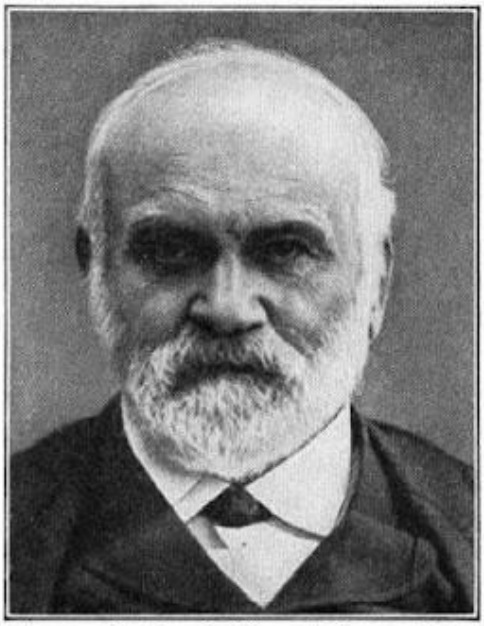

Abb. 225. Berlin. H. Kiepert, Geograph. 1818—1899. Vorw. oſtiſch — m. fäliſch. Einſchlag?

Abb. 226. Renchtal (Baden). Oſtiſch

Vlevo: Berlín. H. Riepert (1818-1899), geograf. Možný sálský vliv. Vpravo: Muž z Renchtalu (Bádensko).

Abb. 222 a, b. Freiburg i. Br. Vorwiegend oſtiſch, mit nordiſchem Einſchlag. A: hell, Stirnneigung: nordiſch. K: 86,56; G: 79,89. 18jährig

Muž (18 let) z Freiburgu. Převážně alpínský s nordickým vlivem. Oči světlé, sklon čela nordický. Lebeční index: 86,56; obličejový index: 79,56.

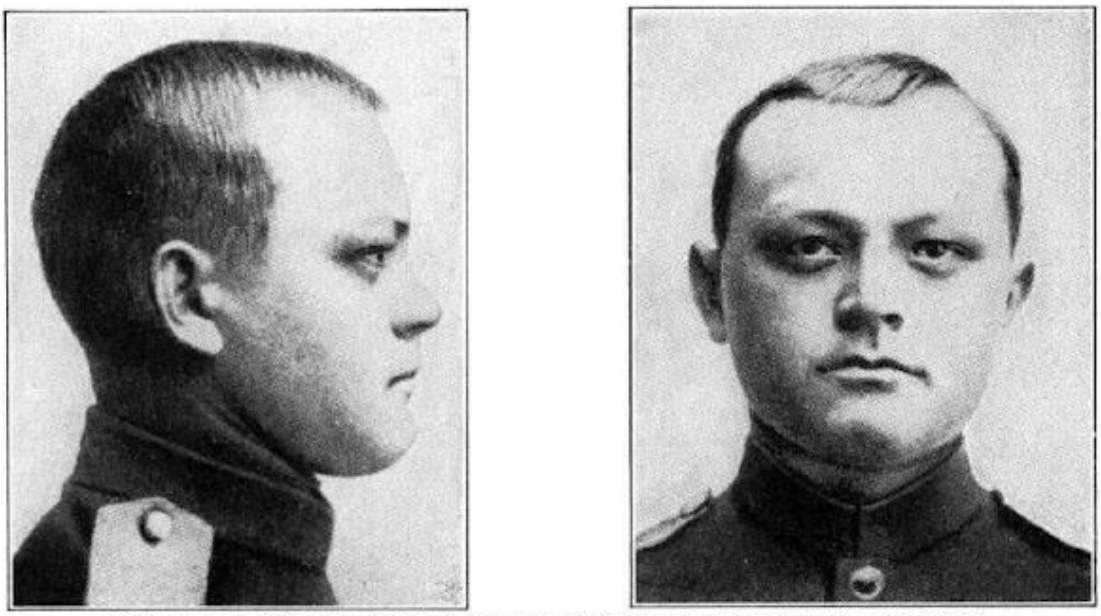

Abb. 238 a, b. Wolfach (Baden). K: 86. Hinterhaupt etwas zu ſtark ausgebogen

Wolfach (Bádensko). Lebeční index: 86. Zadní část celkem dost vystouplá.

Abb. 8. Bonn. L. van Beethoven 1770 bis 1827
Vorwiegend oſtiſch, Augen blau.

Bonn. Ludwig van Beethoven (1770-1827). Převážně alpínský. Oči modré.

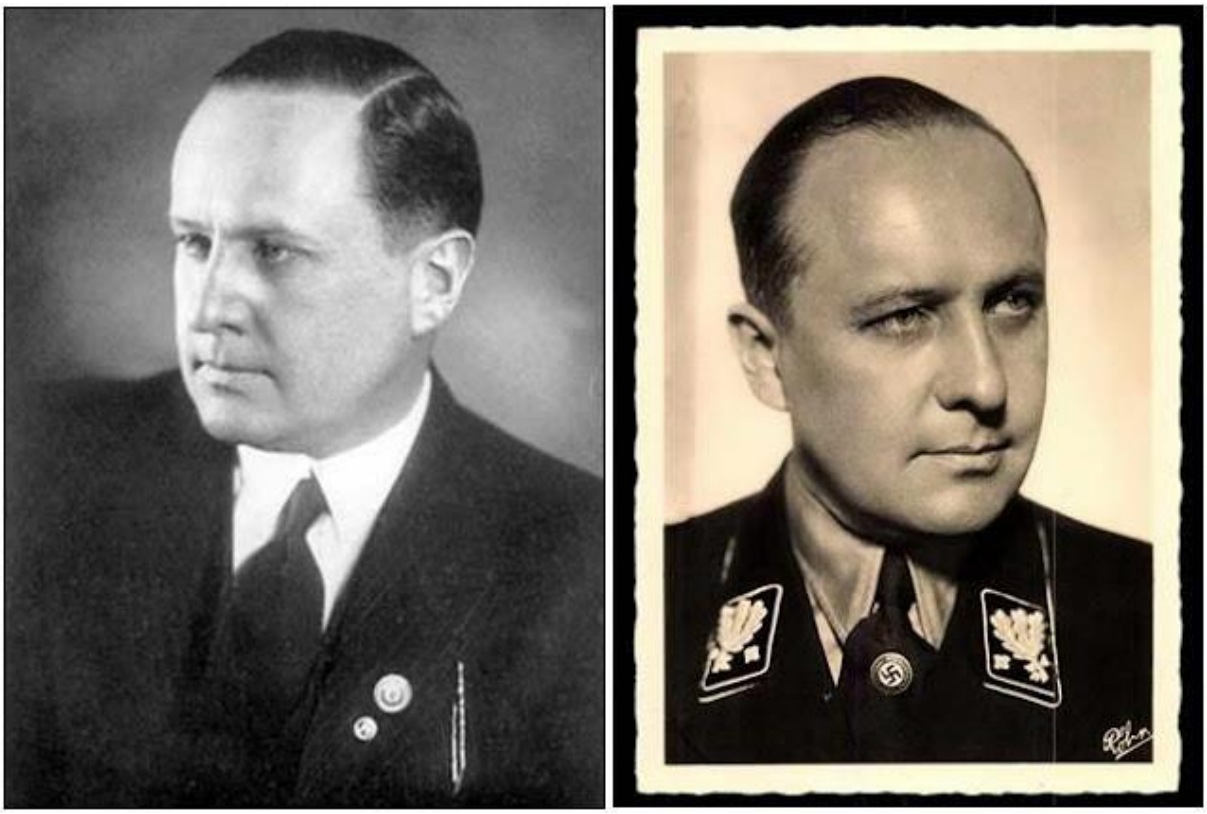

Richard Walther Darré – vliv alpínské a nordické rasy.

Hermann Göring – alpínský a nordický vliv.

Himmler a Mussolini bývají často označováni jako příslušníci alpínské rasy.

Východobaltská (baltická) rasa

Tuto rasu pojmenoval švédský antropolog Rolf Nordenstreng podle oblasti jejího výskytu jako baltickou, což je však lehce zavádějící, neboť oblast Baltu není jádrem výskytu tohoto rasového typu, dá se říci, že v těchto oblastech je dominantní spíše rasa nordická. Jak bude vyloženo v části

zabývající se tělesnými vlastnostmi baltické rasy, je tato dosti podobná rase alpínské, což vedlo některé antropology, kupříkladu mnichovského profesora Theodora Mollisona, k tomu, že baltickou a alpínskou rasu nerozlišovali a obě označovali shodně termínem Ostrasse (východní rasa). Většina rasových teoretiků však přes množství shodných prvků mezi těmito dvěma rasami rozlišovala.

Jádrem výskytu baltické rasy je východní Evropa, především Rusko, Bělorusko a střední Polsko. Tato oblast se prostírá od Visly a Dněpru k Volze a Dvině. Z těchto oblastí se šíří na Sibiř a do jižního Ruska, místy překračuje Karpaty a proniká přes Balkán až do Řecka. Na severu se vyskytuje v oblasti Baltského moře a ve Finsku, ve střední Evropě hlavně ve východním Německu (dnes území Polska, po etnické čistce 1945 rasové složení neodpovídá - pozn. redakce NS) jižním Polsku, Čechách, Moravě, Slovensku, Rakousku a Maďarsku. V menší míře se poté vyskytuje ve Skandinávii a v Holandsku. Původ výskytu této rasy v Holandsku přitom není zcela jasný. Na východě se baltická rasa mísí s mongolskými plemeny, přičemž dosahuje až k řece Ob.

V německých oblastech je, kromě Čech a Moravy, o kterých již byla zmínka, nejsilněji baltická rasa zastoupena v severovýchodním Německu, zejména ve východním Prusku. Přesto se nedá hovořit o tom, že by se jednalo o naprostou převahu baltické rasy v těchto oblastech. Vyskytuje se však ve značném počtu ve všech východních německy mluvících krajích, zejména v Sasku a Dolním Rakousku. Naopak západně od linie Kiel – Innsbruck je k vidění jen málo.

Fyzická charakteristika baltického typu v hrubých rysech odpovídá tomu, co bylo řečeno o alpínské rase. Vzrůst je nízký,

stejný nebo o něco málo vyšší než u rasy alpínské (cca 164 cm). Člověk baltického typu má široká ramena, silnou kostru, je mohutný. Krk je krátký a široký, ruce a prsty jsou rovněž krátké. Konstituční typ je digestivní.

Hlava je robustní a široká, obličej se jeví jako masivní, což je umocněno charakteristikou dolní čelisti, která je masivní, široká a krátká. Lebeční index je podobný jako u rasy alpínské, možná o něco nižší (bývá udáván v rozmezí 80,9 až 83,2 bodů) – lebka je tedy sice o něco delší než u alpínské rasy, ale přesto stále brachykefalní. Toto je dáno především tím, že baltická lebka má sice stejnou šířku, jako hlava alpínská, ale zadní část je více klenutá směrem ven. Obličej v podstatě také odpovídá alpínskému typu, ale je popisován jako více hranatý a delší, což je dáno především výškou dolní čelisti. Nos je masitý, krátký, zploštělý a konkávní, špička často bývá zahnutá směrem nahoru. Nozdry jsou široké a poměrně dost vzdálené. Ústa jsou velká a širší.

Oči jsou malé, stejně jako u alpínské rasy, ale na rozdíl od ní jsou světlé, tedy modré, šedé nebo šedomodré, dělají dojem vodnatosti. Prostor mezi víčky je úzký, někdy se objevuje i polo-mongoloidní tvar, oči jsou posazeny poměrně daleko od sebe. Na pozorovatele dělá baltické oko dojem, že v něm chybí jiskra, zároveň vykazuje určitou dávku tvrdosti.

Stejně jako oči jsou i vlasy světlé. Často se říká, že mají popelavou barvu. Ve skutečnosti je jejich barva blond nebo tmavě blond. V mládí je barva vlasů jedinců baltické a nordické rasy v podstatě totožná. Lze říci, že se barva vlasů baltické a nordické rasy liší v tom, že nordická rasa disponuje spíše zlatavě-blond barvou, zatímco u baltické rasy se vyskytuje zmíněný popelavý odstín vlasů. Rovněž zastoupení jedinců se

zrzavými vlasy se v oblastech obývaných baltickou rasou jeví jako mizivé, na rozdíl od oblastí s nordickou většinou. Vlasy a vousy jsou ve své struktuře tuhé a tvrdé.

Kůže je světlá, ale nedá se říci, že by byla narůžovělá. Má spíše šedý podtón. Nezřídka se zdá, že má olivově šedé zabarvení. Ve starším věku má silnou tendenci k tvorbě vrásek.

V psychickém pohledu se baltická rasa od alpínské liší. Člověk baltického typu má nevyrovnanou povahu, jeho nálady jsou kolísavé. Chvílemi je hluboce rozesmutněný, chvílemi fanaticky nadšený nebo vesele naladěný. Baltický člověk je náladový, zasněný, nápomocný, nespokojený, laskavý a projevuje kladný vztah k hudbě. Jeho pocity jsou protkány určitou mystikou a poetikou, ale může sklouzávat k hrubosti a fanatismu. Mezi jeho kladné stránky patří přívětivost, fatalismus a zručnost. Jeho záporné stránky jsou lstivost, brutalita a nespolehlivost. Ohledně jeho brutality bývá zmiňováno, že v německých oblastech s vysokým zastoupením baltické krve, jako je východní Prusko a Slezsko, se vyskytuje vyšší zločinnost, zejména ublížení na zdraví a krádeže.

Cizinci se často může zdát, že je člověk baltické rasy nedůvěřivý, rezervovaný, tichý a spokojený s málem, přitom připravený strávit dlouhé týdny tvrdou prací. Při bližším pohledu se ukáže, že je jeho osobnost mnohem složitější. Když někoho lépe pozná a přijme do své společnosti, mění se jeho uzavřenost v živý tok řeči a myšlenek. Prvotní obraz spokojeného člověka se začne měnit a jeho nespokojenost začne vyplouvat na povrch. Projeví se tu i jeho bohatá představivost a nápaditost, která může vést až ke ztrátě schopnosti vnímat realitu.

Stejně jako alpínské rase, ani rase baltické nebývají přisuzovány přílišné historické tvůrčí síly. Baltický člověk je spokojený, když ho někdo vede. Když je s ním dobře zacházeno, je milý, mírný, spokojený a věrný. Navíc má silný pocit vlastenectví. Ke svému okolí je přívětivý, pohostinný a vstřícný. Jeho pozitivní vztah k okolí se neprojevuje slovy, nýbrž činy.

Nestabilita jeho nálady se projevuje v tom, že z klidu může plynule přecházet do zuřivosti a agresivity, aby za chvíli opět projevoval náklonnost ke svému okolí, pokání a výčitky. Ze sklíčenosti přechází do dobré nálady, z hluboké lhostejnosti k fanatismu. Ačkoliv je schopen týdny tvrdě dřít, nezřídka dokáže velmi rychle rozházet všechno, co získal. V jeho duši je hluboce zakořeněn nihilismus a tendence svěřit všechno do Božích rukou.

Jeho mysl není stavěna na rychlá rozhodnutí, ale jo rozvláčná a rozvážná. Projevuje se jako vynikající pozorovatel okolí a lidských charakterů. Spisovatelé baltické rasy jsou velmi dobří při popisu lidské povahy. Baltický člověk má bohatý gestikulační dar, stejně tak i hudební vlohy.

V souvislosti s baltickou rasou je potřeba zmínit i jednu zajímavou věc. V případě některých historických osobností docházelo ke sporu, zda je zařadit pod baltickou rasu nebo pod fálskou podskupinu nordické rasy. Jak je uvedeno výše, jednou z německých oblastí, kde byla baltická rasa silně zastoupena, je Prusko, odkud pocházeli mnozí významní němečtí státníci a vojevůdci, v tomto případě je třeba zmínit především Bismarcka a Hindenburga. Hans Günther tak ve svém díle Kleine Rassenkunde des deutschen Volkes uvádí Hindenburga jako osobu převážně fálského rasového typu, přičemž velkoryse

přehlíží jeho brachykefalní lebku.[10] Naopak americký rasový teoretik Carleton Coon ve své standardní práci The Races of Europe jmenuje Hindenburga jako typický příklad baltické rasy ke které, jak uvádí, patřili mnozí junkeři.

[10] Znakem nordické rasy (i její fálské varianty) je přitom lebka dolichokefální.

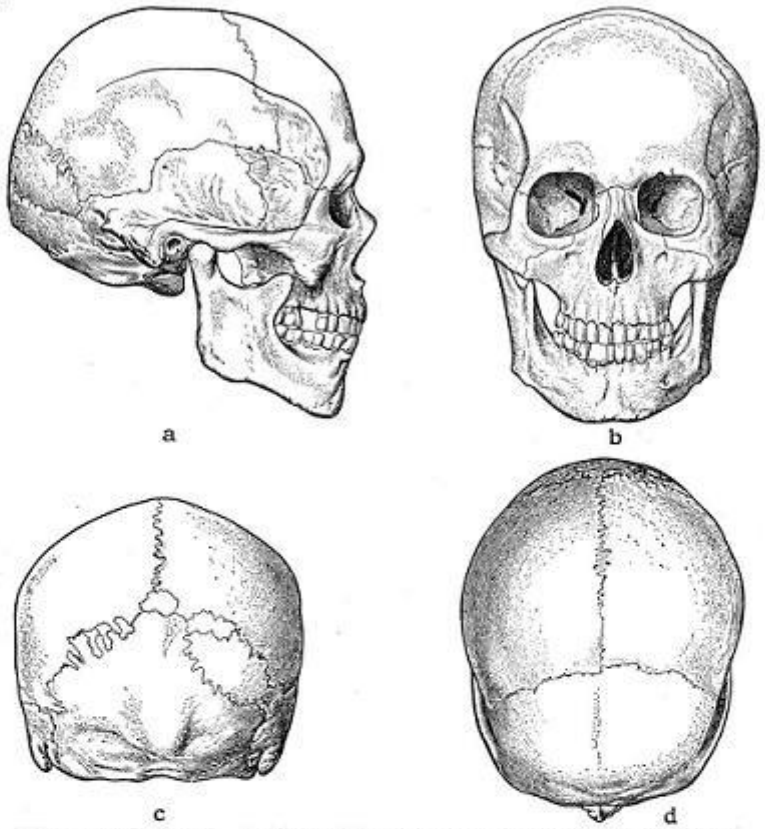

Abb. 200 a, b, c u. d. Ostbaltisch oder vorwiegend ostbaltisch
(Nach Retzius, Finska Kranier)

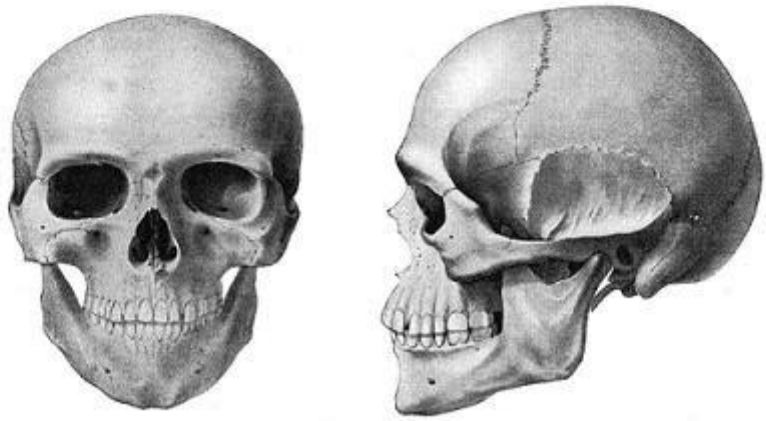

Abb. 201 a, b. Ostbaltisch oder vorwiegend ostbaltisch
(Nach Busch, De craniis Estonum 1858)

Baltická nebo převážně baltická rasa.

Aufn. E. Lendvai-Dircksen

Bild 43: Oſtbaltiſcher Schlag
Von der Kuriſchen Nehrung
Mit III. Preis ausgezeichnet

Žena z Kurské kosy.

Aus der Hamburger Gegend, Merkmale der ostbaltischen Rasse (das Haar ist dunkelrot) K. W. I. Anthr.

Žena z okolí Hamburku se znaky baltické rasy (barva vlasů: tmavě zrzavá).

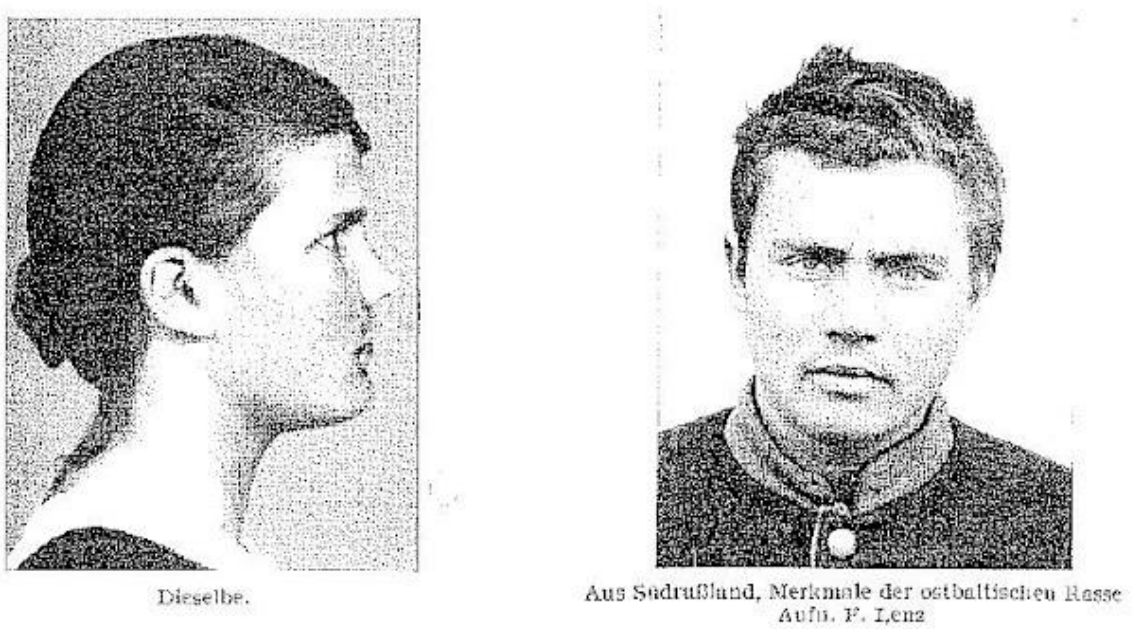

Dieselbe.

Aus Südrußland, Merkmale der ostbaltischen Rasse
Aufn. F. Lenz

Vlevo: stejná žena z okolí Hamburku. Vpravo: muž z jižního Ruska, znaky baltické rasy.

Aus Lettland, Merkmale der ostbaltischen Rasse. Aufn. F. Lenz

Muž z Lotyšska, znaky baltické rasy.

Abb. 284. Flandern. Ein Schreibmeister. 1. Hälfte des 15. Jahrh. Vorwiegend ostbaltisch. (Gem.: Jan van Eyck)

Abb. 285. Niederlande. Bernhard v. Orley. (Gem.: Dürer.) Ostbaltisch mit nordischem Einschlag (Unterkiefer, Nase)

Vlevo: Flandry; první polovina 15. století, převážně baltické znaky. Vpravo: Nizozemsko. Bernard van Orley. Baltický s nordickým vlivem (spodní čelist, nos).

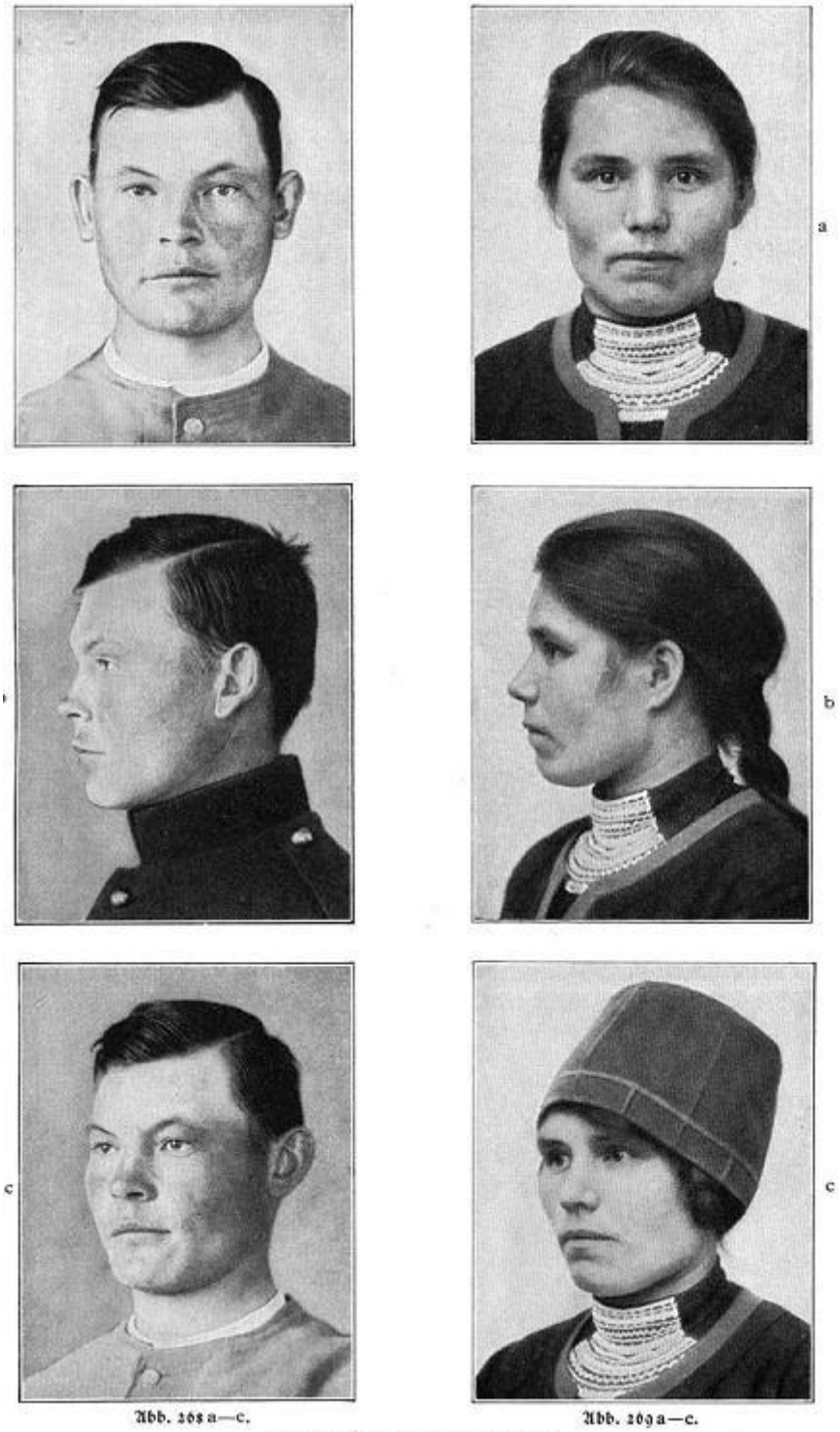

Abb. 268 a—c. Abb. 269 a—c.

Schweden. Vorwiegend oſtbaltiſch.

Švédsko. Převážně baltické rysy.

Abb. 278. Lüneburger Heide. Vorw. oſtbaltiſch

Abb. 279. Siebenbürgen. Oſtbaltiſch-fäliſch

Vlevo: Lüneburská pláň. Vpravo: Sedmihradsko. Baltickofálský typ.

Abb. 276. Berlin. G. Streſemann, Reichsminiſter, 1878—1929. Vorwiegend oſtbaltiſch mit leichtem oſtiſchem und nordiſchem Einſchlag

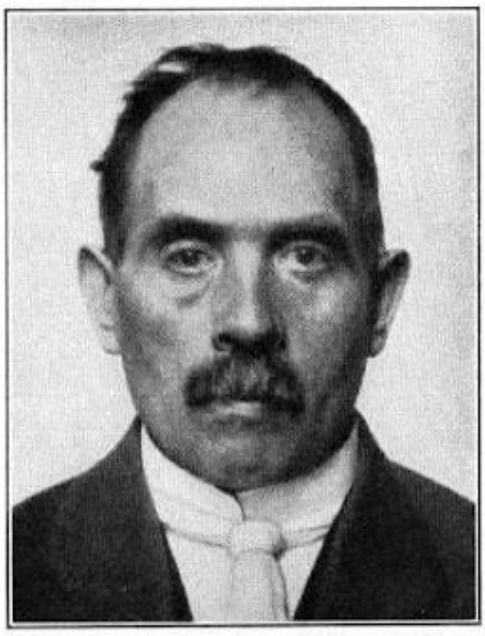

Abb. 277. Tapiau, Oſtpreußen. Lovis Corinth, 1858—1925; Kunſtmaler. Oſtbaltiſch-nordiſch

Vlevo: Berlín. G. Stresemann (1878-1929), říšský ministr, převážně baltická rasa, lehký alpínský a nordický vliv.

Vpravo: Tapiau (Východní Prusko). Lovis Corinth (1858-1925), malíř, balticko-nordický.

Abb. 274. Schleswig. v. Seeckt, Generaloberſt, geb. 1866. Nordiſch-oſtbaltiſch

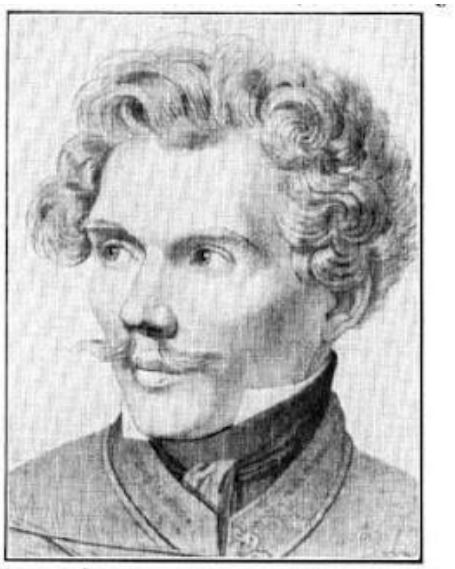

Abb. 278. Dresden. v. Leyſer, Maler, geb. 1793. Oſtbaltiſch-nordiſch

Vlevo: Šlesvicko. Von Seeckt (1866-1936), generálplukovník. Nordicko-baltický typ. Vpravo: Drážďany. Von Leyser (nar. 1793), malíř. Balticko-nordický typ.

b. 272. Mähren. Marie von Ebner-Eſchenbach, geb. Gräfin Dubsky. 1830—1916. Oſtbaltiſch

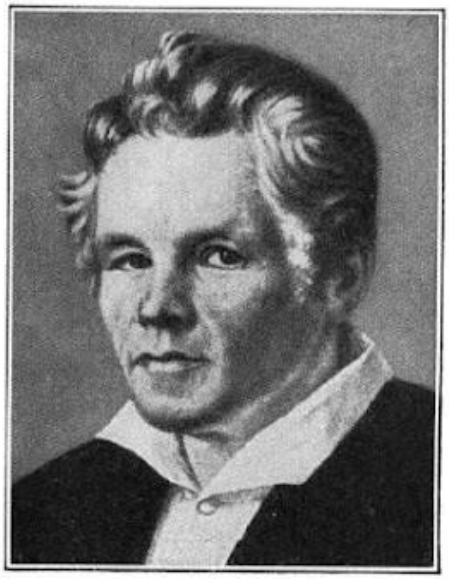

Abb. 275. Neu-Ruppin. K. F. Schinkel, Baumeiſter, 1781—1841. Oſtbaltiſch mit nordiſchem Einſchlag

Vlevo: Morava. Marie von Ebner-Eschenbach (1830-1916), rozená hraběnka Dubská. Vpravo: Neuruppin. R.F.Schinkel (1781-1841), stavitel. Baltická rasa s nordickým vlivem.

Abb. 270. Tſchechin. H: aſchblond, A: grau. Oſtbaltiſch

Abb. 271. Schleſien. Vorwiegend oſtbaltiſch

Vlevo: Češka. Vlasy popelavě blond, oči šedé. Baltická rasa.
Vpravo: muž ze Slezska, převážně baltická rasa.

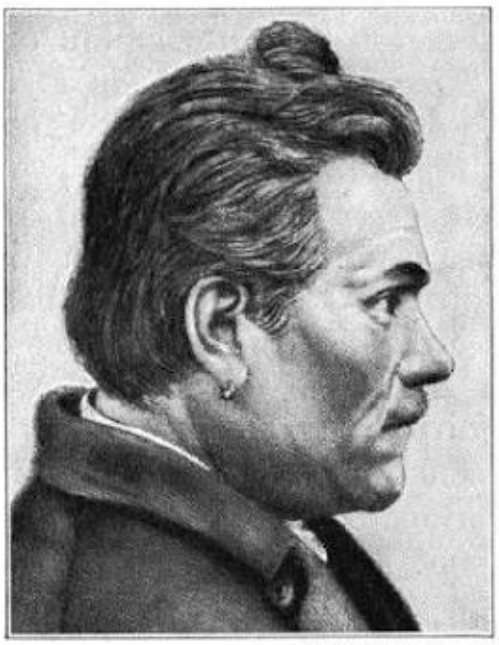

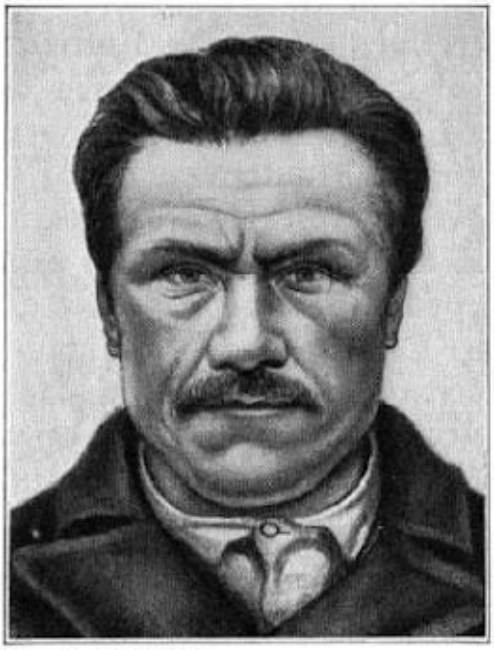

Abb. 267 a, b. Finnland. Vorwiegend oſtbaltiſch

Muž z Finska, převážně baltická rasa.

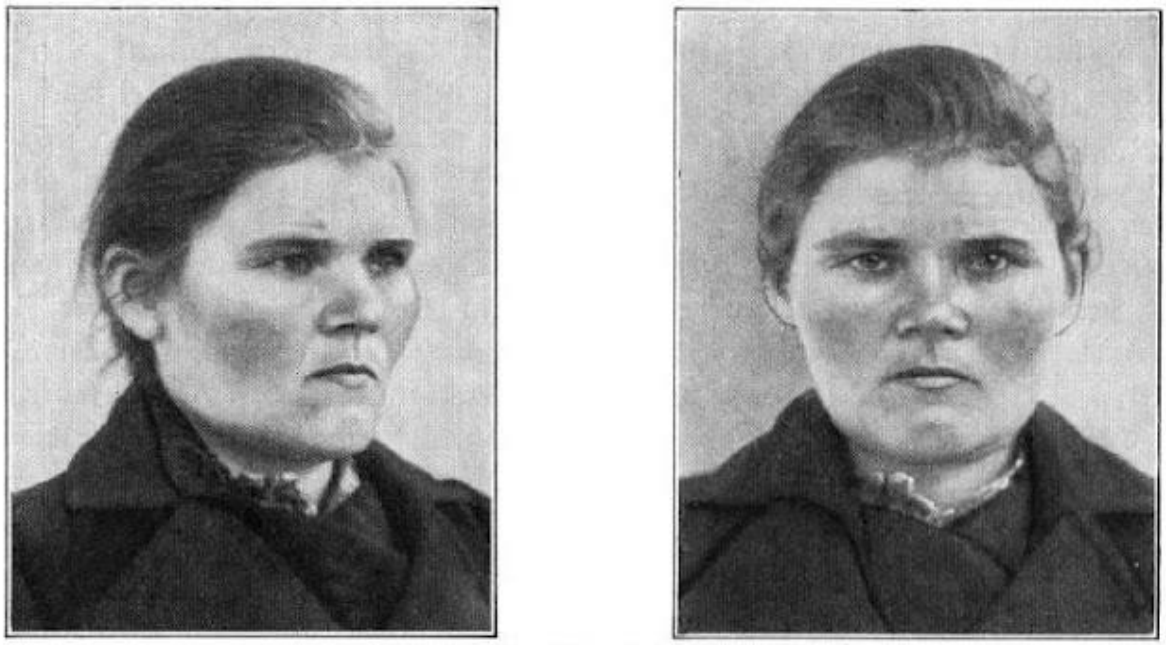

Abb. 204 a, b. Schweden. Oſtbaltiſch

Žena ze Švédska, baltická rasa.

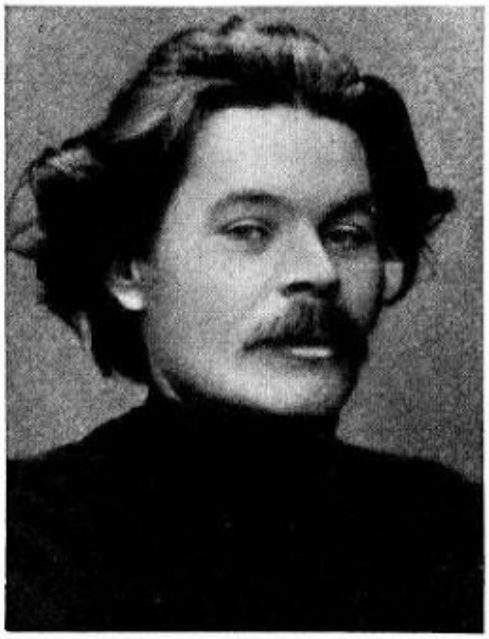

Abb. 168. Rußland. Gorkij, geb. 1869.
Geringer dinariſcher Einſchlag

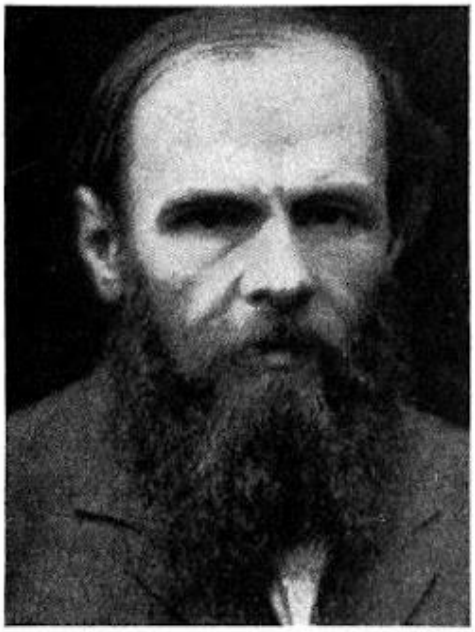

Abb. 169. Rußland Doſtojewski, 1821—81
Nordiſcher Einſchlag?

Vlevo: Rusko. Gorkij (1869-1936). Baltická rasa s nepatrným dinárským vlivem. Vpravo: Rusko. Dostojevskij (1821-1881). Baltická rasa a nordický vliv?

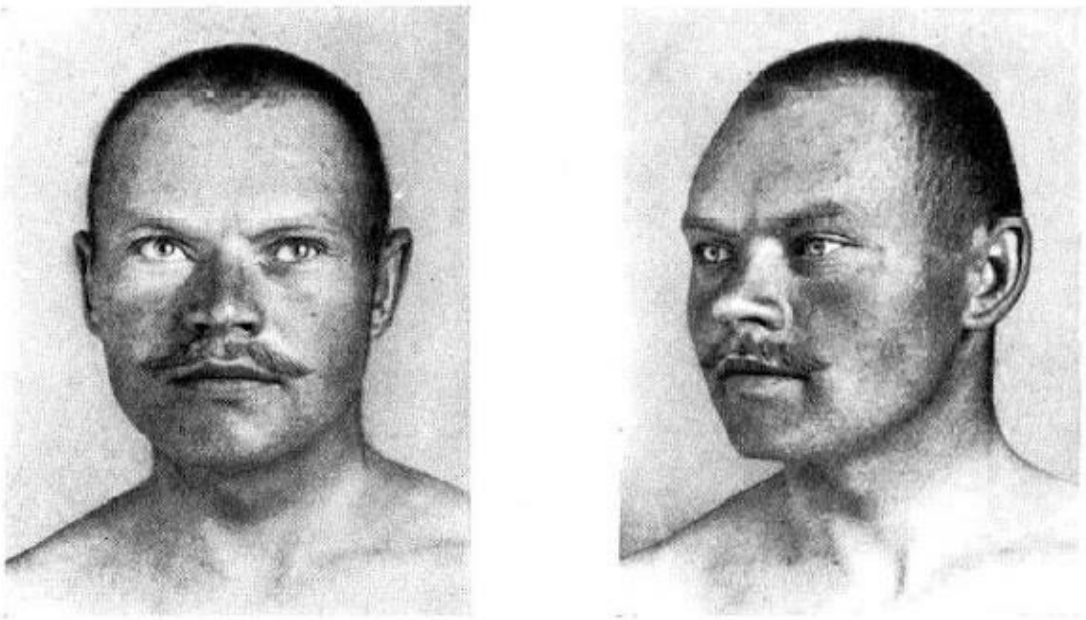

Abb. 161 a, b. Lettland. K: 84,04; G: 74,83. Ostbaltisch. (Aus Eickstedt, Rassenbilder)

Lotyšsko. Lebeční index: 84,04; obličejový index: 74,83.

Abb. 175. Rußland. Graf Kamarowsky
Nordischer Einschlag

Abb. 176. Großfürst Konstantin, 1779—1831.
Vorwiegend ostbaltisch m. ostischem Einschlag?

Vlevo: Rusko. Gróf Kamarowsky. Baltická rasa a nordický vliv. Vpravo: Velkokníže Konstantin (1773-1831). Převážně baltický s možným alpínským vlivem.

Abb. 179. Zar Paul I, 1745—1801, Sohn Sergius Soltikoffs und Katharinas II. Geringer nordiſcher Einſchlag

Abb. 180. Rußland, Graf Raſumowsky, 1728—1803, Staatskanzler und Feldherr. Oſtbaltiſch-nordiſch

Vlevo: Car Pavel I. (1746-1801). Syn Sergeje Saltykova a Kateřiny II., baltická rasa a lehký nordický vliv. Vpravo: Rusko, gróf Rasumowsky (1728-1803), kancléř. Balticko-nordický typ.

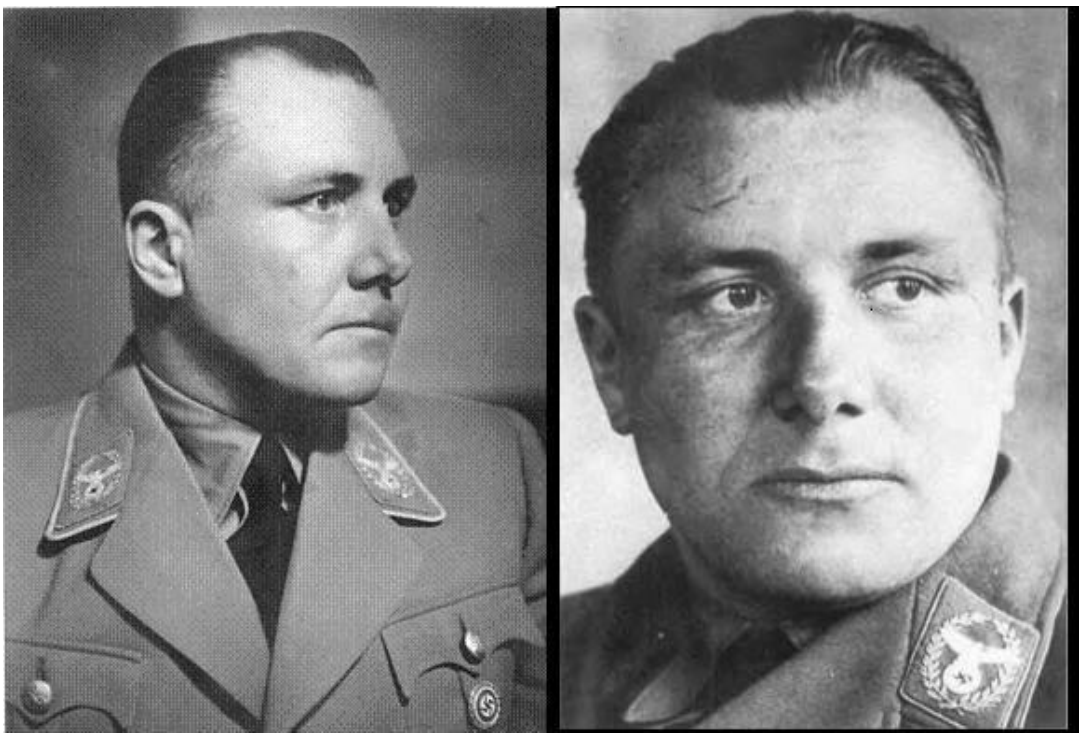

Martin Bormann.

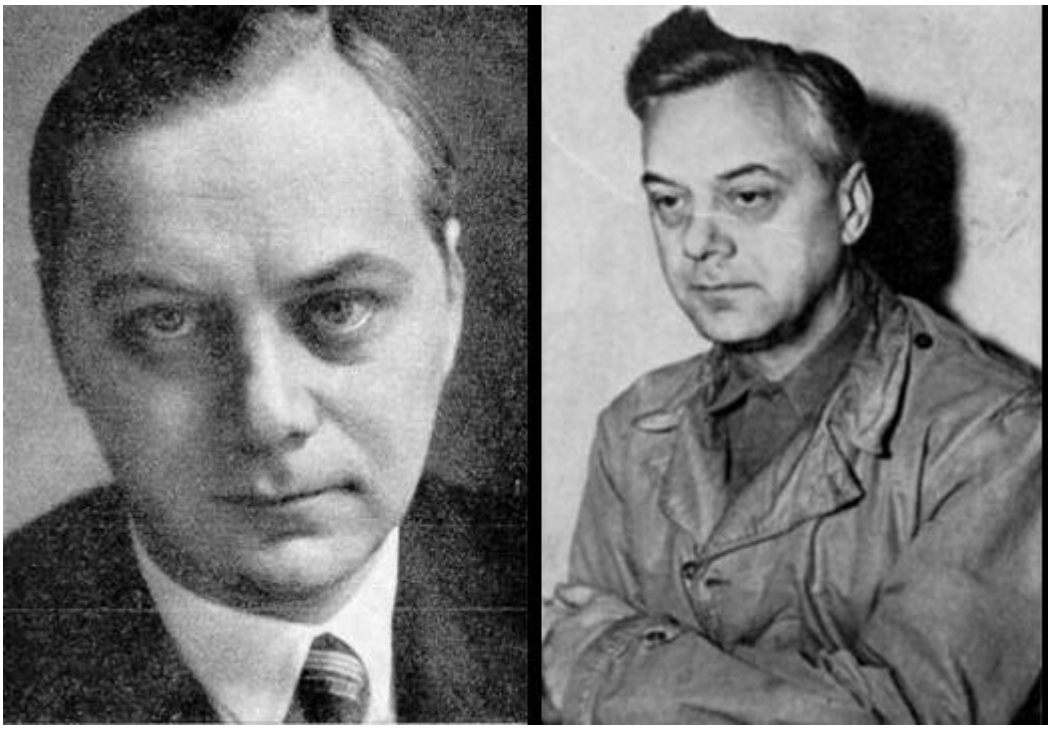

Alfred Rosenberg. Baltický Němec narozený v Talinu. Balticko-nordický typ.

Baltický vliv lze pozorovat i u Felixe Steinera.

Mediterránní (západní) rasa

Tuto rasu popularizoval především italský antropolog Giuseppe Sergi, který ji zároveň pojmenoval. Němečtí antropologové jí nevěnovali přílišnou pozornost, což bylo dáno především jejím slabým zastoupením v německém národě. Alternativně k pojmu mediterránní rasa (mediterrane Rasse) byl v Německu používán název „západní rasa“ (westische Rasse). Oba tyto názvy, jak je tomu konec konců i u ostatních ras, naznačují oblast, kde se tato rasa vyskytuje v největší míře.

Mediterránní rasa tedy zaujímá především oblast kolem Středozemního moře – především Španělsko, Portugalsko a středomořské ostrovy. Dále jižní Francii, jižní Itálii, v severní Itálii především Pádskou nížinu, potom hlavně jižní Řecko a pobřeží Černého moře. Obyvatelstvo mediterránní rasy se rovněž částečně nachází i v Besarábii, jižním a centrálním Rusku a na Balkáně. Vliv mediterránní rasy byl patrný i v jihozápadním Německu, Protektorátu a v jižním Polsku. Mediteráni jsou důležitým elementem i ve Skotsku, jižní Anglii a Irsku. Rovněž pobřeží severní Afriky (od Maroka po Egypt) vykazuje silný vliv mediterránní rasy, zejména mezi Berbery, u kterých je patrný i vliv nordický. Je pravděpodobné, že po odchodu italských a francouzských kolonistů v druhé polovině

dvacátého století, bylo obyvatelstvo čistě mediteránní rasy výrazněji oslabeno ve prospěch orientální, armenoidní a negroidní rasy a smíšených rasových typů.

Podíváme-li se blíže na oblasti výskytu mediteránní rasy, zjistíme, že v Irsku je silná populace tohoto rasového typu v hrabství Galway na západě země. V Irsku je všeobecně mediteránní rasa silně zastoupena, což se projevuje i v tom, že často bývá zmiňována fyzická podobnost mezi Iry a Španěly. Ve Velké Británii převažuje mediteránní rasa v hrabství Cornwall, značný vliv této rasy vykazuje také oblast Chiltern Hills mezi Oxfordem a Cambridge. Horské oblasti Skotska, Wales, Dorset, Devon a západní Somerset jsou rovněž oblasti se silnou mediterránní populací. Celkově se početní stav této rasy na Brtiských ostrovech odhaduje na 30 %.

Ve Francii mediterránní rasa dominuje na středozemním pobřeží a v údolí řek Rhona a Séna. Jihozápadní pobřeží Francie je taktéž převážně mediterránní až severně od Gironde, zejména v regionech Médoc a Saintonge. Určitý vliv mediterránní rasy je však přítomen v celé Francii, stejně jako i v Belgii a Flandrech. Celkově je ve Francii kolem 25 % obyvatel této rasy. Ve valonské části Belgie je taktéž možné sem tam zaznamenat vliv mediterránní rasy, zejména v určitých částech Bruselu, což je připisováno ještě pozůstatkům prehistorické civilizace, ale i španělské okupaci.

Jak bylo řečeno, v německy mluvících oblastech je mediterránní rasa zastoupena jen velmi slabě. Nejvíce je viditelná v západním Švýcarsku, východních Alpách, Porýní a především v údolí Mosely. Jak je tedy patrno, oblastí s největším zastoupením mediterránní rasy v Německu je krajní západ země. Konec konců, v této části Německa se narodil i

nejznámější „exemplář“ mediteránní rasy v NSDAP Joseph Goebbels.

Mediteránní rasa je krátká, ladně štíhlá s průměrnou výškou u mužů kolem 161 centimetrů. Na západě (především Velká Británie) se však vyskytuje i typ s vyšším vzrůstem, který je označován jako atlanto-mediteránní. Konstituční typ je respiratorní. Končetiny jsou tedy v poměru k tělu dlouhé. Dojem štíhlosti je redukován širšími boky u žen.

Mediteránní rasa se vyznačuje dlouhou lebkou a úzkým obličejem, zadní část hlavy přečnívá přes šíji. Lebeční index se pohybuje v rozmezí 70 až 75, obličejový index je vyšší než 90. Čelo je v porovnání s nordickou rasou poněkud nižší a více zaoblené. Nos je většinou rovný, úzký a vyčnívající. Brada není příliš výrazná, je mírně zaoblená a malá. Výsledný profil je jemný, ladný a jakoby více ženský.

Tvary jsou poněkud plnější než u nordické rasy. Ústa jsou o něco širší, rty plnější a nos je o trochu více masitý. Pokožka je nahnědlá a vytváří dojem pružnosti, krev přes ní těžko prosvítá, takže načervenalé tváře nejsou příliš obvyklé. Rty jsou namodralé, třešňové, spíše než červené. Textura vlasů je hebká a lesklá, jednotlivý vlas je tenký a jemný. Jejich barva je hnědá nebo černá a postrádá zlatý podtón, který je patrný u tmavě blond vlasů. Tmavé obočí je poněkud silnější, vousy jsou hnědé nebo černé a dost silné. Oči jsou hnědé až hnědočerné, ale občas se vyskytují i modré oči, zejména na Balkáně a u atlanto-mediterránního typu. Oči jsou teplé, jasné, živé a veselé.

Kostra mediteránní rasy je velmi podobná kostře rasy nordické. Velmi podobný, ne-li stejný, je i tvar lebky. Jak uvádí Günther, mediteránní postava vytváří dojem zmenšené postavy

nordické. Tyto podobnosti obou dolichokefalních evropských ras vedly některé antropology až k tomu, že označovali nordický typ za pigmentační fázi mediteránní rasy, tedy v podstatě za mediteránní rasu, která pobytem v severských oblastech postupně ztratila pigmentaci. Giuseppe Sergi řadil nordickou a mediteránní rasu společně do kategorie euroafrického typu.

Přes mnohé shodné znaky mediteránního a nordického typu se tyto dvě rasy liší, a to nejviditelněji ve svých psychických vlastnostech. Mediteránní rasa je popisována jako vášnivá a vznětlivá. Miluje živé barvy a živé dojmy všeho druhu a hluboce je prožívá. Nálada bývá nestálá a proměnlivá. Člověk této rasy se snadno pouští do různých sporů, ale zároveň je schopen velmi rychle odpouštět.

Důležitá je jeho charakteristika, kterou Ludwig Ferdinand Clauß vyjádřil tak, že mediteránního člověka pojmenoval slovem Darbietungsmensch, neboli volně přeloženo – člověk přednesu. Člověk mediteránního rasového typu má velký dar pro mluvené slovo, má bohaté výrazové a gestikulační prostředky a velmi rád je používá. Bývá zkušený řečník a pozorovateli ze severu se jeví jako povídavý a poněkud povrchní. Jeho duševní energie je obrácena směrem ven, rád se předvádí a má hluboký smysl pro čest. Rád si užívá života, není příliš pracovitý a je mu poměrně cizí honba za penězi. Naopak je velmi zaměřen na svůj sexuální život, ve kterém není příliš zdrženlivý. Se silnější sexualitou je zřejmě ve vztahu i jeho silnější dispozice k týrání, a dokonce i sadismu.

Lapouge hovoří o tom, že pro mediteránního člověka je zcela cizí duch protestantismu, který je naopak vlastní lidem ze severu. Jeho lásce ke gestikulaci, barevnosti a hlubokému

prožitku mnohem lépe odpovídá duch katolicismu. Jeho víra je založena spíše na smyslových vjemech, je výrazem radosti ze života a dobrosrdečnosti, která ho charakterizuje. Tato dobrosrdečnost se projevuje především v jeho lásce k dětem a všeobecně v hluboké náklonnosti k rodině.

Jeho vůle je tvrdá, ostrá a dokonce bezcitná. Má však slabý cit pro pořádek a právo. Je temperamentní, rychle sklouzává do opozice a neustále prahne po změně. Na jihu Francie, převážně obývaném mediteránní rasou, jsou často slyšet radikální hlasy. Tato rasa má sklony k anarchismu a tajnému spiklenectví (mafie v Itálii, Sinn Fein v Irsku). Jižní Itálii taktéž charakterizuje vysoký podíl vražd a násilí, což je, stejně jako existence kriminálních zón na Sardinii, jedním z projevů dobrodružného ducha mediteránní rasy. Egon von Eickstedt uvádí jako negativa této rasy povrchnost a krutost. Jako pozitivní stránky naopak vidí laskavost a dobrotu.

Shodné tělesné rysy mediteránní a nordické rasy vedly k předpokladu o společném původu těchto rasových typů v jedné paleolitické skupině. Hans Günther považoval, v souladu s Giuseppe Sergim, mediteránní a nordickou rasu za nejstarší obyvatele Evropy. Zároveň je považoval za jediné skutečně kreativní rasy evropské prehistorie. Popisovat zde historii a vývoj všech kultur a civilizací, které vytvořila nebo značným způsobem ovlivnila mediteránní rasa by bylo nadbytečné a značně zdlouhavé, stejně jako popisování kultur nordických nebo vlivu alpínské, baltické a dinárské rasy na umění, architekturu nebo vojenství. Stačí uvést, že Fritz Lenz přiznává mediteránní rase zásadní podíl na vzniku mykénské, egyptské, etruské, helénské, římské a islámské kultury.

Carl Schuchhardt, až do své smrti v roce 1943 hlavní německý odborník na prehistorii, kterého cituje Hans Günther, tvrdí, že ne od východu, ale od západu Evropy získávalo středomoří své nejsilnější vlivy. Z oblasti Velké Británie, Francie a Španělska se mediteránní rasa rozšířila do středomoří, kde se postupně rozvinula v egyptskou, severoafrickou, předhelénskou a raně helénskou civilizaci, stejně jako civilizaci etruskou. Zároveň odmítá maloasijský původ Etrusků. Podle Sergiho údajů byla většina Etrusků dolichokefalní nebo mezokefální. Vyskytoval se mezi nimi zřejmě i lehký alpínský vliv. Schuchhardt popisuje prostřednictvím archeologických objevů pás kultury mediteránní rasy od Anglie až po Tróju. Odlišuje přitom kruhový půdorys středomořského domu od obdélníkového půdorysu domů severských kultur.

Toto by byla stručná charakteristika mediteránní rasy. Vraťme se však na závěr ještě jednou k Josephu Goebbelsovi jako nejznámějšímu představiteli mediteránní rasy ve Třetí říši. Ilustruje totiž téměř vše, co bylo o tomto rasovém typu řečeno. Patří k němu jak svými fyzickými charakteristikami, tak především těmi psychickými. Jeho rasový typ jako by ho přímo předurčoval k pozici ministra propagandy, hlavního a jazykově nejnadanějšího řečníka NSDAP. Přes své fyzické nedostatky byl velkým svůdcem a milovníkem žen, což dokazuje mimo jiné jeho i u nás dobře známý vztah s Lídou Baarovou. Zároveň je u něj však patrná i jiná typická vlastnost mediteránní rasy – náklonnost k dětem (měl jich šest) a rodině. Jako většina osob mediteránní rasy byl i Goebbels katolíkem.

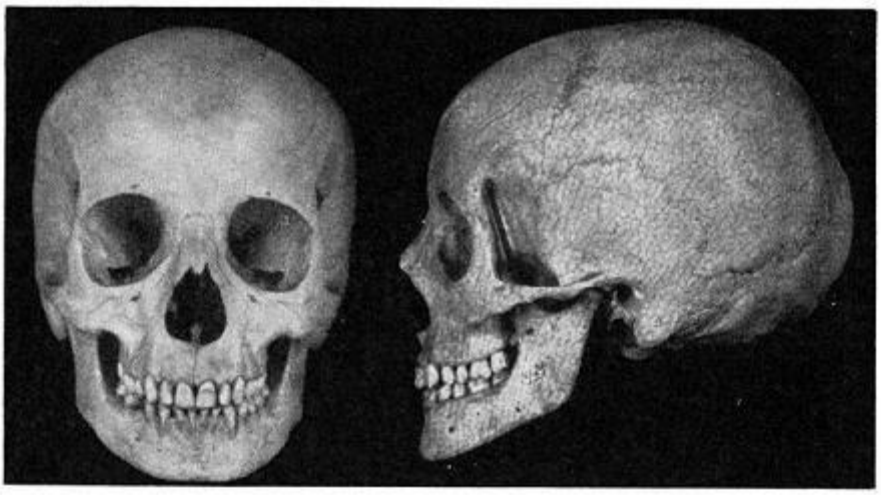

Abb. 74 a

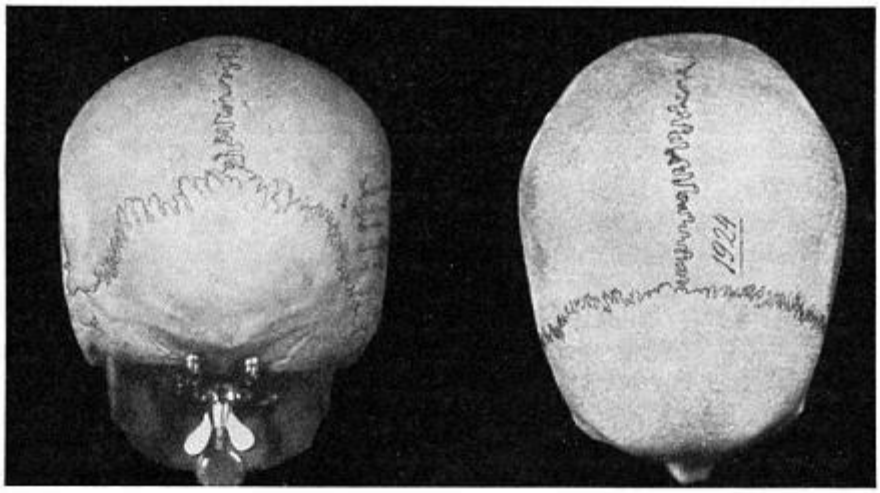

Abb. 74 b

Abb. 74 a, b. Weiblicher weſtiſcher Schädel. Sch: 75,84; G: 94,21.
(Aus der Schädelſammlung des Naturhiſtoriſchen Muſeums zu Wien.
Aufn.: Waſtl, Wien)

Ženská lebka mediteránní rasy. Lebeční index: 75,84; obličejový index: 94,21. (Ze sbírky Přírodovědeckého muzea ve Vídni.)

Italiener aus Piemont, Merkmale der mediterranen Rasse. Aufn. K. W. I. Anthr.

Franzose aus den Ostpyrenäen, Merkmale der mediterranen Rasse. Aufn. F. Lenz

Vlevo: Ital z Piemontu, znaky mediteránní rasy. Vpravo: Francouz z východních Pyrenejí, znaky mediteránní rasy.

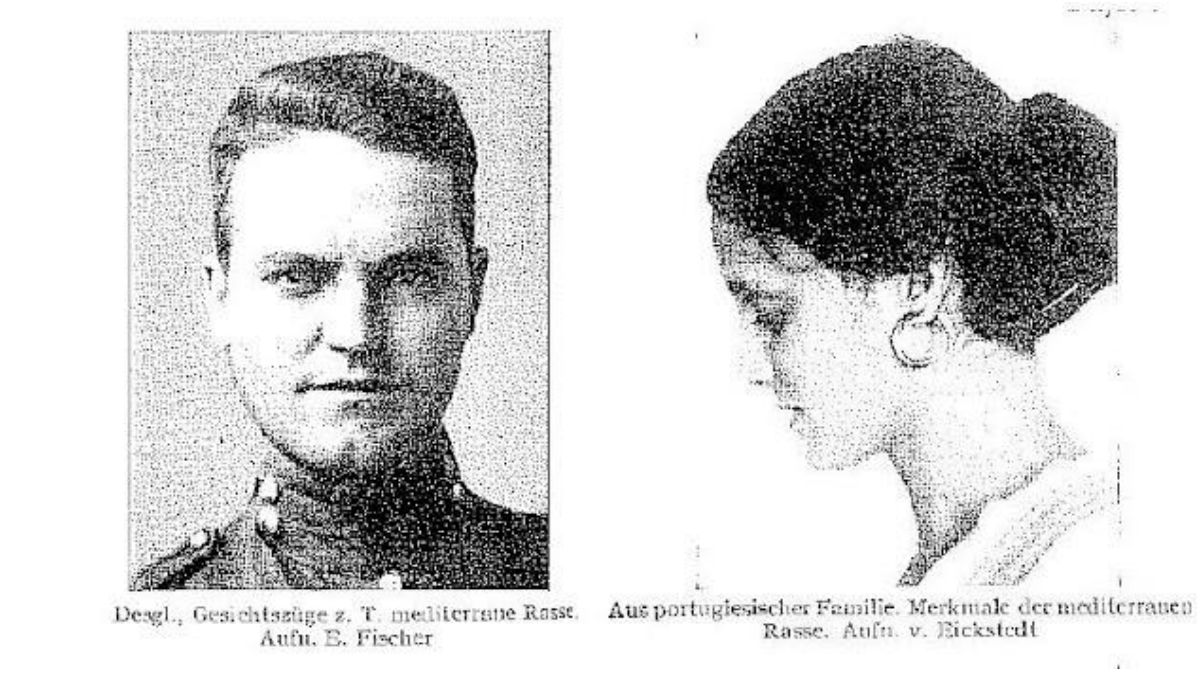

Desgl., Gesichtszüge z. T. mediterrane Rasse. Aufn. E. Fischer

Aus portugiesischer Familie. Merkmale der mediterranen Rasse. Aufn. v. Eickstedt

Vlevo: muž z Tenerife, v obličeji částečně znaky mediteránní rasy. Vpravo: žena z portugalské rodiny se znaky mediteránní rasy.

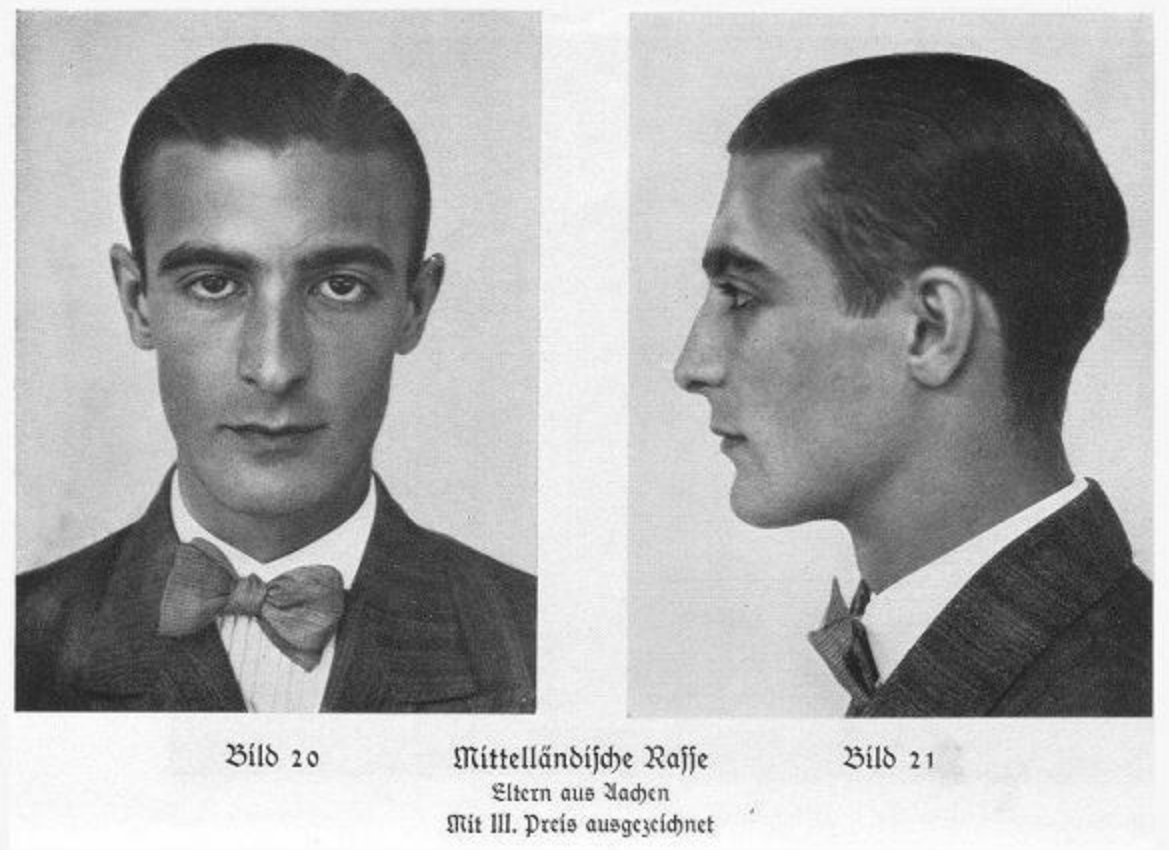

Bild 20 Mittelländische Rasse Bild 21
Eltern aus Aachen
Mit III. Preis ausgezeichnet

Rodiče z Cách.

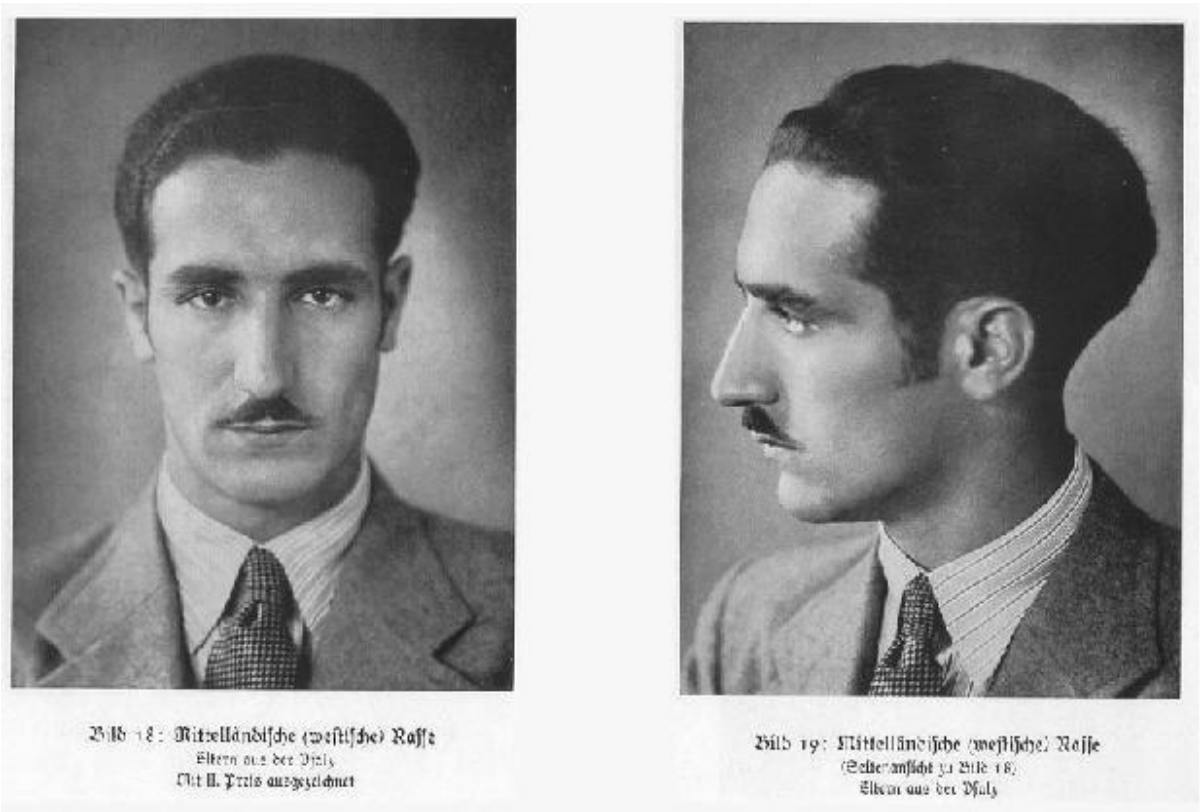

Bild 18: Mittelländische (westische) Rasse
Eltern aus der Pfalz
Mit II. Preis ausgezeichnet

Bild 19: Mittelländische (westische) Rasse
(Seitenansicht zu Bild 18)
Eltern aus der Pfalz

Rodiče z Rýnské Falci.

Bild 22: Mittelländische Rasse
Aus Baden
Mit II. Preis ausgezeichnet

Žena ze západoněmeckého Bádenska.

Abb. 72. Italien. Weſtiſch

Abb. 73. Griechenland. Weſtiſch oder vorwiegend weſtiſch

Vlevo: muž z Itálie. Vpravo: chlapec z Řecka – mediteránní nebo převážně mediteránní rasy.

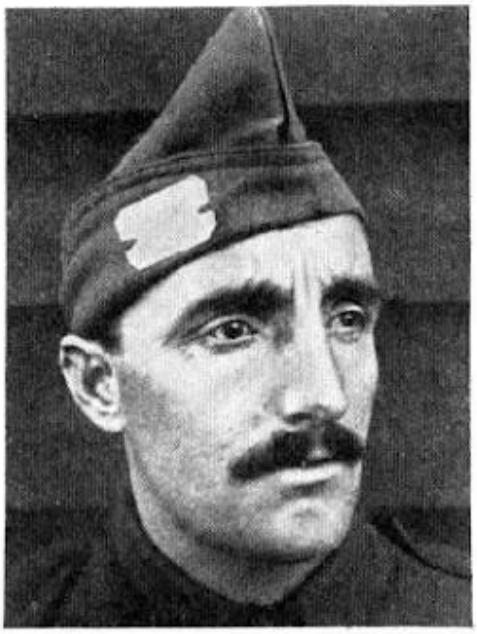

Abb. 75. England (Wales)
(Aus Stiehl, Unſere Feinde)

Abb. 76. Italien. Puccini, geb. 1858.
Dinariſcher (und nordiſcher?) Einſchlag

Vlevo: muž z Anglie (Walesu). Vpravo: Itálie, Puccini (1858-1924). Dinárský (a nordický?) vliv.

Abb. 77. Aus einem vornehmen braſilianiſchen Geſchlecht. (Aufn.: v. Eickſtedt)

Abb. 78. Korſika. (Aufn.: v. Eickſtedt)

Vlevo: žena z Brazílie. Vpravo: muž z Korsiky.

Abb 85. Südfrankreich (Arles).

Abb. 86. Spanien

Vlevo: žena z jižní Francie (Arles). Vpravo: žena ze Španělska.

Abb. 87. Spanien. (Aus Haberlandt, Völker)

Abb. 88. Rumänien.

Vlevo: žena ze Španělska. Vpravo: žena z Rumunska.

Abb. 83. Rumänien. Oſtiſcher Einſchlag (flache Naſe)

Abb. 84. Italien. Geringer oſtiſcher Einſchlag?

Vlevo: muž z Rumunska. Alpínský vliv (rovný nos). Vpravo: muž z Itálie. Nepatrný alpínský vliv?

Abb. 17. Deutſch-Eylau, eine Großmutter Polin, eine Amerikanerin. Vorwiegend weſtiſch

Abb. 18. Pommern. Großmutter aus der Weſtſchweiz. Vorwiegend weſtiſch mit nordiſchem Einſchlag

Vlevo: Německá Ilawa, jedna babička Polka, jedna Američanka. Převážně mediteránní rasy. Vpravo: Pomořansko.

Babička ze západního Švýcarska. Převážně mediteránní rasy s nordickým vlivem.

Abb. 23. Irland. Thomas Moore. 1779 bis 1852. Weſtiſch. (Photogr. Geſellſchaft, Berlin.)

Abb. 24. Schottland. Robert Burns, 1759—1796. Vorwiegend weſtiſch (doch hochgewachſen). Photogr. Geſellſchaft, Berlin.)

Vlevo: Irsko. Thomas Moore (1779 – 1852), mediteránní.
Vpravo: Skotsko. Robert Burns (1759-1796), převážně mediteránní (a přitom vysokého vzrůstu).

Bild 40: Dieſelbe.

Bild 41: Dieſelbe.

Žena z Řecka.

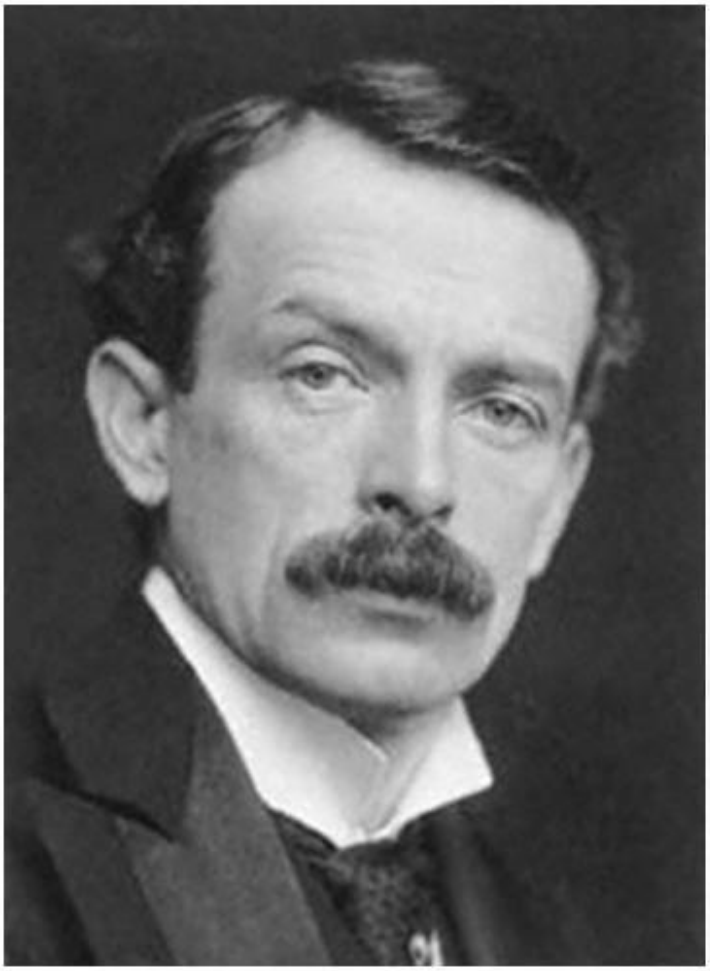

Fremde Aufn.

Bild 118: Walliſer (Lloyd George), redend. Weſentlich mittelländiſch. Er genießt ſeinen Ausdruckstanz vor der Geſellſchaft.

Lloyd George (Velšan). Vpravo je zachycen, jak si užívá projev před veřejností.

Abb. 6 a u. b. Die weſtiſche Überprägung der italieniſchen Geſittung verleiht auch dem durchaus nicht vorwiegend weſtiſchen Muſſolini weſtiſche Poſe, mindeſtens dann, wenn er ſich an die weſtiſche Seele im italieniſchen Volk wendet.

U Mussoliniho sice nepřevažují fyzické rysy mediteránní rasy, ale jeho pózy a výrazové prostředky odpovídají jejím psychickým vlastnostem.

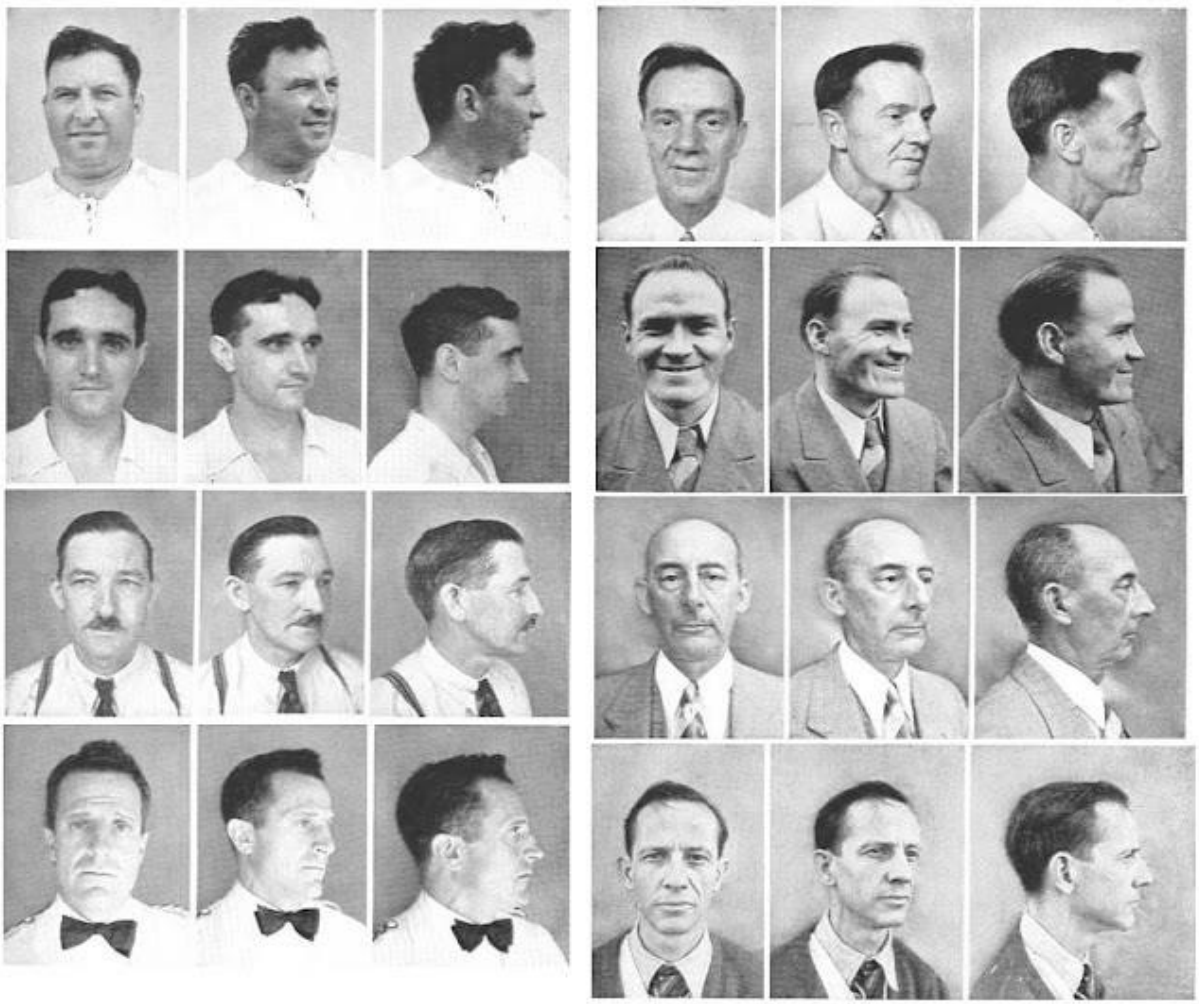

Několik příkladů mediteránní rasy.

Joseph Goebbels.

Ricardo Botet Moro – Španěl z Modré divize. Později sloužil u SS divize Wallonien a ke konci války u divize Nordland. Zde zachycen při odpočinku.

Ricardo Botet Moro.

Oswald Mosley - vůdce britských fašistů.

Nordická rasa

Asi i ten největší ignorant někdy něco slyšel o nordické rase. Obecné povědomí o tomto rasovém typu se však většinou omezuje na barvu vlasů a očí, čímž může dojít k záměně s ostatními rasovými typy, v první řadě s rasou baltickou.[11] V tomto díle tedy budou popsány fyzické a psychické vlastnosti nejznámější evropské rasy, kterou jako první pojmenoval ruský antropolog Josef Deniker slovem nordická. Pozornost bude zároveň věnována i rase fálské, která je někdy uváděna jako samostatný rasový typ.

Nordická rasa se prostírá všude kolem Severního a Baltického moře. Zabírá velkou část Velké Británie a Irska, hlavně jejich východní oblasti, skoro celý Skandinávský poloostrov, velkou část Finska, Estonska, Lotyšska a Litvy, dále severozápadní Polsko, Dánsko, Holandsko a Belgii, všechny severní části Německa a severní Francii. Sem tam se objevuje i ve zbytku Evropy až k nejvzdálenějším evropským hranicím, a

[11] Přes zjevné rozdíly mezi těmito dvěma rasami se našli i antropologové, kteří je řadili do jedné skupiny. Švýcarský antropolog George Montandon řadil nordickou (Sous race nordique) a baltickou (Sous race subnordique) rasu do jedné rasy – Race blonde.

dokonce i v Asii. Jako sekundární oblast výskytu je třeba zmínit především severní Itálii, severní Portugalsko, střední Francii a Balkán. Ve Vestfálsku a středním Švédsku se často vyskytuje její fálská varianta. V severním a středním Rusku je bohatě zastoupen feno-nordický rasový typ.[12]

Na Britských ostrovech je převážně nordický sever Skotska, ve Walesu patří k nordickému rasovému typu pouze třída starých statkářských rodin. Shetlandy a Hebridy jsou převážně nordické. Silný vliv nordické rasy je dále patrný v Cornwallu a Irsku. Celkově lze říci, že na Britských ostrovech je nordická rasa ze všech rasových typů nejhojnější. Její zastoupení v populaci se pohybuje mezi 55 a 60 procenty. Zároveň se uvádí, že na Britských ostrovech vykazují převážně nordičtí jedinci menší vliv ostatních rasových typů, než je tomu v Německu.

Ve Francii se táhne území obývané nordickou rasou od severního pobřeží dolu k Champagne, na jih od Arden, které jsou převážně alpínské, centrální Francií proniká až k Limoges. Pobřeží Normandie je převážně nordické, stejně jako Bretaňské pobřeží. Celkově je podíl nordické rasy ve Francii odhadován na 25% obyvatelstva.

Na východě v oblasti Baltu převládá nordická rasa společně s rasou baltickou u Estonců, Litevců a Lotyšů. Rovněž západní hranice rusky mluvících oblastí je převážně nordická. Tento rasový typ je k nalezení podél řeky Visly, jasněji je zřetelný v povodí Něvy a ještě více podél řeky Dviny. Podíl nordické rasy v ruských oblastech se pohybuje mezi 25 a 30 procenty.

[12] Podle Eickstedtovy klasifikace, viz dále.

Severozápadní Německo a Holandsko jsou regiony, kde je nordická rasa dominantní. Podíl nordické krve se postupně snižuje směrem na jih, jihozápad a východ. Východně od Odry již nebylo možné hovořit o dominanci nordické rasy, s výjimkou pobřeží Baltického moře a Visly. Na jihu je přibližnou hranicí převahy nordické rasy řeka Mohan. V Rakousku byl podíl nordické rasy odhadován na 30 až 35 procent. V celém německém národě potom na 50 až 55 procent. Jde přitom o čísla, která označují osoby s převažujícími nordickými rysy, počet jedinců vykazujících čistě nordické znaky se pohybuje mezi 6 a 8 procenty.

Nordická rasa je charakteristická vysokým vzrůstem (kolem 175 cm), jedná se o respiratorní konstituční typ. Tělo je štíhlé, ramena jsou široká, údy dlouhé a kyčle úzké. Lebka je dlouhá (index 75-75,5), čelo je vysoké a směrem dozadu ustupující. Nadočnicové oblouky jsou rozvinuté. Zadní část hlavy vyčnívá a přechod mezi čelní a spánkovou kostí je zvýrazněn. Obličej je úzký (index přesahuje 90), brada je výrazná, ale zaoblená. Nos je dlouhý, úzký a rovný. Nozdry jsou tenké a dlouhé. Ústa jsou rovnoměrná. Pokožka je bělorůžová, vlasy blonďaté až světlehnědé, měkké a vlnité. Oči jsou modré nebo šedomodré. Oční otvor je spíše větší.

Eickstedt rozlišuje u nordické rasy tři její typy. Jeden nazývá jako teuto-nordický, druhý jako dalo-nordický, nebo také fálský nebo vestfálský, třetí označuje jako feno-nordický. Teuto-nordický typ se plně shoduje s výše uvedeným všeobecným popisem nordické rasy. U dalších dvou typů se krátce zastavíme.

Fálský typ je nejvíce zastoupen ve Vestfálsku. Od teuto-nordického typu se odlišuje v těchto znacích: je více robustní,

jeho tělesná konstituce se o něco víc přibližuje digestivním formám. Zátylek je výraznější než u teuto-nordického typu. Čelo je strmé a široké. Nadočnicové oblouky jsou velmi rozvinuté, obočí je husté a štětinaté. Obličej je masivnější, brada silná. Vzhled obličeje je poněkud čtvercový, taktéž je o něco širší. Nos je silný a o něco širší. Ústa jsou velká a rty úzké. Všeobecně vzato, tělo je celkově masivní, průměrná výška přesahuje 176 cm a lebka je více dolichokefalní (index kolem 75).

Feno-nordický typ svým tělesným vzhledem stojí někde mezi teuto-nordickým a fálským typem. Stejně tak i obličejovými rysy. Svaly a obličejové kosti se přibližují dinárské rase. Lebka je kratší, méně dolichokefalní než u fálského a teuto-nordického typu. Vlasy jsou velmi tuhé a mají rudě-blond barvu, což je ještě výraznější u obočí a vousů. Oči jsou vodově modré. Tělo je hranatější, o něco menší a šlachovitější.

Vlastností nordické rasy je čistota úsudku, pravdomluvnost a energičnost. Nordický člověk vysoce ctí pravdu a spravedlnost. Je uvážlivý, což často vytváří dojem chladu a rigidnosti. Má vyvinutý smysl pro realitu, který v kombinaci s jeho energičností přechází ve smělost a podnikavost. I proto jej Clauß označuje slovem Leistungsmensch (Leistung = výkon, Mensch = člověk). Inklinuje vždy k opatrnosti, zdrženlivosti a chladnému uvažování. Má smysl pro povinnost a očekává její plnění od sebe i od ostatních, přitom se často stává tvrdým a bezcitným. Ke svému okolí je rezervovaný a individualistický. Ukazuje nedostatek empatie, pochopení druhých a určitý nedostatek znalosti lidstva. Jeho vypravěčský dar se soustřeďuje na

popisnost událostí a krajiny, rovněž mu je vlastní šibalský humor. Jeho vynalézavost se neprobouzí bouřlivě, ale spíše se poklidně rozvíjí v mezích jeho smyslu pro realitu.

Nordická smělost často u některých lidí přerůstá do ztřeštěnosti, neopatrnosti, lehkomyslnosti a marnotratnosti. Nordický sklon k bezstarostnosti se projevuje také tím, že nordický člověk považuje za absolutně nezbytné trávit určitý čas bezstarostným lenošením, tělesným cvičením, výletnictvím a cestováním. Nordická rasa, stejně jako dinárská, má silný cit pro přírodu. Nordický člověk si rychleji zvyká na městský život. Upadající podíl nordické rasy ve společnosti je podle Günthera kompenzován přílivem nordické krve ze vsi do měst.

Nordická rasa vyniká ve vojenství, dalším projevem jejího bojovného ducha je její zastoupení v námořnictví a technických a komerčních aktivitách. V intelektuálních oblastech vykazuje spíše sklon k přírodním vědám. V umění se přiklání nejvíce k poezii, hudbě a malířství. V oblasti hudby jsou její vlohy, ač ne tak výrazné jako u dinárské rasy, projeveny kupříkladu ve švédské venkovské hudbě. Obecně lze říci, že hudba ve Skandinávii má dlouhou a bohatou historii.

V německých oblastech, ve kterých vykazuje nordická rasa největší podíl, je také zaznamenán nejnižší výskyt kriminality. Nordické rase je taktéž připisován vysoký respekt pro osobnost a majetek sousedů. Někteří němečtí antropologové si všímali toho, že ve Švédsku lze po několik dní a nocí nechat svoje věci za dveřmi, aniž by si jich někdo všiml. Taktéž prádlo bylo možné nechávat volně viset ve veřejně přístupných budovách, aniž by bylo ukradeno. Eickstedt považoval za kladný rys nordické rasy činorodý idealismus, za

záporný rys sklon k hrubosti. Fálskou rasu považoval za těžkopádnou a feno-nordickou za neklidnou.

Takto tedy vypadá charakteristika nordické rasy. Pro zajímavost uveďme, že k nordické rase patřil například nejvýznamnější český světec sv. Václav, jehož lebka byla výrazně dolichokefální (lebeční index 70,81). Podrobná měření provedl již dříve zmiňovaný český antropolog Jindřich Matiegka.[13] V první době křesťanské byla tato rasa na našem území zastoupena přibližně v jedné třetině obyvatelstva, ale později, zhruba od 14. století, ustupuje jiným typům. Denordizace slovanského obyvatelstva byla německými antropology v jejich pracích rovněž zmiňována, obdobným procesem prošly i národy románské a germánské.[14]

[13] Matiegka, Jindřich: Svatováclavský sborník na památku 1000. výročí smrti knížete Václava svatého, I. díl/Antropologické vyšetření ostatků sv. Václava. Dostupné online: http://cs.wikisource.org/wiki/Svatov%C3%A1clavsk%C3%BD_sborn%C3%ADk_na_pam%C3%A1tku_1000._v%C3%BDro%C4%8D%C3%AD_smrti_kn%C3%AD%C5%BEete_V%C3%A1clava_svat%C3%A9ho,_I._d%C3%ADl/Anthropologick%C3%A9_vy%C5%A1et%C5%99en%C3%AD_ostatk%C5%AF_sv._V%C3%A1clava

[14] Evropské národy jím bezesporu procházejí i v dnešní době, což se vzhledem k nízké porodnosti a přílivu mimoevropských rasových typů týká i ostatních evropských ras.

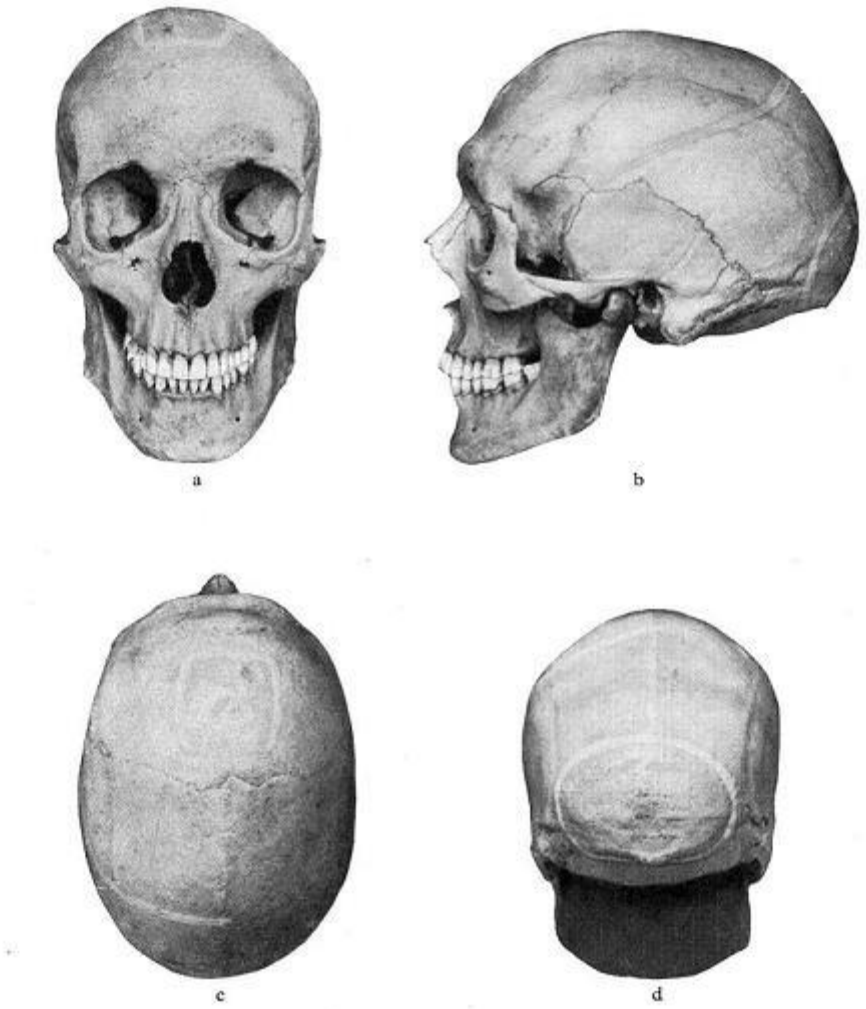

Abb. 21 a—d. Nordiſcher Schädel in Vorder-, Seiten-, Scheitel- und Hinterhauptsanſicht. Sch: 70; G: 96,4.

Nordická lebka; lebeční index 70; obličejový index 96,4.

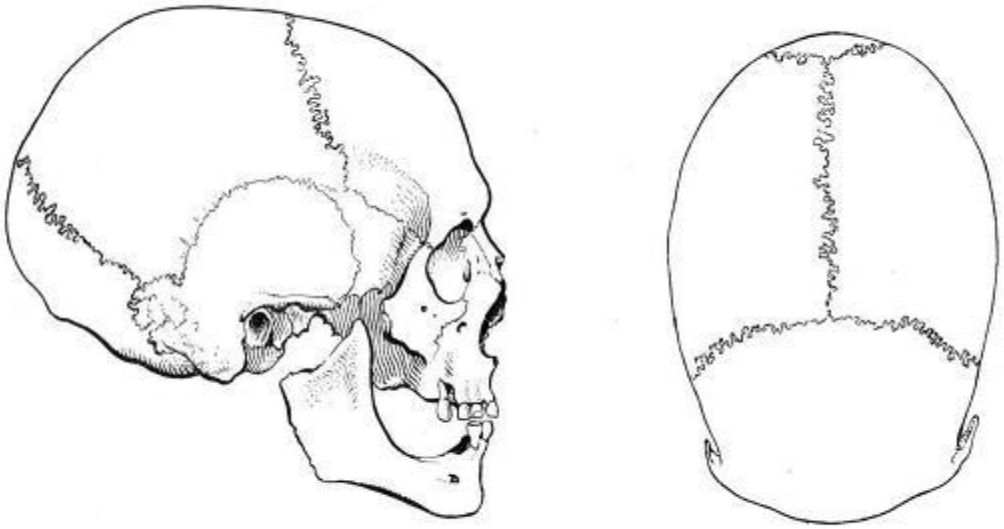

Abb. 22. Seiten- und Scheitelansicht eines nordischen Schädels mit Index 69,4. (Aus einem alten Grab aus Vivis [Schweiz] nach His-Rütimeyer, Crania helvetica)

Norma lateralit a norma superior; nordická lebka s lebečním indexem 69,4; ze starého hrobu ve Švýcarsku.

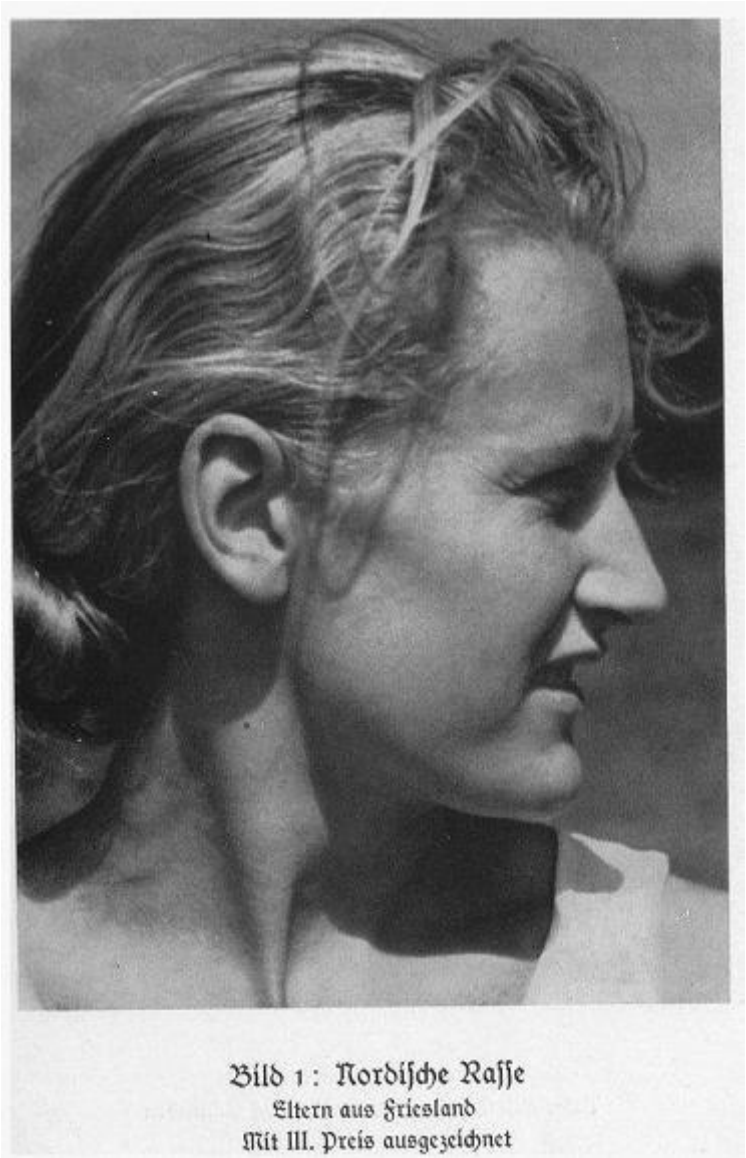

Bild 1: Nordiſche Raſſe
Eltern aus Friesland
Mit III. Preis ausgezeichnet

Rodiče z Fríska.

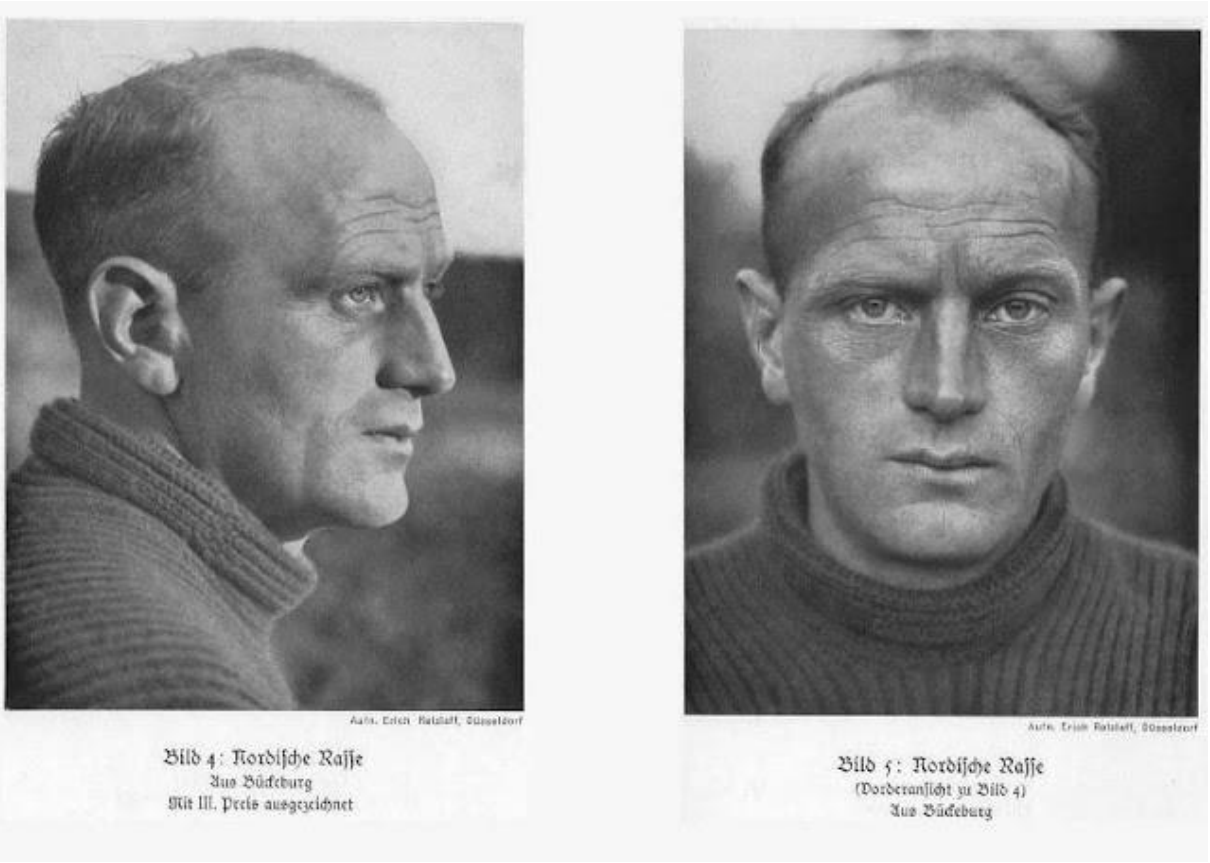

Bild 4: Nordische Rasse
Aus Bückeburg
Mit III. Preis ausgezeichnet

Bild 5: Nordische Rasse
(Vorderansicht zu Bild 4)
Aus Bückeburg

Muž z Bückeburgu.

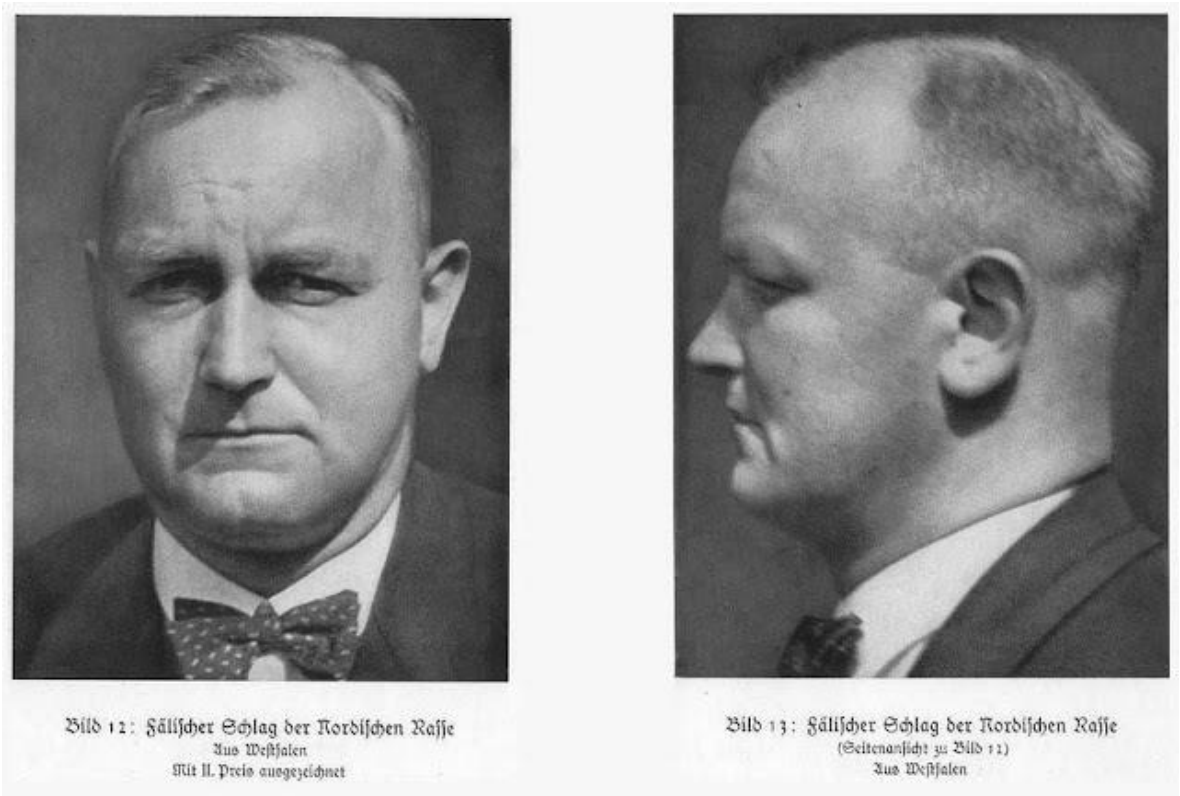

Bild 12: Fälischer Schlag der Nordischen Rasse
Aus Westfalen
Mit II. Preis ausgezeichnet

Bild 13: Fälischer Schlag der Nordischen Rasse
(Seitenansicht zu Bild 12)
Aus Westfalen

Fálský typ; z Vestfálska.

Abb. 37. Mecklenburg-Strelitz. Nordiſch. 1. Preisträger eines Wettbewerbs für nordiſche Köpfe

Abb. 38. Riga. Nordiſch. 2. Preisträger

Vlevo: Muž z Mecklenburg-Strelitz. Vpravo: Muž z Rigy.

Abb. 44 a, b. Niederſachſen. Nordiſch

Nordiſch und vorwiegend nordiſch

Žena z Dolního Saska.

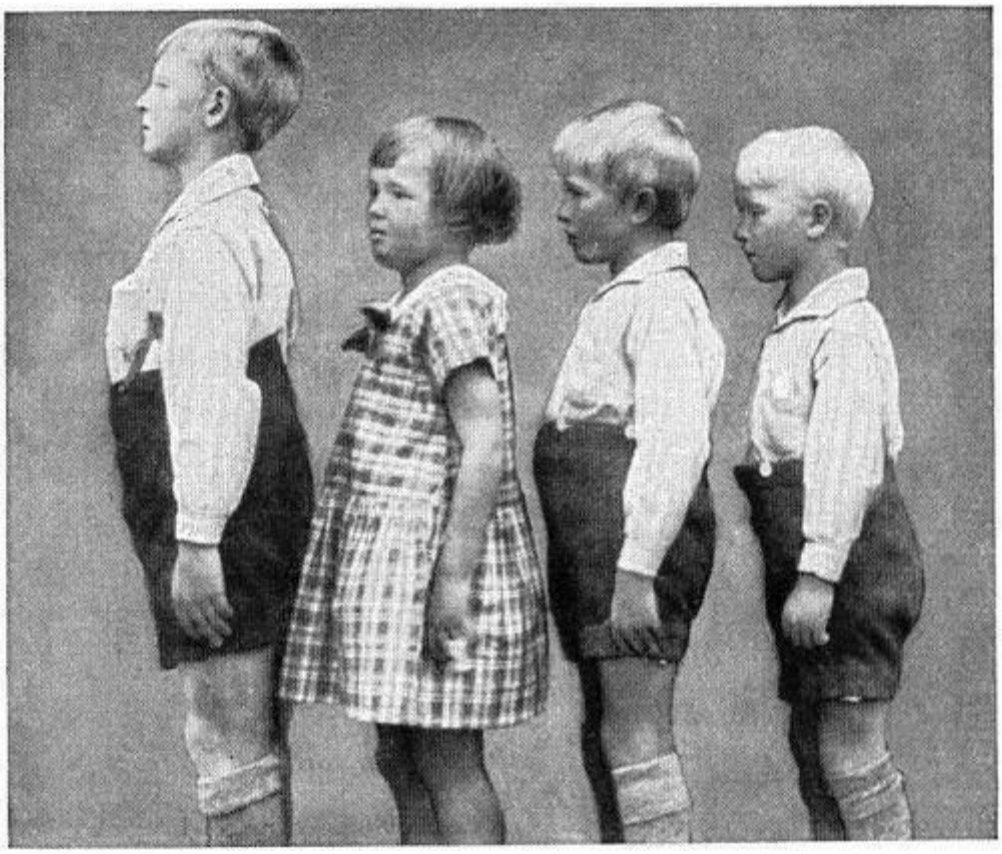

Abb. 27. Schleswig. Vorwiegend nordiſche Kinder

Šlesvicko - převážně nordické děti.

Abb. 77 a, b. Schleſien
Nordiſch und vorwiegend nordiſch

Muž ze Slezska.

Abb. 84. Aus der Gegend von Magdeburg
Vorwiegend nordiſch, vermutl. weſtiſcher Einſchlag

Abb. 85. Aus weſtfäliſcher Familie. Vorwiegend
nordiſch mit ſehr geringem weſtiſchem Einſchlag

Vlevo: Žena z okolí Magdeburgu. Lehký mediteránní vliv.
Vpravo: Muž z vestfálské rodiny. Převážně nordický s mediteránním vlivem.

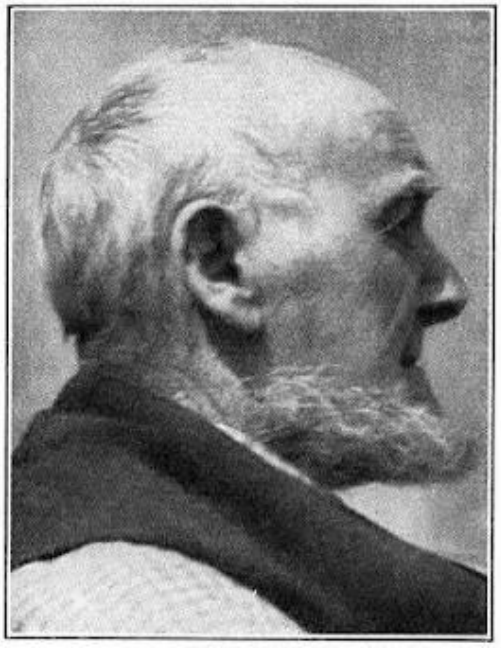

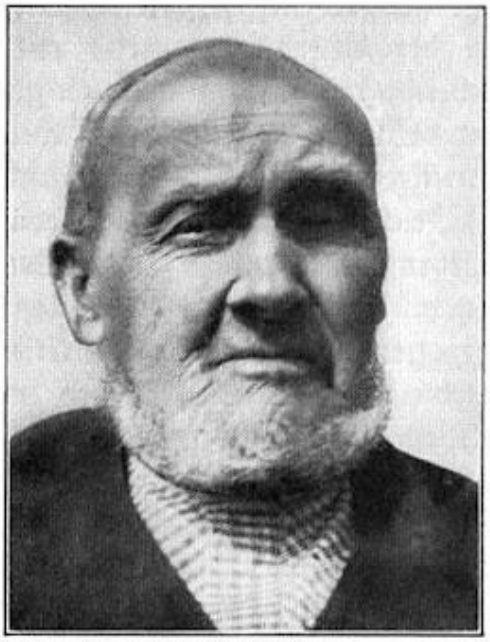

Abb. 296 a, b. Finkenwärder (Elbemündung). Vorwiegend fäliſch

Muž z ústí Labe, převážně fálský typ.

Abb. 297 a, b. Finkenwärder (Elbemündung). Vorwiegend fälisch

Žena ze stejné oblasti. Převážně fálský typ.

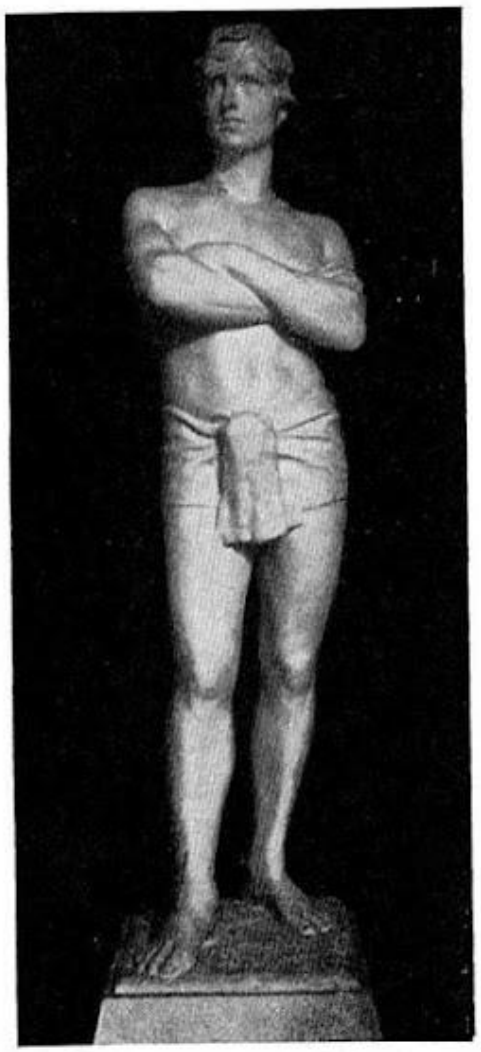

Abb. 6. Schwediſcher Schwimmer (von Börjeſon). Nordiſche Geſtalt

Abb. 7. Engliſcher Offizier. Nordiſche Geſtalt

Vlevo: švýcarský plavec. Nordická postava. Vpravo: Anglický důstojník. Nordická postava.

Abb. 9. Schweden. (Aufn.: Sammlung des Rassenbiol. Inst. Uppsala)

Abb. 10. Norwegen.
A: braun, H: braun, K: 73,77, G: 100

Vlevo: Muž ze Švédska. Vpravo: Norsko. Hnědé oči a hnědé vlasy. Lebeční index 73,77; obličejový index 100.

Abb. 41. Australien. (Aufn.: v. Eickstedt)

Abb. 42. Schottland

Vlevo: Muž z Austrálie. Vpravo: Muž ze Skotska.

Abb. 46. England

Abb. 47. Polen. Sienkiewicz, Schriftsteller, 1846—1916 (Einschlag einer dunkeläugigen Rasse)

Vlevo: Muž z Anglie. Vpravo: Polsko. Sienkiewicz (1846-1916), spisovatel. Vliv některé hnědooké rasy.

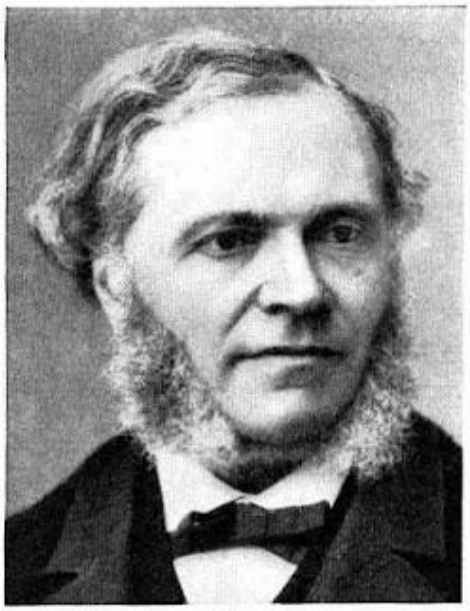

Abb. 205. Belgien. Cäsar Franck, 1822—90, Tonsetzer. Vorwiegend fälisch

Abb. 206. England. Vorwiegend fälisch — mit leichtem ostischem Einschlag?

Vlevo: Belgie. César Franck (1822-1890), skladatel. Převážně fálský. Vpravo: Anglie. Převážně fálský – s lehkým alpínským vlivem?

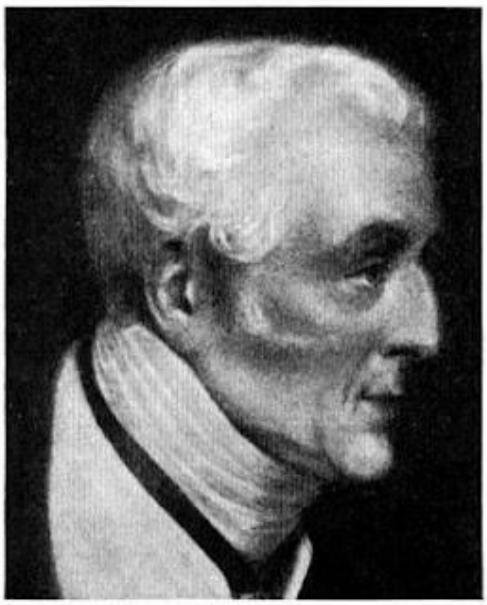

Abb. 420. Herzog von Wellington, 1769-1852 Heerführer u. Staatsmann. A: braun. Sehr vorwieg. nordisch. (Aus d. „Corpus Imaginum")

Abb. 421. Lord Byron, Dichter, 1788—1824 Vorwiegend nordisch

Vlevo: Vévoda z Wellingtonu (1769-1852), vojevůdce a státník. Hnědé oči. Převážně nordický. Pravděpodobně dinárský vliv (nos) – pozn. FP. Vpravo: Byron (1788-1824), básník. Převážně nordický.

Bild 19: Gattin eines deutschen Offiziers. Nordischer Umriß in weiblicher Milderung.

Bild 20: Dieselbe. Das nordische Suchen nach Ferne ist hier nach innen gewendet.

Manželka německého důstojníka. Nordické hledání dalekého je zde obráceno směrem dovnitř (obr. vpravo).

Bild 31

Bild 32

Bild 33

Bild 31—33: Dänischer Fischer. Verharrungsmensch, fälische Rasse. (Mund und Kinn sind hier nicht rassentypisch gestaltet.)

Dánský rybář. Verharrungsmensch (člověk vytrvalosti) – tak charakterizoval Clauß psychiku fálské rasy. Ústa u tohoto muže nejsou typicky fálská.

Joachim von Ribbentrop - představitel nordické rasy.

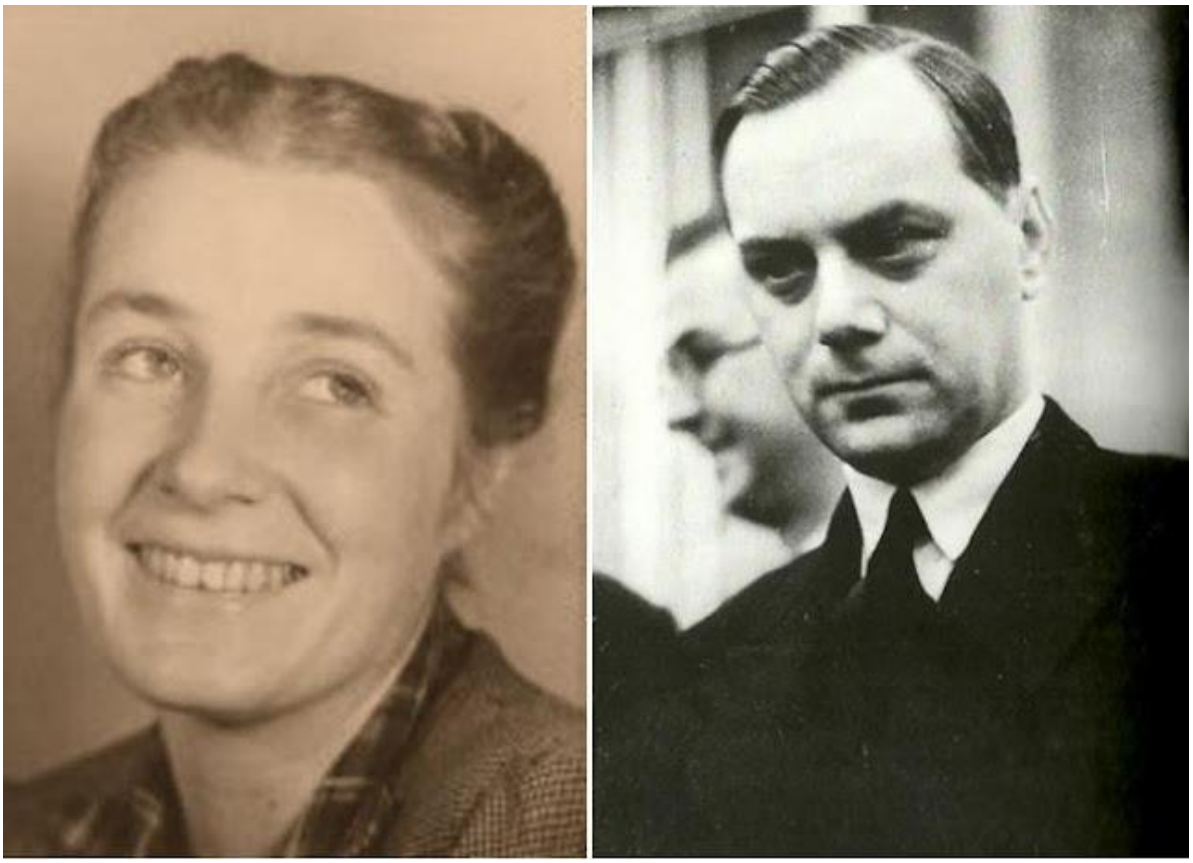

Vlevo: Lina Heydrich. Vpravo: Alfred Rosenberg – vliv nordické a baltické rasy.

Rudolf Heß – pravděpodobně fálský a mediteránní vliv.

Fálská rasa[15]

Paudler[16] a Kern[17] nejvíce přispěli k charakteristice tělesných a duševních vlastností fálské rasy (kterou nazývají „dálskou“ rasou). Celkově se lze řídit následujícím popisem. Fálskou rasu lze stěží počítat mezi hlavní rasy dnešní Evropy; jde spíše o pozůstatek rasy, která se objevila v paleolitu a kterou lze tu a tam rozpoznat v severozápadní Evropě a mimo Evropu na Kanárských ostrovech jako více či méně výrazný vliv.

Paleolitická rasa je vysoká, v průměru o několik centimetrů vyšší než nordická rasa, alespoň u mužů, ale není štíhlá a vysoká, nýbrž široká a „krabicovité“ postavy. V postavě i v dalších detailech svých tělesných znaků působí tato rasa dojmem mohutnosti, dokonce hranatosti, stejně jako v šířce a těžkosti kloubů nebo v krátkosti a zavalitostí, dokonce hranatosti krku. Úzkost boků v porovnání se šířkou ramen není u mužů fálské rasy zdůrazněna, naopak, široké, objemné boky se vyskytují i u mužů. Ve srovnání s ostatními vysokými

[15] Jedná se o úryvek z knihy Rassenkunde Europas od Hans F. K. Günthera, str. 63-70 a 84-85.
[16] Paudler, Die hellfarbigen Rassen und ihre Sprachstämme, Kulturen und Urheimaten, 1924.
[17] Kern, Stammbaum und Artbild der Deutschen und ihrer Verwandten, 1927.

evropskými rasami se zdá, že horní část stehen je relativně delší a dolní část stehen kratší. Ruce a nohy jsou relativně velké.

Tvar hlavy je charakteristický širokým (nízkým) obličejem se středně dlouhou až dlouhou hlavou. Obličej se zdá být mohutný a široký. Fálský obličej bychom mohli srovnat s nordickým obličejem, který je shora i zdola nízký a široký zejména ve střední části (mezi obočím a štěrbinou úst). Šířka jařmového oblouku je poměrně velká, stejně jako vzdálenost mezi úhly dolní čelisti (tj. úhly tvořené tělem dolní čelisti a odvěsnou dolní čelisti, která se zvedá směrem k oblasti ucha); úhel dolní čelisti často tvoří téměř pravý úhel. Hlava vyčnívá daleko nad krk, ale obvykle méně v zakřivené linii jako u úzkolebých dlouholebých evropských ras, než v lomenější linii, přerušované nejprve na přechodu z horní části lebky do zadní části hlavy, pak když se vyčnívající zadní část hlavy ohýbá směrem ke krku.

Profil obličeje se vyznačuje méně vysokým čelem (ve srovnání s nordickými a dinárskými rasami), které se zvedá poněkud strměji než u nordických ras, a těžkým a mohutným zesílením čelní kosti nad očními důlky, které se již nenazývá nadočnicový oblouk jako u nordických a dinárských ras, ale spíše nadočnicový hřeben kvůli jeho výraznému spojení nad kořenem nosu. Pod nimi se nacházejí oči, které jsou posazeny hluboko vzad v nízkém důlku a díky svému nízkému posazení se zdají být poměrně malé. Nos je silně tvarovaný, ale není dlouhý a je zakončen tupou špičkou. Brada je sice zvýrazněná, ale zdá se být méně výrazná a tupější než u nordické brady. Celá spodní čelist se zdá být mohutná.

Měkké části umocňují dojem velké váhy; oční víčka se zdají být stlačená kvůli nízké stavbě očních důlků, vzdálenost

mezi okrajem horního víčka a charakteristicky převislým obočím fálské rasy je obzvláště malá; horní polovina oční bulvy je vidět jen velmi málo. Vzdálenost mezi vnitřními očními koutky je větší než u ostatních evropských ras, s výjimkou východobaltské rasy. Ústní štěrbina je dlouhá, nápadně rovná, s tenkými, stlačenými rty, které tvoří „ústa jako pokladnička“ (Paudler). I u mladších fálských lidí se často vyskytuje výraznější nosoretní rýha a tato nosoretní rýha je často zřetelně prodloužená směrem k bradě. Také vrásky se objevují dříve než u jiných ras, což u fálské rasy zdůrazňuje šířku tvaru obličeje a horizontální linie v rysech obličeje (obočí, rozštěp úst).

Pleť je růžově světlá, v obličeji má sklon k červenavě světlé barvě, ale obvykle bez zvláštního ohraničení červených tváří jako u nordické rasy. Kůže v obličeji a na celém těle působí hrubším a silnějším dojmem, alespoň ve srovnání s jemnější kůží nordické rasy.

Ochlupení je poněkud hrubší než u úzkolebých evropských ras, zřejmě méně často rovné, častěji vlnité nebo dokonce kudrnaté než u nordické rasy. Vlasy na hlavě jsou velmi husté a zřejmě velmi odolné do vysokého věku. Zbarvení se zdá být spíše načervenalé než u nordických ras. Obočí je obvykle velmi ochlupené i ve středním věku, přičemž chlupy jsou méně přiléhající k hlavě než ty, které vyčnívají směrem dopředu a dolů.

Barva očí je světlá, možná spíše k šedé než k modré.

[…] Fálská rasa se také jeví jako těžká a silná ve svém duševním chování. Vyniká silná nezlomnost, neochvějné klidné odhodlání, touha po spravedlnosti a pevnost, zatímco vlastnosti jako průbojnost, vůdcovství a rychlá troufalost chybí. Fálský

člověk těžce nese život, snadno se stává zádumčivým a zůstává velmi rezervovaný vůči ostatním lidem se sklonem k tvrdohlavosti až přepjatosti. Jejich tón je navenek drsnější a káravější než u chladnějších a vstřícnějších nordiků, ale v podstatě je fálský člověk obvykle vřelejší a srdečnější než nordik. U fálského člověka lze hovořit o potřebě věrnosti, o touze ukázat se jako naprosto spolehlivý. Kern[18] zjistil, že flanderští lidé se obzvlášť dobře hodí k tomu, aby byli dobrými předsedy, správci, důvěrníky, strážci a hlídači. V Německu mají hospodářští vůdci rýnsko-vestfálského průmyslového obvodu (Rheinisch-Westfälischer Industriebezirk) určitý fálský nádech, který je sám o sobě klidný a spolehlivý a z něhož vyzařuje cosi uklidňujícího.

Lenz[19] přisuzuje fálské rase zvláštní sklon k „hloubce“ a „niternosti“. „Vřelá oddanost světu nadpřirozena“, kterou Wildhagen[20] nachází u Dolních Sasů, ale postrádá u Angličanů, ukazuje na vřelost života víry u fálského člověka: Anglosasové jsou výběrově podnikavější v útoku, zatímco vzdorná vůle fálského člověka je spíše v obraně.

Pro fálského člověka je podle Kerna příznačná směs dobrotivé hrubosti a suchopárné rozpustilosti; fálský člověk je spíše vytrvalý než hbitý, bytelnější než všestranný, střízlivější než smělý, svobodomyslný než panovačný, vážný než tvořivý. Lenz považuje fálskou rasu v rámci národa za vhodnější k mocenskému rozmachu pod vedením nordických lidí než k

[18] Kern, Stammbaum und Artbild der Deutschen und ihrer verwandten, 1927, Lehmann, Mnichov.
[19] Lenz v Baur-Fischer-Lenz, Menschliche Erblichkeitslehre und Rassenhygiene, 3. vydání, 1927, Lehmann, Mnichov.
[20] Wildhagen, Der englische Volkscharakter, 1925.

samotnému vedení. „Několik největších vůdců Němců však vykazuje silný vliv blonďaté hunské rasy, například Bismarck a Hindenburg. Právě tehdy, když se atlantická [falská] vážnost spojí s nordickou smělostí, vznikají postavy megalitických rozměrů.“[21] Jednou z takových postav norských intelektuálních dějin byl Björnson. Ve Francii byl Clemenceau charakterizován falskou energičností a nezlomností smíšenou se západní vášnivostí.

[21] Lenz v Baur-Fischer-Lenz, Menschliche Erblichkeitslehre und Rassenhygiene, 2. vydání, 1927.

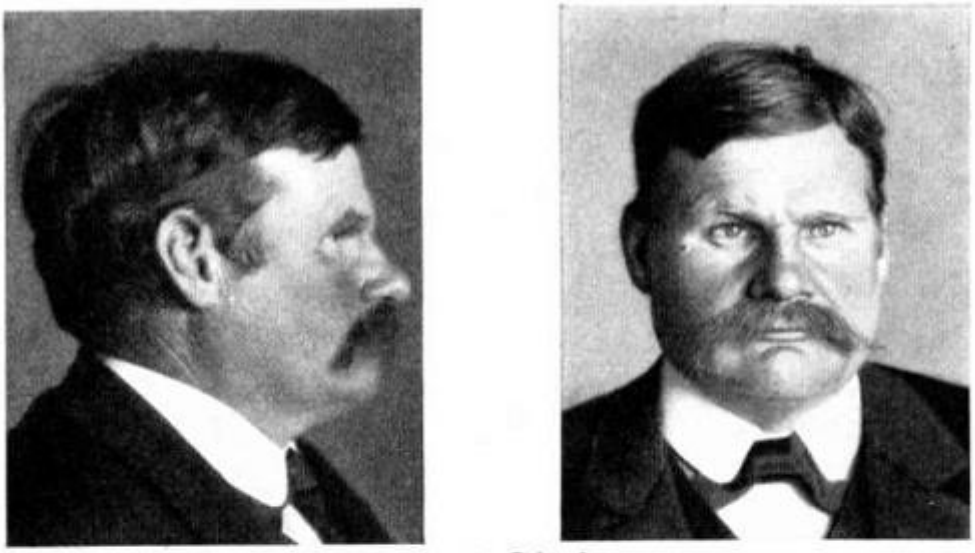

Abb. 185 a, b. Schweden

Abb. 186 a, b. Schweden. K: 76,96; G: 82,95

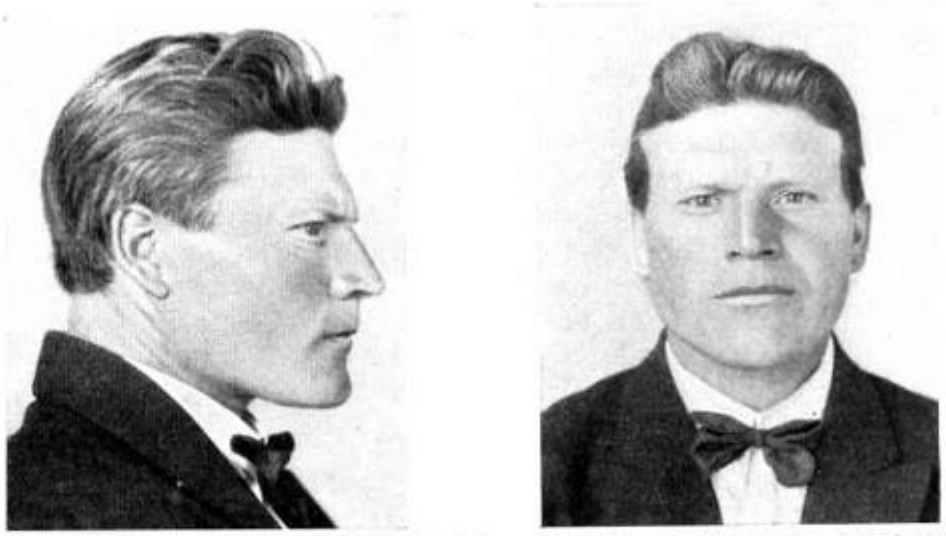

Abb. 187 a, b. Schweden. Mit nordiſchem Einſchlag. K: 74,11; G: 87,05. (Alle 6 Aufnahmen aus der Sammlung des Raſſenbiol. Inſtituts Uppſala)

Obr. 185 - 187. Fálské nebo převážně fálské typy. (Muž ze Švédska na obrázku č. 187 má nordickou příměs.)

Abb. 188 a, b. Aus baltiſchem ritterbürtigem Patriziergeſchlecht thüringiſchen Urſprungs. A: braun; Einſchlag einer dunkeläugigen Raſſe

Abb. 189. Spanien. Goya, 1746-1828, Maler Oſtiſch. Einſchl. (klein, unterſetzt). Gem. Lopez

Abb. 190. Schweden. Oſtiſcher oder oſtbaltiſcher Einſchlag

Abb. 191. Schweden. Arrhenius, 1859-1927, Physiker

Abb. 192. Norwegen. (Nach Ripley, The Races of Europe)

Obr. 188 - 192. Fálské nebo převážně fálské typy. (Žena na obrázku č. 188 pochází z baltického rytířského patricijského rodu durynského původu s příměsí rasy tmavookých charakteristik; Muž na obrázku č. 189 má východní příměs; Muž na obrázku č. 190 má východní či východobaltskou příměs.)

Abb. 193. Schweden. (Aufn.: Slg. des Raſſenbiol. Inſtituts Uppſala)

Abb. 194. Deutſchland. A: blau. (Aufn.: Slg. Sanitätsrat Roſenow)

Abb. 195. Deutſchland. Nokk, bad. Miniſter. Stärkerer nordiſcher Einſchlag

Abb. 196. Deutſchland. Hittorf, 1824 bis 1914, Phyſiker

Abb. 197. Deutſchland. Mit dinariſchem Einſchlag

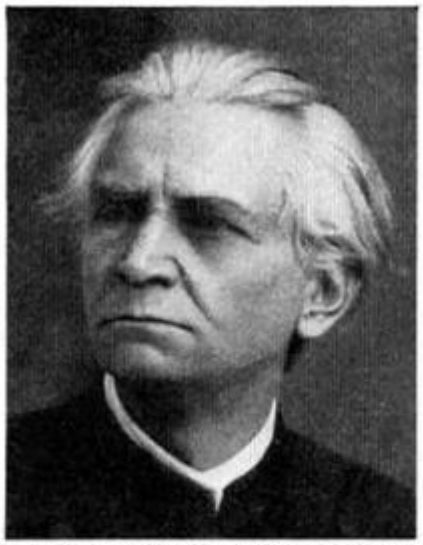

Abb. 198. Deutſchland. Willibald Hentſchel, Erbgeſundheitsforſcher. Fälisch-nordiſch

Obr. 193 - 198. Fálské nebo převážně fálské typy. (Německý muž na obrázku č. 195 má silnou nordickou příměs; Německý muž na obrázku č. 197 má dinárskou příměs; Německý muž na obrázku č. 198 je směsicí fálsko-nordického typu.)

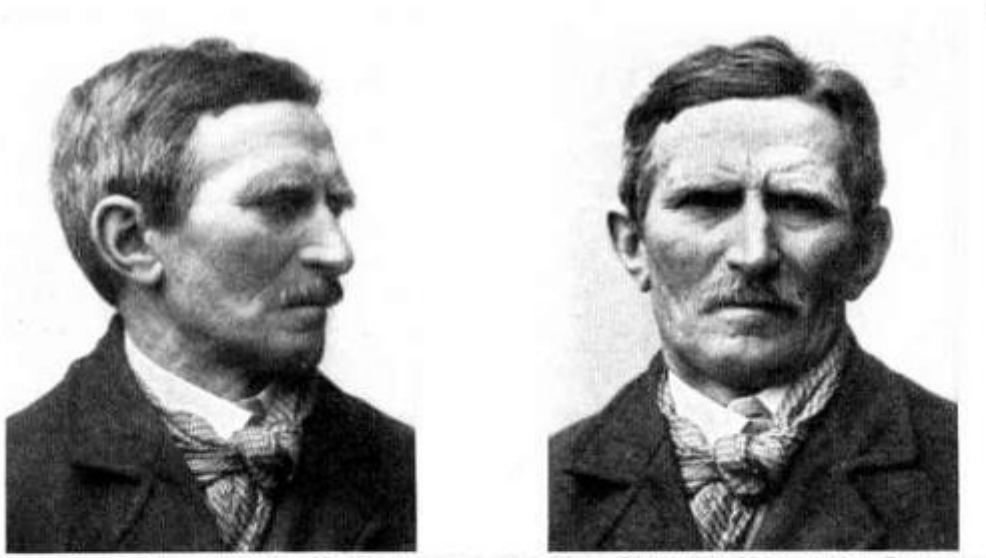

Abb. 199 a, b. Deutſchland. Fäliſch mit geringem dinariſchem Einſchlag. (Aus Sammlur Dr. Siebert, Kronach)

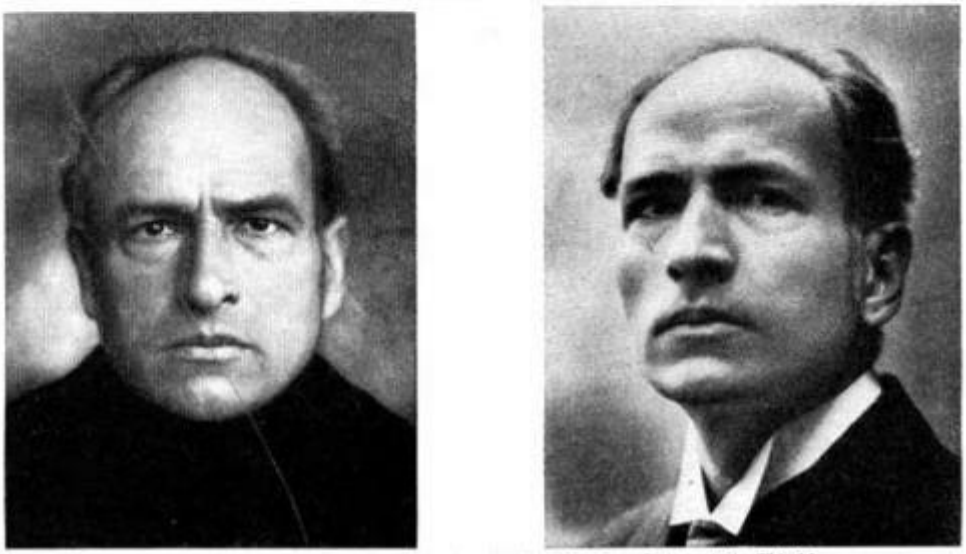

Abb. 200 a, b. Deutſchland. Schauſpieler. Dinariſch-fäliſch

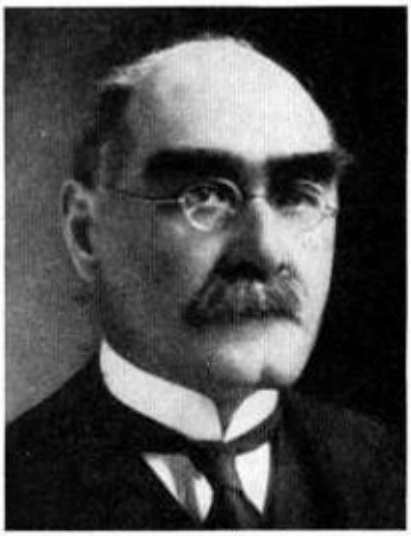

Abb. 201. England. Kipling, geb. 1865, Schriftsteller. Fälisch-nordisch-ostisch?

Abb. 202. England. Gladstone, 1809—98, Staatsmann. Fälisch-nordisch

Obr. 199 - 202. Fálské nebo převážně fálské typy. (Německý muž na obrázku č. 199 má silnou dinárskou příměs; Angličan na obrázku č. 201 má zřejmě nordicko-východní příměs; Angličan na obrázku č. 202 je směsicí fálsko-nordického typu.)

Abb. 203. Frankreich. Clémenceau, 1841 — Staatsmann. Fälisch-westisch-ostisch?

Abb. 204. Frankreich. La Ronciere le Noury, geb. 1804, Admiral. Fälisch

Abb. 205. Belgien. Cäsar Franck, 1822—90, Tonsetzer. Vorwiegend fälisch

Abb. 206. England. Vorwiegend fälisch — mit leichtem ostischem Einschlag?

Abb. 207. Frankreich. Auber, 1782–1871, Tonsetzer. H: hell; A: hell. Vorwiegend fälisch

Abb. 208. Frankreich. E. S. Forey, 1804–72, Truppenführer. Nordisch-fälisch

Obr. 203 - 208. Fálské nebo převážně fálské typy. (Francouz na obrázku č. 203 je zřejmě směsicí fálsko-nordicko-východního typu; Angličan na obrázku č. 206 má zřejmě příměs východního typu; Francouz na obrázku č. 208 je spíše směsicí nordicko-fálského typu.)

Abb. 209. Teneriffa. Vorwiegend fälische Wehrpflichtige. (Aufn.: Prof. Eugen Fischer, Berlin)
(Vgl. ferner die Bilder S. 143)

Obr. 209. Tenerife. Převážně fálské typy.

Dinárská rasa

Posledním evropským rasovým typem, o kterém bude řeč, je dinárská rasa. Své jméno dostala podle Dinárských hor (nebo také Dinárských Alp), pohoří na balkánském poloostrově, kde je tato rasa velmi prominentní. Pojmenoval ji, stejně jako rasu nordickou, ruský antropolog Deniker.

Dinárská rasa tedy dominuje především v horských oblastech jihovýchodní Evropy. Značná část horských oblastí Balkánu je převážně dinárská. Nejedná se tedy pouze o oblast Dinárských hor (Srbsko, Chorvatsko), ale i o oblast Karpat (na Balkánském poloostrově tedy Rumunsko). Rovněž v Bulharsku představuje dinárská rasa podstatný rasový prvek. Směrem k Řecku začíná postupně převažovat rasa mediteránní. Směrem na sever se dinárská rasa vyskytuje ve zbylých karpatských oblastech, jako je Slovensko a západní Ukrajina až po Slezsko, Polsko, Východní marku, jižní Německo a východní Alpy. Určitý významnější vliv dinárské rasy se vyskytuje v západních Alpách, severozápadní Itálii, střední Francii, a Pyrenejích. Ve Španělsku, Anglii a v severských oblastech je rovněž pozorovatelný slabý dinárský vliv.

Na Britských ostrovech jako celku je podíl dinárské rasy sotva patrný. O něco více je zastoupena v Cornwallu, Merionethshire, Cumberlandu a obzvláště v okolí zálivu Firth of Forth, kde se nachází 25 % brachykefalního obyvatelstva. Ve Francii je dinárský vliv patrný v oblasti Vosges, Côte-d'Or, Auvergne a Cévennes. Ve Francii se dinárská rasa často objevuje v oblastech obývaných rasou alpínskou. Celkový podíl těchto dvou rasových typů ve Francii je odhadován kolem 50 %. V Itálii je dinárská rasa přítomna především v severních oblastech. Její vliv zde sahá od východních Alp přes pobřežní oblasti severovýchodní Itálie, skrze celé Benátsko do oblasti Emilia Romagna. Rovněž v severní a západní Ukrajině se nacházejí regiony se silným dinárským vlivem. Jedná se především o okolí Charkova, Poltavy, Kyjeva a Černihova. Podolí je převážně dinársko-alpínské.

V Německu je to především oblast s bavorským dialektem, která vykazuje nejsilnější podíl dinárské krve. V jižním Bavorsku a Rakousku lze dokonce hovořit o dominanci dinárské rasy, která je více a více patrná s přibližováním k jihovýchodní hranici německy mluvících oblastí. Vliv dinárské rasy však tyto regiony přesahuje až na západ německy hovořících oblastí. Je tak patrný také ve východním Švýcarsku, Hotzenwaldu (jižní Bádensko) a ve Vosges (Alsasko), kde lze hovořit o převaze dinárské rasy. Na sever od Mohanu se dinárská rasa vyskytuje spíše ojediněle.

Dinárská rasa patří k euroafrickému typu, její konstituční typ je respiratorní. Vysoký vrůst, kolem 174 cm, podle jiných měření však mezi 173 až 178 cm, je doprovázen dlouhými údy, dlouhým krkem, úzkým obličejem (index 90 až 93) a štíhlými, ale silnými tvary. Hlava je velmi vysoká, zadní část hlavy není

vždy rovná, ale někdy také vyčnívá jako u feno-nordického typu. Důležitý je tvar čela, které je vysoké, s výraznými přechody směrem ke spánkové kosti, s rozvinutými nadočnicovými oblouky a hustým, širokým a kartáčovým obočím.

Lebka dinárské rasy je brachykefalní (index 85 až 87). Lícní kosti, silná brada, obličejové svaly a vrásky na obličeji plně odpovídají feno-nordickému rasovému typu. Ačkoliv je obličej úzký, jeví se jako silný a pevný. U dinárské rasy je charakteristickým jevem vrásčitý obličej starců, který se projevuje i u lidí ve středním věku. Nos je poměrně velký a silný s výrazným hřebenem. Hřbet nosu je obvykle zakřivený a zahnutý. Ústa jsou střední nebo velká. Uši jsou dlouhé, ušní lalůček je velký, masitý a oddělený. Vlasy jsou kaštanové. Jejich barva se pohybuje od světle kaštanové po tmavě kaštanovou. V některých případech jsou vlasy a chlupy skoro úplně černé. U kaštanových vlasů se jejich barva mění v závislosti na věku a jejich vystavování slunci. Oči jsou hnědé.

V oblasti výskytu dinárské rasy lze narazit i na typ se světlými vlasy a světlýma očima. Tento typ byl Viktorem Lebzerterem označen jako norická rasa.[22] Tento typ se ve všech svých rysech shoduje s dinárskou rasou, jediným rozdílem je jeho světlejší pigmentace. Srbský antropolog Branimir Maleš jej nazývá plavou dinárskou rasou a konstatuje jeho podobnost s feno-nordickou rasou. Slovinský antropolog Božo Škerlj popsal také oblastní typ dinárské rasy, který označoval jako

[22] Podle římské provincie Noricum.

savidský typ[23], který má světlé oči, střední růst a jehož lebka není tolik brachykefalní jako u základního typu.

Příslušníci této rasy se vyznačují bouřlivou silou, otevřeností, zvláštní spolehlivostí, smyslem pro čest a lásku k domovu, statečností a určitým sebevědomím. Právě tyto atributy způsobily, že v době První světové války to byli právě muži z dinárských oblastí, kteří na obou válčících stranách byli nejlepšími bojovníky na jihovýchodní frontě. Je to právě dinárská krev, která vytváří charakterové rozdíly mezi Bavory a obyvateli severního Německa a utváří sebevědomou povahu obyvatel jihoněmeckých a rakouských oblastí.

Dinárský člověk se vyznačuje vřelým vztahem k přírodě, silnou láskou k domovu a kreativitou při úpravě svého okolí, což se projevuje na domech, nástrojích, zvycích a formách řeči. Na rozdíl od nordické rasy žije více v přítomnosti. Jeho smělost je spíše dána jeho tělesnými vlastnostmi, než duchovním nutkáním k dobývání, jako je tomu u nordické rasy. Dinárský člověk má tendenci k náhlým výbuchům, rychlému hněvu a bojovnosti. Tato jeho tendence však vystupuje z jeho obecných vlastností, kterými jsou dobrá nálada, veselost a přátelskost. Rozhodně však není náhodou, že převážně dinárské oblasti se vyznačují relativně vyšší mírou výskytu ublížení na zdraví a obecně vysokým počtem rozsudků v trestních věcech.

Duchovní rozhled je poněkud užší než u nordické rasy, přesto může být velmi silný. Dinárské obyvatele lze trochu zjednodušeně označit za drsné horaly, s ostrým vtipem, někdy poněkud hrubé, s pozorovacím talentem a nadáním pro popisnost a s dobrou znalostí lidské povahy. Obchodní nadání

[23] Nazván podle řeky Sávy.

se také u tohoto rasového typu jeví jako výrazné. Zvláště znatelné jsou hudební vlohy. Převážně dinárské oblasti Německa jsou zdrojem německé lidové hudby, to samé se dá říci o jazykovém nadání dinárské rasy. Dinárská rasa je často hrubá a hlučná, ale vztahy mezi jednotlivými lidmi jsou obvykle upřímné a čestné.

Günther uvádí, že mnozí velcí hudebníci vykazují více méně dinárské rasové znaky. Jako příklad uvádí nordicko-dinárský původ u skladatelů jako Haydn, Mozart, Liszt, Wagner, Chopin, Bruckner a Verdi nebo příklady převážně dinárských typů: Weber, Cornelius, Paganini, Cherubini, Tartini a Berlioz. Jak dále uvádí, nordické kreativní síly a dinárské hudební nadání se často setkávají v jedné osobě, jako je tomu v případě Nietzscheho.

Původ dinárské rasy není zcela zřejmý. Předpokládá se, že kdysi tvořila jednu rasovou skupinu s armenoidní rasou, která sídlila na Kavkaze. Později se část této skupiny oddělila a procesem výběru pod různými vlivy a podmínkami se vytvořili skupiny dvě, které se vyznačují mnoha rozdílnými znaky.[24] Některé evropské oblasti vykazují dávnověké dinárské migrace uskutečňované prostřednictvím výbojů. Na konci doby kamenné se šířil dinárský výboj ze severní Francie do středního Německa, který s sebou přinesl použití mědi pro výrobu oštěpů a dýk a tzv. kulturu se zvoncovitými poháry, na jejíž formování měla pravděpodobně vliv mediteránní rasa. S tímto pohybem dinárské rasy je pravděpodobně spojen její příchod na Britské ostrovy z doby kolem roku 2000 př. n. l. Dinárské kosti, nářadí

[24] Zde je třeba připomenout, že podobným procesem pravděpodobně vznikly i ostatní rasové typy. Bílá rasa je také označována jako kavkazoidní, čímž je vyjádřen její pravděpodobný společný kavkazský původ.

a nádoby se objevují po celém východním pobřeží Anglie a Skotska. Tito lidé s sebou přinesli i chov dobytka a výsadbu pšenice. Později tyto dinárské obyvatele Britských ostrovů nahradili lidé nordického rasového typu.

Jasný vliv dinárské rasy je vidět ve starší době bronzové u válečných kmenů, které zřejmě přišly od západu a usadily se v okolí Wormsu. Hroby z mladší doby bronzové dosvědčují dinárský vliv ve Švábsku a Bavorsku. Velmi silný vliv dinárské rasy vykazuje rovněž únětická kultura. V halštatské době se dostává dinárský prvek z Alp do Čech. Některé prvky halštatské kultury byly odvozeny z Balkánu, ze kterého pravděpodobně začala dinárská migrace do Alp. Z mladší doby bronzové rovněž pocházejí dinárské lebky, které byly objeveny ve Švýcarsku. Rozšíření dinárské krve v Evropě může být spojováno s keltskými kmeny.

Na dinárské rase byl oceňován především její bojovný duch a vlastenectví.[25] Na příslušníky tohoto rasového typu nezřídka narážíme mezi vojáky a důstojníky. Jako příklad lze jmenovat Reinharda Heydricha, kterého lze zařadit do norické podskupiny dinárské rasy. Najdeme u něj i jeden z charakteristických povahových znaků dinárské rasy, a to její muzikálnost.

[25] V moderní době jsou tyto vlastnosti patrny kupříkladu z válečného konfliktu na Balkáně. Srbové a Chorvaté patří z velké většiny k dinárskému rasovému typu.

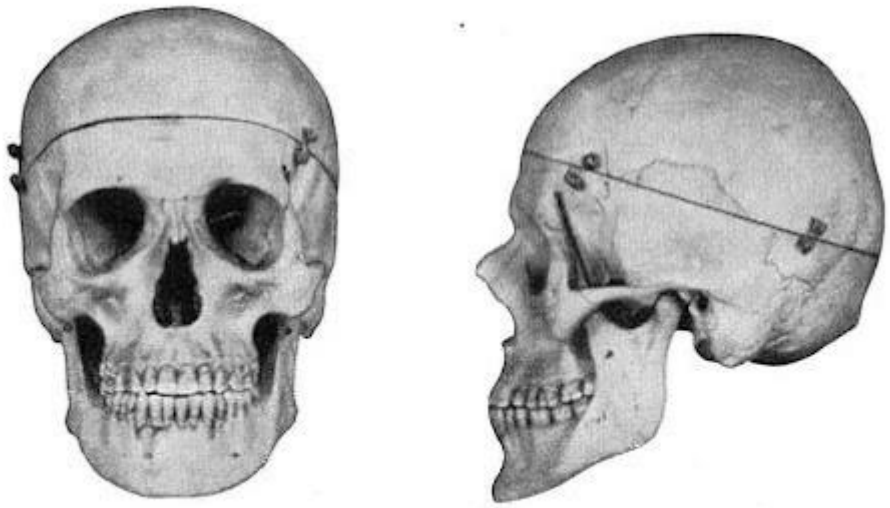

Abb. 135. Dinariſcher Schädel. Sch: 86,93, G: 100,81

Abb. 136. Dinariſcher Schädel. Sch: 86,93, G: 90,51

Horní řada: lebeční index 86,93; obličejový index 100,81.
Dolní řada: lebeční index 86,93; obličejový index 90,51.

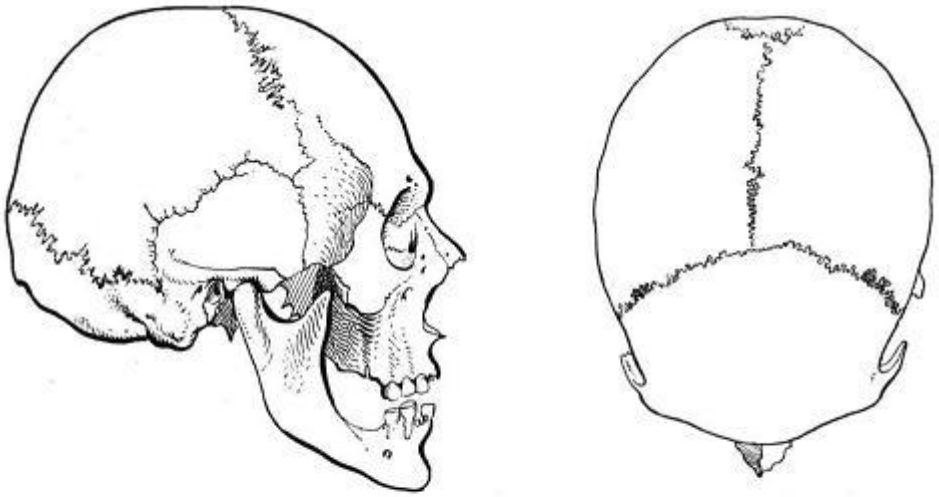

Abb. 150. Schädel aus einem alten Grab in Grenchen (Schweiz), im Museum zu Solothurn befindlich. Sch: 80,5. Vorwiegend dinarisch mit nordischem Einschlag, zeigt die starke dinarische Nase und den bei der dinarischen Rasse anscheinend auch in jugendlicherem Alter häufigeren gestreckteren Verlauf des Unterkiefers mit wenig betontem, stumpfem Unterkieferwinkel. (Nach His-Rütimeyer, Crania helvetica.)

Lebka z jednoho starého hrobu v Grenchenu (Švýcarsko), která se nachází v muzeu v Solothurnu. Lebeční index: 80,5. Převážně dinárská s nordickými znaky. Vykazuje silný dinárský nos a u dinárské rasy, především u mladších jedinců, charakteristickou více protáhlou dolní čelist, s málo zdůrazněným tupým úhlem.

Abb. 169. Deutsche Sprachinsel Gottschee. Dinarisch

Ženy z německého jazykového ostrova Gottschee (Kočevsko na jihu dnešního Slovinska).

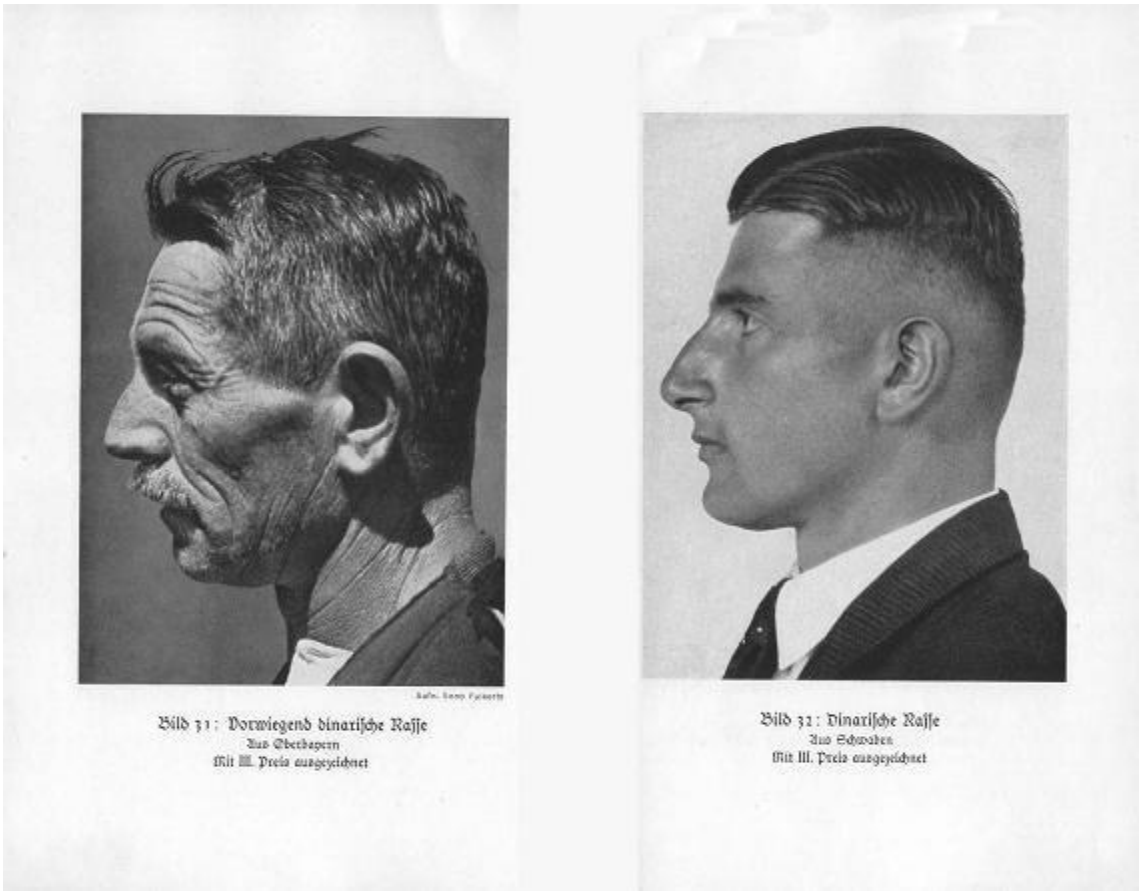

Bild 31: Vorwiegend dinarische Rasse
Aus Oberbayern
Mit III. Preis ausgezeichnet

Bild 32: Dinarische Rasse
Aus Schwaben
Mit III. Preis ausgezeichnet

Vlevo: Muž z Horního Bavorska; převážně dinárský typ.
Vpravo: Muž ze Švábska; dinárský typ.

Abb. 146. Amt Offenburg (Baden)

Abb. 147. Ritten (Ost. Alpen). Dinarisch

Vlevo: Amt Offenburg (Bádensko). Vpravo: Ritten (východní Alpy).

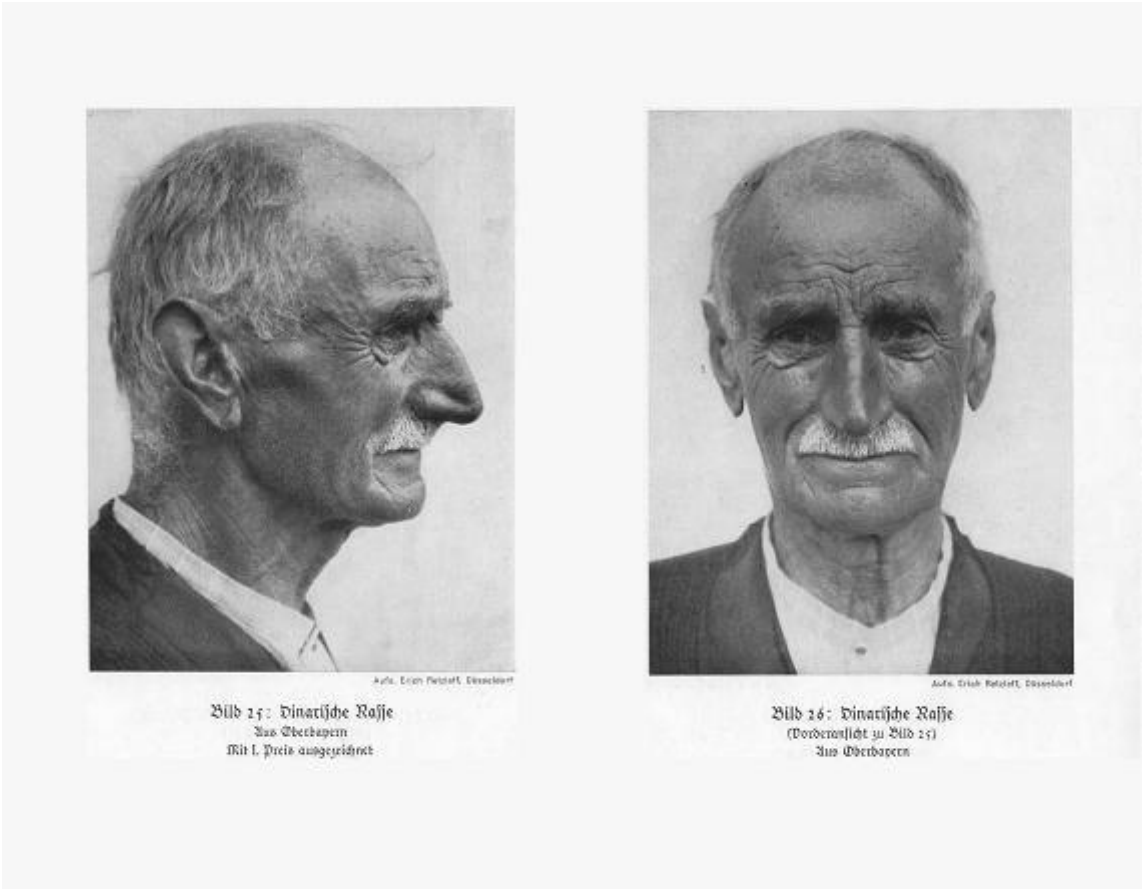

Bild 25: Dinarische Rasse
Aus Oberbayern
Mit 1. Preis ausgezeichnet

Bild 26: Dinarische Rasse
(Vorderansicht zu Bild 25)
Aus Oberbayern

Muž z Horního Bavorska.

Abb. 353 a, b. St. Johann (Tirol). Vorwiegend dinarisch. Ehefrau des obigen

Žena ze St. Johann v Tyrolsku, převážně dinárská rasa.

Abb. 131 und 132. Tirol. Dinariſch oder vorwiegend dinariſch

Tyrolsko. Dinárský nebo převážně dinárský typ.

Abb. 140. Tirol. Dinariſch und vorwiegend dinariſch

Abb. 141. Hotzenwald (Südbaden). Dinariſch und oſtiſch-dinariſch; die Männer mehr dinariſch

Nahoře: Tyrolsko, dinárský a převážně dinárský typ. Dole: Hotzenwald (Jižní Bádensko). Dinárský a alpínsko-dinárský typ. Muži více dinárští.

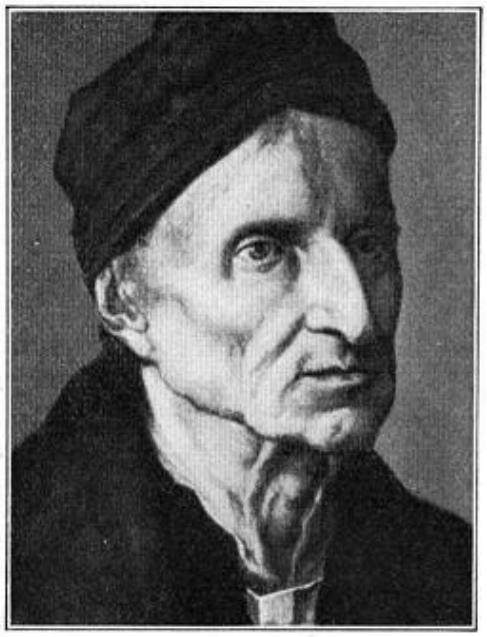

Abb. 191. Nürnberg. Michael Wohlgemuth, Maler. 1434—1519. Vorw. dinarisch. (Gemälde: Dürer)

Abb. 192. Schweiz. Lavater, Philosoph. 1741—1801. Vorwiegend dinarisch

Vlevo: Norimberk. Michael Wohlgemuth (1434-1519), malíř. Převážně dinárský. Vpravo: Švýcarsko. Lavater (1741-1801), filosof. Převážně dinárský.

Abb. 197. Oberbayern. F. Hanfstaengl, Kupferstecher Dinarisch-nordisch. (Zeichn.: Vogel v. Vogelstein)

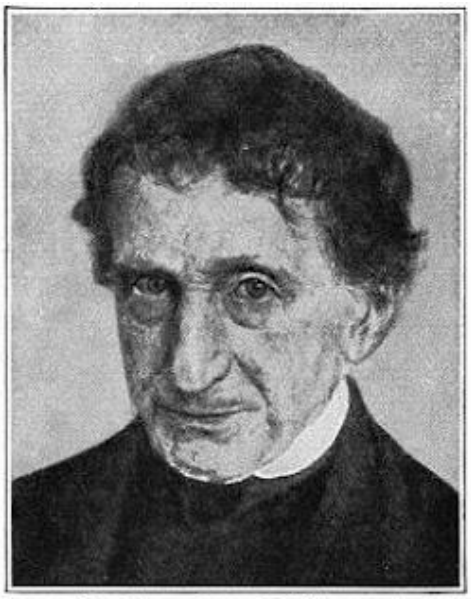

Abb. 198. Bamberg. Ignaz Döllinger. 1799—1890. A: braun. Dinarisch-nordisch (Gem.: Lenbach)

Vlevo: Horní Bavorsko. Franz Hanfstaengl, mědirytec. Nordicko-dinárský. Vpravo: Bamberg. Ignaz Döllinger (1799-1890). Hnědé oči. Dinársko-nordický.

Abb. 108. Rußland. Czubar, im ſowjet-ruſſiſchen Staatsdienſt

Abb. 109. Öſterr.-ungar. Truppenführer, Tersztyanszky

Vlevo: Rusko. Czubar. V sovětsko-ruské státní službě.
Vpravo: Rakousko-uherský vojevůdce Tersztyansky.

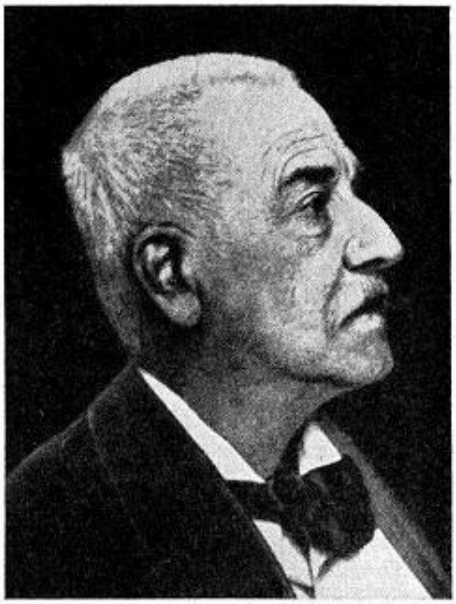

Abb. 113. Schweiz. J. Burckhardt, 1818–97, Kulturhiſtoriker

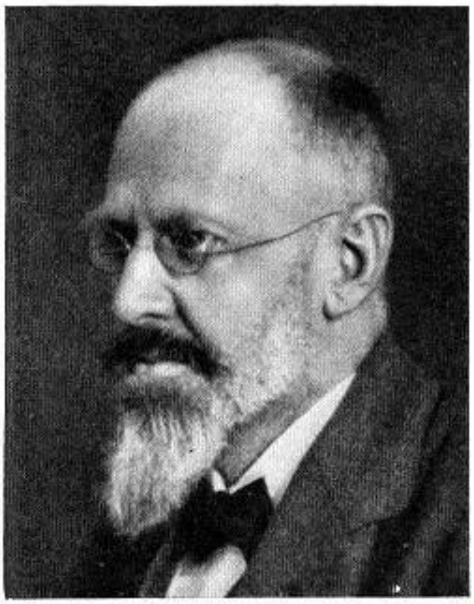

Abb. 114. Schweden. Gelehrter. K: 86,55; G: 88,48. Ein Vorfahr ſoll im 16. Jahrh. aus Bayern eingewandert ſein

Vlevo: Švýcarsko. Jacob Burckhardt (1818-97), kulturní historik. Vpravo: Švédsko, učenec. Lebeční index 86,55; obličejový index 88,48. Přistěhoval se v 16 letech z Bavorska.

Abb. 115. Ungarn. Mit oſtiſchem Einſchlag

Abb. 116. Schweden. Nordiſcher Einſchlag

Vlevo: Maďarsko. Také alpínský vliv. Vpravo: Švédsko. Také nordický vliv.

Abb. 122. Rumänien. Nordiſcher oder oſtbaltiſcher Einſchlag. (Aufn.: v. Eickſtedt)

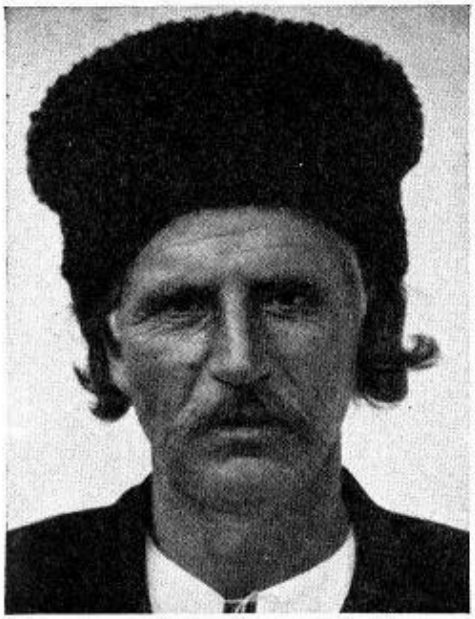

Abb. 123. Rumänien. Weſtiſcher Einſchlag

Vlevo: Rumunsko. Nordický nebo baltický vliv. Vpravo: Rumunsko. Mediteránní vliv.

Abb. 128. Italien. Joſeph Tartini, 1692—1770. Geiger, Dinariſch

Abb. 129. Polen, jedoch aus lothringiſchem Geſchlecht. Chopin, 1810—1849, Tonſetzer. A: blau, H: blond! Nordiſch-dinariſch

Vlevo: Itálie. Joseph Tartini (1692-1770), houslista. Dinárský typ. Vpravo: Polsko, ale z lotrinského rodu. Chopin (1810-1849), skladatel. Oči modré, vlasy blond. Nordicko-dinárský.

Abb. 391. N. Paganini, 1782—1840, Tonkünſtler. Dinariſch-nordiſch (der din. Einſchlag auf anderen Bildern viel deutlicher)

Abb. 389. Arioſto, 1474—1533, Dichter. H: ſchwarz; A: dunkel. Vorwiegend dinariſch

Vlevo: Paganini (1782-1840), skladatel. Dinársko-nordický typ (na jiných obrazech je dinárský typ více patrný). Vpravo: Ariosto (1474-1533), básník. Černé vlasy, tmavé oči. Převážně dinárský typ.

Albrecht Dürer (1471-1528), malíř. Nordicko-dinárský typ.

Reinhard Heydrich. Dinárský typ (noric).

Ernst Kaltenbrunner, Heydrichův nástupce v čele RSHA. Dinárský typ.

Karl Hermann Frank. Ve středním věku měl Frank typický dinárský vrásčitý obličej.

Adolf Eichmann a jeho rasová klasifikace: „nordicko-dinárský“.

Mimoevropské rasové vlivy

Kromě znaků uvedených evropských ras se v Evropě vyskytují i rasové prvky, které sem byly zaneseny mimoevropskými rasovými skupinami, jejichž migracím a výbojům byla Evropa v historii v různých vlnách vystavena. Z velkých rasových skupin lze zmínit na jedné straně vliv mongoloidní rasy, na druhé straně vliv rasy negroidní.

Mongoloidní vliv je patrný především na východě Evropy, v Maďarsku, na Balkáně (Bulharsko) a ve Skandinávii (především u Laponců). V holandských městech je patrný i malajský vliv, který datuje ještě do 17. století, kdy docházelo k rasovému míšení mezi Holanďany a domorodci.

Negroidní vliv ve středomoří pochází především ze starších časů (černoši v římské armádě, černošští otroci). Přes středomořská přístavní města se dostal až do střední Evropy. Ve velkých evropských městech byli často černošští otroci módní záležitostí. Z francouzských a portugalských kolonií v Africe se černošská krev do Evropy dostávala především prostřednictvím dovozu otroků. Ve třicátých letech 20. století to byla především francouzská politika, která představovala pro Evropu „černé nebezpečí“. Francie poskytovala černochům plná občanská práva a často i důstojnická místa v armádě. Ze strany německých rasových teoretiků byly především kritizovány sexuální útoky černochů na bílé ženy na Francií okupovaných německých územích, což bylo nazýváno „černou hanbou“. Porodnost těchto rasových míšenců přitom vykazovala rostoucí tendenci.

V Evropě se rovněž vyskytují dva rasové typy, které sice patří do europoidní rasové skupiny, ale v samotné Evropě jsou považovány za prvky rasově cizí. Jedná se o rasu armenoidní (blízkovýchodní) a orientální.

Armenoidní rasa se vyznačuje střední výškou těla a digestivním konstitučním typem. Lebka je brachykefalní, na zadní části stoupá vzhůru. Obličej je středně široký. Nos je velmi výrazný, visí jakoby z obličeje a je masitý. Lícní kosti jsou položeny níže směrem k bázi nosu, brada je nevýrazná a ustupující, čímž vytváří z profilu dojem ptačí fyziognomie.

Vlasy jsou hnědé nebo černé, často velmi kudrnaté, oči jsou hnědé a kůže je rovněž nahnědlá. Ochlupení je často velmi výrazné. Rty jsou plné, dolní ret je větší než horní. Linie od horního rtu k bradě je pro armenoidní rasu charakteristická. Celkový výraz obličeje této rasy lze popsat jako vychytralý a mazaný.

Po psychické stránce lze armenoidního člověka charakterizovat jako osobu rozdvojenou mezi duch a tělo. Zatímco nordický člověk chápe tělo a duši jako jeden harmonický celek, armenoid je cítí jako dva nepřátelské celky. Snahou armenoidní rasy je vymanit se z tohoto rozkolu, podle této snahy mu Clauß dává přízvisko Erlösungsmensch (Erlösung = osvobození). Pro armenoidní rasu jsou charakteristické dvě krajní vlastnosti – buď asketismus, nebo bezohledný a cynický materialismus. Druhá z uvedených vlastností předurčuje tuto rasu k obchodním aktivitám. Günther na příkladu arménských válečných zajatců demonstruje ducha této rasy, když popisuje, že z jejich očí byla vidět rezervovanost a prohnaný duch vypočítavosti.

Armenoidní rasa se vyskytuje především na Kavkaze a v Malé Asii. Do Evropy pronikla prostřednictvím judaismu a islámu. Takto se dostala do jižní Itálie, do Španělska i do střední a severní Evropy. Nikde však netvoří souvislou populaci nebo nějaký výraznější rasový prvek. Její vliv je patrný rovněž na Balkáně mezi muslimským obyvatelstvem (Turci, Albánci).

Orientální typ je malého nebo středního růstu, jeho konstituční typ je respiratorní. Postava je štíhlá, lebka dolichokefalní, obličej je úzký. Nos je úzký, v dolní třetině zakřivený, méně často ostře zahnutý v horní třetině, není příliš výrazný, bývá spíše plochý. Rty jsou mírně oteklé. Rýha mezi

bradou a rty leží výše než u ostatních ras, což dává tomuto typu jeho charakteristický vzhled. Dolní ret často bývá vystouplý. Vlasy jsou tmavě hnědé nebo černé, často kudrnaté. Oči jsou velmi tmavé, většinou mají mandlový tvar, což znamená, že jejich vnitřní rohy jsou zaoblené, zatímco vnější rohy jsou špičaté.

Orientální rasa má pravděpodobně vztah k rase mediterránní. Nejspíše vznikla smíšením mediterránního obyvatelstva s ostatními rasovými typy, čemuž odpovídá i její výskyt v oblastech, které v minulosti mediterránní rasa osidlovala. Orientální typ se vyskytuje především mezi Araby, tedy v severní Africe a na Blízkém východě. Do Evropy se, stejně jako armenoidní typ, dostala především prostřednictvím pronikání islámu a judaismu.

V souvislosti s mimoevropskými rasovými prvky byl v Německu řešen především problém Židů. Stejně jako v případě vztahu evropských národů a jejich rasových komponent je i zde třeba důsledně rozlišovat národnost a rasu. Neexistuje žádná semitská rasa, pouze semitské jazyky. Stejně tak není ani žádná židovská rasa, pouze židovský národ, který má určitou rasovou strukturu. Je zde však ještě třetí komponenta, a to židovství jako náboženství. Existují příslušníci židovského národa, jako například Benjamin Disraeli, kteří nevyznávají židovské náboženství, ale přesto mají silnou židovskou identitu. Stejným příkladem mohou být i židovští vůdci bolševické revoluce. V praxi však, a tento případ je třeba demonstrovat na Norimberských zákonech, židovské náboženství úlohu při

určování, zda se v daném případě jedná o osobu židovskou, přece jen hrálo.[26]

Rasovému složení židovského národa se věnoval Hans Günther ve svém díle Rassenkunde des jüdischen Volkes, starší rasovou historii Židů pak popsal Eugen Fischer v knize Rassenentstehung und älteste Rassengeschichte der Hebräer. Dvě rasy, které jsou základním stavebním kamenem židovského národa jsou rasa armenoidní a orientální. Kromě těchto dvou ras je u Židů patrný vliv hamitské, nordické, mongoloidní a negroidní rasy, jakož i vliv mediteránní a baltické rasy.

Židy můžeme dále dělit na jižní Sefardy (10%) a východní Aškenázy (90%). U první skupiny převažuje vliv orientální rasy, u druhé skupiny vliv rasy armenoidní. U východních Židů se vyskytuje vliv baltické rasy, což u západních Židů není. Západní Židé obývají Afriku, Španělsko, Portugalsko, Balkán, Itálii a částečně Anglii, Nizozemsko a Francii. Východní Židé se vyskytují v Rusku, Polsku, Německu, Rakousku, severní Americe a částečně západní Evropě. V obou větvích však selektivní procesy vyústily v jistou uniformitu židovského národa, který vytváří dojem, že nějaká židovská rasa skutečně existuje. Günther se v tomto smyslu zamýšlí nad užitím pojmu „sekundární rasa“.

Ze strany rasových teoretiků bylo poukazováno na nebezpečí pronikání židovského ducha do evropských národů. Tím spíše, že Židé ve velké míře působili na poli financí, bankovnictví, literatury a tisku. Židé jako rasový konglomerát

[26] Viz. § 2 Nařízení k zákonu o říšském občanství: „Za plně židovského se bez dalšího pokládá prarodič, když příslušel k židovskému náboženskému společenství.“

byli považováni za hrozbu pro identitu evropských národů. Jako řešení byla požadována segregace Židů, která však, což je třeba připomenout, nebyla proti srsti ani některým představitelům sionistického hnutí.

Znatelně méně pozornosti než rasovému složení Židů bylo v Německu i ve světě věnováno rasové struktuře Cikánů. Toto obyvatelstvo, které pochází původem z Indie, obsahuje kromě tamních rasových prvků rovněž i prvky dvou zde zmíněných ras, tedy orientální a armenoidní. Navíc také určité vlivy evropských ras, které Cikány obklopují. Lze rovněž říci, že během vývoje cikánského obyvatelstvo došlo i u něj, stejně jako u Židů, k určité uniformitě, která vytváří jeho charakteristické znaky. V případě Cikánů je zajímavé zmínit především jejich psychologické vlastnosti, které jsou více méně stejné po celé Evropě. Většinou jsou charakterizováni jako líní, lakomí, zlodějští, špinaví a průhledně vychytralí lidé s vlohami pro svébytnou hudbu a drobné práce a řemesla.

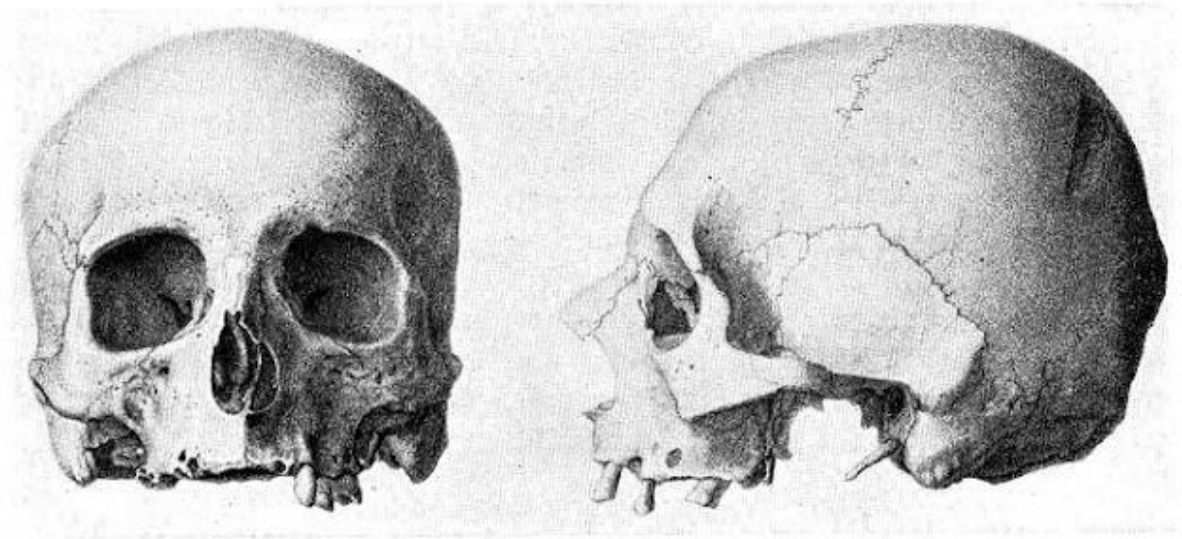

Abb. 236. Schädelbruchſtück (Kalvarium) aus Kleinaſien. Vorderaſiatiſche Raſſe. (Aus Quatrefages und Hamy, Crania ethnica)

Armenoidní lebka z Malé Asie.

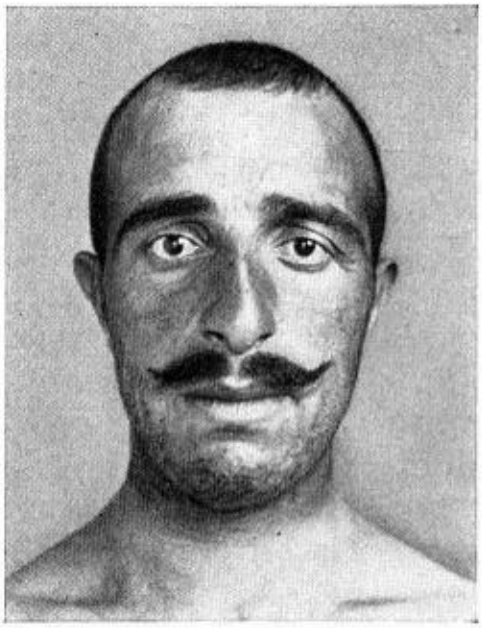

Abb. 237. Imeretiner aus Kutais. (Aufn.: Anthrop. Inst., Wien)

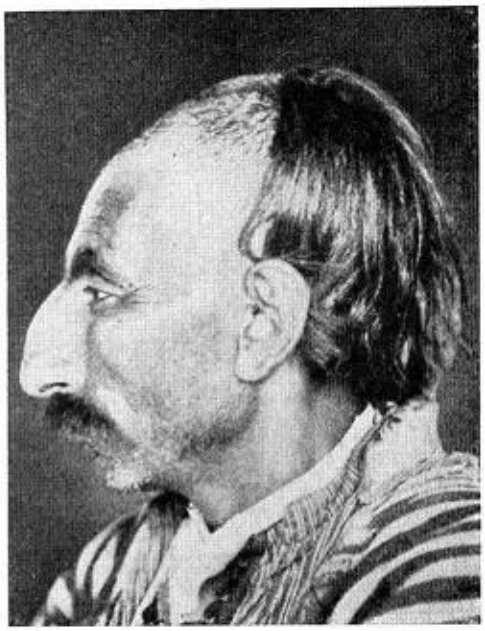

Abb. 238. Armenier aus Aintaab (Syrien) (Aufn.: Prof. v. Luschan, Berlin)

Vorderasiatische Rasse

Vlevo: Imeret z Kutaisi. Armenoidní rasa. Vpravo: Armén z Aintabu (Sýrie). Armenoidní rasa.

Abb. 243. Algier. Soldat im franz. Heere. Vorderasiatisch-orientalisch (»negerisch)

Abb. 244. Grusiner (Kaukasus) Stalin, Oberhaupt der kommunist. Partei in Sowjetrußland. Vorderasiatisch oder vorwiegend vorderasiatisch

Vlevo: Alžírsko. Voják francouzské armády. Armenoidní-orientální (negroidní) rasa. Vpravo: Gruzínec Stalin. Armenoidní nebo převážně armenoidní rasa.

Abb. 259. Algier. Soldat im französischen Heere. Orientalisch mit leichtem vorderasiatischem und negerischem Einschlag

Abb. 260. Algier. Soldat im französischen Heere. Vorwiegend orientalisch

Vlevo: Alžírsko. Voják francouzské armády. Orientální rasa s lehkým armenoidním a negroidním vlivem. Vpravo: Alžírsko. Voják francouzské armády. Převážně orientální rasa.

Abb. 263. Türke aus Smyrna. Orientalisch mit vorderasiatischem Einschlag

Abb. 264. Türkei. Orientalisch-vorderasiatisch (-nordisch)

Vlevo: Turek ze Smyrny. Orientální rasa s armenoidním vlivem. Vpravo: Turecko: Orientálně-armenoidní rasa (nordický vliv).

Abb. 231. Zigeunerin aus Südfrankreich. Orientaliſch-innerafiatiſch? (Phot. C. Delius)

Cikánka z jižní Francie. Orientální-mongoloidní?

Abb. 232. Zigeuner aus Rumänien. Sudetiſch-vorderafiatiſch mit Einſchlag einer oder mehrerer außereuropäiſcher Raſſen? (Aufn.: Kenſtler)

Abb. 233. Zigeunerhäuptling aus Schweden. K: 78,35; G: 93,08; A: braun. Frau und Tochter untenſtehend

Vlevo: Cikán z Rumunska. Sudetsko -armenoidní (2) typ s příměsí některé mimoevropské rasy. Vpravo: Cikán ze Švédska. Lebeční index 78,35; Obličejový index 93,08. Hnědé

oči. Žena na obr. 235, dcera na obr. 234.Pozn. (2): Sudetská rasa se vyskytuje jako zvláštní rasový typ v některých pracích Hanse Günthera.

Abb 234. Zigeunerin aus Schweden, Tochter obenſtehend. Vaters u. nebenſtehend. Mutter. K: 80,57; G: 94,35. Vorderaſiat.-orientaliſch. (Aufn. d. Slg. Prof. Lundborg, Uppſala)

Abb. 235. Zigeunerin aus Schweden. K: 82,39; G: 90,77. Inneraſiatiſch-vorderaſiatiſch und Einſchlag einer oder mehrerer in Indien heimiſcher Raſſen.

Vlevo: Cikánka ze Švédska. Lebeční index 80,57; obličejový index 94,35. Armenoidní-orientální. Vpravo: Cikánka ze Švédska. Lebeční index 82,39; obličejový index 90,77. Mongoloidní-armenoidní rasa s vlivem jedné nebo více indických ras.

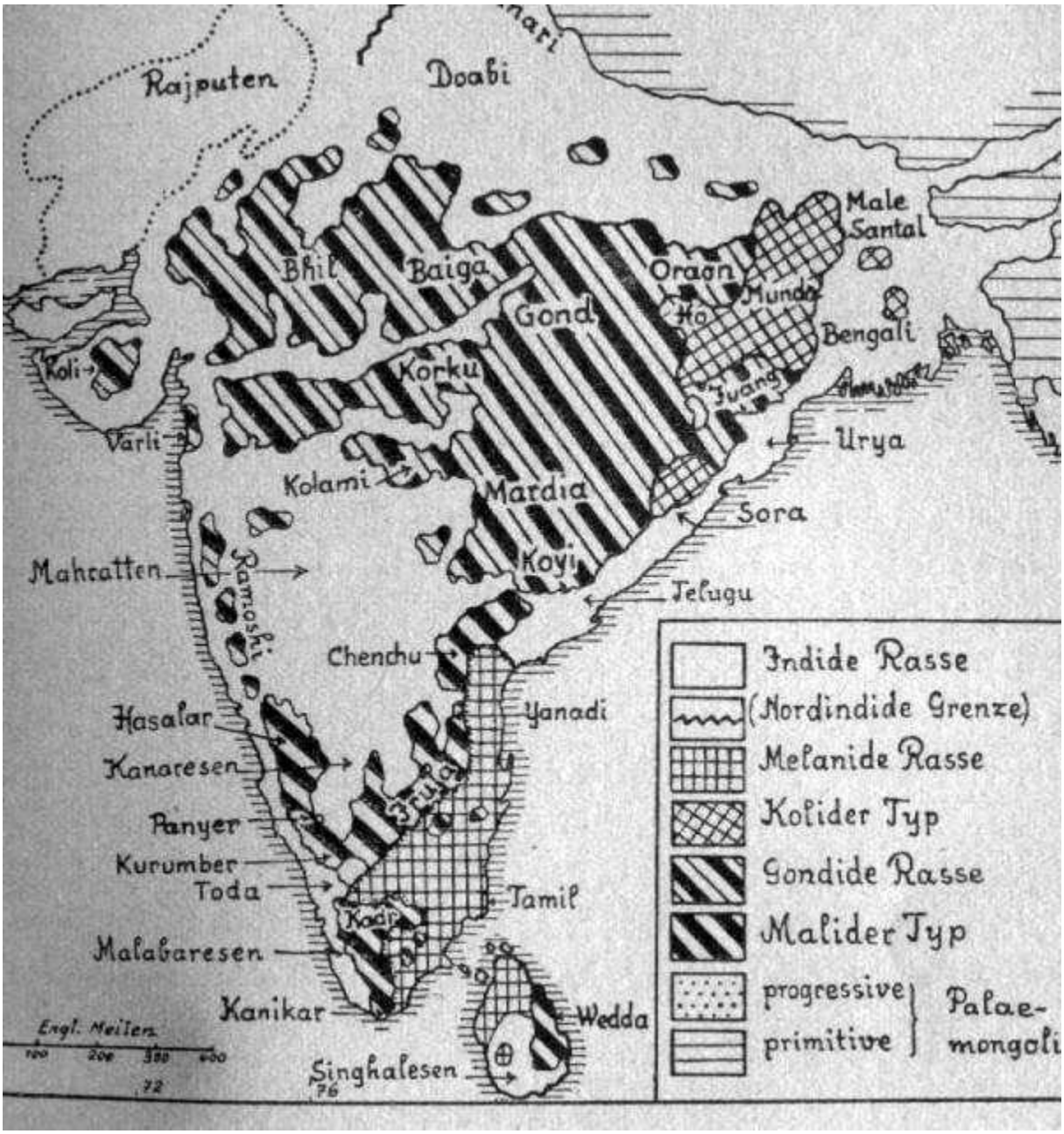

Rasová mapa Indie.

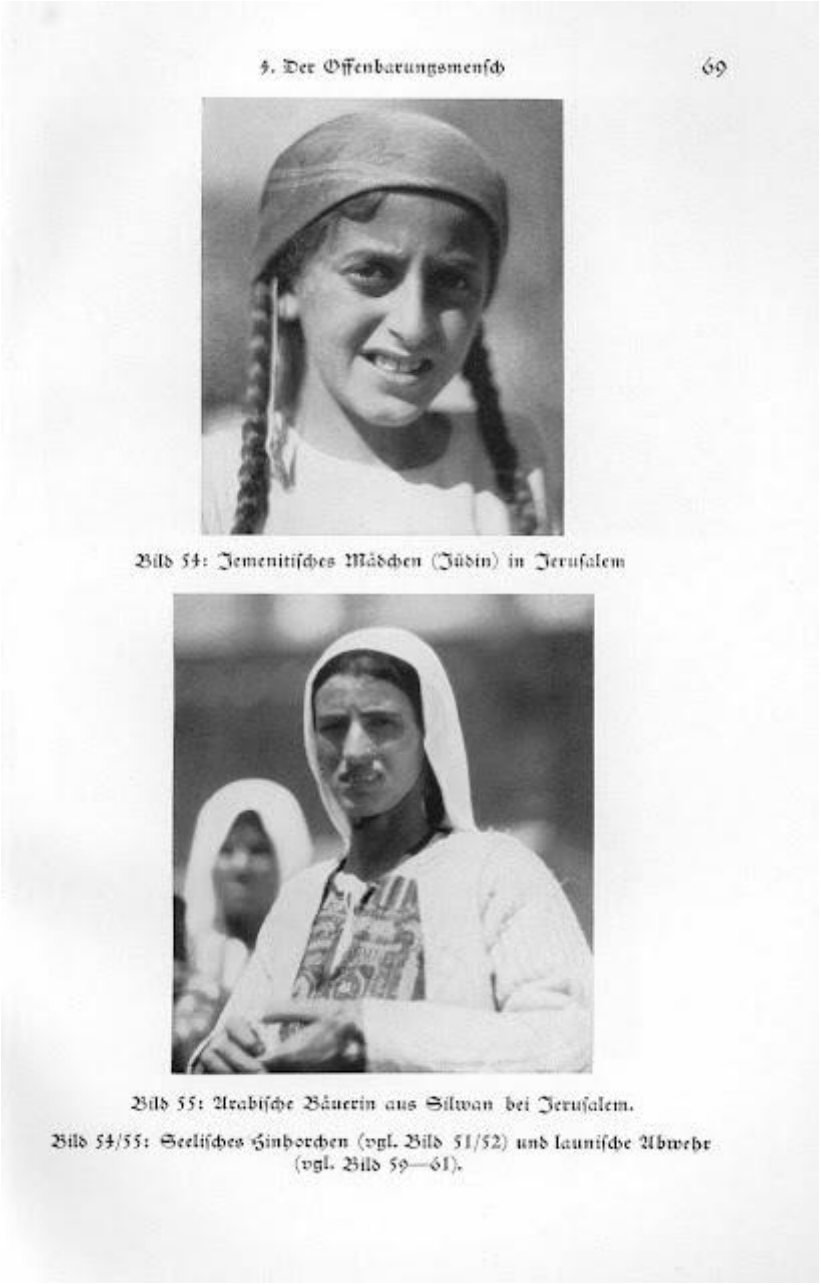
5. Der Offenbarungsmensch 69
Bild 54: Jemenitisches Mädchen (Jüdin) in Jerusalem
Bild 55: Arabische Bäuerin aus Silwan bei Jerusalem.
Bild 54/55: Seelisches Hinhorchen (vgl. Bild 51/52) und launische Abwehr (vgl. Bild 59—61).

Židovská dívka v Jeruzalémě (nahoře) a arabská žena (dole).

Abb. 273. Jude aus Rußland, Léviné, kommuniſtiſcher Führer

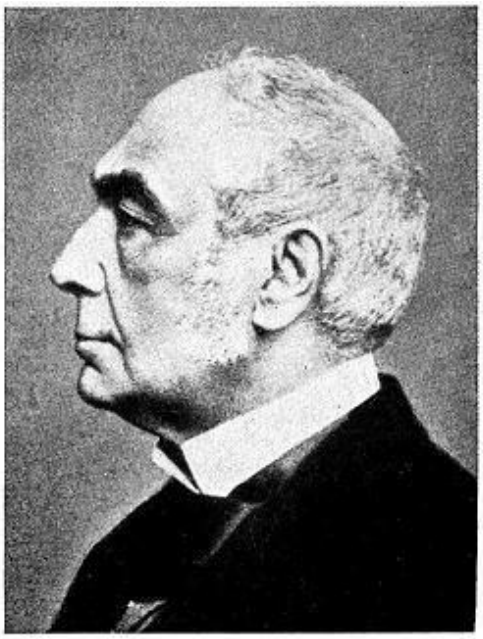

Abb. 274. Jude aus Deutſchland. E. v. Simſon, 1810—99, erſter Reichstagspräſident. Vorderaſiatiſch-nordiſch

Vlevo: Žid z Ruska. Komunistický vůdce Bavorské sovětské republiky. Vpravo: Žid z Německa. Eduard von Simson (1810-1899). První prezident Říšského sněmu. Armenoidní-nordický.

Abb. 277. Jude aus Deutſchland. Ferdinand Laſſalle, 1825—64, ſozialiſt. Führer. Vorwiegend vorderaſiatiſch mit nordiſchem Einſchlag H: hell. Haargeſpinſt: negeriſch?

Abb 278. Frau Meyerbeer, Gattin des Tonſetzers, ſeine Baſe, Schweſtertochter ſeiner Mutter. Vorwiegend orientaliſch

Vlevo: Žid z Německa. Ferdinand Lassalle (1825-1964). Převážně armenoidní s nordickým vlivem. Oči světlé, vlasy

negroidní struktury. Vpravo: Meyerbeer, žena hudebního skladatele. Převážně orientální.

Abb. 279. Jude aus Deutſchland. Ludwig Börne (Löb Baruch), 1786—1837, Schriftſteller. Orientaliſch-vorderaſiatiſch

Abb. 280. Jude aus England. Tonkünſtler. Vorwiegend vorderaſiatiſch mit leichtem inneraſiatiſchem Einſchlag?

levo: Žid z Německa. Ludwig Börne (Löb Baruch); 1786-1837, spisovatel. Orientální-armenoidní. Vpravo: Žid z Anglie, hudebník. Převážně armenoidní s lehkým mongoloidním vlivem?

Bild 76/77: Sephardiſcher Jude in Saloniki, Kaufmann. Mittelländiſcher Einſchlag und Erziehung zur Darbietung verfälſchen die artrechten Werte des Erlöſungsmenſchen.

Sefardský Žid ze Soluně, obchodník. Mediterránní vliv.

Závěr, srovnávací tabulka a přehled literatury

V předchozích dílech jsme se seznámili se základními rasovými typy evropského člověka a zmínili i některé mimoevropské rasové typy. Většina jednotlivců má, kromě rysů rasy, která u něj převládá, i znaky některé z dalších příbuzných evropských ras. Stejně jako jedinci, mají i národy svou rasovou strukturu. Helmut Stellrecht tuto skutečnost vystihuje takto: „Různorodost příbuzných evropských ras je sjednocena v Německu. Z těchto kořenů vyrostl jeden kmen. Každá rasa dala svojí nejlepší sílu. Každá přispěla německé duši.“[27] Zatímco

[27] Helmut Stellrecht – Glauben und Handeln. Ein Bekenntnis der jungen Nation (Berlin: Zentralverlag der NSDAP. Franz Eher Nachf., 1943).

jednomu rasovému typu lze přisuzovat bojový duch, druhému hudebnost, dalšímu Němci vděčí za svá krásná a starobylá města a jinému zase za organizační schopnosti a disciplínu.

Existují i případy, kdy jedna rasa dominuje nad ostatními, kde se charakteristiky jedné rasy objevují častěji než charakteristiky jiných ras. To je případ nordické rasy na severu Německa nebo mediteránní rasy v Itálii. Pokud jedna rasa převládá v celém národě, dostává celý tento národ znaky této rasy. Především se silně projevují psychické vlastnosti této rasy, protože jsou vázány na zvyky, obyčeje, život a historii tohoto národa. Společný jazyk, společné zvyky a obyčeje, společná minulost – to jsou znaky jednoho národa. A stejně jako má rasa svojí biologickou historii, má i národ svojí historii rasovou. Další věcí je národnost. Vědomí přináležitosti k jednomu národnímu celku a společné cíle vytvářejí národnost. Eickstedt tak rozlišuje rasu jako biologické společenství, lid jako kulturní a národnost – národ jako politickou jednotku. Mezi těmito složkami přitom existuje nezrušitelný biologický vztah. Neexistuje národ bez lidu, ale ani lid bez rasového konglomerátu, který ho tvoří.

Každý rasový typ je přitom národní, pokud je produktem prostředí, ve kterém se nachází, ve kterém se rozvinul on i národ, který vytváří. Pro zachování identity a kulturní a sociální budoucnosti určitého národa je třeba zachovat rasovou strukturu a rasový obraz toho kterého národa. V první řadě je třeba zachovat psychické vlastnosti národa, které jsou neoddělitelně napojeny na vlastnosti tělesné. Duševní a tělesné vlastnosti vytvářejí jeden biologický celek.

Psychické vlastnosti se mění snadněji než fyzické. Pod vlivem změněného způsobu života, změny kulturního a

sociálního prostředí se mění i naše přání, náš charakter a naše inteligence. V první řadě je tedy třeba zachovat psychické vlastnosti, protože jsou bytostně národní. Branimir Maleš k tomu říká: „Je třeba odstranit vše neschopné života, následky nemocí a degenerace, nevyléčitelně nemocné, bez ohledu na to, ke které rase takové dědičně postižené osoby patří.“ Toto měl být podle mnohých vědců a rasových teoretiků první poloviny dvacátého století jeden z nejpřednějších cílů každého národa. Tohoto cíle mělo být dosaženo pomocí eugeniky, která neměla své příznivce pouze v nacionálněsocialistickém Německu, ale i v mnohých jiných zemích tehdejšího světa. Plození tělesně i duševně zdravého potomstva a zabránění rozvoji jedinců a generací biologicky a charakterově inferiorních bylo hlavním cílem tohoto programu.

Mezi známé osobnosti podporující eugeniku mimo Německo patřili například Winston Churchill, H. G. Wells, Theodore Roosevelt, G. B. Shaw, Nikola Tesla nebo John Maynard Keynes. V Německu byla eugenika známá jako rasová hygiena. Slovo hygiena však nelze pojímat ve smyslu, v jakém se užívá dnes, tedy jako synonymum pro udržování čistoty. V původním významu znamenala hygiena dodržování zásad pro uchování zdraví, jednalo se o obor, který se zabýval všemi faktory ovlivňujícími tělesné a duševní zdraví člověka.

Každá rasa má svojí úlohu v historii světa. Právě kvůli tomuto faktu je potřeba tyto hodnoty znát a poznávat. Pokud se dnes hovoří o respektu k osobám jiné národnosti a rasy, tak nikdo nepohrdá těmito ostatními národy a rasami více než ten, kdo tvrdí, že všichni lidé na světě jsou stejní. Walter Groß, vedoucí Rasově-politického úřadu NSDAP, shrnul nacionálněsocialistickou rasovou teorii takto: „V naší Říši

oddělujeme to, co patří nám, protože je to krev naší krve, od toho, co nám nepatří, protože je cizí. Děláme to, co není správné jen pro tento okamžik, ale pro celou věčnost. Není pravda, jak někteří říkají, že je tato doktrína znakem arogance nebo nadřazenosti. Nemyslíme si, že jsme lepší než jiné rasy na světě. Ne, my se nepovažujeme za lepší ani nevěříme, že jsou ostatní horší než my. Trváme pouze na jedné věci – zákonu danému samotným stvořitelem: Člověk se od člověka odlišuje a rasa od rasy na tomto světě.“[28]

Srovnávací tabulka

	Alpínská rasa	Baltická rasa	Mediterránní rasa	Nordická rasa	Dinárská rasa
Lebeční index	84 až 87	80,9 až 83,2	70 až 75	75 až 75,5	85 až 87
Obličejový index	80 až 83	80 až 83	Nad 90	Nad 90	Nad 90
Tělesná výška	163 cm	164 cm	161 cm	175 cm	174 cm
Pleť	Žlutohnědá, o něco tlustší	Žlutošedá, světlá	Nahnědlá	Narůžovělá, jemná	Nahnědlá, tmavší
Oči	hnědé	modrobílé	Hnědé	Modré až šedé	Tmavohnědé až černé
Barva vlasů	Hnědá až černá	Popelavě blond	Tmavohnědé až černé	světlé	Tmavohnědé až černé
Struktura vlasů	Tlusté, pevné	Pevné, tvrdé	Jemné; rovné nebo vlnité	Jemné; rovné nebo vlnité	Silné
vzrůst	podsaditý	podsaditý	Nízký, štíhlý	Vysoký, štíhlý	Vysoký, štíhlý
Držení těla	těžkopádné	rovné	pružné	pevné	nenucené
údy	krátké	krátké	dlouhé	dlouhé	dlouhé
čelo	Strmé, klenuté, kulaté, široké	Dozadu sklopené	Více strmé a klenuté, úzké	Ploché, úzké, dozadu sklopené	Trochu dozadu sklopené
nos	Krátký, tupý	Krátký, mělký	Úzký, s vysokým hřbetem	Dlouhý, úzký, rovný nebo zahnutý	Velký, silný
brada	Tupá, zaoblená	Kulatá, ustupující	úzká	Úzká, hranatá, ostrá	Široká, kulatá, vysoká
Konstituční typ	digestivní	digestivní	respiratorní	respiratorní	respiratorní

[28] Groß,Walter Nationalsozialistische Rassenpolitik. Eine Rede an die deutschen Frauen (Dessau, C. Dünnhaupt, 1934).

Použitá a doporučená literatura

Autor na závěr odkazuje na literaturu, kterou používal při psaní této série článků, jakož i na literaturu která se tématu jinak dotýká. Podstatné informace a knihy ke stažení jsou rovněž dostupné na stránce Rasové typy.[29]

- BAUR, Erwin; FISCHER, Eugen; LENZ, Fritz Menschliche Auslese und Rassenhygiene (1936)
- BAUR, Erwin; FISCHER, Eugen; LENZ, Fritz Grundriss der menschlichen Erblichkeitslehre und Rassenhygiene (1921)
- BAUR, Erwin; FISCHER, Eugen; LENZ, Fritz Human Heredity (1931)
- COON, Carleton The Races of Europe (1939)
- DENIKER, Joseph Races of Europe (1899)
- DVORNIKOVIĆ, Vladimir Karakterologija Jugoslovena (1939)
- CHAMBERLAIN, Houston Stewart Grundlagen des neunzehnten Jahrhunderts (1899)
- CLAUSS, Ludwig Ferdinand Rasse und Seele (1938)
- CLAUSS, Ludwig Ferdinand Rasse und Charakter (1940)
- EICKSTEDT, Egon Freiherr von Die rassischen Grundlagen des deutschen Volkes (1939)
- EICKSTEDT, Egon Freiherr von Rassendynamik von Ostasien, China und Japan, Tai und Kmer von der Urzeit bis heute (1944)
- EICKSTEDT, Egon Freiherr von Rassenkunde und Rassengeschichte der Menschheit (1963)

[29] https://rasovetypy.wordpress.com/

- FISCHER, Eugen Rassenentstehung und älteste Rassengeschichte der Hebräer (1938)
- GROSS, Walter Nationalsozialistische Rassenpolitik. Eine Rede an die deutschen Frauen (1934)
- GÜNTHER, Hans Rassenkunde des jüdischen Volkes (1930)
- GÜNTHER, Hans Rassenkunde Europas (1927)
- GÜNTHER, Hans Rasse und Stil (1926)
- GÜNTHER, Hans Rassenkunde des Deutschen Volkes (1936)
- MALEŠ, Branimir O ljudskim rasama (1936)
- MATIEGKA, Jindřich Svatováclavský sborník na památku 1000. výročí smrti knížete Václava svatého, I. díl/Antropologické vyšetření ostatků sv. Václava
- ROSENBERG, Alfred Memoirs
- SERGI, Giuseppe The Mediterranean Race: a Study of the Origins of European Peoples (1901)
- SCHULTZ, Bruno Deutsche Rassenköpfe (1935)
- STELLRECHT, Helmut Glauben und Handeln. Ein Bekenntnis der jungen Nation (1943)

Vyobrazení

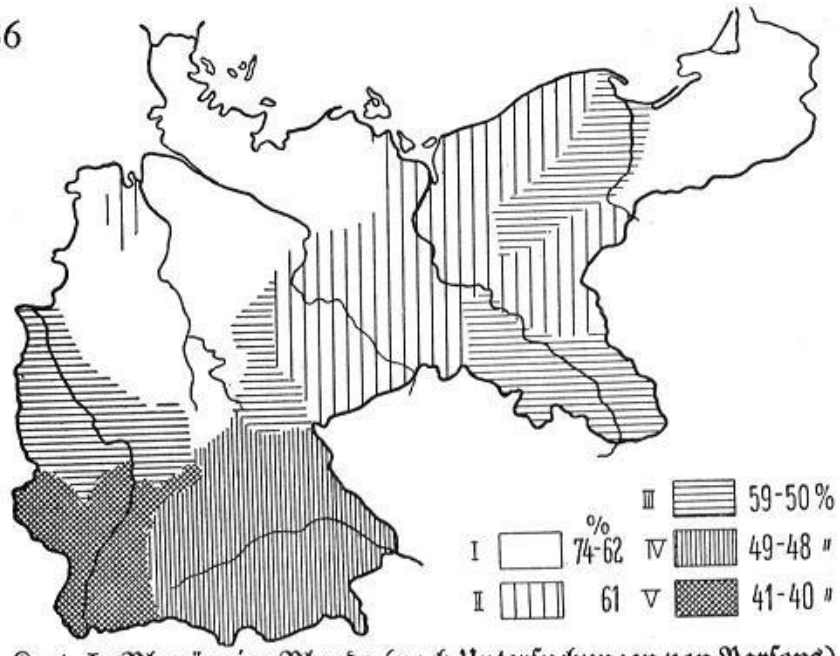

Karte I. Blauäugige Blonde (nach Untersuchungen von Parsons)

Die Karten nach Parsons sind wertvoll weniger durch ihre Prozentzahlen und Indexziffern als durch die Veranschaulichung der gegenseitigen Stellung der deutschen Landschaften. Den Karten kommt jedoch nur ein begrenzter Wert zu, der Wert von Stichproben, denn Parsons hat seine Untersuchungen an deutschen Kriegsgefangenen in England ausgeführt, und zwar nur an Soldaten und auch nur solchen, die nicht bei der Garde und nicht bei Sonderabteilungen waren. Außer diesen Gruppen fehlt also die ganze durch Offiziere, Aerzte, Heeresbeamte usw. vertretene Volksoberschicht, die Schicht mit dem verhältnismäßig stärksten nordischen Einschlag. Auch kann man wohl die Anzahl der von Parsons Untersuchten nicht als genügend bezeichnen. Immerhin zeigen die Parsonsschen Karten in der gegenseitigen Stellung der deutschen Landschaften keine nennenswerten Verschiedenheiten von den Karten nach der Virchowschen Schulkinderuntersuchung.

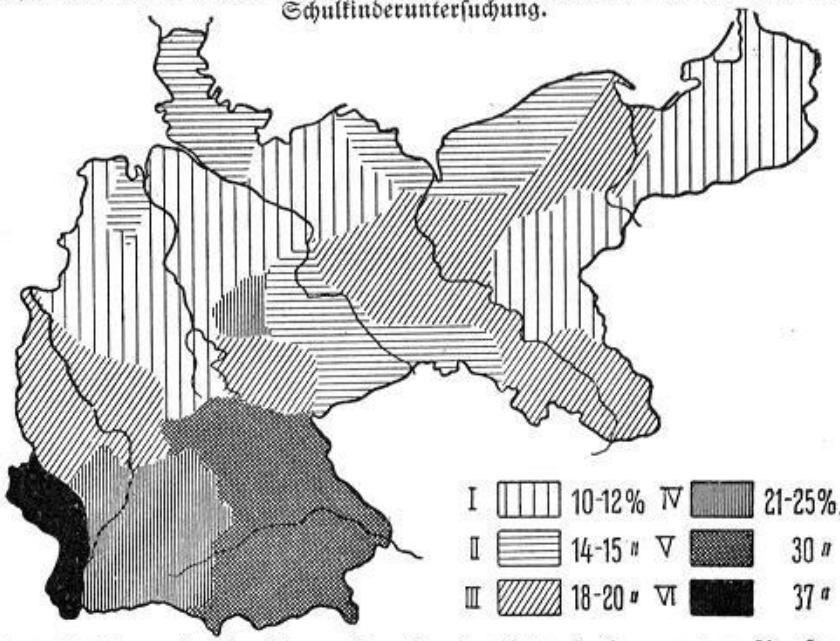

Karte II. Braunäugige Braunhaarige (n. Untersuchungen von Parsons)

Modroocí blonďáci (nahoře) a hnědoocí bruneti (dole). Jde o výsledky Parsonsových průzkumů německých zajatců v

Anglii. Jednalo se však o výzkumy, které nezasáhly německé důstojníky a výše položené složky armády, u kterých se dá předpokládat vyšší podíl nordických znaků. Směrodatná nejsou ani tak čísla uváděná Parsonsem, ale hlavně geografické rozložení v rámci území Německa.

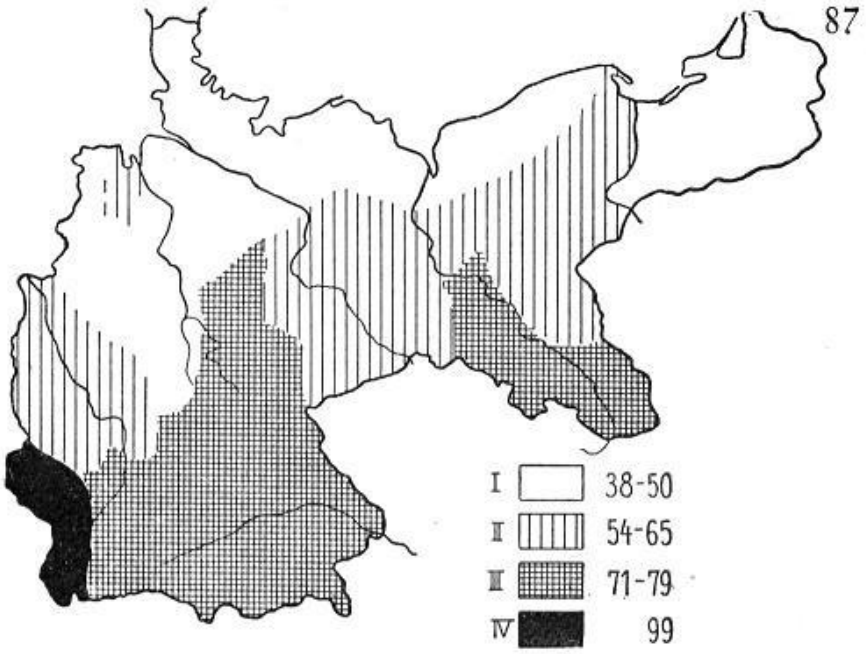

Karte III. Dunkelheitsindex (nach Parsons)

Den Dunkelheitsindex (index nigrescens) erhält Parsons dadurch, daß er ausrechnet, wieviel % Reinblonde (blonde, blauäugig), wieviel % Reinbraune (braunhaarig, braunäugig) und wieviel % Gemischte (Blonde mit braunen Augen, Braune mit blauen Augen) er untersucht hat, und dann den Hundertsatz der Gemischten zu dem mit 2 vervielfältigten Hundertsatz der Reinbraunen zählt. Er gibt also der Gruppe der Gemischten, die nur ein dunkles Merkmal haben, nur halb soviel Gewicht wie der der Reindunklen. Dieser Dunkelheitsindex wird berechnet, weil ja in manchen Gebieten durch weitgehende Vermischung die Zahl der Reinblonden und Reinbraunen verhältnismäßig sehr gering geworden sein kann.

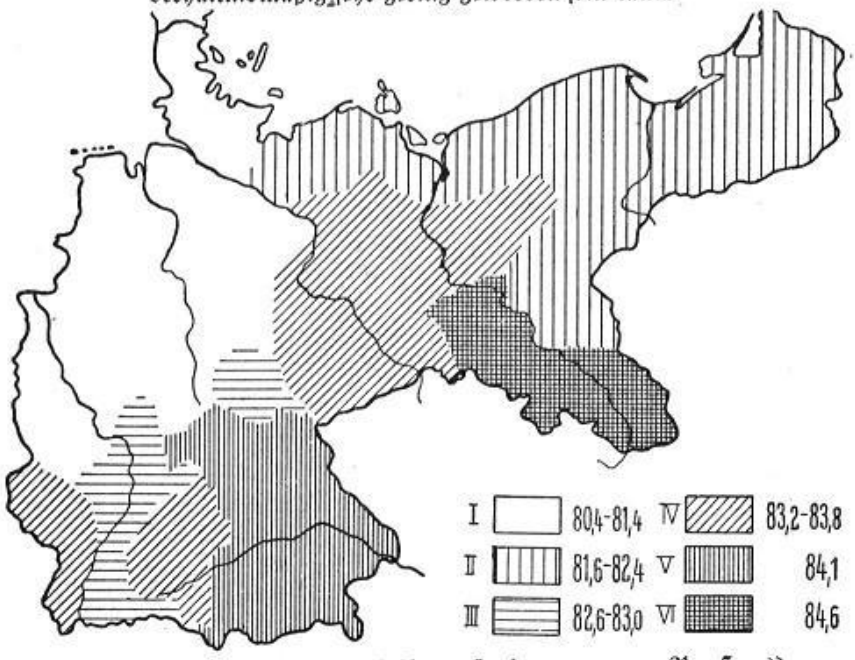

Karte IV. Kopfindex (nach Untersuchungen von Parsons)

Index tmavosti dle Parsonse (nahoře). Spočítal, kolik % „čistých blonďáků“ (blond vlasy, modré oči), kolik % „čistých hnědých“ (hnědé vlasy, hnědé oči) a kolik % „míšených“ (blond vlasy + hnědé oči, hnědé vlasy + modré oči) zkoumal a pak zkoumal podíl „míšených“ k „čistě hnedým“. „Míšeným“ dával přitom poloviční váhu než „čistě hnědým“. Dole mapka s průměrným lebečním indexem.

Rasová psychologie

Úryvky z knih Rasse und Charakter a Rasse und Seele od Ludwig Ferdinand Clauß, 1938, doplněny o výňatky z Claußových děl

Výzkum rasové duše

Když se o něčem hodně mluví, obvykle to znamená, že s tím něco není úplně v pořádku. V Německu se – a to ne teprve od roku 1933, ale už celé desetiletí – o rase mluví mnohem více než v jiných zemích. Znamená to snad, že je na tom rasa v Německu hůře než jinde?

Ne, to asi ne. Znamená to pouze, že my Němci jsme díky svému zvláštnímu osudu narazili na něco, čeho si většina ostatních dosud nevšimla: a sice na to, že rasa není něco, co se týká pouze odborníků, ale něco, co má tak velký vliv na náš každodenní život, že nám to škodí, pokud to nebereme v úvahu. Ve většině zemí – s výjimkou například Spojených států amerických – si toho lidé nevšimli, nebo si to nechtějí všimnout. Kdyby si toho totiž všimli, byli by nuceni činit hořká rozhodnutí a podnikat tvrdá opatření; a tak raději rozhodně zavírají oči a skrývají své špatné svědomí za širokým posměšným smíchem.

Nám Němcům v tomto bodě už došel smích. Rasový odborník, který o těchto věcech věděl a již od poválečných let poukazuje prstem na bolavé místo, kde v rasovém složení našeho národa něco nesedí – tento rasový badatel může s radostí vnímat jako výsledek své práce skutečnost, že vůdci nové říše jsou odhodláni využít současné poznatky o rase při budování nového národa. Ale to, čeho jinde je málo, se u nás nyní stalo spíše trochu příliš. Zatímco v jiných zemích lidé úmyslně strkají

hlavu do písku a zbytkem těla se nás snaží zesměšňovat, v Německu se brzy každý maturant považuje za schopného a oprávněného napsat učebnici nebo alespoň výukový sešit o rasové vědě. Zejména německé školy musely po určitou dobu snášet téměř nesnesitelnou záplavu rasových spisů a brožur, která zaplavila německý knižní trh. Pokud se jedná pouze o drilování seznamů tělesných rasových znaků, zůstává věc relativně neškodná, protože je – zdánlivě – bezvýznamná. Právě proto se však tato „učební pomůcka“, která tak ráda pracuje s čísly a tabulkami, nyní snaží do svých seznamů charakteristik zahrnout i lidskou duši – respektive to, co si pod pojmem „duše“ představuje. Stejně jako se fyzický vzhled rozdělil na řadu znaků – barvu vlasů, barvu očí, výšku postavy, rozměry lebky atd. –, přesně tak se nyní snažili uchopit i duši tím, že ji chtěli rozložit do statistického seznamu takzvaných duševních vlastností.

Dovolte mi uvést malý příklad. Učitel z gymnázia v jednom malém městečku v Bádensku mi předal „rasové kolo“, které mu bylo zasláno k nahlédnutí a které nese nápis: „Rasy Evropy.“ Tato nová učební pomůcka se skládá ze dvou kartonových karet o velikosti pohlednice, které jsou uprostřed spojeny knoflíkem; kolem tohoto knoflíku jako osy se mezi oběma kartami otáčí kartonové kolečko. Obě kartonové karty zobrazují obdélníkové výřezy s nadpisy: „Nordický“, „Alpinský“, „Východobaltský“ atd.; dále úplně nahoře ještě jeden hlavní výřez. Otáčíme-li nyní kolečkem, objeví se v tomto hlavním výřezu určitá klíčová slova, jako je tvar hlavy, barva kůže, barva vlasů, barva očí, výška postavy a, pokud otáčíme dále: inteligence, temperament, vhodnost pro povolání, vůdčí schopnosti. Spolu s každým z těchto klíčových slov se pak v

ostatních výřezech objeví informace o jednotlivých rasách. Nastavíme-li nahoře klíčové slovo „barva očí“, objeví se v sekci „nordický“ informace „modrá až šedá“ a v sekci „alpinský“ informace „studeně hnědá až černá“; a nastavíme-li nahoře klíčové slovo „inteligence“, věštec v sekci „nordický“ řekne: „schopný úsudku, milující pravdu“, zatímco v sekci „alpinský“ se objeví slova: „zdravě a střízlivě uvažující“. Blahoslavený ten, koho zde tento vtip nepobaví! Ať se nikdo z nás nenechá přistihnout, že „zdravě a střízlivě uvažuje“, neboť tím by se totiž okamžitě ocitl na seznamu alpínců.

Této hračce bych nevěnoval pozornost, kdyby v některých ohledech nebyla přece jen významná. Neměli bychom s povýšeným výrazem učence bezohledně přehlížet jevy doby, které mohou mít na lidové povědomí významnější dopad než vědecké bichle. Podíváme-li se blíže na to, o co tu vlastně jde, zjistíme, že předlohy pro taková věštidla a nesčetné podobně laděné rasové spisy se nacházejí přímo v odborných vědeckých knihách, jen s malým rozdílem. Pokud se v předloze píše: u lidí nordické rasy se často vyskytuje schopnost úsudku a láska k pravdě, je to něco zcela jiného, než když se tyto nepochybně se vyskytující vlastnosti označí za rozlišující znaky, které mají oddělovat jednu rasu od druhé. Statistické údaje o výskytu vlastností neříkají ani v nejmenším nic o duševních zákonitostech nordického člověka či jakékoli jiné rasy a nemají ani nic rozhodujícího sdělovat. Nejsou převzaty z děl zabývajících se psychologií, nýbrž z děl zabývajících se anatomií, kterým se samozřejmě nelze zcela vyhnout výtce, že tu a tam zasahují do oblasti psychologie (nauky o duši) pomocí metod, které nejsou psychologické.

Někdy to totiž probíhá zhruba takto. Člověk věrně zjistil tělesné znaky a může být s tímto výkonem spokojen. Nyní však nelze přehlédnout skutečnost, že k celému člověku patří i duše, a že pojem „rasa“ tedy nezahrnuje pouze tělesné, ale i duševní aspekty; ba že právě tím nabývá rasa obecného významu, například pro život národa. Proto by se nyní chtělo rychle určit i „duševní znaky“ jednotlivých ras, a to samozřejmě přesně stejným způsobem, jakým byly předtím určeny znaky tělesné. Je to jako s člověkem, který poctivým úsilím překonal náročnou cestu, aby – řekněme – dorazil ke starému hradu; a když se k němu přiblíží a už si myslí, že ho dosáhl, uvidí, že tento hrad je postaven na ostrově, který leží uprostřed hlubokého jezera. Co dělat? Poutník je bohužel velmi netrpělivý a chce do hradu vstoupit ještě dnes večer. Jeho dobré boty s hřeby a turistická hůl, které mu až sem dobře sloužily – to by mu teď najednou měly selhat? Ale co — ten hrad tamhle je přece už jasně vidět — tak se do toho dejme, „nějak“ se tam přece dostaneme! A pak náš turista vkročí do jezera a — zbytek si můžeme ušetřit. Ten muž se buď měl naučit plavat, nebo si postavit loď: měl najít nějaký způsob, jak se po vodě pohybovat vpřed. Způsob, který byl vhodný na pevné zemi, musí právě proto na vodě selhat. Tak je to i s výzkumem těla a duše. Kdo chce zkoumat duši pomocí metod, které jsou vhodné k určení tělesných znaků, nedosáhne ničeho jiného než například toho, co obsahuje i naše otočné věštidlo – výše zmíněné „rasové kolo“ – z takzvaných „duševních znaků“ či „duševních vlastností“.

Možná však někteří toto nepochopí a budou si myslet, že věštec má přece jen pravdu: že nordický člověk je skutečně schopen úsudku. To nikdo nepopírá. Nikdo také nepopírá, že nordický člověk občas jí, pije a spí; jen se nám zdá pochybné,

že by se v tom lišil od lidí jiné rasy. Příklady k zvážení těchto otázek si každý může čerpat ze své vlastní zkušenosti. Já například jsem strávil dostatek času mezi lidmi, kteří nejsou v žádném případě nordického původu, a to mezi beduíny arabské stepi, a často jsem se tajně styděl za pro nás téměř nepochopitelnou schopnost úsudku těchto nenordických lidí. Samozřejmě tuto schopnost uplatňují v oblasti, kterou mezi námi, lidmi zvyklými na život v domech na Západě, zná jen trochu ten pravý lovec. Jedná se například o umění čtení stop. Beduín rozlišuje stopy nejen nejrůznějších zvířat a lidí a umí z nich vyčíst, zda šli nebo jeli s nákladem či bez něj, zda spěchali či se loudali, zda byli veselí či skleslí, zda byli vítězní či poražení – to vše se nakonec můžeme naučit i my. Beduín však dokáže rozeznat a správně posoudit i zcela jiné věci. Známý je příběh o náčelníkovi kmene, který se vrací do svého tábora a najde stopu své dcery – stopu, která vede z tábora ven do volné stepi. Otec se raduje, protože věří, že dcera šla k vodní nádrži. Hned nato však narazí na další stopu své dcery: stopu, která vede zpět do tábora. A okamžitě se rozzuří a přísahá pomstu – proč asi? Protože z pouhé stopy nohy své dcery dokázal vyčíst, že při návratu již nebyla pannou. Ten muž měl schopnost vyčíst z nepatrně pozměněného tvaru stopy něco, co se vymyká našemu rozlišovacímu schopnostem a úsudku.

Ten samý beduín nedokáže rozlišit použití vidličky od použití lžíce, protože tyto věci v jeho světě nemají žádný smysl. Jeho úsudek selhává tváří v tvář nejjednodušším věcem našeho světa, stejně jako náš selhává například při jemnějším čtení stop. Schopnost úsudku se vždy vztahuje k určitému úseku světa, o kterém se úsudek činí. Ke každému druhu člověka – slovo zde chápeme v libovolně širokém smyslu, nikoli pouze ve

smyslu rasy – ke každému druhu člověka patří určitý úsek světa, ve vztahu k němuž je schopen rozvinout svůj vlastní, specifický druh úsudku; a vůči každému jinému úseku světa selhává. Ve světě, který je formován nordickými lidmi, musí být nordický člověk tím nejschopnějším v úsudku; ve světě s cizím stylem selhává – ledaže by se jednalo o odborníka se zvláštním vzděláním a nadáním. Totéž platí i pro jiné rasy.

Výzkum rasové duše je výzkumem hranic. Zabývá se zkoumáním duševních útvarů. Každý útvar je však tím, čím je, právě díky své ohraničenosti. Útvar bez zřetelného a interpretovatelného obrysu není útvarem, a obrys znamená hranici. V našem výzkumu útvarů, který je výzkumem hranic, tedy záleží především na tom, abychom našli správnou hranici, která útvar skutečně ohraničuje. Viděli jsme: rozlišení „schopný úsudku – neschopný úsudku“ nepředstavuje skutečnou hranici mezi lidskými druhy. Chtěli-li bychom jej použít jako ohraničení duševních útvarů, dospěli bychom ke zdánlivé hranici, která nezachycuje žádný skutečný útvar, nýbrž pouze rozplývající se zdánlivý útvar – a tudíž v podstatě nic nezachycuje, neboť to, co se rozplývá, nelze uchopit. Chceme-li ve schopnosti úsudku vidět „znak“, jímž se rasa od rasy liší – tedy znak, který slouží jako hranice –, okamžitě se nám rozplývá v rukou a o rasových duších, které by tento znak měl oddělovat, víme poté stejně málo jako předtím.

Ještě méně máme samozřejmě pod kontrolou, pokud chceme stanovit lásku k pravdě jako rozlišovací znak mezi rasami: že jedna rasa (nordická) miluje pravdu, zatímco ostatní rasy nikoli. Ani když tuto tezi zmírníme – že jedna rasa miluje pravdu více, druhá méně –, situace se nestane jasnější, ale pouze ještě zamlženější. Nesmíme se vyhnout tomu, abychom se i

touto otázkou ještě rychle zabývali. Každé zúrodnění nové půdy začíná vykácením a vyklizením. I zde musíme odstranit to, co je špatné, než budeme moci pěstovat něco nového.

Chápeme-li pojem „láska k pravdě“ v jeho nejhlubším smyslu, pak se vztahuje k lásce duchovně poznávajícího člověka k pravdě, kterou poznal, tedy k pravdě vytržené z temnoty. A jistě platí, že nordický člověk, je-li to vědec, žije v této lásce k pravdě. To však platí i pro lidi jiných ras. Jenže to, co nordický člověk vytrhává z temnoty a nazývá „pravdivým“, nemusí pro tyto lidi mít vůbec stejný význam pravdivosti. Nemusí to pro ně být proto „nepravdivé“; pro ně to vůbec nespadá do otázky „pravdivé či nepravdivé“: je to pro ně bezvýznamné a ve svém světě nehraje žádnou roli – pro ně to neexistuje. Tam, kde je Východ ještě duchovně věrný sám sobě a kde ještě nebyl znásilněn hmotnou mocí moderní západní „Mechanei“[30], tam se jen pokrčí rameny nad veškerým naším povykem kolem naší bezbožné strojové moudrosti, která přece jen zcela spočívá na „přesném“ přírodovědném poznání pravdy — tedy poznání pravdy, jehož hledání a získávání zcela odpovídá povaze nordického člověka. Jiné rasy čerpají z temnoty nepoznaného jinou pravdu než my a milují ji neméně hluboce, než my tu naši. Před naší pravdou selhávají, stejně jako my před tou jejich.

Zdá se však, že v rasovědných knihách, které lásku k pravdě uvádějí jako „duševní rys“ nordického člověka, není tento pojem míněn tak významně, jak jsme jej chápali my. Jako „milující pravdu“ se tam má jednoduše označit ten, kdo rád říká pravdu: tedy čestný člověk, který nelže. A tento druh čestnosti

[30] Pokud vím, trefný termín „Mechanei“ zavedl Leo Frobenius.

má být nyní rozlišujícím rysem nordického člověka. Nechceme zde zkoumat, zda je poctivost – tedy nechuť ke lži – vůbec vlastností, s níž by se dalo z hlediska psychologie něco začít. Ludwig Klages, badatel zabývající se charakterem, prokázal, že tomu tak není: k tomu, aby člověk nelhal a byl tedy „poctivý“, mohou vést nejrůznější vnitřní podněty.[31] Jednomu známému freiburskému psychiatrovi se připisuje následující výrok: „Nejlepší je vždy držet se pravdy. Zaprvé je to nejpohodlnější a zadruhé pak lze o to více lhát.“ — A kdyby platilo, že láska k pravdě je vlastnost, která právě odlišuje nordickou rasu od ostatních ras, pak by ve společenském životě, zejména ve dvorské společnosti germánských národů, nordičtí lidé nikdy nemohli existovat. Každý, kdo zná společnost, totiž ví, že je většinou semeništěm nejen „konvenčních“ lží, ale i všech druhů neupřímnosti. Pravda je v této oblasti považována téměř za nevhodnou a upřímnost za porušení etikety. „Společnost“ je však právě reprezentována takzvanými nejvyššími vrstvami obyvatelstva, tedy těmi vrstvami, o nichž rasová statistika tvrdí, že v nich je nordická krev zastoupena relativně silněji než v jiných „nižších“ vrstvách.

Pokud budeme postupovat takto, k cíli se sotva dostaneme. Kdybychom se na jednotlivého člověka ptali, jaké jsou jeho rasově-duševní vlastnosti, a dospěli k závěru: „Ten muž je schopný úsudku a miluje pravdu, tedy je nordický“ – pak bychom se s takovým rasovým výkladem mohli velmi mýlit, neboť stejné „vlastnosti“ lze nalézt i u černých Afričanů.

[31] Srov. Ludwig Klades, „Eigenschaften, die keine sind“, v: Persönlichkeit, Einführung in die Charakterkunde (Potsdam 1928), s. 28, a: Graphologisches Lesebuch (Lipsko, 2. vyd. 1933), s. 38.

Je jasné, že to musíme dělat jinak. Ale jak? — No, jak jsme se vlastně vůbec dostali k rozlišování rasových duší? Přiznejme si upřímně, že si rasové odlišnosti mezi lidmi uvědomili jsme si nejprve při pozorování tělesných znaků: existují lidé takové postavy a lidé takové postavy; slovo „postava“ jsme zpočátku chápali pouze jako tělesnou stavbu. Nejprve se tedy zkoumaly tyto tělesné rozdíly, a to „přesnými“, tedy fyzikálně orientovanými metodami, které usilují o vyjádření všech pozorovatelných nálezů — tvarů lebek, poměrů rozměrů jednotlivých částí těla atd. — v číslech (lebeční index, obličejový index atd.). Dále se pak ptali: Jak se tyto rozdíly dědí? A tím se otevřelo široké a plodné pole rasové biologie. A ptali se dál: Odkud tyto rozdíly pocházejí? A s touto otázkou se po stopách prehistorických kostních nálezů vzdalovali stále dál a dál od současnosti. A nakonec se jednou vynořila otázka: Co tyto rozdíly znamenají pro nás, dnešní generaci? Jelikož však čistě tělesné rozdíly samy o sobě nebyly tak významné, na druhou stranu se však jasně pociťovalo a denně prožívalo, že rasové rozdíly jsou skutečně významné, došlo k tomu ukvapenému skoku do duševní sféry. „K duši!“ znělo heslo – s měřicími přístroji, s kopími a s tyčemi!

A brzy se už hrnou výsledky. Pokud se například nějaká rasa – protože se, stejně jako mnoho jiných ras, vyskytuje v Orientu – nazývá „orientální“, vystaví se jí nyní následující školní vysvědčení: „Velmi inteligentní, energická a vytrvalá, prozíravá a organizující, má mezi sebou vynálezce a myslitele. Fantazie a umělecké nadání nejsou zrovna malé, ale ani vynikající, hudební nadání je velké – velmi velký je smysl pro

společenství... ještě větší je schopnost přijímat cizí“ atd.[32] Vidíme, že měřicí pásku, kterou se dříve měřily části těla, se nyní snažíme přiblížit i k duši a rozložit ji na měřitelné znaky. Jelikož se to nedaří a člověk se cítí poměrně nejistě, vyjadřuje se o to rozhodněji. — To vše je lidské, ale není to výzkum duše.

A přece stačí jen malá změna úhlu pohledu, abychom se od pozorování tělesné podoby dostali k plodné otázce, která nás zavede přímo do oblasti duševního. Vůbec nemusíme odvracet zrak od těla ani ho opomíjet: stačí jen nahlížet na tělesný vzhled sám o sobě trochu jinak než dosud. Nyní se ptáme: k čemu vlastně je toto tělo právě takto utvářeno a nikoli jinak? Přitom však nyní nebereme v úvahu fyziologické úkoly a funkce jednotlivých částí těla: u nosu nám například nyní nezáleží na tom, že slouží jako dýchací cesta pro dýchání. Zatímco rasová somatologie popisovala tvar nosu nordického člověka slovy jako „úzký“ a „vysoký“ a uváděla k tomu poměrové hodnoty, rasová psychologie se nyní ptá: jaký smysl má tento zvláštní tvar? Co se týče dýchání, nos plní stejnou funkci, ať už je úzký a vysoký, nebo široký a nízký: z hlediska těla není podstatné, zda má spíše ten či onen tvar. Je to však nanejvýš důležité, pokud nepovažujeme tělo za něco samo o sobě, za věc soběstačnou – za jakousi metabolickou mašinu, která by však existovala jen sama pro sebe –, ale za něco pro duši: totiž za to, skrze co a na čem se duše v prostoru zjevuje tím, že se v něm projevuje.

[32] Eugen Fischer v knize „Antropologie“ (Kultur der Gegenwart III, 5), s. 171. - Mimochodem, většina vlastností, které Fischer uvádí, se u této jím takzvané „orientální“ (pouštní) rasy vyskytuje poměrně zřídka, jak potvrdí každý, kdo tyto lidi zná ne z knih, ale ze skutečného společného života.

To je ten malý posun v pohledu, o kterém jsme mluvili. Zpočátku nám stále ukazuje tělesnou podobu, avšak v novém pojetí. Už nám neukazuje pouhou strukturu, ani soustavu tělesných částí, ale něco zcela jiného: ucelený celek výrazových rysů. Nyní nabývá významu každý sebemenší tvarový rozdíl, pokud se může stát „rysem“, v němž se projevuje duševní život. Najednou se stává nesmírně důležitým, zda je například nos úzký a vysoký, nebo široký a nízký: jeden tvar nabízí duševnímu životu jiný „rys“ k vyjádření než ten druhý. Široký a nízký má zcela odlišnou výrazovou hodnotu a smysl než úzký a vysoký. Živé tělo se tedy při tomto posunu pohledu stává útvarem výrazových rysů: již není vnímáno jako soustava, ale jako soubor rysů (Gezüge).

Tento nový pojem „Gezüge“ — odvozený od slova „Zug“ stejně jako „Gebirge“ od „Berg“ — však nemá naznačovat, že by se zde dělo něco neslýchaně nového a obtížného: naše malá změna úhlu pohledu v podstatě jen obnovuje to, co musel výzkum těla ras odstranit, aby uvolnil prostor pro svá zkoumání. V každém všedním okamžiku, když se díváme člověku do tváře, čteme z ní výraz jeho duševního života: vidíme, jak se mu zvedají obočí, jak se mu sklánějí víčka, vidíme hru jeho nosních křídel – a přitom nemyslíme na svaly, ani na zrakový nerv, ani na dýchání, nýbrž skrze všechny tyto pohyby těla jakoby nahlížíme na něco, co se odehrává „za nimi“, totiž na pohyby duše.

Pohyby těla jsou v podstatném vztahu k pohybům duše. Když se oční víčka a obočí zvednou, vyčteme z toho jiný duševní pohyb, než když se víčka sklopí. Ale to není vše. Oční víčka mohou mít různý tvar, například mohou být úzká a přeložená, nebo mohou připomínat širokou stuhu či těžkou

oponu, která bez záhybů padá přes oko, takže již v základní poloze, kdy oko klidně hledí přímo před sebe, zakrývají téměř polovinu duhovky. V obou případech vypadá sklopení víček zcela odlišně: v obou případech se duši, která se vyjadřuje pohybem sklopení víček, nabízejí zcela odlišné cesty pro možný výraz, zcela odlišné „rysy“. Oba typy rysů v sobě skrývají odlišnou výrazovou hodnotu a dávají pohybu sklopení očí odlišný výrazový význam.

***

V Bismarckových „Gedanken und Erinnerungen“ se dočteme stížnost tohoto zkušeného znalce lidských povah, že ani na ministerstvu zahraničí, ani u dvora není nikdo, kdo by se dostatečně vyznal v mezinárodní psychologii. „Mezinárodní psychologie“? Bismarck tím míní psychologické znalosti o cizích národech nebo alespoň o těch představitelích těchto národů, s nimiž musel německý diplomat počítat. Mé cesty do zahraničí a pozorování německých zahraničních úřadů při jednání s představiteli cizích národů mě naučily, že Bismarckova výtka není dnes o nic méně platná než tehdy. Němečtí zahraniční úředníci (zejména ti na vyšších postech) byli pravděpodobně svědomitě vyškoleni ve všem, co jejich profese vyžadovala, ale ne v jedné věci: v porozumění lidem, s nimiž museli jednat. Mám bohužel mnoho smutných příkladů.

Ale co národní psychologie těch, kteří měli v rukou blaho německého národa? Národní psychologií rozumíme znalost vlastní národnosti a duchovních zákonitostí ras, z nichž se naše národní příslušnost skládá. Znali vedoucí představitelé státu například rasově-psychologickou strukturu jednotlivých německých kmenových stavů? To se o dnes již ukončené vládě internacionalismu v Německu dá říci jen stěží, ale nesmíme

zapomínat na hříchy říše. Proč bylo v alemanském Alsasku 40 let zanedbáváno uchopení alemanských sedláků s německou krví za jejich alemanské kořeny? Jejich němectví bylo obětováno Francouzům z měst, protože se doufalo, že se je podaří získat a učinit z nich Němce takovým obětováním skutečně německých sil v Alsasku, ale každý, kdo by znal duši alemanského sedláka a duši Francouze, by zvolil jinou cestu. Germánský sedlák dokáže platit věrností za věrnost, národnostně vykořeněný, zvadlý měšťan je tím odvážnější, čím více je protežován. Z byrokratického hlediska bylo možná pohodlnější zacházet s poddanými jako s poddanými, s občany jako s čísly podle nějakého osvědčeného (ale bohužel jen jinde osvědčeného) schématu, které se považovalo za všeobecně platné, ale výsledky takové schematizující úřednické vlády jsme bolestně pocítili v Alsasku. Němci obvykle získají psychologický nadhled, až když je pozdě.

Tuto bolestnou pravdu nejbolestněji ukázala světová válka. Vraťme se nejprve k mezinárodní psychologii. Právě ke konci války se strašlivě projevila psychologická převaha našich nepřátel. Německo a jeho nepřátelé spolu bojovali nejen v poli, ale i na mnoha dalších frontách. Bojovali o duše neutrálních lidí. A zatímco Německo získávalo vítězství za vítězstvím v poli, na této frontě brzy utrpělo jen porážky. Smáli se sami sobě chlubivými vtipy: „Vyhlášení války se tu stále přijímá.“ Ale mnoho psů také znamená smrt lva. Takový postoj se hodí pro válečníka, ale ne pro vůdce: k čemu je porazit tisíce a tisíce nepřátel v poli, když člověk není schopen zabránit zbytečnému růstu nových? Norští přátelé mi tehdy poslali letáky, které v Norsku distribuovalo německé ministerstvo zahraničí. Na logických základech hlásaly nevinu Německa. Neutrální lidé si

přečetli letáky a pomysleli si: „Kdo se omlouvá, obviňuje sám sebe.“ Všechny tyto logické a etické výroky měly stejný účinek jako Brutova řeč v Shakespearově Juliu Caesarovi. Ale nepřátelé - ti doručili Antoniovu řeč neutrálním lidem a měli účinek sami pro sebe. Brutus byl logik a doktrinář: to, co si vypracoval u svého stolu, logicky přednesl, a tím si získal minutu úcty, neboť dav se cítil poctěn, že k němu může tak učeně promlouvat muž s vysokým postavením. Antonius však byl virtuosem na nástroj masové duše a uměl na něj zahrát tak, že i v těch nejzatuchlejších duších zajiskřilo. Masy nechtějí logiku, důkazy ani přesvědčování, chtějí být uchváceny svými instinkty, svými vášněmi: dobrými i špatnými. Vůdci nepřátelské lživé kampaně to věděli: znali duše národů a pro každou z těchto lidských duší přednesli jinou, přesně na míru šitou Antoniovu řeč. Ostatně takovou řeč přednesli i části samotného německého národa - a neminula se žádoucím účinkem.

Nic mi není vzdálenějšího než toto: doporučit zde jako vzor angloamerickou propagandu lží. Člověk však nemusí postupovat tak hanebně jako oni, a proto nemusí být břídil, ale to, co leží v žaludku jiným, si chce najít cestu hlavou a očima Němců; to, co je hmatatelným pachem u jiných, chce Němec nejprve vidět objasněné skrze učenlivou strukturu myšlení. Němec více než jiné národy potřebuje intelektuálně objasněnou, ale použitelnou studii o lidské povaze, která zpočátku postupuje pouze vědecky a neposkytuje nic jiného než strohé vzorce, nicméně vzorce, které slouží jako návod k použití takříkajíc při jednání s lidmi, kteří nejsou našeho druhu. Co tedy požadujeme od sebe a o co usilujeme pro naše lidi, je: duše pro ruku praktika, tedy i politika - čímž myslíme každého Němce,

který musí jednat s lidmi v politické profesi. Slovo „politika“ zde pro nás znamená: utváření národa a státu v nejširším a nejvyšším slova smyslu, ale také zachování státu a národa. Pro plodné formování národa je nezbytná národní psychologie jednotlivých německých kmenů, založená na komplexní psychologii těch ras, které se podílely na německém charakteru. Zachování národa však vyžaduje jak národní, tak mezinárodní psychologii. Národní a mezinárodní psychologie v tomto smyslu musí zahrnovat nejrůznější aspekty života duše, a to nejen ty rasové, ale zároveň i rasové, a především tyto.

Rasa je forma a každá forma je tím, čím je, díky svým obrysům, svým hranicím. Psychologie ras je výzkumem hranic. Ale každý, kdo chce jasně rozpoznat hranici, musí vidět i to, od čeho odděluje bytost: to, co leží za hranicí. To, co nazýváme Germánem a co nazýváme germánským, není rasa, ale krevní a mravní struktura sestávající ze souhry několika ras. Jedním z úkolů naší vědy je proniknout do složitého herního plánu této souhry. Má každý z těchto partnerů stejná práva, přispívá každý z nich stejnou měrou k podstatě němectví? Které rasy ovlivňují německý národ svou krví a které pouze svým „duchem“, příkladnou silou svých děl? A učinila nás síla těchto vzorů více Němci, nebo nás odvedla od naší vlastní podstaty? Kde je hranice, kdy německá podstata přestává být německou? - To jsou otázky, jimiž náš výzkum před dvěma desetiletími začal a k jejichž stále jistějšímu řešení chce být i tato kniha cestou.

Hledání našich hranic je naším nejušlechtilejším úkolem. Ale naše hranice vůči cizincům je také hranicí cizinců vůči nám. Tuto hranici bychom neměli skrývat ani obcházet z druhé strany. Doufáme-li, že nejlepším výsledkem našeho bádání bude to, že se Němci nordické krve osvobodí od všech cizích

vzorů uvnitř i navenek, neměli bychom zanedbávat ani to druhé: že osvobodíme cizince od nordického vzoru. Svět je plný opic nordicismu: máte-li oči, potkáte je na každé ulici. Styl nordického meritokratického života zametá zemi nemilosrdným nástrojem mechanické moci a ničí všechny právoplatné životy těch, kdo nejsou meritokraty. To znamená hanebné porušování a zmatení zákonů cizích druhů a dříve či později se toto zmatení musí nutně projevit i na nás a na našem nordickém světě. Zachování vlastního druhu vyžaduje znalost druhů ostatních. Vytvořit dílo na ochranu a rozplétání je cílem naší práce.

První verze této knihy vyšla v zimě 1925/26 pod názvem „Rasa a duše“. Poté jsem strávil řadu let v zahraničí, většinou na Blízkém východě, abych si prohloubil znalosti o některých rasách popsaných v knize tím, že jsem s nimi žil, a aby se metoda jejich zkoumání stále bohatěji osvědčovala. Výsledkem bylo, že první verze mě již nemohla uspokojit, když mě nakladatel v roce 1928 požádal o úpravu nového vydání. Část materiálu jsem přiřadil ke své knize „Die nordische Seele“, kterou jsem později, bezprostředně po svém návratu, také znovu vydal; to, co zůstalo, zejména popis dvou orientálních ras (Člověk zjevení a Člověk vykoupení), jsem vybudoval od základu. Na návrh nakladatele, který chtěl pro to, co bylo v knize nového, nový název, jsem tomuto druhému vydání dal název „Von Seele und Antlitz der Rassen und Völker“. Tato změna názvu se mi však zdá neoprávněná, protože základní linie knihy zůstala stále stejná, i když se s postupem mého bádání mohla bohatěji rozvinout. Proto v tomto novém vydání vracím knize její starý název.

Otázka hodnoty[33]

Tam, kde něco nového vstoupí do dějin, nemusí dlouho čekat na zuřivý odpor. To, s čím se německá rasová psychologie na čas setkala v Německu, se stalo všem německým rasovým výzkumům z ostatního světa. Všude kolem se objevovala nehorázná obvinění, z nichž většina byla tak hrubá a hloupá, že se časem stala sebezničujícími. Teprve postupně se boj proti nám zdokonaloval. Otázka hodnoty však byla vždy postavena do středu důkazů, které měly být proti nám předloženy: byli jsme obviňováni z toho, že nordickou rasu považujeme za jedinou hodnotnou a všechny ostatní za méněcenné. Tam, kde se těmto „důkazům“ věřilo, působily ve skutečnosti proti nám, a to tím spíše, že slovo „nordický“, které si neinformovaný člověk tak snadno vyloží špatně, se dalo použít k vytváření nejrůznějších laciných zlomyslností.

Bohužel se do této fronty proti výsledkům rasového výzkumu zapojil i Vatikán a například 30. dubna 1938 proti nám v Osservatore Romano zaútočil obvyklými prostředky. Protože terčem tohoto útoku se staly i mé knihy, zdá se mi povinností uvést pár slovy na pravou míru, pokud jsou namířena proti mně. Není na škodu předestřít diskusi v této knize.

Existují tři chyby, kterými se tento útok snaží vrazit klín mezi nás a naše sousedy.

První spočívá v tom, že vyvolává dojem, že německá rasová věda, podobně jako učitel svým žákům, dává každé rase určité hodnocení; jinými slovy, řadí rasy takříkajíc na první

[33] Jedná se o dodatek z 18. vydání z roku 1943: Eine Einführung in den Sinn der leiblichen Gestalt, J. F. Lehmanns Verlag, Mnichov/Berlín 1943, 18. vydání, str. 117 a násl.

místo, přičemž nordická rasa je na prvním místě. Je pak samozřejmé, že například mediteránní rasa se musí spokojit s druhým nebo dokonce nižším místem.

To je zásadně špatně. Je pravda, že v Německu i jinde vyšly knihy a brožury, které to tvrdí. Ale psychologie rasy, která jediná je nakonec povolána rozhodovat o rasových hodnotách, od počátku s drsnou jasností učila: každá rasa představuje maximální hodnotu sama o sobě. Každá rasa má svůj vlastní hodnotový systém a své vlastní měřítko hodnot a nesmí být poměřována měřítkem žádné jiné rasy.

Je absurdní a nevědecké dívat se na mediteránní rasu očima nordické rasy a posuzovat ji podle nordického systému hodnot - stejně jako je vědecký opak. V praktickém životě se to opakuje a je to nevyhnutelné. Ve vědě je to porušení i té nejlacinější logiky. Pouze člověk, který stojí nad rasami, by byl schopen „objektivně“ rozhodnout o hodnotě lidského rodu. Taková osoba však neexistuje, protože být člověkem znamená být rasově podmíněný.[34]

---

[34] Vedoucí nacionálněsocialistického úřadu pro rasovou politiku Dr. Walter Groß v souvislosti popisuje: „Nejvíce se dají chybně interpretovat názory nacionálních socialistů na vztahy mezi různými rasami světa. Bylo zpochybňováno, zda základní rasové principy nové teorie světa neplodí nadřazenost, ba dokonce pohrdání lidmi odlišné rasy. Právě naopak; právě tyto zásady poskytují nejlepší záruku vzájemné tolerance a mírové spolupráce všech. Vážíme si toho, že příslušníci jiné rasy jsou jiní než my. Tato vědecká pravda je základem, ospravedlněním a zároveň závazkem každé rasové politiky, bez níž je obnova Evropy v dnešní době již neuskutečnitelná. Zda je tato jiná rasa ‚lepší‘ nebo ‚horší‘, nemůžeme posoudit. To by totiž vyžadovalo, abychom na dobu vynesení rozsudku překročili vlastní rasovou omezenost a zaujali nadlidský, ba božský postoj, z něhož jedině by bylo možné vynést ‚neosobní‘ verdikt o hodnotě či nehodnotě mnoha živých forem nevyčerpatelné přírody. My ze všech lidí jsme si však příliš vědomi nerozlučných pout krve a vlastní rasy, než abychom se pokoušeli usilovat o takovýto nadrasový postoj, byť jen v abstraktní rovině.

Bůh možná zná hierarchii ras, my ne.

Je úkolem vědy najít zákon, který určuje duchovní a fyzickou podobu každé jednotlivé rasy. Tento zákon rasy určuje také její vnitřní řád hodnot. Takové hodnotové systémy lze vzájemně porovnávat: například vnitřní hodnotový systém nordické rasy s vnitřním hodnotovým systémem rasy mediterránní. Taková srovnání jsou poučná, neboť každá věc na světě ukazuje nejzřetelněji, čím je, když se odlišuje od jiné věci, která se od ní liší. Takové hodnotové systémy však samy o sobě nelze hodnotit znovu - z nadřazeného hlediska -, protože takové hledisko neznáme.

Nordický člověk by měl být nordický a mediterránní člověk by měl být mediterránní: jen tak je každý z nich pravý, jen tak může být každý z nich dobrý - každý svým způsobem.

To je přesvědčení německé rasové psychologie, kterou zastupuji, a toto přesvědčení přijala i německá rasová politika. Úřad rasové politiky NSDAP vytiskl a v německých školách

---

Dějiny, věda i sám život nám tisícerými způsoby říkají, že lidé obývající Zemi jsou všechno, jen ne stejní; že se navíc větší rasy od sebe liší nejen fyzicky, ale zejména duchovně a intelektuálně. Ještě včera člověk tuto skutečnost pomíjel a snahou sjednotit politické, ekonomické, kulturní a náboženské normy pro všechny národy na Zemi se prohřešoval proti přírodě, porušoval přirozené vlastnosti různých rasových a národnostních skupin ve prospěch falešného principu. Dnes se skláníme před rasovými rozdíly, které ve světě existují. Chceme, aby si každý typ bytosti našel takovou formu sebevyjádření, která nejvíce odpovídá jeho vlastním specifickým požadavkům.“ A na jiném místě: „Nemyslíme si, že jsme lepší než ostatní rasy na zemi. Ne, nemyslíme si o sobě, že jsme lepší, ani si nemyslíme, že ostatní jsou horší než my. Trváme pouze na jediném - na zákonu stanoveném samotným Stvořitelem: Člověk se liší od člověka a rasa od rasy na tomto světě. Ostatní nemusí být lepší ani horší, ale jsou jiní než my, a protože jsou jiní než my, je mezi námi jakási bariéra, která je součástí zákonů života. To je jádro rasového myšlení nacionálního socialismu.“

rozšířil obrazové tabule, na nichž lze velkými písmeny přečíst větu: Každá rasa představuje nejvyšší hodnotu sama o sobě.

Druhý omyl, který chce Osservatore Romano propagovat, spočívá v tom, že podle německé vědy se rasa od rasy liší tím, že jedna rasa má ty a druhá ty vlastnosti: například nordická rasa se vyznačuje bystrostí, energií, smyslem pro odpovědnost, svědomitostí, hrdinským duchem (heroismem) - ostatní rasy tyto vlastnosti nemají. Nelze popřít, že taková nepsychologická tvrzení lze nalézt v některých starších antropologických pracích, včetně německých. Ale o obuvi je lepší naslouchat ševci, o mořeplavbě námořníkovi a o psychologických zákonitostech spíše psychologovi než anatomovi.

Německá rasová psychologie od roku 1921 učí s naprostou jasností: rasová duše nespočívá v těch či oněch vlastnostech. Charakteristiky jsou záležitostí jednotlivých osob: jeden má takové, druhý zase onaké. Například hrdinského ducha lze nepochybně nalézt u mnoha nordických lidí, ale stejně tak i u lidí jiných ras. Totéž platí o energičnosti, rozlišovací schopnosti atd. Rasová duše nespočívá v tom, že má tu či onu vlastnost, ale v tom, v jakém směru tyto vlastnosti působí, když jsou v jedinci přítomny. Hrdinství nordického a mediteránního člověka může být zcela stejně „velké“, a přesto oba vypadají jinak, např. působí různými způsoby, v různých pohnutkách.

Dětinský postup spočívající v sestavování jednotlivých charakteristik, které se vyskytují u jednotlivých představitelů určité rasy, např. nordické rasy, a následné přesvědčení, že rasový aspekt spočívá v tom, že tyto charakteristiky mají, není o mnoho moudřejší, než kdyby někdo chtěl popsat fyzický vzhled nordické rasy například takto: má nos, ústa, paže a ruce. Bezpochyby: má to všechno a ještě víc. Ale všechny ostatní rasy

mají také nos, ústa, paže a ruce. To není rasový aspekt: ne v tom, že mají ty či ony části těla. To, co je určeno rasou, je tvar nosu, tvar úst a způsob jejich držení a pohybu; to, co je určeno rasou, je tvar paží a rukou a způsob, jakým jimi člověk, který je má, pohybuje. To, že se člověk mediteránní rasy pohybuje jinak než člověk nordické rasy: že jinak chodí, jinak tančí, jinak doprovází svou řeč gesty, je fakt, který nemůže popřít žádný člověk s očima. Kdo si nyní položí otázku, který pohyb, které gesto je hodnotnější: mediteránní, nebo nordický? Tato otázka je zbytečná. Každý svým způsobem, každý svým stylem.

Pohyby těla jsou výrazem pohybu duše. Nejzřetelněji se to projevuje ve svalové souhře obličeje a v gestech paží a rukou, jimiž řečník doprovází svou řeč. Proč nepohybuje rukama jinak, ale právě takto? Protože zvláštní způsob, jakým se pohybuje jeho duše, diktuje tento způsob pohybu rukou. Styl duševních pohybů určuje styl pohybů fyzických: oba jsou zajedno.

Malý příklad z každodenního života, který situaci osvětluje. Kdo je zdatnější v řízení motorového vozidla, nordický nebo mediteránní člověk? I tato otázka je nesmyslná. Ani „nordický“ člověk není nadaný pro to či ono, ani „mediteránní“ člověk. Existuje však mnoho jednotlivých lidí obou ras, kteří jsou nadaní pro vozatajství. Pokud ano, pak jsou nordičtí lidé nadaní nordickým způsobem: právě tak je lze rozpoznat jako nordické. A stejně tak jsou mediteránní lidé mediteránním způsobem: právě tak mohou být rozpoznáni jako mediteránní lidé. A tyto dva způsoby jsou tak odlišné. Mediteránní řidič je pánem okamžiku: je vždy tam, kde je, v dokonalé přítomnosti. Zatáčky bere bleskovou rychlostí, zatáčí a brzdí s okamžitým účinkem - čím šílenější a nebezpečnější jízda, tím velkolepější hra. V tomto ohledu nordický řidič

nedokáže držet krok: ne proto, že by byl horším řidičem, ale proto, že ho zákony duševního a fyzického pohybu nutí k jinému stylu jízdy. Nordický člověk nežije tím, co je, ale vždy tím, co přijde: není pánem okamžiku, ale pánem vzdálenosti. Do zatáčky nevjíždí prudce, ale v rovném oblouku: pro něj je zatáčka „krásná“, pokud ji předvídá a pak ji co nejméně zdůrazňuje. Mediteránní řidič miluje překvapení: právě zde se osvědčuje mistr okamžiku. Nordický řidič vždy předvídá, co přijde, dokonce i to, co by mohlo přijít. Proto vytváří do posledního detailu promyšlenou organizaci provozu, která by mediterránnímu řidiči mohla být spíše na obtíž, než že by mu usnadnila řízení. Pro řidiče mediterránního typu není žádnou úlevou, když se zbaví kouzla překvapení.

Třetím omylem listu Osservatore Romano je, že německý národ je třeba ztotožnit s nordickou rasou a italský se středomořskou rasou. To není výslovně uvedeno, ale mlčky naznačeno. Německý národ je však směsicí několika ras, z nichž nordická rasa jistě převažuje. V německém národě však koluje i jiná krev, např. také krev mediteránní. Stejně tak italský národ je směsicí několika ras, z nichž - přinejmenším v jižní části poloostrova - může převažovat mediteránní. V italském národě je však i jiná krev, např. hodně nordické krve. Vůbec to není tak, že by tyto dva národy byly odděleny ostrými rasovými hranicemi; v krvi mají mnohem více společného. Tento pokrevní vztah sahá až do nejstarších římských dob a od té doby se často obnovuje. A v obou kulturách, v germánské i románské, působí hra a protihra obou zákonů, nordických se zákony mediterránního druhu; jen v každé z obou kultur s jiným výsledkem. Obě se utvářely na sobě a spolu s sebou. Románská

je starší, germánská mladší. Která má větší hodnotu, starší nebo mladší? I tato otázka se nám jeví jako nesprávná.

Snaha zasévat nedůvěru mezi spřátelené národy podezíráním německé rasové politiky dnes již nemůže uspět. Každý krok na poli mezinárodní politiky a koloniální politiky potvrzuje poznatky rasové psychologie a dokazuje její praktickou užitečnost při jednání s lidmi odlišné povahy.

Jejím cílem není národy rozdělovat, nýbrž spojovat prostřednictvím vědecky objasněného porozumění mezi jednotlivými druhy a typy.

***

Poznatky

„Psychologie rasy nás od počátku jasně učí, že každá rasa nachází nejvyšší hodnotu sama v sobě... V konečném důsledku je to jediný faktor, který určuje rasově-duchovní hodnoty. Každá rasa si v sobě nese svůj vlastní hodnotový systém a měřítko dokonalosti a žádná rasa nemůže být hodnocena podle měřítek jiné rasy...“ (Rasse und Seele)

„Cílem vědy je najít zákony, které určují duševní a fyzickou podobu každé rasy. Teprve po objevení zákonů každé rasy se lze dohodnout na jejím vnitřním hodnotovém systému... Tyto hodnotové systémy lze vzájemně porovnávat: například vnitřní hodnotový systém nordické rasy s vnitřním hodnotovým systémem rasy mediteránní. Taková srovnání jsou poučná, protože každá věc na světě jasně ukazuje, čím je - pokud ji odlišíme od jiných věcí, které jsou odlišné. Takové hodnotové systémy však nelze hodnotit z nadřazeného hlediska, protože žádné takové hledisko neexistuje...“ (Rasse und Seele)

„Rasově-psychologický faktor nespočívá v té či oné vlastnosti, ale spíše ve způsobu, jakým se tyto vlastnosti u každého jedince projevují. Hrdinství nordického i mediteránního člověka může být stejně „velké“, a přesto každé vypadá jinak, tj. projevuje se jiným způsobem a jiným gestem...“ (Rasse und Seele)

„Někteří lidé chápou toto slovo, jako by se tato rasa (nordická) vyskytovala pouze v severním Německu. Obojí není významem označení „nordická rasa“. Nordická rasa je tvůrcem a nositelem německého ducha i v jižních částech německého státního území, zatímco v ostatních částech severního Německa - podobně jako ve skandinávských zemích (kromě nordické krve), žijí i rasy nenordické. Definice, která by mohla být užitečná v psychologii, získá označení „nordická“ teprve tehdy, až se nám podaří prokázat souvislost mezi nordickou krajinou a životním stylem této rasy. Psycholog by měl rasy pojmenovávat pouze podle vzoru, který mu proces jeho výzkumu přinese pod oči. Zkoumat psychologii ras znamená především rozeznat význam její tělesné formy (Gestalt). Tento význam však lze pochopit pouze z její psychologické formy (Gestalt).“ (Rasse und Charakter)

„Rasu člověka nepoznáme podle toho, zda má určité vlastnosti, ale spíše podle stylu, jakým se tyto vlastnosti projevují.“ (Rasse und Charakter)

„Je pravda, že nordičtí muži jsou schopni vynášet soudy. To nikdo nepopírá. Nikdo ostatně nepopírá, že nordičtí muži občas jedí, pijí a spí - jen se zdá být pochybné, že by je tyto vlastnosti odlišovaly od mužů jiných ras.“ (Rasse und Seele)

„Člověk může být nordicky roztěkaný nebo zločinný - můžeme bez skrupulí říci: nordickým způsobem může být i skutečný hulvát.“ (Rasse und Seele)

„Rozhodli jsme se označit stylistický zákon, který vládne nad způsobem, jakým daná duše prožívá věci, a tím jí propůjčuje specifickou formu [Gestalt], za rasový zákon [Artgesetz] této duše.“ (Rasse und Seele)

„Smyslem těla je být projevem duše.“ (Rasse und Seele)

„Rasově autentická [artrechte] lidská bytost není něco, co padá z nebe, ani nevyrůstá z půdy: cokoli padá nebo roste, je pouze materiál, který musí být vytvořen vynaložením „vlastní“ vůle. To, zda se rasově autentická lidská bytost vynoří v celé své čistotě z této přirozeně dané, původní půdy, závisí na tom, zda je její „vlastní“ vůle zaměřena na rasově autentické hodnoty.“ (Rasse und Charakter)

„Jednostranné somatologické pojednání o učení o rase by bylo spíše škodlivé než produktivní, neboť by mohlo příliš snadno vypěstovat plevel bezútěšného kognitivního materialismu a fatalistického postoje.“ (Rassenkunde im Unterricht an Mittelschulen)

„Individuální lidská bytost není určena pouze rasovým typem, ale je utvářena i jinými typy. Je například také typickým zemědělcem, typickým mužem nebo typickou ženou, typickou umělkyní atd. Všechny tyto typy, jako je například sociální role, jsou však nakonec prostoupeny typologií rasy.“ (Der germanische Mensch)

„Pojem rasy, jak jej formulovaly přírodní vědy, dnes již nestačí k uchopení celé oblasti; ukáže se jako nedostatečný, jakmile se jej pokusíme aplikovat v oblasti věd o člověku.

Tímto zlem velmi trpí zacházení s „rasovou otázkou“ ve veřejném životě: Lidé si nejasně a instinktivně uvědomují, že „rasa“ musí mít nějaký význam i v oblasti intelektuální produkce, ale k dosažení jasnějšího pohledu nemají po ruce jiný nástroj než pojem rasy, jak jej definuje fyzická antropologie a biologie - tedy jak jej definují přírodní vědy. Tento pojem je ve sféře humanitních věd ... stejně neužitečný jako dalekohled, mikroskop nebo jakýkoli jiný nástroj používaný v přírodovědeckém výzkumu.“ (Rassenkunde im Unterricht an Mittelschulen)

„Styl psyché se vyjadřuje ve své aréně, v živém těle. Aby to však bylo možné, musí být tato oblast sama řízena stylem, který zase musí stát ve strukturovaném vztahu ke stylu psyché: všechny rysy somatické struktury jsou jakoby cestami pro vyjádření psyché. Rasově konstituovaná (tj. stylisticky determinovaná) psyché tak získává rasově konstituované živoucí tělo [Lieb], aby mohla dokonale a čistě vyjádřit rasově konstituovaný styl své zkušenosti. Vyjadřovací styl psyché je brzděn, pokud mu styl jejího těla dokonale neodpovídá.“ (Rasse und Seele)

„Říci, že psyché „žije“, znamená říci, že žije v určitém prostředí, a toto prostředí je součástí psyché, stejně jako je psyché součástí tohoto prostředí. Smyslem veškerého okolí [Umwelt] je právě to, že je to svět, který 'obklopuje' psyché. Psyché a okolí tvoří podstatnou jednotu: psyché je utvářena a cvičena stylem svého okolí a psyché zase utváří a dává svému okolí pečeť svého rasového stylu. Mělo by tedy být jasné, že okolí určité psyché je také strukturováno podle určitého stylu: Soubor stylisticky strukturovaného okolí psychiky nazýváme krajinou.“ (Rasse und Seele)

„Nordického člověka nelze poznat podle vlasů, ale pouze podle postoje jeho duše. Každý, kdo dokáže vystoupit ze sebe sama, svobodně se podívat sám sobě do tváře a něco se sebou vykonat, jako by toto já bylo předmětem - takový jedinec je nordický v tomto jediném rozhodujícím rysu. Na základě tohoto postoje může utvářet a dobývat sám sebe. Opětovná nordizace nezačíná tím, že se lidé snaží změnit věci u druhých, začíná spíše jako osamocený úspěch jedince, který formuje sám sebe. Pouze cestou osamělosti může člověk dospět k nordickému společenství. Opětovná nordizace znamená, že každý jednotlivec musí na sobě znovu uskutečnit akt nordického dobývání, díky němuž se na německé půdě poprvé objevil německý národ.“ (Der germanische Mensch)

„Smyslem těla je ‚poskytnout duši prostor‘: teprve skrze něj se duše zjevuje v prostoru a stává se tak ‚tělesnou‘.“ (Rasse und Charakter)

„Živé tělo se tedy v tomto posunu pohledu stává souhrnem výrazových rysů: již není vnímáno jako celek, ale jako souhrn rysů.“ (Rasse und Charakter)

„Odhaluje se mu [rasově smíšenému jedinci] trhlina, která rozděluje tolik bytostí na dvě, tři nebo více částí: ta skrytá trhlina, kterou nazýváme rasová trhlina.“ (Rasse und Charakter)

„K podstatě každé rasy patří to, že v sobě nese vlastní systém hodnot; tento systém patří k tomu, co nazýváme ‚zákonem‘ rasy.“ (Rasse und Charakter)

„Rasa je forma a každá rasová forma má svůj vlastní smysl, který vychází z ní samotné.“ (Rasse und Charakter)

„Každá rasa má své vlastní povědomí o pravdě, každá jiné: právě v tom se jednotlivé rasy od sebe liší.“ (Rasse und Charakter)

Definice árijského původu

Sestaveno z úryvků knih Race and the Third Reich od Christopher Hutton, 2005 a Hitlerovi Češi od Lukáš Beer, 2014

Nacionální socialismus a pojem „Árijec“

Nacionální socialismus zdědil nejednoznačnosti politické a intelektuální scény. Usiloval o dosažení souladu mezi politickými a přirozenými hranicemi lidu, což se posuzovalo především podle (idealizovaného) rozsahu jeho geografické jazykové komunity. Samotný jazyk však nebyl spolehlivým vodítkem pro vymezení hranic lidu. Neexistovala žádná rasová ani biologická překážka jazykové asimilace. Nacionálněsocialističtí teoretici poukazovali na skutečnost, že negři ve Spojených státech mluvili spíše anglicky než africkými jazyky. Židé byli samotným ztělesněním rozporu mezi jazykem a rasou v moderní době (von Leers 1938: 400). Němečtí Židé mluvili „árijským jazykem“, tj. němčinou, jako svým mateřským jazykem. Uplatňování rasových kategorií však bylo rovněž problematické. Například nordická rasa se neshodovala s hranicemi německého lidu; nordické prvky se vyskytovaly ve všech populacích severní Evropy. Rasová antropologie tak představovala rušivý diskurz ve vztahu k jazykovému nacionalismu, který byl po většinu devatenáctého století považován za základní princip německé jednoty.

V prvních letech nacionálněsocialistické vlády došlo ke střetu mezi tímto populisticko-politickým pojmem a základními principy rasové antropologie. Z pohledu nacionálněsocialistického režimu měl pojem „árijský“ řadu zásadních problémů. Za prvé, pokud byl používán v pozitivním

smyslu („árijského původu“), nedokázal odlišit Němce od neněmců, protože pojem „Árijec“ byl mnohem širší než „Němec“. Používán v negativním smyslu, tento pojem také způsoboval problémy ve vztahu k postavení cizinců pobývajících v Německu (Gansmüller 1987: 82). Ačkoli byl tento pojem primárně zaměřen na Židy, ve skutečnosti je nedokázal vymezit žádným přesným ani právně definovaným způsobem, i když každý věděl, co se pod pojmem „neárijský“ rozumí. Vyvstávala otázka dlouhodobě usazených evropských obyvatel, jako byli Finové a Maďaři, kteří nemluvili indoevropským ani árijským jazykem. Navíc vědci již dlouho argumentovali, že pojem „Árijec“ odkazoval na jazykovou rodinu a označoval jazykovou, nikoli rasovou identitu. Stručně řečeno, pojem „árijský“ nebyl schopen provést požadované rasové rozlišení (Feldscher 1943: 20), ačkoli jedním z návrhů bylo odmítnout používání pojmu „neárijský“ pro Židy, ale zachovat pojem „árijský“ pro národy, které se skládaly převážně z nordických rasových prvků (Mollison 1934: 47–48).

Pojem „árijská rasa“ (arische Rasse) nebyl v oficiálních dokumentech nacionálněsocialistického Německa upřednostňován a jeho výskyt je mimořádně vzácný, ačkoli se používá při citování názorů dřívějších rasových teoretiků (např. Lothar Tirala o Gobineauovi, 1935: 84 a násl.). Zákony přijaté v prvních letech nacionálněsocialistického režimu používaly pojem „árijský původ“, avšak výlučně v jeho negativním smyslu, takže osoby „neárijského původu“ byly vyloučeny z různých oblastí veřejného života (Essner 2002: 135, pozn. 108). V zákoně o obnovení státní služby (Gesetz zur Wiederherstellung des Berufsbeamtenwesens, 7. dubna 1933. Reichsgesetzblatt I, s. 175) měli být státní úředníci „neárijského

původu“ („Beamte, die nicht arischer Abstammung sind“) povinně propuštěni do výslužby (s výjimkou těch, kteří byli jmenováni před 1. srpnem 1914, nebo kteří sloužili na frontě v první světové válce, či jejichž otec nebo syn padl ve válce). Neárijský původ byl definován tak, že zahrnoval osoby s jedním (nebo více) židovským prarodičem. Ministr vnitra měl rovněž diskreční pravomoc vydávat doporučení i v jiných případech (čl. 3.1, 3.2). Zákon o redaktorech (Schriftleitergesetz, 4. října 1933, Reichsgesetzblatt I, s. 713) vylučoval z redakčních funkcí všechny osoby neárijského původu nebo osoby, které uzavřely sňatek s někým neárijského původu (čl. 5.3). Podobně zákon o obraně (Wehrgesetz, 21. května 1935, Reichsgesetzblatt I, s. 609) stanovil árijský původ jako předpoklad pro aktivní vojenskou službu a pro zastávání velitelských funkcí (čl. 15.1, 15.3). Rasové použití pojmu „árijský“ však bylo politicky i právně problematické (Schulle 2001: 75–76).

Otázka, jak má být v souvislosti s tímto a následujícími zákony definován neárijec, byla sporná. U některých úředníků odpovědných za politiku panovaly obavy, že se od národa odcizují cenné a dosud loajální rasové prvky. Kdo byl z čtvrtiny Žid, byl zároveň ze tří čtvrtin „árijec“ (Gruchmann 1990: 168). Pro radikály ve straně, jako byl Julius Streicher, to bylo příliš shovívavé: zaznívaly hlasy volající po povinné sterilizaci míšenců. Odborník na židovské záležitosti na ministerstvu vnitra Bernhard Lösener sepsal zprávu o zákulisních debatách o tom, jak má být oficiální antisemitismus převeden do právní podoby (viz Weingart et al. 1992: 505–513). Lösener následně definoval svou roli jako snahu o zmírnění politiky vůči míšencům, neboť v tomto ohledu existoval prostor pro

flexibilitu, který u „čistokrevných“ Židů (Volljuden) chyběl (Schleuncs 2001). Je zřejmé, že panovala zásadní nejistota ohledně povahy dané rasové hybridity (Koonz 2003: 171 a násl.). Na rozdíl od zákona z roku 1933 definovaly zákony z roku 1935 jako Žida každého jedince, který měl tři židovské prarodiče. V případě míšenců s jedním židovským prarodičem (míšenec 2. stupně) nebo se dvěma (míšenec 1. stupně) se definice toho, kdo se počítal za Žida, spojovala zdánlivě „rasově-biologická“ a kulturní kritéria, včetně členství v židovské obci a sňatku s Židem.

Na konci roku 1935 došlo v právním jazyce k terminologické změně a pojem „árijec“ se přestal používat. Zákon o občanství (Reichsbürgergesetz, 15. září 1935, Reichsgesetzblatt I, s. 1146) omezil občanství na osoby „německé nebo příbuzné krve“ („deutschen oder artverwandten Blutes“, § 2 odst. 1) a zákon o ochraně německé krve a německé cti (Gesetz zum Schutz des deutschen Blutes und der deutschen Ehre, 15. září 1935. Reichsgesetzblatt I, s. 1146) zakazoval sňatky a pohlavní styk mezi Židy a osobami „německé nebo příbuzné krve“ (čl. 1.1, 1.2). Tyto zákony nehovořily o „židovské rase“, ale o Židech definovaných „podle rasy“ („der Rasse nach“), na rozdíl od konvertitů k judaismu (První nařízení k Říšskému občanskému zákonu, 14. listopadu 1935, Říšský zákoník I, s. 1333). Tento zákon rovněž odkazoval na pojem „čistoty krve“ („die Reinheit des Blutes“, § 6.1, 6.2). Výraz „německé nebo příbuzné krve“ byl použit v pozdějším zákoně o státní službě (Beamtengesetz, 26. ledna 1937, Reichsgesetzblatt I, s. 41, § 25 odst. 1, § 72 odst. 1).

Oficiálním řešením bylo nahradit problematický pojem „árijský“ pojmem „německé pokrevní vazby“. Achim Gercke

(1934) ve svém argumentu pro zřízení Sippenamtu (genealogického úřadu) tvrdil, že takový úřad by „hlídal čistotu krve“ (Blutsreinheit) národa (lidu). Jeho úkolem by bylo probudit „rasovou vůli lidu“ a ti, kdo by v úřadu pracovali, by měli představovat tu nejlepší „německou krev“ (deutsches Blut). Dr. Ernst Brandis, vysoký úředník v oblasti práva, ve svém komentáři k Zákonu na ochranu německé krve a německé cti a k Zákonu na ochranu dědičného zdraví německého národa (Gesetz zum Schutze der Erbgesundheit des deutschen Volkes neboli Ehegesundheitsgesetz, 18. října 1935) definoval „německou krev“ následovně:

> Německý národ není jednotnou rasou, nýbrž se skládá z příslušníků různých ras (nordické, fálské, dinárské, alpinské, mediteránní a východobaltské rasy) a jejich smíšených potomků. Krev všech těchto ras a jejich smíšených potomků, která se tak v německém národu vyskytuje, představuje „německou krev“. (Brandis 1936: 33)[35]

Na konferenci Mezinárodní federace eugenických organizací (IFEO) konané v roce 1936 v Nizozemsku Falk Ruttke při představení nové eugenické politiky německé vlády

[35] Richard Rein uvádí v pedagogické příručce o rasové nauce následující informace ohledně toho, které evropské rasy byly považovány za árijské: „Těchto šest ras [nordická, fálská, západní (mediteránní), východobaltská (baltická), východní (alpinská) a dinárská] se podle naší legislativy označují jako árijské. V Německu jsou proto za Árijce považováni ti lidé, kteří patří k jedné z těchto šesti ras nebo vykazují rysy těchto ras ve smíšené podobě. (Neárijci jsou naproti tomu orientálci a blízkovýchodní (armenoidní) lidé, případně lidé smíšeného původu z těchto dvou ras a jiných ras, jak je reprezentuje například židovský národ).“ Richard Rein. Rasse und Kultur unserer Urväter. Ein methodisch-schultechnisches Hilfsbuch für Unterricht und Vorträge in der Vorgeschichte, s. 18.

potvrdil, že pojem národ je základním pojmem nacionálněsocialistického světonázoru. Národ byl sebeuvědomělým seskupením rodin spjatých pokrevními vazbami, v jehož rámci jednotliví členové představovali rasové směsi těsně příbuzných ras. Národ jako celek byl sjednocen jedinou rasou, která spojovala všechny jeho členy (odkaz na nordickou nebo nordicko-fálskou rasu), a vyvinul si vlastní morální a etický systém („Gesittung“) i vlastní jazyk (Ruttke 1937a: 25). O „árijské“ rase se zde nehovoří a tento pojem rasově smíšeného německého národa vycházel z akademické ortodoxie (s odchylkami v detailech, tj. v označení, počtu a povaze různých ras), a to nejen z ortodoxie německých rasových antropologů, ale i rasových antropologů na mezinárodní úrovni.

Feldscher (1943: 20–21) vysvětlil, že aby byl člověk „německé krve“, musel být výsledkem rasového spojení německého národa, jak existoval po tisíciletí. Jednalo se o společenství se společným biologickým dědictvím. Každý Němec sdílel s ostatními Němci velké množství předků a toto společenství bylo jasně vymezené a odlišitelné. Mělo tedy smysl hovořit o „německé krvi“ ve smyslu příslušnosti k německému lidu. Toto označení však neposkytovalo žádné informace o specifikách identity jednotlivce z hlediska ras, z nichž se skládal německý národ.

Výraz „příbuzné krve“ se vztahoval na příslušníky národů, které se skládaly ze stejných ras, jaké se spojovaly v německém národu. Rozdíl mezi Němci a příslušníky těchto jiných národů spočíval v odlišných poměrech (Anteilsgrad) rasového smíšení (Feldscher 1943: 21). Za „rasově cizí“ (fremdrasig) byli považovány ty národy, které se skládaly z ras, jež nebyly

součástí německého národa, jako například negři, Cikáni a Židé (1943: 22). Rasové smíšení mezi příbuznými rasami obvykle vedlo k harmonickým výsledkům, zatímco smíšení mezi vzdálenými rasami bylo patologické (1943: 23).

Oběžník vydaný Ministerstvem vnitra dne 26. listopadu 1935 doporučoval, aby se označení „německé krve“ (deutschblütig) používalo přednostně před pojmem „árijský“ i před výrazem „německé nebo příbuzné krve“, který byl vnímán jako jazykově nevhodný (Feldscher 1943: 20). Úřední jazyk vyžadoval jediný adjektivní termín, který by nahradil původní výraz „árijský“ (Schmitz-Berning 1998: 149, 50). Termín „deutschblütig“ byl předepsán pro použití v kontextu matričního úřadu (Feldscher 1943: 20). Feldscher však poznamenal, že vzhledem ke změněným národně-politickým okolnostem by mělo být používání tohoto termínu omezeno. To byl – možná – odkaz na skutečnost, že Německo bylo ve válce se Spojenými státy, kde žila početná populace německého původu.

V oficiálních publikacích se uznávalo, že pojem „árijský“ pochází z lingvistiky a měl se správně používat pouze ve vztahu k jazykové rodině, tedy k indoevropským neboli árijským jazykům. Neměl žádný rasový základ (Ulmenstein 1941: 11–13; Feldscher 1943: 20). Jeden významný encyklopedický slovník v nejstručnějším hesle zařadil tento termín do rasově-politického (rassenpolitisch) diskurzu a jeho použití mělo sloužit jako protiklad k pojmu „židovský“ (ML, I 1936: 556). Zatímco někteří nacionálněsocialističtí aktivisté se o definitorické detaily nezajímali, pro úředníky a tvůrce politiky byly tyto detaily ústředním zájmem. Falk Ruttke (1939: 7)

tvrdil, že pojmová jasnost (Begriffsklarheit) v otázkách rasy a národnosti je zásadní.

[…] Ve Třetí říši se pojem „árijský“ v běžném diskurzu ustálil v rasovém významu; kromě toho se používal i v akademickém diskurzu při diskusi o historickém fenoménu árijského národa a árijské civilizace, o nichž by se dalo tvrdit, že tvoří základ současné německé kultury v protikladu k „Semitům“. Jakákoli nejednoznačnost ohledně současného významu pojmu „árijský“ však hrozila tím, že by mohla naznačovat, že Židé jsou Árijci, protože mluví árijským jazykem. K vyjasnění této situace bylo nutné znovu zdůraznit akademický konsenzus, že „árijský“ je termín lingvistický, nikoli rasový.

Samotný status pojmu „árijský“ nepředstavoval pro rasové antropology a lingvisty Třetí říše vážný problém, neboť se shodovali na tom, že je třeba dodržovat jasnou oborovou a metodologickou hranici. Nejobtížnějším aspektem byla rychlost, s jakou se rasové použití tohoto pojmu zakořenilo v běžném diskurzu, což vedlo k určité míře zmatku a nejistoty. Jeho nesprávné používání však umožnilo vědcům pozorovat běžné užití z odstupu a nabídlo jim potenciální roli při informování politických orgánů a široké veřejnosti o nejnovějším stavu vědeckých poznatků. Poučením pro politické orgány byla důležitost přísné kontroly veřejné diskuse o rase a identitě a udržování jednoduchého základního poselství ve veřejné sféře.

Shoda v názoru, že rasové a jazykové kategorie jsou odlišné, odrážela pocit, že došlo ke ztrátě původní souladnosti (Reche 1921; Günther 1936: 340). To posilovalo vnímání, že dochází k narušení přirozeného řádu věcí. Tento řád nebyl

chráněn působením přírody, jelikož spojení mezi jazykem a rasou bylo pevně dané pouze v bodě svého vzniku a mohlo být narušeno faktory, jako jsou migrace, dobývání, míšení ras a asimilace. Nový vědecký postoj k této otázce jasně ukázal, že dalšímu narušení může zabránit pouze působení individuální a kolektivní vůle, a právě politické jednání jako projev kolektivní vůle skýtalo možnost obnovit či znovu vytvořit tuto původní souladnost.

Myšlenka, že jazyk a rasa byly původně v jistém smyslu totožné, také poskytla lingvistice a rasové antropologii možnost spolupracovat při mapování dějin národů a jazyků (Günther 1936: 317). Tento původní model shody také zdůraznil naléhavou potřebu zastavit rozostřování identity v moderní době, a skutečnost, že jazyk nebyl přirozeným znakem rasy, naznačovala, že k zabránění dalšímu posunu a k obnovení této původní shody je zapotřebí rozhodného zásahu politické vůle (Günther 1936: 340).

Zůstávaly však teoretické otázky ohledně toho, do jaké míry byla tato souladnost narušena a jak by ji bylo možné obnovit, a také ohledně relativního významu různých oborů, které se zabývaly pojmem národ. Používání výrazů jako „německé krve“ namísto „árijské“ pouze přesunulo problém z jedné kategorie do druhé a vyvolalo mnohem zásadnější otázku, a to vědecký status pojmu německého národa. Pojem „německé krve“ znamenal zásadní vyhýbání se otázce povahy rasového smíšení, z něhož se národ skládal, a interakce mezi jeho různými rasovými prvky. Neboť pokud byl pojem „árijský“ především jazykovým pojmem, pak jím byl i pojem „německý“ (Deutsch). Odmítnutí kategorie „árijský“ logicky zpochybnilo i kategorii „německý“.

Ačkoli bylo z propagandistického hlediska nepochybně užitečné moci označit Židy a Afričany za rasově cizí prvek německého národa, zůstávala zde mnohem politicky citlivější otázka, a to rozmanitost německého národa podle regionů a tříd. Lapougeovy poznámky o třídní struktuře Francie se potenciálně vztahovaly neméně i na Německo. Byli někteří Němci z rasového hlediska rovnější než jiní? Rasoví antropologové a eugenici byli posedlí mapováním vztahů mezi rasou, třídou a zděděným talentem a analýzou procesů sociální selekce (soziale Auslese) (Lenz 1925: 21 a násl.). Například v rámci podrobného průzkumu obyvatelstva Horního Slezska provedeného na konci 30. let 20. století Ilse Schwidetzky (1907–1997) sledovala souvislosti mezi rasovým původem, volbou povolání a sociální mobilitou v Horním Slezsku (Schwidetzky 1938).

Představa, že nacionální socialismus zahrnoval záměnu pojmů „jazyk“ a „rasa“, je dlouhodobým historickým odvedením pozornosti, stejně jako představa, že zlo nacionálního socialismu lze vysledovat především k moderním teoriím antropologické rasy. Je třeba pochopit interakci mezi kategoriemi lingvistů, oborem rasové antropologie a moderní biologickou a genetickou vědou.

***

Doklad árijského původu

Takzvaný Ahnenpaß byl specifický dokument, v Německu od roku 1933 vydávaný Říšským svazem úředníků matričního úřadu, a sloužil jako potvrzení „árijského původu“ svého vlastníka. Doklad „árijského původu“ byl za nacionálního socialismu předepsán různými zákony (Norimberské zákony,

Zákon o úřednících z povolání, tzv. Berufsbeamtengesetz, a později také Německý zákon o úřednících).

Tak například Zákon o říšských občanech (jeden z Norimberských zákonů) odstranil rovnost před zákonem prostřednictvím rozdělení obyvatel Německa na „říšské občany“ (vlastnící plně všechna práva) a „státní občany“, kteří neměli říšské občanství a spadali pod zvláštní právo. Ahnenpaß byl z praktického důvodu zaveden speciálně pro německé úřady krátce po převzetí moci nacionálními socialisty.

Méně známá je skutečnost, že občan nebyl nucen si tento dokument opatřit, jelikož to nebylo povinností. Jeho pořízení však bylo každému (tedy i „neárijcům“) doporučováno. Údaje v tomto dokumentu musely být sestaveny na základě originálních dokladů a vše muselo být důkladně úředně ověřeno. Dokument vydával matriční úřad (ale mohl být také církevně ověřen) a nahrazoval v případě předložení nutnost dokládat rodný list, křestní list a oddací listy. Uvnitř „Ahnenpassu“ se vyplňovaly kolonky ohledně narození, křtu, sňatku a úmrtí vlastníka a jeho předků až do páté generace (tj. až po praprarodiče prarodičů), a sice dle odpovídajících dokladů. Záviselo na jednotlivých případech, jak „hluboko“ musely údaje o předcích jít. Zpravidla se považovalo za dostačující, když byly dokonale vyplněny údaje po praprarodiče. Dokument si ale německé úřady nearchivovaly, s výjimkou příslušníků SS, jejichž Ahnenpassy si ponechával Hlavní rasový a sídelní úřad.

Ještě než necháme hovořit samotný Ahnenpass, prozraďme, že Čech je dle tohoto oficiálního říšského dokumentu označován za árijce. Nyní však k samotnému

vysvětlujícímu textu, který se nacházel přímo v Ahnenpassu (ve verzi z roku 1938) a kde se na straně 41 uvádí:

> Rasový princip. Pojetí, zakořeněné v nacionálněsocialistickém smýšlení, podle něhož je nejvyšší povinností národa[36] udržovat svou rasu, svou krev nedotčenou cizími vlivy, a cizí krevní prvky, které vnikly do národního tělesa, opět vymýtit, se zakládá na vědeckých poznatcích nauky o dědičnosti a rasového zkoumání. Odpovídajíc myšlence nacionálního socialismu v tom smyslu, že každému jinému národu se ponechává průchod plné spravedlnosti, se nikdy nehovoří o více nebo méněcenných, nýbrž o cizích rasových prvcích.
>
> Pojem árijského původu. Protože dle poznatků rasové nauky vykazuje německý národ vedle určujícího vlivu nordické rasy také v nižším a početně nezachytitelném rozsahu jiné více nebo méně příbuzné rasové komponenty, které jsou také stavebními kameny evropských sousedních národů, zvolil se pro tento nadřazený pojem celku ras, které jsou obsaženy v německém národě, označení „árijský“ (lišící se od jazykovědy!), a tím se sdružila německá a této těsně příbuzná krev do rasové jednoty. Přesně tentýž rozsah má pojem ‚německá a druhově příbuzná krev‘ v Zákoně o říšských občanech.
>
> Árijského původu (= „německé krve“)[37] je podle toho ten člověk, který je z pohledu německého národa nedotčen cizorasovými prvky. Jako cizí zde především platí krev Židů a Cikánů, žijících také v evropském sídelním

[36] V originále eines Volkes, tj. nějakého národa.
[37] V originále deutschblütig.

prostoru, krev asijských a afrických ras a původních obyvatel Austrálie a Ameriky (Indiáni), zatímco např. Angličan nebo Švéd, Francouz nebo Čech, Polák nebo Ital, pokud je sám nedotčen těmito také jemu cizími krevními prvky, musí být považován za příbuzného, tedy za árijského, ač třeba bydlí ve své vlasti, ve východní Asii či Americe, nebo je třeba občanem USA nebo nějakého jihoamerického svobodného státu. Je samozřejmé, že nám přitom např. pro uzavření manželství bude bližší německý soukmenovec, dívka čistě německého původu, nežli jiný árijec vzdálenějšího rasového příbuzenstva.

Vláda a strana se proto pustily v rámci plánovaného uplatňování zásady, uznané za správnou, do eliminování chyb minulého systému prostřednictvím Zákona o úřednících z povolání (Zákon ke znovuobnovení profesního úřednictva ze 7. 4. 1933, Reichsgesetzblatt I. str. 175 § 3 a prováděcí ustanovení) a do očišťování státně důležitého profesního postavení úřednictva především od těch nositelů cizorasových krevních částí, které pronikaly za panství listopadového státu.[38] Podobné říšské zákony pak byly vydány pro další vlivné a pro celkový život národa důležité profesní obory (právníci, notáři, patentní zástupci, lékaři aj.), které obsahovaly stejně jako Zákon o úřednících z povolání určitá přechodná ustanovení (ohraničené výjimky) pro osoby nacházející se v povoláních, kterých se to týká.

Zákony a ustanovení platící do budoucna (tedy pro vstup do povolání, kterých se to týká) jsou samozřejmě přísnější,

[38] Myšlena je Výmarská republika – pozn. překladatele.

protože prostřednictvím nich má být přece vyloučen každý cizorasový vliv z vedení národa a státu. Také pro aktivní vojenskou službu a pracovní službu je předpokladem árijský původ. Norimberské zákony (1935) přinesly použití nacionálněsocialistických rasových zásad pro celek německého národa.

Každopádně je povinností a úkolem každého jednotlivce, aby uvedl důkaz svého árijského původu odpovídaje platným ustanovením, v mnoha případech také ohledně manžela. Tento doklad, jehož stanovení a metody jsou vysvětleny v následujících úsecích, je samozřejmě omezen z časového hlediska, protože jde v podstatě o to zachytit nejblíže ležící (tedy zhruba od francouzské revoluce se vyskytující) rasová míšení.

Nordická myšlenka

Sestaveno z úryvků knih Hans F. K. Günter der Vorkämpfer für den nordischen Gedanken od Lothar Stengel-von Rutkowski, 1936 a Der Nordische Geganke unter den Deutschen od Hans F. K. Günther, 1927

Nordická myšlenka

„Kdyby všichni muži čistě nordické krve, ať už Rusové či Italové, Angličané, Němci, Francouzi, Španělé nebo Skandinávci, kdyby lidé nordické rasy dokázali držet pohromadě napříč všemi jazyky, společenskými vrstvami, zvyky a kontinenty, tak jako to dokázala židovská rasa, . . . pak by se dějiny celého Západu i Nového světa musely vyvíjet jinak a nadvláda nordické rasy by vtiskla Zemi hrdinský zákon.“ Z Günther, „Ritter, Tod und Teufel“, 1. vydání. str. 144-145.

Nordická myšlenka je hrdinská myšlenka, která je promyšlená a podložená z hlediska přírodních věd, biologie a rasové politiky. Stejně jako často existovali muži – s rostoucí urbanizací národa častěji než v zemědělském prostředí –, kteří sice znali všechny hrdinské události v historii svého národa, možná dokonce jako učitelé učili ostatní o jejich podrobnostech, aniž by kdy sami uchopili hrdinskou myšlenku, natož ji uskutečnili, tak existovali a existují nespočetní učenci i laici, kteří ovládají rasovou vědu od A do Z, přírodovědci, kteří pečlivě pozorují a popisují životní procesy u zvířat a rostlin, aniž by byli schopni jasně a logicky nahlížet na budoucnost svého národa a tím i na nordickou myšlenku. Ano, v tom samém okamžiku, kdy tito lidé na základě ověřených schopností zapíší jednomu ze svých žáků do vysvědčení „nedostatečně“ a druhému „velmi dobře“ nebo „summa cum laude“, zoufale

prohlašují rasovému politikovi, že sice lze považovat za prokázané, že lidé se podle ras dědičně liší, ale stanovovat hodnotové rozdíly mezi jednotlivými rasami je nemožné a barbarské.

Günther se – v očích těchto lidí – dopouští lidského i vědeckého zločinu tím, že prohlašuje základní rasu Germánů a Indoevropanů, tedy nordickou rasu, za rasu nejcennější pro nás Němce jako germánský a indoevropský národ, a požaduje její zachování a rozmnožování jako nejnezbytnější a nejnaléhavější úkol současnosti pro budoucnost věčného němectví.

Tak již v závěrečné kapitole s názvem „Úkol“ prvního vydání své knihy „Rasová věda německého národa“ na s. 353 píše: „Nemá smysl přát si nový vzestup Německa a přitom nechtít vidět nebo zamlčovat rasové předpoklady každého nového vzestupu. Nemá smysl vymýšlet a předkládat řadu ‚nejnovějších‘ myšlenek o ‚zlepšení poměrů‘, aniž bychom přitom zohlednili, na jaký typ lidí se tyto myšlenky mají vztahovat,“ a bez váhání konstatuje: „Je třeba jasně říci, že – v rámci německého národa – musí být nordická krev tou ‚žádoucí‘, zatímco krev nenordická tou ‚méně žádoucí‘. Jedná se o podobné rozlišení, jaké činí i americká imigrační legislativa, pro niž rovněž představuje nordická krev tu ‚žádoucí‘. Takovýto pohled, získaný z nejširšího pohledu na velké, obecné souvislosti, však není namířen proti jednotlivým nenordickým lidem; je namířen proti rozmnožování nenordické krve, nebo lépe řečeno: má za cíl chránit žádoucí nordickou krev před vymizením a tuto žádoucí krev co nejrozhodněji podporovat. Skutečnost z oblasti dědičnosti, ‚že hodnota jednotlivce jako takového se liší od jeho hodnoty jako ploditele‘, bude základem každé úvahy. Existovali a existují

někteří jedinci, kteří jsou z tělesného hlediska méně dobře nebo špatně vybaveni, ale kteří německému národu darovali vysoké duchovní hodnoty, u nichž si však rozumný člověk nebude přát, aby zanechali nebo zanechávali svému národu potomky. Jeho hodnota jako jednotlivce se totiž liší od jeho hodnoty jako ploditele, což však nemůže nijak snížit jeho hodnotu jako jednotlivce. Stejně tak žádný rozumný člověk nebude jednotlivého nenordického člověka respektovat méně, než mu náleží, i když – po poznání rasových podmínek života národů – bude rozmnožování takového člověka v rámci nordicky založeného národa méně žádoucí než rozmnožování zdravého nordického člověka.“

Je si zcela vědom toho, že „i tento způsob uvažování je urážlivý pro dobu, která považuje jednotlivce za nejvyšší hodnotu“ a která o biologickém nacionálním socialismu – tj. o službě jednotlivého nositele genů věčnému genovému proudu zdravého celku – nic neví a kvůli své zavádějící výchově ani vědět nemůže.

Právě jeho nejucelenější a nejpropracovanější dílo „Der Nordische Gedanke unter den Deutschen“ (Nordická myšlenka mezi Němci) mu tak přineslo nejvíce nepřátel, a to vedle „Rassenkunde des deutschen Volkes“ (Rasová věda německého národa). A právě tuto knihu by proto měl přečíst každý, kdo chce mít v kostce přehled o „celém Güntherovi“. Mezi přírodovědci byl kvůli této knize považován za „utopistu“, ačkoli svým jasným zakotvením v realitě dědičnosti a populační politiky a jednoznačným distancováním se od veškerého pouhého vnějšího blonďatého nadšení a germanománie dostatečně jasně vysvětlil svůj zcela realistický a proveditelný záměr.

Mezi humanitními vědci však byl považován za „materialistu“, protože na rozdíl od nich – v souladu s Platónem, Nietzschem a Gobineauem – neučil „metafyzickou“ filozofii, tj. filozofii co nejvíce odtrženou od života a přírody a pocházející z Orientu, nýbrž moudrost života a myšlení, která je v souladu s věčnými přírodními zákony. Již před Güntherem existovalo mnoho takových kacířů, kteří se vzepřeli Prokrustovu mučícímu lůžku středověko-liberalistického „veřejného“ mínění v politice, vědě a kultuře. Günther je všechny zmiňuje ve své úvodní kapitole s názvem „Probuzení nordické myšlenky“, ale všichni selhali nejen kvůli odporu své doby, ale také proto, že buď jako humanitní vědci sice tušili tyto myšlenky, ale neznali cesty k nim; jako přírodovědci naopak sice znali cesty, ale bez znalosti světových dějin nenašli důkazy o správnosti těchto cest, a tím pádem ani možnost prosadit je za úzké hranice svého oboru do světa humanitních věd, k nimž přece patřila i právní věda a ekonomie. Teprve u Günthera se spojilo nezbytné ovládnutí obou oborů s počínajícím ústupem dosud převládajícího cizího myšlenkového světa, takže mohl uplatnit slova, která kdysi hraběnka Wittgensteinová řekla Gobineauovi: „Vy se považujete za muže minulosti; já jsem pevně přesvědčena, že jste muž budoucnosti!“ – a svým působením tuto myšlenku naplnil stejně jako prorockou předpověď židovského politika Walthera Rathenaua, kterou ten již v roce 1908 zaznamenal ve svých „Reflexích“:

„Úkolem nadcházejících časů bude znovu stvořit a vychovat vymírající nebo chřadnoucí šlechtické rasy, které svět potřebuje. Bude třeba se vydat cestou, kterou kdysi šla sama příroda, cestou ‚nordifikace‘ (nordizace).“ — „Přijde nová

romantika, romantika rasy. Bude oslavovat čistou krev severu a vytvoří nové pojmy ctnosti a neřesti.“

Pouze díky tomu, že Günther chápal přírodní zákony rasy a přirozené selekce stejně jako – do značné míry díky svým rozsáhlým jazykovým znalostem – fakta světových dějin, mohl pomoci zvítězit pravdě, kterou již naznačil v „Heldischen Gedanken“ a kterou před ním vyslovili zejména Gobineau a Woltmann, navzdory odmítání obou směrů: a to, že národy, které utvářely dějiny celého světa, počínaje Indií, ne-li dokonce nejranější minulostí východní Asie, přes Persii, Řecko, Řím, Francii až po nás v Německu, byly nordického původu. Pro vedoucí vrstvy Německa to podrobně rozvedl ve svém díle „Šlechta a rasa“, které doplňuje nordickou myšlenku; stejným způsobem to bezchybně dokázal pro Řecko a Řím ve své „Rasové dějiny helénských a římských národů“ a pro zbytek indoevropského světa v dílech „Indoevropané Asie“ a „Rasovědná studia Evropy“. A ve stejných dílech rovněž nezvratně dokázal, že s úpadkem této rasy, s proměnou ideálu krásy směrem k jednotě těla a duše u jiné rasy, klesá význam všech dosud významných národů, až se s jejím úplným zánikem v důsledku vymírání, smíšením a hromaděním chorobných dědičných vlastností, zcela vymizí z řady tvůrčích národů. Tím rozbije iluzi o existenci takzvaných „duchovních ras“, kterou s průhlednými úmysly opakovaně prosazovali literáti, potomci Moellera van den Brucka, který kvůli svému nedostatku biologického a rasového instinktu navždy zůstal v minulosti. Naděje na přežití německého národa v podobě „duchovní rasy“, která by po úbytku podílu nordické krve, z níž tento „duch“ vychází, mohla převzít germánskou podstatu a dále ji rozvíjet, neznamená nic jiného než nelogičnost, spočívající v přenesení

dědičnosti vlastností získaných z prostředí do historické roviny. To, co tito lidé chápou pod pojmem „duchovní rasa“, totiž nemá s rasou nic společného, nýbrž jde o vliv určitého politicko-světonázorového vzdělávání na jednotlivce a jeho tělesně-duševní vzhled – nikdy však na dědičný obraz –, který lze přirovnat k výcviku ve světě zvířat. Neexistuje žádný „sám o sobě“ přenositelný duch, existují pouze výkony a činy, myšlenky a charakterové rysy, které jsou projevovány, promýšleny a uskutečňovány nositeli stejného genetického materiálu, avšak pouze těmi, v pozdějších generacích a stoletích. I ten nejvznešenější a nejmocnější duch ztrácí svou věčnost v okamžiku, kdy zemře poslední potomek rasy, která byla schopna promýšlet všechny jeho myšlenky a napodobovat jeho činy. Stejným způsobem nordická myšlenka odhaluje lákavé heslo o žádoucí „německé rase“, vykouzlené duchy neméně nejasnými než nebezpečnými, jako bludičku, která pod přátelskou maskou vede do bažiny a záhuby.

K vytvoření nové rasy nemůže nikdy vést bezhlavé míšení, nýbrž vždy pouze šlechtění, tj. souběh smysluplně řízené selekce s obezřetně řízeným vyřazováním směrem k vzoru, k určité představě o kráse a výkonnosti. Touto představou o kráse však pro nás jako germánský národ může být pouze člověk nordické rasy, schopný nejvyššího výkonu.

Liberální doba chtěla prosazovat a zdůrazňovat jako cíl své existence „normu“, která pro ni neznamenala nic jiného než „průměr“. Tento průměr musel vždy ležet uprostřed daného lidského materiálu, a proto s úpadkem lepší části klesal bez podstatných překážek stále hlouběji. „Norma“ nordického myšlení však, jak ji Günther v návaznosti na Lenze a Hildebranda a s odvoláním na její původní indoevropský

jazykový význam vykládá, znamená „v podstatě vodítko, pravidlo, předpis, vzor“. „Pro národ však neexistuje žádné ‚usilování‘ o průměr. Usilování a napětí těla i duše vzbuzuje pouze vzor hrdinského charakteru: obraz zdravého, krásného a vůdčího člověka.“

Když se nordický vzor selekce začal otřásat a stírat, v minulém období úpadku byl německý národ na jedné straně zde veden panevropanem Coudenhove-Kalergim (babička z Kréty, matka Japonka), Židy a míšenci, a z druhé strany, která i dnes tu a tam působí, ideou vnutit německému národu „ruského člověka“ podle Dostojevského. V souvislosti s tímto posledním pokusem se opět setkáváme se jménem Moeller van den Bruck, kolem jehož duchovního odkazu se dnes shromažďuje vše, co je svou podstatou rasově nepřátelské, a který ve své nejbezohlednější knize, „Právo mladých národů“, slovy „Rusko je vlast, Německo bylo vlast“ obhajuje rasový chaos Východu tím, že propaguje sjednocení s „mladými národy“ Asie. Pro nás je důležité vědět, že tytéž tendence, s nimiž se dnes musí nordická myšlenka pod vedením Günthera vypořádat, se již dříve obracely proti samotnému Gobineauovi. Gobineauův životopisec Franz Hahne píše: „Gobineau považuje za omyl nahlížet na slovanskou rasu jako na mladistvou, panenskou a plnou naděje“, a poté cituje samotného Gobineaua: „To jsou samé krásné sny. Slované jsou jednou z nejstarších, nejvyčerpanějších, nejvíce smíšených a nejzdegenerovanějších rodin, jaké existují. Byli vyčerpáni ještě před Kelty.“

To, co stojí jako konečná perspektiva za zde pouze nástinově naznačenými soubory myšlenek, shrnul Günther v jedné ze svých nejvíce politických vět: „V současné době jsou uchazeči o nadvládu nad zemí pouze dvě rasy: blízkovýchodní

(prostřednictvím židovského bankovního kapitálu a bolševické propagandy mezi všemi národy světa) a nordická (prostřednictvím tvůrčího kapitálu germánsky mluvících národů)“ (Nord. Gedanke, s. 131).

To nám stačí: za všemi hesly jako „pruská identita“, „Vineta“, „poslání Východu“ a podobné slovanské romantiky a asijské magie se skrývá nic jiného než ta samá bolševicko-klerikální aliance, která dnes, poté co atentátník minul Günthera, se snaží sabotovat rasové upevnění germánství duchovními dum-dum střelami. Nejlepší zbraní proti všemu, co Günther shrnuje zejména ve své kapitole „Zneužití a nepochopení rasové myšlenky“, je střízlivost, jasnost mysli a rozhodné jednání každého jednotlivého, zodpovědného Němce, které může mít nejvýraznější a nejrozhodnější dopad na klíčový bod každé rasové politiky: plodění početných, výkonných, zdravých a rasově čistých dětí a zodpovědný výběr životního partnera, který to umožňuje.

Tak se v nejrůznějších obměnách stále znovu objevuje hlavní myšlenka nordické myšlenky: „Je třeba učinit vše pro to, aby se zvýšila porodnost nordických a ještě více nordických lidí v Německu“, nebo výzva určená každému jednotlivci: Pamatuj, že jsi německý vnuk a německý předek a jakou odpovědnost jako takový máš, jako průplav dědičného proudu mezi minulostí a budoucností, před oběma věčnostmi krve, tou před tebou i tou po tobě. „Tak se projevují světověhistorické souvislosti nordické myšlenky, a tyto souvislosti budou vnímány mezi národy germánského jazyka a probudí myšlenku všeobecného nordického sjednocení. Nordické hnutí mezi Němci nikdy neztratí ze zřetele tyto světověhistorické souvislosti – o nichž by se dalo ještě mnoho říci. Proto by mělo,

vycházejíce z domácího prostředí, nakolik je to možné, upírat svůj pohled – zvídavě a mlčky – na soupeření velmocí mezi sebou i na soupeření bankovního kapitálu s tvůrčím kapitálem“ (s. 132).

Mýtus 20. století o krvi a cti prohlašuje: „Všechny úvahy odpůrců o nordické myšlence opakovaně prozrazují, že její novost působí na většinu pozorovatelů matoucím dojmem. Opět se potvrzuje: většina lidí, kteří uvažují o nové myšlence, se ji snaží zařadit do tradičního souboru myšlenek obvyklých v dané době. Zde však musíme ještě jednou zdůraznit: myšlenku obnovení nordického řádu nebude možné téměř nikam zařadit; vzhledem ke svému výhledu bude vyžadovat zcela nový řád, zásadní přeučování. Opět se potvrzuje, že nová myšlenka – ať už stejně jako nordická myšlenka usiluje o jednotu a sjednocení – je vnímána jako znepokojující těmi, kteří si již dávno zvykli na skutečně znepokojující rozkoly v životě svého národa, na netoleranci církví i na štvanou stran politických stran“ (s. 45).

Je tedy třeba „vytvořit pro nordickou rasu prostředí, v němž se může rozmnožovat, a také prostředí, v němž může opět rozpoznat výraz své duše v úpravě krajiny, stavbě domů, zahradnictví, obecně v umění a uměleckém řemesle, a životní podmínky, za nichž se jí opět daří“ (str. 125-126).

***

Nordické hnutí usiluje o „velké zdraví“ (Nietzsche) těla i duše, a k dosažení tohoto cíle mu geneticky slouží selekce a z hlediska vnějšího projevu pak formování duše a těla. Nordické hnutí staví svým stoupencům za vzor zdravého, tvůrčího a vůdčího nordického člověka. Aby mohlo vzniknout úsilí, musí existovat něco, čeho je třeba dosáhnout. Pouze napětí mezi

současnou realitou a nadčasovým ideálem roznítí živý život. Právě nordické hnutí – které rozpoznává helénskou radost z radostného těla hrdiny jako radost nordické duše – právě ono musí svědčit o duchu, který se projevuje i ve cvičení a péči o tělo. Ukazuje na tělesně-duševní vzor pro elitu německého národa, o jehož dosažení stojí za to usilovat za každou cenu. Dědičně zdravý nordický člověk by mohl být – podle v poslední době častěji používaného označení – nazýván normou, kterou má nordická myšlenka Němcům stanovit.

Tento pojem normy, který je charakteristický pro nordické hnutí, by se však podstatně lišil od pojmů normy, které se později prosadily. Podstatně by se lišil od toho, co uvádí Rautmann ve svých „Studích o normě“ (1921), které by se podle jejich smyslu daly spíše označit jako „Studie o průměru“. Rautmann totiž označuje za normální všechny míry, které se od časté míry, tedy vrcholu křivky četnosti, rozprostírají na obě strany křivky až k tzv. průměrné odchylce. Je to velmi znepokojivý znak pro intelektuální bystrost současné doby, že takovou definici pojmu uvádějí nejen cenné studie, jako je ta Rautmannova. V tak cenných knihách, jako jsou Günther, Základy biologické konstituční nauky (1922) a Bauer, Přednášky o obecné konstituční a dědičné nauce (1923), se nachází stejná nebo podobná definice „normy“. Bauer definuje: „Normální znamená průměr; normální je vývoj znaku nebo vlastnosti, pokud odpovídá střední hodnotě své variační křivky nebo se k ní blíží.“ Z toho vyplývá, že v každé populaci by se nacházel přibližně stejný procentní podíl „normálních“ a „abnormálních“ jedinců. Z toho vyplývá, že procentuální podíl „normálních“ a „abnormálních“ by byl přibližně stejný jak v populaci, v níž je relativně vysoký podíl nemocných a

nezpůsobilých, tak v populaci, v níž je relativně vysoký podíl zdravých a způsobilých. Z toho vyplývá, že tmavovlasý Švéd není o nic více „normální“ než blonďatý Ital.

Takovými pojmy „normy“ se rozumí nic víc a nic méně než tělesná a duševní průměrnost a — z rasového hlediska — přibližně aritmetický průměr všech znaků nejrůznějších ras zastoupených v populaci, za normu byla stanovena mnohonásobná rasová směs, která se mění od kmene ke kmeni, od národa k národu a od doby k době — „norma“, která je tak charakteristická pro ducha 19. století. Hildebrandt („Norma a degenerace člověka“, 1923) a Lenz (v Baur-Fischer-Lenzově „Grundriß“) prokázali neudržitelnost takových pojmů normy. Nordické hnutí se řídí Lenzovými úvahami o normě (v části „K pojmu nemoci“) a stejně jako Hildebrandt uznává hrdinu za „normu“, kterou lze jako jedinou stanovit.

Není pochyb o tom, že výše uvedené neudržitelné „normy“ – předpisy – by nebyly možné, kdyby se vyhýbalo používání cizího slova „norma“, které je pro Němce nekonkrétní. „Norma“ (podle lat. nosco, novi?) vždy znamenala vodítko, pravidlo, předpis, vzor. Průměr však nikdy nemůže být vzorem. Průměr populace se musí měnit, pokud má v ní jedna část obyvatelstva s určitými dědičnými vlastnostmi více potomků než jiná část s určitými jinými dědičnými vlastnostmi. V závislosti na měnícím se průměru nejčastěji se vyskytujících měřítek by pak národ musel svou „normu“ neustále měnit. Němci by museli usilovat tu o tento, tu o onen „německý normální typ“, přičemž ti, kteří jsou nadprůměrně nadáni jakýmikoli tělesnými či duševními dědičnými vlastnostmi, by museli usilovat o průměrnou „normu“ – pokud se tomu ještě dá říkat „usilování“. Pro národ však neexistuje žádné „usilování“

o průměr. Usilování a napětí těla i duše vzbuzuje pouze hrdinský vzor: obraz zdravého, krásného a vůdčího člověka.

Jaké rysy má tedy pro Němce obraz zdravého, krásného a vůdčího člověka? Tam, kde umělci v nějakém národu vytvářejí symbolické postavy, kde chtějí přímo prostřednictvím vizuálního vjemu u diváka, který si prohlíží sochu, obraz, kresbu atd. vzbudit v divákovi pocit, že ty či ony rysy symbolických postav jsou charakteristické pro ten či onen typ člověka, tam musí být možné najít souvislosti mezi rasami, které jsou v daném národu zastoupeny, a představami tohoto národa o krásném člověku nebo o vůdčí osobnosti, či také o typu člověka, od něhož tento národ neočekává duševní velikost. Představu národa o krásném a vůdčím člověku bych chtěl označit jako ideál krásy. Ideál krásy národa zároveň udává směr, v němž hledá svůj vzor (svou „normu“). Pouze u rasově čistého a obzvláště zdravého a schopného národa by bylo možné, aby ideál krásného a vůdčího člověka sdílel rysy s národním průměrem. Tam, kde došlo k rasovému smíšení, jak je tomu dnes téměř u všech národů na Zemi, již nikde nelze vyvodit závěr z národního průměru o ideálu krásy daného národa.

Ptáme-li se, jak si Němci všech kmenů představují krásného člověka či vůdčího člověka, ukazuje se zde zvláštní shoda v tom, že drtivá většina Němců, ať už patří spíše k té či oné rase, si nedokáže představit krásného člověka jako malého, podsaditého, ani jako člověka s širokým obličejem. Představa Němců o kráse tedy vylučuje rysy východní a východobaltské rasy – ano, převážně právě lidé východní nebo východobaltské rasy tak soudí sami, jsou-li dotázáni na svůj ideál krásného člověka a pokud se nad tím někdy zamysleli. Jejich představa o kráse se tedy odklání od jejich vlastní rasy. Mají, jak se

vyjadřuje „Rassenkunde des deutschen Volkes“ (Rasová věda německého národa), představu o kráse cizí jejich vlastní rase. Z ideálu krásy jsou však vyloučeny i další rysy obou ras s širokým obličejem a zavalitou postavou, jako je východní a ještě více východobaltský nos, východní a východobaltské zasazení očí, které se v případě východní rasy jeví jako příliš malé, v případě východobaltské rovněž ne dost velké a navíc se v koutcích očí šikmo zvedají směrem ven a nahoru. Masivní a vystupující lícní kosti (čelistní kosti) a mírně dopředu vyčnívající čelisti východobaltské rasy jsou vnímány přímo jako ošklivé – a to i samotnými východobaltskými lidmi.

Ale ani k obrazu vůdčího člověka nemohou přispět rysy východní a východobaltské rasy. Ukazuje se dokonce toto: chce-li umělec ztvárnit maloměšťáka, člověka s omezeným rozhledem a úzkoprsou povahou, propůjčí mu rysy východní, příležitostně snad i východobaltské. Je-li zobrazen novozbohatlík, má téměř bez výjimky, pokud ne židovské rysy (rysy blízkovýchodní nebo orientální rasy), tak rysy východní rasy. Existuje však také dost novozbohatlých, kteří jsou např. převážně nordického nebo převážně dinarského typu, ale kreslíř musí v každém jednotlivém případě vnímat, že tito novozbohatlí obecně nejsou charakterističtí pro ten typ novozbohatlíka, který je v rozporu s obecně rozšířeným vnímáním. Nordičtí nebo dinarští novozbohatlíci proto obecně nevynikají jako „novozbohatlíci“. „Širší vnímání“ tedy nemůže být podmíněno východním typem, stejně jako německý ideál krásy nemůže být podmíněn východním typem, neboť jinak by novozbohatlík, který jako „novozbohatlík“ upoutává pozornost, nebyl v rozporu s tímto vnímáním.

Stejně jako se s představou východního člověka mimoděk (tj. v souladu s nevědomými pozorováními) spojují rysy duševní úzkoprsosti a nevychovaného vystupování, a to zejména u umělců (kteří vždy, ať už nevědomě či vědomě, spojují tělesnou podobu s duší), tak se s rasovými rysy východobaltských národů opakovaně spojují rysy jisté prohnanosti. V severozápadním Německu se o zákeřném člověku říká, že má „slezskou tvář“: východoněmečtí a polští sezónní dělníci, kteří jsou převážně východobaltské rasy, svou tělesně-duševní zvláštností způsobili, že prohnanost a východobaltské rasové znaky jsou vnímány jako k sobě patřící, a to nejen prohnanost, ale i mnoho rysů, které „Rasová věda německého národa“ popsala jako duševní vlastnosti východobaltské rasy. Stejným způsobem se v Durynsku spojují představy o východobaltských rasových rysech s představou zákeřné povahy do obrazu zvláštního typu člověka: „windská tvář“. Ani východní, ani východobaltská rasa nemohou odpovídat obrazu krásného či vůdčího člověka. Ani východní, ani východobaltská rasa se nemohou stát vzorem pro Němce.

Západní (mediteránní) rasa je na německém území zastoupena příliš málo a většinou se vyskytuje pouze ve smíšených formách. Mohla by být klidně vnímána jako „krásná“, i když vždy s pocitem, v němž se mísí cizost: „jižanská krása“. Západní rasa v Německu nebude schopna splnit představu o vůdčím člověku; „středomořské kráse“ této rasy chybí pro německé vnímání váha a význam. Žádný německý umělec by nedokázal spatřit tvůrčího člověka v podobě západního člověka. To nedokázali ani nordičtí Helénové, jak naznačuje Aristoteles ve své „Nikomachově

etice“ (VII, 7), když píše: „Ti malí jsou sice jemní a dobře stavění, ale nejsou krásní.“

Zbývají tedy pouze dinárská a nordická rasa, tyto dvě rasy vysoké postavy a úzkých tváří. A skutečně: nordické a nordicko-dinarské (zřídka čistě dinarské) rysy charakterizují německá výtvarná díla, která se snaží být symbolem tělesné krásy nebo duševní síly. Přitom je nápadné, že nordicko-dinarské nebo dinarsko-nordické rysy se vyskytují téměř výhradně na výtvarných dílech v oblasti bajuvarského dialektu nebo u umělců jiho-německého původu. Umělecká díla (sochy, obrazy, kresby atd.) zobrazující krásné nebo významné osobnosti s dinársko-nordickými rysy se téměř nevyskytují mimo převážně dinárskou oblast nebo oblast s výrazným dinárským vlivem. Naopak výtvarná díla s nordickými rysy sahají dokonce daleko za hranice oblasti německého jazyka či germánských jazyků a zasahují i do oblastí, kde (jako u národů slovanských či románských jazyků) je vliv nordické rasy již velmi malý. Ideální „Němec“ nese i v převážně dinarských oblastech jižního Německa – jak dokládají památníky, reklamní slogany, historické obrazy, ilustrované publikace vlasteneckých nebo regionálních sdružení atd. – vedle dinarských rysů stále i rysy nordické, většinou rysy obou ras s převahou rysů nordických. Blonďaté vlasy a modré oči, tedy nordické rysy, přisuzují umělci i ve tmavších oblastech Německa svým postavám, které považují za vzorové. Světlé nordické barvy v kombinaci s dinárskými rysy obličeje vykazují nejen mnozí významní muži jižního Německa, zejména řada předních hudebních umělců, ale také některá jiho-německá výtvarná díla, která se snaží ztvárnit vůdčí osobnosti. Ještě více to platí pro „krásného člověka“: ten nese rysy nordické rasy nejen v méně

nordických částech Německa, ale v představách téměř celé Evropy, pokud ne široké veřejnosti, tak alespoň umělců (určených vědomým či nevědomým pozorováním). Pohled například na „Krásnou fontánu“ v Norimberku ukazuje: buď jak vypadali Norimberčané v tvůrčím období tohoto města, nebo jaké lidské vzory si musel umělec „Krásné fontány“ vybrat z obyvatelstva svého města, aby dostatečně vystihl svou představu o vůdčím a tvůrčím Němci. Stejně jako tomuto umělci se to stávalo a stále se to stává velkým německým umělcům, ba téměř všem velkým umělcům Evropy: jejich představa o krásném, tvůrčím a vůdčím člověku nesla a nese nordické rysy.

Toto vnímání nordického člověka jako krásného a vůdčího není jen důsledkem prosazení nordického ideálu krásy germánskými kmeny, které byly v době velkého stěhování národů ještě převážně nordického původu a které založily svá království téměř po celé Evropě, ale také dozvukem vzoru krásného člověka, jak jej vytvořili Helénové, jehož vliv přetrvává až do dnešních dnů. Tento helénský vzor, helénský obraz krásného a vůdčího člověka, byl však rovněž podmíněn pohledem na nordické lidi: na lidi z tvůrčí vrchní vrstvy helénského národa. Helénskému ideálu krásy „odpovídají“ i dnes pouze lidé nordické rasy. V převážně nordických oblastech Evropy a Německa se v populaci stále nejčastěji vyskytují právě ty postavy, jaké si helénský umělec musel ze svého lidu vybrat pro obraz krásného člověka. K naplnění svého ideálu krásy patřila Helénům vysoká postava, blond vlasy a modré oči. Takto helénští básníci popisují své bohy a hrdiny. Navzdory veškeré denordizaci (tj. navzdory úbytku nordické krve) ve všech německých kmenech je ideál krásy v celém Německu stále

nordicky podmíněný, v německém jihovýchodě častěji nordicky a dinarsky podmíněný. Umělec, který vytvořil „Krásnou fontánu“ v Norimberku, musel svým postavám vtisknout nordické rysy, aby dostál své představě o „vůdčím člověku“, a i dnes je ve všech německých kmenech vysoký, blonďatý a modrooký člověk vnímán jako „pravý Němec“ – a to i těmi malými a tmavovlasými. V institucích, které zprostředkovávají adopci sirotků, je poptávka po blonďatých a modrookých dětech častější než po tmavovlasých a tmavookých.

Jak silný vliv měly nordické rysy na představu o krásném a vůdčím člověku v západním světě až do nedávné doby, dokládá skutečnost, že socialista Kautsky, ačkoli pocházel z národa mimoevropského rasového původu, z židovského národa, nevědomky očekával od péče o genetické zdraví, kterou chtěl prosadit prostřednictvím socialismu, právě podporu a šíření typu člověka s nordickými rysy těla i duše: „Vznikne nový rod, silný, krásný a plný radosti ze života, jako lidé řecké hrdinské doby, jako germánští válečníci z doby stěhování národů.“ Možná bylo zapotřebí právě takového rasového smíšení, jaké zastává hrabě Coudenhove-Kalergi, proslulý svou „Panevropou“ (babička z Kréty, matka Japonka), aby mohlo dojít k úplnému odklonu od obrazu nordické rasy. Coudenhove-Kalergi píše: „Člověk vzdálené budoucnosti bude míšenec.“ Pro svou „Panevropu“ si představuje „eurasijsko-negroidní rasu budoucnosti, vzhledově možná podobnou starověkým Egypťanům“, ačkoli od této rasové směsice očekává „rozmanitost osobností“, za vládce této rasové směsice si přesto představuje Židy jako „vůdčí národ budoucnosti“. Laskavá

prozřetelnost prý darovala Evropě v Židech „novou šlechtickou rasu z milosti ducha“.

Takové představy skutečně vykreslují obraz člověka, který již nemá nic společného s představou o nordickém člověku: vedená vrstva míšenců „eurasijsko-negroidního“ vzhledu a vládnoucí vrstva blízkovýchodně-orientálního rasového původu. Je však stěží představitelné, že by si jakýkoli Němec, ba dokonce jakýkoli obyvatel Západu, dokázal představit vůdčího člověka v podobě blízkovýchodně-orientální rasové směsice; stejně tak je stěží představitelné, že by se mezi národy germánského jazyka našli lidé, kteří by bez dalšího uvažovali o tom, že by jejich rod postupně nabýval „eurasijsko-negroidních“ rysů. Umění naší doby si sice libuje v tom, že člověku propůjčuje co nejméně nordické, navíc chorobné a často přímo zvířecí rysy. To výstižně popsal Schultze-Naumburg ve své eseji „Mezinárodní výstava umění v Drážďanech z hlediska rasové hygieny“. Ale sotva existuje nějaký zdravý člověk západního původu, kterého by takové zobrazení lidí neodpuzovalo. Sotva lze od umění dnešní doby očekávat ztvárnění vzorového člověka. Sotva lze od něj očekávat smýšlení umělců z tvůrčích dob národů pod nordickým vedením. Velcí helénští básníci počínaje Homérem chtěli vytvářet vzory jako vychovatele svého národa.

Výtvarné umění Helénů se teprve v době svého úpadku vzdalo snahy podílet se na ztvárnění vzorového člověka. Avšak i dnes, po století všeobecného smíšení, se v západním světě sotva najde zdravý člověk, který by raději nepřál svému potomstvu, aby mělo nordické rysy velkých helénských soch než nenordické a zvrhlé rysy lidských postav toho umění, které charakterizoval Schultze-Naumburg. Dříve nesporná platnost

nordického ideálu krásy má stále takový vliv, že by pravděpodobně bylo zapotřebí ještě mnoha „eurasijsko-negroidních“ rasových smíšení, než by nordický ideál krásy v západním světě zcela zanikl.

Neuvědomělá či polovědomá touha po nordickém je hlubokým svědectvím o duchovním směřování německého národa, svědectvím o tom, že lidem stále zůstává v paměti vzor, který kdysi platil, a zároveň svědectvím o sounáležitosti německého národa díky nordické krvi, která je společná všem německým kmenům. Je třeba tuto tendenci k nordickému povědomí povznést do uvědomění, protože právě podmíněnost nordickou krví tvoří podstatu němectví. Ve všech německých kmenech je ještě tolik nordické krve, že Němci se mohou z hlediska krve opět sjednotit, pokud budou opakovaně umožňovat převážně nordickým jedincům svého národa, aby si zvolili nordického manžela či manželku a měli větší počet dětí.

Pro celý německý národ může být ideálem selekce pouze nordický člověk. Posílení národa je možné pouze prostřednictvím pocitu napětí mezi aktuální realitou a ideálem. Každý národ musí mít něco, čeho chce dosáhnout, chce-li se udržet „v kondici“.

Nebo by snad byl možný nějaký vzor, který by nějakým způsobem zahrnoval všechny rasy zastoupené v německém národu, vzor, který by z rasového smíšení, z něhož se skládá německý národ, poukazoval na „německou rasu“ s určitými dědičnými rysy, kterou by bylo třeba z tohoto smíšení vytvořit? Zde by pak přece jen došlo k určitému napětí, které by vedlo k selekci a zřejmě i k posílení, k povznesení národa. Na takový vznik „německé rasy“ myslel Hildebrandt ve svých „Myšlenkách k rasové psychologii“. Na „německou rasu“,

kterou je třeba vytvořit, poukázal také Jäger ve své eseji „Existují rasy druhého řádu?“. V „Rasové vědě německého národa“ (v 18. oddíle) již bylo poukázáno na nemožnost vzniku „německé rasy“, neboť podmínky pro vznik takové „rasy druhého řádu“ již v dnešním životě národů nelze realizovat. Pouze za zvláštních podmínek se může z rasového smíšení vytvořit nová rasa, a to pouze tehdy, pokud po dlouhá a nejdelší časová období bylo nositelům určitého souboru znaků, vzniklého míšením příslušných ras, opakovaně umožněno mít vysoký počet dětí, zatímco nositelé všech ostatních souborů znaků zůstávali opakovaně bezdětní. Tento proces by musel pokračovat po dlouhou dobu, neboť i mezi dětmi nositelů žádoucích znaků by se vždy znovu objevilo velké množství těch, které by neměly rysy svých rodičů. Vzhledem k realitě je nemožné vážně uvažovat o myšlence takového vytvoření „německé rasy“, zejména proto, že i izolace německého národa od veškeré neněmecké krve, a to i od „příbuzné“ krve germánsky mluvících národů (s výjimkou případů lidí, kteří rovněž vykazují požadovanou kombinaci znaků), by muselo být po dlouhou dobu přísně prosazováno. „Uzavření vůči vnějšku“, které Hildebrandt považuje za jediný prostředek k šlechtění rasy, však není ani jediným, ani nejdůležitějším faktorem: záleží především na selekci, resp. vyřazování. Právě tuto selekci však chce Jäger „v zásadě ponechat tichému působení přírody“ – čímž však tímto „poetickým“ slovem nedokáže zakrýt svůj nedostatek jakéhokoli cíle. I po uzavření Němců, které Jäger navrhuje, budou degenerace a odklon od nordického typu „tichým působením“ pokračovat. Pouze snaha o dosažení ideálu genetického zdraví a rasového posílení přinese pokrok.

Na zcela možné hromadění určitých kombinací smíšení v jednotlivých krajích poukázala „Rasová věda německého národa“ při zkoumání „gauských typů“ (s. 230). Dále část přílohy „Rasová věda židovského národa“ prokázala, že u židovského národa došlo k určitému počátku (tedy nikoli k dokončenému vytvoření!) „rasy druhého řádu“, neboť u židovského národa se zjevně díky důsledně dodržovanému směru selekce „kruh možných přechodných jevů při rasovém míšení židovství stále více zužoval“ (s. 458), takže se u všech větví židovského národa vyvinulo něco „charakteristicky židovského“. Toto „charakteristicky židovské“ zjevně již nespočívá pouze v nedědičných rysech, které si jednotlivec a pouze pro svůj individuální život opakovaně osvojuje vlivem prostředí, jako je tomu například u „charakteristicky německého“ nebo „charakteristicky anglického“; toto „charakteristicky židovské“ se v důsledku určitých selekčních procesů, které při relativně přísném uzavření národa vůči ostatním národům musely po staletí působit stejným směrem, zřejmě u velké části židovského národa již vztahuje i na některé dědičné rysy. V židovství se začala formovat „rasa druhého řádu“, přinejmenším až do doby tzv. emancipace Židů. To, že by se židovský národ stal takovou novou rasou, „rasou druhého řádu“, vyvrací pohled na jakoukoli větší skupinu Židů: mezi Židy se stále vyskytují nejrůznější rasy a rasové směsi, a pokud se Židé evropským národům jeví jako obzvláště „jednotní“, je to způsobeno tím, že židovský národ se skládá převážně z mimoevropských rasových složek, které se pak lidem evropských národů musí jevit jako stejně „cizí“. Výklady „Rasové vědy německého národa“ o vzniku „rasy druhého řádu“ v rámci židovství zřejmě vedly jak Hildebrandta, tak Jägera k domněnce, že se taková rasa v židovském národu již

téměř zcela vyvinula. K tomu by však po obnoveném přísném uzavření židovského národa bylo ještě po dlouhou dobu zapotřebí určitého pevně stanoveného směru selekce. Selekce v židovském národu (která měla jakoby podporovat nejvíce židovské Židy a jejich dědictví, srov. s. 456 „Rassenkunde des deutschen Volkes“, byla dříve podmíněna zejména zvláštními životními podmínkami mimoevropského národa, žijícího izolovaně mezi cizími národy a dodržujícího přísná náboženská pravidla. Dnes, po uvolnění izolace a náboženského svazku, by pro Židy bylo obtížné řídit se jednotným směrem selekce. Bylo by pro ně snazší upřednostňovat v dědičnosti blízkovýchodní (armenoidní) rasu, která v jejich národu převažuje, než usilovat o „rasu druhého řádu“.

Stejně tak je pro Němce mnohem snazší chránit rasu společnou pro všechny jejich kmeny, jako je rasa nordická, či ji dokonce podporovat, než si vůbec představit vznik „německé rasy“ z rasového smíšení v Německu v kontextu skutečnosti. Jak by vlastně měl vypadat tělesně-duševní obraz „německé rasy“, kdyby ji bylo třeba vytvořit? To je opět otázka německého vzoru, neboť pro vyšlechtění rasy z rasového smíšení (což je pro chovatele zvířat snadné, zejména u zvířat s rychlým rozmnožováním) je nejdůležitější a zásadní směr selekce, který je třeba dodržovat po dlouhou dobu.

Je vůbec možné si představit, že by se celý národ mohl shodnout na svém rasovém směru, pokud by byla tato otázka veřejně „předložena k diskusi“? Že by se národ shodl na svém směru v oblasti dědičného zdraví, si lze snadno představit a je to velká naděje pro evropské národy. Ale shoda všech příslušníků národa na rasovém směru? Shoda na tom, který výsledek směsi (získaný z ras zastoupených v německém

národu) má být považován za vzor? Shoda na tom, kterým Němcům má být kvůli jejich smíšeným rasovým znakům předepsán vyšší počet dětí a kterým nižší? Všechny tyto představy se musí objevit při úvahách o možnosti existence „německé rasy“. I zde tedy platí: je mnohem, mnohem snazší podporovat nebo chránit jednu z ras zastoupených v německém národu, než vytvořit ze směsi ras „rasu druhého řádu“, tedy „německou rasu“.

Při všech úvahách o rasovém směřování národa je třeba vždy mít na paměti jednu věc – což se při úvahách o „německé rase“ vždy přehlíží –: nikdy se nepodaří vyzvat celý národ k rasové spoluzodpovědnosti, ba dokonce ani k tomu, aby věnoval pozornost rasovým otázkám. Vždy to budou jen jednotlivci, jednotliví lidé a jednotlivé rody, kteří budou chtít žít pro rasové cíle, a v nejlepším případě – tím však již bude vše vyhráno! – bude celý národ protkán rody, které budou mladým generacím stále znovu a s novou energií předávat vůli k posílení dědičného zdraví a rasového zdokonalení.

Představa o „německé rase“ vychází ze vznešeného vlasteneckého cítění, které si přeje, aby se jeho národ proměnil v soudržnou jednotu stejné krve. Jednotu krve považuje za svůj cíl i nordická myšlenka. Ta však chce a musí vycházet ze skutečnosti a sama pak uskutečnit rasovovou selekci, která je v rámci této skutečnosti a těchto zákonů dědičnosti možná. Podmínky pro vytvoření nové rasy z rasové směsice však nelze ve skutečnosti vytvořit. Vzhledem k realitě německého národního života, ba co víc: lidské podstaty obecně, není vytvoření „německé rasy“ pro německou budoucnost možné – ledaže by se „německá rasa“ neměla vyšlechtit z rasové

směsice, nýbrž získat z dědictví všech převážně nordických Němců.

Neukazuje se však nordická rasa jako ta symbolická „německá rasa“ i tehdy, když se zamyslíme nad představami o kráse, které v německém národu stále působí? Výše uvedené úvahy se zabývaly právě řešením této otázky (str. 50 až str. 55). Hildebrandt v pojmu „národ“ zcela oprávněně vidí toto: „přiblížit pestrou rasovou směsici opět k vytvoření čisté rasy“. Tak by se alespoň měl národ chápat, pokud usiluje o své zdokonalení. K „vytvoření čisté rasy“ však patří vzor, a Hildebrandt proto považuje za úkol rasového výzkumu „posoudit různé rasy a jejich smíšení z hlediska jejich hodnoty“. Rasové míšení však nelze posuzovat podle jeho hodnoty, jelikož se nejedná o něco dědičného, a nová rasa, která by měla vzniknout z rasového míšení, není v dnešním životě národů realizovatelná. Nordická myšlenka spočívá na zkoumání ras.

Pokud tato analýza prokázala, že nordická rasa je vzorem, pak tím zároveň bylo dosaženo toho, že není třeba usilovat o novou rasu, která by německé podstatě, němectví a jeho duševnímu založení vtiskla nový smysl a nový směr, nýbrž že by byl znovu obnoven rasový vzor z nejkreativnějších dob němectví, tedy vzor, který zaručuje stálost a logickou soudržnost německé podstaty. Díky úsilí o nordickou rasu zůstává strom německé podstaty zakořeněn ve své původní půdě. Nordická rasa dávala německé podstatě smysl a význam, určovala směr německému způsobu života. Má-li se německý způsob života znovu rozvinout, bude jeho směr muset opět směřovat k věčnému nordickému. Jinak získá německá podstata jiný smysl, a to znamená, že již nebude „německá“. Který člověk, který se vědomě cítí být Němcem, by mohl považovat

za svůj národ lid, který se zcela stal východním a východobaltským, i když mluví německy? Schiller nevědomky ukázal Němcům směr k nordickému světu těmito slovy: „Usiluj, Němče, o římskou sílu, o řeckou krásu! Obojí se ti podařilo, ale galský skok se ti nikdy nepodařil.“

Schiller zde nevědomky považoval nordické prvky v helénské i římské kultuře za příbuzné pravému němectví a chápal je jako směr, který němectví prospívá.

Z tohoto poznání vyplývá odmítnutí rady, kterou chce Siemens ve své jinak vynikající brožuře „Dědičnost, rasová hygiena a populační politika“ poskytnout nordickému hnutí, aby se „připojilo k hnutí za rasovou hygienu“. Jelikož Siemens na stejném místě vznese vůči nordickému hnutí neopodstatněné obvinění, že šíří „neblahou rasovou nenávist“, zdá se, že si představuje, že by se nordické hnutí mělo připojit k hnutí za genetické zdraví a vzdát se svého cíle selekce. O tom nemůže být ani řeč; právě proto, že nordická myšlenka vychází z poznání, že i národ německého jazyka, který se z hlediska dědičného zdraví stále více posiluje, by s úbytkem nordické krve musel stále více ztrácet své skutečné němectví. Péče o dědičné zdraví je hodnota, kterou mohou přijmout všechny národy světa, a k jejímu přijetí v rámci německého národa chtějí ze všech sil přispět i stoupenci nordické myšlenky. Péče o dědičné zdraví však musí být v souladu se svou podstatou – tak, jak se nabízí všem národům stejným způsobem – lhostejná vůči duchovním směrům jednotlivých národních kultur. Nordické myšlence je však vlastní právě starost o duchovní směřování německé kultury.

Vycházíme-li z jistoty, že němectví je svou podstatou nordicky podmíněné a že bez této nordické podmíněnosti již

němectvím není, a vycházíme-li z jistoty, že německví může osudově nalézt nejvyšší hodnotu pouze v jednom: v úsilí o nordičnost — z toho, stejně jako z myšlenky vzoru nezbytného pro posílení každého národa, vyplývá odmítnutí námitky Solgera, který nordické myšlence vytýká, že nevychází „z historicky daného německého národa“, nýbrž sahá zpět „do doby, kdy tento německý národ ještě neexistoval“. „V německém národu mělo podle mého přesvědčení od samého počátku, tj. po velkém stěhování národů, napětí mezi nordickými a jinými rasovými složkami rozhodující význam pro povahu národa“ —. Právě toto přesvědčení, které se zde vyjadřuje, však sdílí i nordická myšlenka, která jako podstatu němětví, jako to, co z ní činí němětví, rozpoznala nordickou podmíněnost, nadvládu nordického ducha v národě nad duchem jiným než nordickým. Právě v zájmu zachování, či lépe řečeno obnovy němectví, musí nordická myšlenka požadovat nordizaci, tj. vytvoření silného jádra čisté nordické rasy ve všech německých kmenech. Národ, který by v případě dalšího odklonu německého národa od nordických kořenů byl rozpoznatelný pouze podle německého jazyka (nebo toho, co z něj bylo pozměněno), by ani Solger již nenazýval „německým“.

Panovaly obavy, že nordická myšlenka vytvoří „společné občanství blondýnů, nikoli Němců“ — „Skandinávec je pro ni cennější než Jižní Němec“. Takové obavy je třeba brát vážně: Nemůže nordicky orientovaný způsob uvažování přispět přímo k určitému oslabení vlastenectví? Nebude nakonec člověk s nordickým smýšlením vnímat pouze „nordicky“, a již ne německy, anglicky či americky?

Když se nad touto otázkou zamyslíme, je zřejmé, že pro Anglii či Ameriku tato možnost neexistuje: tam se ve všech

věcech uvažuje především z vlasteneckého hlediska. V Německu naproti tomu, kde jsou myšlenky tak často dovedeny do důsledku s takovou logickou důsledností, která – aplikována na životní postoje – opakovaně ukazuje Němce jako „ideology“, kteří právě tyto myšlenky dovádějí do konce, ačkoli by měli posuzovat skutečnosti a možnosti a přesně odhadovat, jak svou základní myšlenku aplikovat na realitu — v Německu by snad bylo možné, že by jednotliví lidé se sklonem k nordickému začali uvažovat nadnárodně, tj. v tomto případě: pouze všeobecně nordicky namísto nordicko-němicky. Kdyby k tomu došlo, pak by byla oprávněná obava a námitka vlasteneckých lidí, že nordická myšlenka by za určitých okolností mohla místo posílení vést i k oslabení němectví tím, že by právě nordickou část německého národa, tu pro něj obzvláště cennou část, mohla odcizit myšlence národnosti.

K rozptýlení takových obav však snad postačí poukázat na to, že nordická povaha vždy inklinovala ke kmenové jedinečnosti. Každý myslitelný nordický způsob života se opírá o kmenový život a směřuje k samostatnému utváření a zdůrazňování krajinných a kmenových zvláštností. Zdá se, jako by odjakživa každý „centralistický“ státní řád – abychom použili výraz naší doby – byl nordické povaze cizí a, pokud se takový řád z zvláštních důvodů v nějakém státě prosadil, stal se pro nordickou část obyvatelstva i škodlivým. Vznik nadnárodního všeobecně nordického hnutí by narážel na hranice již v samotné podstatě nordické rasy; k podstatě nordické rasy zřejmě patří vedení národů nordického původu a rovněž výrazný vlastenecký cit. Nebezpečí, že by se kruhy

orientované na nordickou myšlenku odvrátily od svého vlastního národa, je i v „ideologickém“ Německu velmi malé.[39]

Dokud nenastane situace, kdy by se například angličtí, francouzští, polští, američtí a skandinávští stoupenci nordické myšlenky cítili blíže k Němcům s nordickým smýšlením než ke svému vlastnímu národu a usilovali s nimi o co nejtěsnější společenství, žádný Němec s nordickým smýšlením neupadne do nebezpečí „společného občanství“ nordicky smýšlejících všech národů. Považuje však nějaký odpůrce nordického hnutí tento případ za možný?

Jeden odpůrce nordické myšlenky – odpůrce proto, že se domníval, že jeho národnopisný pohled tuto myšlenku nepřipouští – chtěl jako námitku uvést, že mu nenordický Němec stojí mnohem blíže než nordický cizinec. Tím vyjádřil myšlenku, která není nordicky smýšlejícím Němcům vůbec cizí a o které se mohou přesvědčit zejména v zahraničí. Nordická myšlenka se však zaměřuje méně na jednotlivce žijící v současnosti (jak je tomu u téměř všech ostatních novodobých snah), ale bere v úvahu budoucí generace německého národa. Proto se nordicky smýšlejícímu Němci, i když mu cizinec

[39] O otázce takového nordicismu Dr. Hermann Paull v brožuře Deutsche Rassenhygiene podotýká: „Nordická myšlenka v tomto širokém pojetí je ve své podstatě přirozeně internacionální. Nordický člověk v Německu musí tedy nordického člověka jiného státu, jiného národa, ohodnotit výše než vlastního soukmenovce, pokud tento vykazuje znaky alpínské nebo dinárské rasy nebo obou společně. Kam by to vedlo? To vede k zuřivému rasovému boji, který si lze domyslet. Má být pro nás něčím vyšším stát, který by se skládal z nordických lidí všech národů, než naše současné národní bytí se svou severskou rasovou podstatou, více nebo méně výhodně ovlivněnou alpínskými a dinárskými vlivy? Zde se názory rozcházejí. Ten, kdo chce nordickou myšlenku uskutečnit v tomto ostrém ražení, musí být připraven na to, že bude zničen náš národ, náš stát a naše historicky vzrostlé národovství.“ Viz Lukáš Beer, Hitlerovi Češi, str. 43-50.

nordické rasy není tak blízký jako Němec nenordické rasy, bude přesto jevit jako žádoucí vyšší počet dětí zdravých, převážně nordických Němců než vyšší počet dětí nenordických Němců. Němectví bude pro nordicky smýšlejícího Němce vždy podmíněna existencí silného nordického národního jádra ve všech německých kmenech.

Nordické hnutí mezi Němci se nebude uzavírat vůči nordickým hnutím v jiných zemích, neboť všechna usilují o nordickou orientaci ve prospěch své země, a proto by si měla vyměňovat své myšlenky, výzkumy a opatření. Všenordická myšlenka získá v životě germánsky mluvících národů na významu pouze v souladu s jejich rasovým složením. Pokud se však nordická myšlenka v těchto národech zakoření, musí se nutně stát myšlenkou míru a porozumění. „Lidé nordického zaměření v těchto národech by měli usilovat o takový vliv na státní vedení a veřejné mínění, aby válka, která tak zničí zásoby nordické krve jako světová válka, již v budoucnu nebyla možná.“

Všenordická myšlenka by pro stoupence nordické myšlenky v rámci germánsky mluvících národů představovala výraz sounáležitosti v úsilí o posílení každého z jejich vlastních národů. Nordická myšlenka se vždy zaměřuje na vlastní národ a usiluje o jeho genetické a rasové očištění. U Němců ukazuje a zdůrazňuje nordický úkol, který se týká německého národa.

Nordická myšlenka neukazuje svým stoupencům, jak se obávalo, „na vazby, které je spojují s německými národy skandinávského severu“, nýbrž na ty genetické vlastnosti, které propojují krevní dědictví Němců s krevním dědictvím, jež se projevovalo v nejvíce tvůrčích dobách německého národa od doby, kdy Tacitus považoval germánské kmeny za čistě

nordické a „podobné pouze samy sobě“, až do doby, kdy se s rasovou proměnou germánských kmenů a s vyblednutím nordického vzoru rozšířila i v německém národu „zmatená svévolnost“, jejíž počátky a rychlý postup pozoroval Goethe. S 19. stoletím učinil i německý národ krok, který Spengler (neviděv rasové příčiny) označil za přechod od „kultury“ k „civilizaci“. Gobineau viděl rasové příčiny tohoto přechodu.

V souvislosti s nordickou myšlenkou se zdůrazňovalo, že spolupráci Němců na německé budoucnosti lze dosáhnout pouze tím, že bude vytyčen cíl, „který si každý věrný Němec může osvojit jako svůj vlastní“. Tím se opět nasazuje otázka německého vzoru. Vzor pro selekci v německém národu lze určit pouze na základě tělesných a duševních rysů rasy, které určují podstatu němectví. Směr výchovy, která chce přispět k zdokonalení Němců, může směřovat pouze k duševnímu světu nordické rasy. Na základě tohoto poznání musí nordická myšlenka vyzdvihnout obraz nordického hrdiny. Pro rasové zdokonalení německého národa neexistuje osudově žádný jiný vzor. Směr výchovy a selekce směřující k nordickému ideálu, nebo směr od něj odklánějící se – to je otázka německého osudu.

Myšlence nordického vzoru bylo vytýkáno, že pro některé jeho stoupence představuje nebezpečí zkreslení vlastní duševní podstaty, neboť právě Němci s nordickým smýšlením, kteří i ve své duševní dispozici vykazují vliv nenordické evropské rasy, by se mohli pokusit svou podstatu natolik pozměnit, že by zdánlivě odpovídali duševnímu obrazu nordické rasy. Každé zkreslení vlastní podstaty se však nakonec samo potrestá.

Toto tvrzení je jistě správné. Nordická myšlenka však nikdy neukazovala na takové zkreslení lidské podstaty. Uznává

duševní podstatu každého ze svých stoupenců takovou, jaká je. Požaduje pouze – a to „pouze“ má již samo o sobě dostatečnou váhu – od svých stoupenců, aby se všemi svými duševními silami pracovali na úkolu nordizace německých kmenů. Záleží na směru, který vyplývá i ze střetu různých rasových duší v jedné hrudi. Zdá se mi, že právě rasově smíšený Goethe (jehož rysy obličeje prozrazují nordicko-dinárské dědictví, zatímco postava východní) je dobrým příkladem toho, jak člověk, který přijímá sám sebe se všemi svými dědičnými dispozicemi a neprojevuje žádné „sebezapření“, jaké praktikovali mnozí nordičtí lidé středověku vůči učením orientálních církevních otců — jak takový člověk, který přijímá sám sebe, dokáže nasměrovat veškerý vnitřní rozpor určitým směrem. „Faustovské“, tedy právě nordická duše, se pro Goetha opakovaně stávalo tím směrem. K tomu, aby pokračoval tímto směrem, využil i ty části své duše, které nebyly nordické, a dokonce i ty, které budily obavy. Chamberlainovo nejvýznamnější dílo, jeho „Goethe“, to jasně dokládá a zároveň, jelikož má zcela sloužit budování nordicky orientované kultury Němců, musí být považováno za základní příručku nordického hnutí.

Nordická myšlenka nehodnotí jednotlivce podle vzoru nordického člověka, aby „odsoudila“ jeho nenordické stránky těla i duše. Hodnotí své stoupence podle jejich vůle nasměrovat všechny své síly k nordickému ideálu a podrobit se sebevýchově k hodnotám nordické duše. Nordická myšlenka neusiluje o „nordizaci“ jednotlivce – což je nemožný cíl, který by v duševní rovině často vedl ke zkreslení –, nýbrž o nordizaci německého národa prostřednictvím vyšší porodnosti stále početnějších rodů, které jsou převážně nordického původu a

usilují o další nordizaci. Proto nemluví o nordickém člověku jako o měřítku, podle kterého by měl být posuzován každý jednotlivý Němec, ale o nordickém člověku jako o vzoru pro selekci v německém národu.[40]

[40] V příručce Správního úřadu SS Rassenpolitik se dále píše: „Šlechtitelským cílem německého národa je realizace životního zákona jeho základní rasy, tvořivé nordické rasy, která rozhodujícím způsobem utvářela jeho tvář a kulturu. Z hlediska podílu její krve na celém národě převyšuje početně i ostatní základní rasové prvky národa. Téměř každý Němec je nositelem nordického genetického materiálu, takže nordická rasa není rozdělující, ale naopak sjednocující krevní linií. Každá genealogická studie ukazuje, jak daleko sahá příbuzenství německého národa mezi sebou; právě toto pokrevní společenství nás spojuje a zároveň odděluje od ostatních národů. Tento zákon života nordické rasy se musí stát základem německého způsobu života a morálky, může a musí určovat způsob života každého německého člověka a stát se nejvnitřnějším vodítkem jeho myšlení, cítění a jednání. […] Šlechtitelský cíl německého národa určuje nordická rasa, neboť je základní rasou německého národa; spojuje německý národ v pokrevní společenství.“ SS-Hauptamt Rassenpolitik (1943), s. 25, 64.

Význam rasového myšlení pro lidské dějiny

Sestaveno z úryvku knihy Geschichte auf rassischer Grundlage od Johann Von Leers, 1934 a přeložené publikace Der Rassengedanke im neuen Geschichtsbild od Walter Groß, 1936

Základy a vývoj rasově-biologického pojetí dějin

Světové dějiny a dějiny národů nejsou jen bouřlivým mořem čísel, dat a událostí; věda se již odedávna snaží objasnit příčinné souvislosti, duchovní proudy a podoby života národů. Již brzy se objevily pokusy vnést do dějin smysl; tak se například historiografie období mezi lety 1830 a 1850 snažila představit dějiny jako zápas filozofických idejí, od Karla Lamprechta pak máme pokus o kulturně orientovanou historiografii, vedle níž – s výjimkou programově čistě ekonomického pohledu na historický vývoj v marxistické literatuře – nastupuje ekonomický pohled na dějiny, zdůraznění a uznání podmíněnosti historického vývoje ekonomickým vývojem. Teprve Werneru Sombartovi, který je mnohem příliš málo oceňován, vděčíme za to, že se za ekonomikou opět rozpoznal duch, duševní síly spočívající v jednotlivých národech, jako účinné síly. Sombartovy monografie „Židovství v hospodářském životě“ a „Buržoa“ jsou v tomto ohledu nepostradatelnými milníky. Již dříve se objevilo kulturně-morfologické pojetí dějin, jehož základy položil výjimečně významný Rus N. J. Danilevskij ve svém díle „Rusko a Evropa“; právě tento „otec panslavismu“, nikoli Oswald Spengler, byl prvním, kdo nahlížel na dějiny jako na zápas velkých duchovních kulturních celků, které rozkvétají a vadnou

jako rostlina – i tato analogie pochází od něj, nikoli od Spenglera.

Všechny tyto historické úvahy vkládaly do průběhu lidských dějin představy, jak je chápaly a vnímaly – představy, které byly stejně chybné jako veškeré lidské poznání, představy, v nichž byl zachycen obraz dějin, představy, k jejichž pochopení se postupně čerpalo z pramenů, jako jsou dějiny států, hospodářské dějiny a dějiny duchovní kultury daného období, a nakonec i rekonstrukci celkového duchovního obrazu takového období – s výjimkou jediného zdroje: člověka v jeho biologické podstatě.

Člověk sám nebyl ve skutečnosti z biologického hlediska vůbec brán v úvahu. Podle názoru minulého století byl člověk považován za „rovného“. „Všechno, co má lidskou tvář, je rovné,“ učila věda na sklonku 18. a na počátku 19. století téměř bez výjimky – nikoli jako dogmatickou tezi, ale přijímala to jako hypotézu. Stejně jako se zcela povrchně a zcela nepřesně rozdělovali lidé na Zemi podle barvy pleti na bílou, černou, žlutou a červenou rasu, tak se také rozdíly mezi jednotlivými národy považovaly za důsledek pouze jejich klimatických podmínek. Lessing ve své době tento historický pohled nejostřeji formuloval ve své recenzi Montesquieuova díla „L’esprit des nations“ („Berlinische privilegierte Zeitung“ ze dne 2. ledna 1753), když v rámci důkazu, „že neexistují žádné jiné než fyzikální příčiny, proč se národy tolik liší ve vášních, talentech a tělesných schopnostech“, tvrdil, že vše, „co se nazývá morálními příčinami, není nic jiného než důsledky příčin fyzikálních“. Pro něj se tak místo bydliště a podnebí

stávají jediným faktorem, který odůvodňuje duchovní odlišnost národů (!). Dokonce odvozuje původ náboženství právě z podnebí. „Zcela odlišné podnebí, z toho vyplývají zcela odlišné potřeby a způsoby jejich uspokojování, z toho vyplývají zcela odlišné zvyky a mravy, z toho vyplývají zcela odlišné mravní nauky, z toho vyplývají zcela odlišná náboženství“.

První námitku proti tomuto názoru jasně formuluje Fichte, když doslova razí tento výrok: „Musíš myslet tak, jak jsi, nemůžeš myslet jinak, než jak jsi.“ Jako filozof velmi podivně vychází z předpokladu existence „normálního národa“, který „svou pouhou existencí představuje čistý odtisk rozumu“ (jaká kostrbatá formulace!), který se však zformoval v pravěku a poté „rozptýlen po zemích přinesl tamějším divochům kulturu“. Ve starém Římě ještě jasně vidí, že zde musely kdysi existovat dvě rasové složky: „Je jasné, že v Římě existovaly od počátku dvě hlavní třídy obyvatel: patricijové neboli potomci aristokratických koloniálních kmenů a lid neboli potomci původních obyvatel Itálie“.

Fichtovy poznatky by, byly-li by důsledně uplatňovány, musely vést ke zvrácení staré doktríny o rovnosti lidského pokolení – ve své izolaci však představovaly pouze první záblesk nového poznání.

Správný poznatek vzešel z dosud méně uznávané vědy, z lingvistiky. Velký německý lingvista Franz Bopp ve své „Srovnávací gramatice sanskrtu, zendštiny, řečtiny, latiny, litevštiny, gotštiny a němčiny“ (Berlín 1833) poprvé přesvědčivě dokázal souvislost všech těchto zmíněných jazyků a jejich odvození od někdejšího prajazyka. Již Boppův

nástupce, August Friedrich Pott, nazval svou práci jako jazykovědec „O nerovnosti lidských ras“. Jazykovědec Otto Schrader pak shrnul úzkou příbuznost té skupiny národů, kterou podle jejích nejjižnějších zástupců, árijských Indů, a podle jejích nejsevernějších zástupců, Germánů, označujeme jako indoevropskou skupinu, již v ostré formě, když řekl, že „všichni Indoevropané od Gangy až po Atlantický oceán jsou v podstatě Germáni v přestrojení, Germánie je totéž co Indoevropanství“.

Tím bylo dogma o rovnosti lidských ras vědecky otřeseno z pohledu jazykovědy.

Nyní se vedl boj o tři pilíře dosavadního vědeckého uvažování; tři pevnosti, které chránily hlavní pozici vědeckého liberalismu, byly postupně dobývány nastupující rasovou vědou a rasově-biologickým pojetím dějin: dogma o rovnosti všeho, co má lidskou tvář, bylo vyvráceno zjištěním rasových rozdílů, které byly nejprve rozpoznány na základě jazykových, později přímo biologických důvodů. Druhé dogma dosavadní vědy, totiž že kultura pochází z Blízkého východu, rovněž vycházelo z tichého předpokladu, že se člověk v příznivějším podnebí vyvíjel snadněji a rychleji, a že proto je třeba hledat prameny kultury v klimaticky příznivých zemích – názor, který do poloviny minulého století do jisté míry potvrzovala i archeologie; za třetí existoval názor o vzniku první monoteistické víry u izraelského národa, názor, který byl na základě nedoložené dogmatiky považován za samozřejmý a kterému se „věřilo“ kvůli společenské nesvobodě vědy vůči mimovědeckým silám.

Na základě Boppových lingvistických poznatků, které spolu s tvrzením o „indoevropském“ či „árijském“ prajazyce zároveň naznačovaly existenci árijského prapůvodního národa, došlo k velkému průlomu v rasově-vědeckém poznání díky geniálnímu Gobineauovi. Jako francouzský diplomat na Blízkém východě, v Persii, si tento bystrý a básnicky velmi nadaný muž všiml markantního rozdílu mezi tehdejší zcela zchátralou Persií a zářivou velkolepostí královských paláců v Súsách, Persepolisu a Ekbatáně, jakož i prostou krásou skály v Behistúnu. Jako první si tento markantní rozdíl, tento hluboký úpadek, vysvětlil úpadkem někdejší rasy nositelů kultury, která ztratila svou krev a vzdala se jí. Gobineau tento poznatek aplikoval na kultury klasického starověku, které mu byly důvěrně známé, a rozpoznal úpadek starověkého Řecka i starověkého Říma jako důsledek vyhynutí této cenné rasy. Lidé nejsou pro Gobineaua rovní, nýbrž nerovní; ten, kdo je pro něj příslušníkem nižší rasy, je netvůrčí a neschopný zachovat dědictví velkých předchůdců; veškerá historie, veškerý vědecký a hospodářský život, všechny společenské změny jsou podmíněny rasou; nejcennější rasové dědictví se znovu a znovu ztrácí ve všeobecném smíšení s méně nadanými, méně tvůrčími rasami – na konci světa čeká podle Gobineaua, tragicky jako v germánské mytologii o bozích, zhasnutí světla, protože poslední ušlechtilá rasa zanikla, protože v kaši všeobecného smíšení se utopila ta nejcennější krev. Teprve od Gobineaua se hovoří o rasové teorii, teprve Gobineau přiznává indoevropské (árijské, nordické) rase vůdčí roli. Je „prvním mistrem rasy“ (Schemann). Na Gobineaua navazuje druhý velký Francouz, zoolog, antropolog, sociolog a historik, příliš málo čtený,

vysoce geniální George Vacher de Lapouge. Jeho díla („Les sélection sociales“, „Loi de la vie et de la mort des nations“, „L’Aryen“) již zcela historicky nezpochybnitelně ukazují, jak se v průběhu dějin Árijec, nordický člověk, opakovaně projevoval jako tvůrce duchovních kultur, vysokých vnějších mravů a duševní kázně, jak občanské války a stranické boje tuto vysoce nadanou rasovou skupinu neustále oslabovaly, jak pověrčivá nicotnost méněcenných ras v pronásledování kacířů a podobných jevech již dříve provedla „společenskou selekci“ ve prospěch méněcenných na úkor těch hodnotných; jak se v poslední době plutokracie, kterou Vacher de Lapouge otevřeně označuje za židovskou, drtí a ničí duchovní aristokracie, rolníci i zdravý národ jako takový. Poslední dílo Vachera de Lapouge „Le Sémite“ se příznačně již nedostalo na veřejnost... Tento velký badatel náhle zemřel a v dnešní Francii je zapomenut.

Na Gobineaua navázal německý Ludwig Woltmann, který ve svém časopise „Politisch-anthropologische Revue“ a ve svých knihách o Germánech rozvinul Gobineauovy poznatky. Ještě dále za něj zašel Otto Ammon („Přirozená selekce u člověka“, Jena 1893, a „Společenský řád a jeho přirozené základy. Návrh sociální antropologie.“), který hovořil o nutnosti rasového zdokonalení, již otevřeně rozpoznal v marxismu vzpouru instinktů nižších ras pod vedením židovské inteligence a před válkou prorocky napsal: „Pokud k našemu oslabení (v důsledku vnitřních převratů) dojde teprve poté, co porazíme vnější nepřátele, bude to mít mnohem menší význam. Pokud se však německá vzdělaná aristokracie nechá přemoci nerozumnými masami ještě předtím, než bude rozhodující boj

vybojován, pak budou mít nepřátelé snadnou hru a Německo jako národ bude ztraceno“.

Houston Stewart Chamberlain pak tyto poznatky, v mnoha ohledech obohacené, avšak ne bez omylů, rozvinul již před válkou ve svém díle „Základy devatenáctého století.“

S touto historicko-filozofickou úvahou se po válce stále silněji propojovala čistě rasově-biologická úvaha, která na základě „Mendelova zákona“ určovala skutečné rasy v populaci evropského kulturního okruhu pomocí měření. Zde je třeba zmínit dílo Fischera-Bauera-Lenze: „Nástin lidské dědičnosti a rasové hygieny“, dílo Dr. Waltera Scheidta: „Obecná rasová věda jako úvod do studia lidských ras“ a „Úvod do přírodovědné genealogie“, a zejména pak díla dvou velmi významných Američanů, a to Madisona Granta: „Zánik velké rasy“ a Lothropa Stoddarda: „Kulturní převrat. Hrozba podlidí“. Korunu však mezi osobnostmi, které s nevyvratitelným vědeckým materiálem a s jasností srozumitelnou pro širokou veřejnost nejen rozpoznaly nerovnost ras, ale navíc určily rasové složky v různých národech, si nepochybně zaslouží Dr. Hans F. K. Günther. Jeho „Rasová věda německého národa“ poprvé a přesvědčivě prokázala, že v evropském životním prostoru musíme počítat s velkým počtem ras, z nichž je třeba zvláště vyzdvihnout úzkolebou, blond rasu, „nordickou“, jako „rasu tvůrčího utváření“. „Moc a prestiž národa, jeho duchovní výtvory, jeho vzestup i úpadek jsou tedy úzce spjaty s jeho rasovou příslušností. Zmizí-li nordická, tvůrčí rasa, zmizí i velikost a tvůrčí síla. Z toho logicky vyplývá, že rasová čistota a početné

potomstvo nordických lidí v národě nordického původu jsou jeho nejcennějšími statky.“

Nejen díky Güntherovým dílům („Malá rasová studie Evropy“, „Rytíř, smrt a ďábel“, „Nordická myšlenka mezi Němci“ a „Rasovědná studia Evropy“) je i pro široké masy německého národa jasné, že lidé si nejsou rovni, že rasové rozdíly jsou zároveň do značné míry určující pro vývoj národů a že prvek tvůrčího rasového ducha, jeho rozvoj, pěstování a zachování představují zároveň biologický zákon, podle něhož se národy řídí.

Tváří v tvář těmto poznatkům se zhroutila první bašta vědeckého liberalismu, nauka o rovnosti všeho, co má lidskou podobu, a to nikoli díky nové teorii, nýbrž díky biologickým skutečnostem.

Na základě těchto poznatků byla rovněž vyvrácena druhá teorie o kulturní zaostalosti nordických barbarů a o původu všech kultur na Blízkém východě. Tato teorie přetrvávala, dokud se nezačalo kopat i v severoevropských zeměpisných šířkách, kde se nyní narazilo na vyspělou pravěkou kulturu. Kromě mnoha dalších věrných badatelů si zde zaslouží zmínku především Gustav Kossinna, který ve svém díle „Německá prehistorie – vynikající národní věda“ přiblížil německému národu jeho vysokou kulturu a dokázal, že bez kontaktu s Blízkým východem, ba dokonce časově před ní a zjevně ji ovlivňující, existovala v Evropě vyspělá vnější kultura, jak vyplývá z výsledků vykopávek. Kossinna mohl na základě výsledků své vědecké práce oprávněně napsat: „Příklady samostatnosti germánské kultury a obecného odmítání

římských vlivů u Germánů v době, kdy se Římané přiblížili k Germánům geograficky tak blízko jako nikdy předtím a nikdy poté, musí zde postačit a jistě budou zcela dostačující k tomu, aby ukázaly, jak je to s tím názorem o nekulturní ‚divokosti' Germánů před setkáním s římskou civilizací. Národ jako Germáni, který měl za sebou již tisíciletou kulturu, který prožil takové období, jaké známe a obdivujeme jako germánskou dobu bronzovou, ten se přece nedá nazvat ani barbarským národem ...". Práce významného švédského učence Oskara Monteliuse („Dějiny švédské kultury") a Karla Schuchardta („Prehistorie Německa"), stejně jako práce prehistoriků na území severní a střední Evropy obecně, jednou provždy vyvrátily dosud platnou teorii o primitivní barbarskosti prehistorických nordických národů.

Tím se zhroutil i dogmatický názor, že „světlo přišlo z východu", alespoň pokud jde o poznání hmotné kultury. Jako poslední vědecké dogma z té doby zůstalo tvrzení o duchovní zaostalosti a duševní podřadnosti nordických národů, o vyvolenosti izraelského národa a o vzniku první monoteistické víry prostřednictvím zjevení izraelskému národu, a nemohlo být vyvráceno, dokud nebyly objeveny jiné prameny. Z džbánů a hrnců, zbraní a užitkových předmětů, které hroby poskytly, nebylo možné získat mnoho poznatků o duchovní kultuře našich předků, zatímco nejstarší písemné prameny, které máme z Egypta a Číny, se severu téměř nedotýkaly. Legendy a mýty často sahají s úžasnou věrností až do těch dob – tak byla například vykopána královská hrobka u Seddinu na Hinzerbergu díky tomu, že se v lidovém podání po tisíciletí

zachovala legenda, že tam v hoře leží „král Hinz“ pohřben v trojité rakvi, až se zde skutečně našla pravěká knížecí hrobka. Srovnávací výzkum legend a pohádek zároveň odhalil mimořádně silné souvislosti v tradici, ale teprve shrnutí a výklad symboliky Hermanem Wirthem zde změnil obraz.

Herman Wirth, jehož pozornost upoutaly znaky na štítech venkovských domů v jeho rodném Západním Frísku, zkoumal symboliku, která je dodnes rozšířená mezi lidmi a kterou nacházíme daleko za hranicemi Německa – sluneční spirály a stromy života, trojramenné znaky a pentagramy, hákové kříže a lodě smrti; narazil na předkřesťanské kříže a skalní kresby ve španělsko-kantabrijských jeskyních a na švédských skalách, odhalil nový svět a staré světlo se opět rozzářilo. Jeho cesta ho vedla přes severní Evropu a severní Asii do východní Asie a Severní Ameriky; poznal, že zde všude existuje stejná symbolika, že tato znamení kdysi všude měla náboženský význam a že za tímto náboženským významem se neskrývala zmatená pověra, nýbrž světonázor.

Wirth předpokládá, že toto prastaré náboženství vzniklo ve vysokých subarktických oblastech, kde v kruhu s paprsky, v hákovém kříži a ve „singrünen“, vždy zeleném stromu života, vidí ztělesnění návratu světla, které stoupá k výšinám, které stojí v polední výšce, v letním slunovratu, a které se pak sklání ke smrti, k noci, k zimnímu slunovratu, k hrobce, aby z „nejdelší noci“, z julské noci, z posvátné noci, opět povstalo k novému životu, ztělesnění „zemři a staň se“, „Božího roku“ v přírodě i v lidském životě. Jako starodávná víra v nesmrtelnost, která daleko od jakéhokoli polyteismu rozpoznává ve velkém

řádu na nebi viditelné působení Boha v čase a prostoru, se nám jeví tento pranordický „světonázor“, zvěčněný v kamenných rytinách a zachovaný v historii symbolů až do naší doby. Boží působení ve světě, „Boží vítr a Boží počasí“, Boží rok, který je zároveň rokem člověka, hluboká rovnice mezi věčným řádem světa a věčným návratem po smrti – to je podstata této pranordické víry v jediného Boha. Ne kmenová modla, jako je Jahve-Jehova, ne „zjevení“, které nikdo nemůže ověřit, ale zamyšlený vhled rybářů, rolníků a námořníků do Božího putování světem je prvním poznáním božského, pranordickým monoteismem, a to tisíce let předtím, než vůbec existoval izraelský národ.

Tento světonázor mohl vzniknout pouze tam, kde je střídání světla a tmy, hluboké zimní noci a slunečního svitu obzvláště silné, tedy ve vysokých severských zeměpisných šířkách. Odtud musely být tyto národy postupně vytlačovány. Herman Wirth vychází z teorie kontinentálního posunu Köppena a Wegenera a předpokládá, že se jednalo o arktické oblasti severně od Evropy a Severní Ameriky, které poté podlehly zalednění.

***

Rasová myšlenka v novém pojetí dějin

Pokud se dnes veškeré politické dění soustředí na to, jak jednotlivé státy definují své vzájemné mocenské vztahy, pak na druhé straně se konflikty, o nichž zde mluvím, týkají toho, které představy o směřování a cílech historického vývoje v jednotlivých národech, a vlastně i v celém dnešním světě, by

měly či neměly převládat; tyto duchovní boje o tyto rozsáhlé perspektivy života, jak do budoucnosti, tak do minulosti, jsou nepochybně významnější než politické konflikty, protože mobilizují a udržují v pohybu nejvnitřnější síly národů jako takových v mnohem větší míře než ty druhé: zda je hranice vytyčena zde či tam, má bezprostřední význam pro lidi, kteří na této hranici žijí, a zda stát uzavře tu či onu dohodu, má bezprostřední význam pouze pro občany, kterých se to týká, protože národ pocítí její dopady až po letech či desetiletích – nebo někdy vůbec.

Vytváříme však světonázor, který mezi lidmi existuje a převládá, a týká se to každého, kdo se upřímně zajímá o život svého národa; to neznamená, že by jako vzdělaní lidé vytvářeli filozofické koncepce o různých věcech na základě knih a časopisů, ale spíše to, že se každý podílí na životě tohoto národa, na jeho duchovním životě a světonázoru, bez ohledu na úroveň svého vzdělání a každodenní povolání, pokud pociťuje něco z těch velkých podnětů, které pohánějí národ k dobru či ke zlu.

V Německu nyní existuje takovéto vnitřní duchovní a emocionální hnutí národa v bezprecedentním rozsahu; my sami jsme jej nazvali revolucí a vždy jsme jasně zdůrazňovali, že podstata této revoluce nespočívala ve změně mocenských poměrů ve vnitropolitice ani v tom, že by některé jiné skupiny či jednotlivci nahradili své předchůdce, ale že její podstatou bylo přehodnocení těch pojmů a myšlenek, které lidem stály na mysli jednak jako ideály a jednak jako projevy domnělých historických sil; tato duchovní revoluce tedy neskončila

dokončením jakékoli vnější ústavní reorganizace či restrukturalizace.

Kdyby revoluční aspekt spočíval výhradně v přesunu mocenských vztahů, pak by revoluce jistě skončila v létě roku 1933 – a v tomto smyslu také skončila. To však, co dává a stále může dávat tomuto hnutí naší doby charakter skutečné revoluce – duchovní reorganizace –, samozřejmě nemůže skončit jen proto, že bylo obsazeno několik funkcí, změněno několik zákonů nebo přijaty nové – tato duchovní revoluce bude naopak pokračovat, dokud se světonázor nové éry nestane jedinou dominantní silou, alespoň mezi německým národem; dokud někde existuje a budou existovat zbytky jiných názorů a pohledů, bude pokračovat boj mezi starým a novým, a stejně tak i konflikt, který – vzhledem k tomu, jak ostře jsou zde fronty rozděleny – může skončit pouze zánikem jedné či druhé strany, nikoli kompromisem. Jsme přesvědčeni, že v tomto případě bude vítězství na straně nového, ne proto, že by tomu tak muselo být vždy, ani proto, že by nové bylo vždy lepší a správnější, a tudíž vítěznější než to, co existovalo dříve, ale proto, že tento nový duch je správnější, ve své podstatě pravdivější, a proto bude z dlouhodobého hlediska nakonec jediným možným směrem do budoucna.

Nyní však vyvstává otázka: o co tu vlastně jde; jaký je v této oblasti rozdíl mezi starým a novým duchem; čím se vyznačuje intelektuální hnutí naší doby, které musíme částečně vnímat a pojímat jako hnutí mládí, a co ho tak zásadně odlišuje od všech forem a myšlenkových světů minulých skupin, ať už šlo o hnutí politická, ideologická či jiná?

V centru těchto debat stojí otázky související se slovem „rasa“ – ještě před několika lety se věřilo, že novému revolučnímu hnutí, které již bylo uznáno a s nímž se muselo počítat, lze přisuzovat nejrůznější jiné cíle, tendence a obsahy; to byla doba, kdy se zdálo, že dohady o povaze nacionálního socialismu a jeho údajné ideologii v novinách našich protivníků nemají konce. Občas se objevovaly pokusy nahlížet na tuto záležitost z vojenského hlediska a říkalo se: „Toto je militaristická reakce.“ Poté se znovu pokoušeli nahlížet na věci z ekonomického hlediska a v závislosti na svém úhlu pohledu nás vnímali buď jako kapitalisty v přestrojení, nebo jako komunisty v přestrojení; v té době se málokdy plně chápalo, že ve skutečnosti nešlo ani o obnovení, řekněme, vojenského řádu, ani o určité příkazy a opatření k ekonomické reorganizaci, ale že podstata tohoto hnutí spočívala v jeho rasovém způsobu uvažování, že právě odtud vycházely jeho požadavky na přehodnocení a transformaci našich myšlenek, že nacionálněsocialistické hnutí je revoluční, protože je a dokud je rasovým hnutím, tj. dokud nahrazuje řadu zastaralých a pouhých umělých hodnot silami rasové povahy jakožto nejvyššími, závažnými a dějiny utvářejícími hodnotami národů.

V okamžiku, kdy se tento jednoznačný a charakteristický duch mladého revolučního hnutí konečně stal pro svět zřejmým – a to jak v legislativě, tak v intelektuální a výchovné činnosti –, vyšlo najevo, že za našimi hranicemi se opakuje proces, který jsme zažívali znovu a znovu během let boje o moc uvnitř našich hranic: spojování těch nejrozmanitějších politických skupin a

frakcí, které se ještě včera navzájem vylučovaly, za účelem vytvoření společné fronty proti nám.

To, co nás zpočátku během období vnitřních politických bojů tak udivovalo, se nám nyní stalo zcela běžným: skutečnost, že zdánlivě nejnesmiřitelnější rozdíly, například mezi nejradikálnějším moskevským občanem a elegantně oblečeným, dobře vychovaným německým nacionalistou, se zmenšily na minimum, když šlo o společnou obranu proti nacionálněsocialistické revoluci; známý jev, kdy se představitelé bezuzdného a odpudivého ateismu objevili ruku v ruce s představiteli jediné, zaručeně pravé a zákonem chráněné zbožnosti; podivný jev, kdy se propasti, které se jinak zdály nepřekonatelné, vytratily tváří v tvář společnému odmítnutí nového nepřítele, jak ho vnímali všichni – všechny tyto jevy, které známe z našeho domácího politického vývoje, se v letech od převzetí moci velmi často objevovaly v reakcích zahraničních zemí; zatímco doma debata na chvíli utichla, nebo spíše nabrala takové podoby, že bylo zapotřebí citlivějšího ucha, aby bylo možné jasně zachytit pokračující rozruch a vyjadřování názorů, v zahraničí zůstává odmítání a vytváření front proti novému stále všem na očích, což činí názor zahraničních zemí velmi dobrým ukazatelem a velmi jemným znamením toho, které velké ideologické a politické skupiny aktivně reagují negativně na vznik nového rasového světonázoru – výsledkem je, že tak činí prakticky všichni, a že je zcela irelevantní, zda se jedná o umírněný marxistický socialismus či národní konzervatismus; že je irelevantní, zda mluvíme o Moskvě či papežském Římě – všichni se spojí do

společné fronty ideologické obrany v okamžiku, kdy se setkají s tímto rasovým myšlením nového Německa.

Nesmíme si zakrývat oči před tím, že to na nás všechny klade velkou odpovědnost: „Mnoho nepřátel, velká čest," jak se říká. Znamená to však také, že čím více nepřátel je, tím silnější musí být ten, kdo se odváží postavit se jim všem najednou; proto je dnes nezbytné, aby si německý národ vždy jasně uvědomoval, jak silný se musí stát ve svém rasovém myšlení a v přesvědčení o jednoznačné správnosti svého rasového světonázoru. Nesmí se stát, že by v rámci německého národa existovali jednotlivci či jednotlivé skupiny, které zakládají část své vlastní zkušenosti a života na rasovém myšlení, zatímco jiní se domnívají, že by to mohl být sice velmi zajímavý, avšak v současné době nevhodný doplněk k práci na budování Třetí říše – namísto toho se vzhledem ke společnému odmítání a útokům ze strany všech intelektuálních sil světa musíme také sjednotit a vytvořit společnou frontu, nikoli za účelem šíření, ale za účelem ochrany a prosazování našich vlastních myšlenek. V dnešním Německu neexistuje důležitější otázka než tato: sjednotit národ ve společném intelektuálním postoji, a to v rasovém přesvědčení v nacionálněsocialistickém smyslu, a v žádném jiném.

To nás pak nevyhnutelně vede k tomu, abychom si tento rasový postoj alespoň v hrubých rysech ujasnili a zároveň se ptali, kde vstupuje do konfliktu se silami zahraničního intelektuálního světa:

Velké hnutí, které před téměř třemi lety převzalo moc ve státě prostřednictvím Nacionálněsocialistické strany, samo

převzalo slova a formy národoveckých snah v národě; tento výraz „národovecký“, který byl zneužíván mnoha malými skupinami a někdy i zesměšňován, má však jednu dobrou vlastnost: že na rozdíl od formálních právních koncepcí státu velmi dobře osvětluje podstatu jeho státních cílů a státotvorné práce – od starověkého Říma byla Evropa ovládána právním, formálním pojetím průběhu historických událostí a historických hodnot; státní právo, ústava států, všechny tyto věci, které představovaly koncepční, na paragrafy založené metody pro objasnění a přehledné oddělení organizačních aspektů historického života, stály v centru takového formálního právního pojetí dějin a státního života.

Zhruba sto let byl tento pohled postupně nahrazován modernějším pojetím, které již nevidělo podstatu historických procesů, a tedy ani smysl politické činnosti, ve státu samotném a v jeho právních formách a normách; místo toho věřilo v zrod něčeho originálnějšího, něčeho živějšího, co samo o sobě státy vůbec vytvořilo, a proto jim předcházelo; věřilo, že do centra politického a historického života by měla být postavena nová a odlišná hodnota – samozřejmě to byla také doba, v níž začala hospodářská politika převládat nad politikou státní a v níž pod vlivem určitých kruhů evropské společnosti, z nichž většina měla také určité rasové charakteristiky a příslušnosti, v Evropě nastala nová éra hospodářské politiky – obojí pak nahradil revoluční postoj, který se zrodil v nacionálním socialismu a který vycházel ze skutečnosti, že nejen stát, ale ještě více ekonomika jsou odvozené hodnoty, které samy potřebují tvůrce

a mohou existovat pouze tak dlouho, dokud existuje původní zdroj této historické síly.

Tato síla vnáší do lidí nový způsob uvažování a slovo „národ“ má pro ně velmi zvláštní význam – o „lidu“ lze hovořit v arogantním a směšném smyslu, tak jak o „lidu“ hovořila doba třídního vědomí, když tím mínila lidi bez vyžehlených kalhot a se špinavými límečky; takový byl pojem „lid“, jaký měli marxisté, a takový byl pojem „lid“, který národní občané ochotně přijali a sami používali – nesmíme zapomínat, že to byli právě občané, kdo nesl vinu za to, že v minulosti neexistoval kulturní pojem pro celek, který dnes nazýváme „národ“; oni sami nečinně přihlíželi a pomáhali zajistit, aby toto slovo „lid“ bylo předáno padělatelům politického života, a poté byly výrazy jako „lidová strana“, „lidové domy“, „lidová svoboda“ a „lidová práva“, odňato národu jako celku a svěřeno malým, izolovaným frakčním skupinám k jejich výlučnému užití: v podstatě lze o „lidu“ hovořit v ušlechtilejším romantickém smyslu, a lze o něm také hovořit v romantizovaném a zředěném estetickém a lyrickém smyslu.

Nic z toho nemáme na mysli, když dnes hovoříme o „lidu“ – když o něm dnes mluvíme, máme na mysli nejen společenství, které zahrnuje všechny třídy, všechny skupiny a všechny vrstvy, ale také to druhé, ještě širší společenství, které přesahuje generace; nemáme na mysli pouze sjednocený lid, který dnes žije bok po boku na stejné půdě a sdílí stejný osud, ale do této jednoty zahrnujeme také všechny lidi stejné krve, kteří na této půdě žili a budou žít před námi i po nás.

Když říkám „na této půdě“, je toto slovo samozřejmě již nesprávné; najednou se ukazuje, že tento nový způsob uvažování hledá a potřebuje slova a pojmy, které se zcela liší od těch, jež byly běžné v minulosti – to, co spojuje lidi, které zde všichni zahrnujeme do širokého pojmu národa – neboť si nyní uvědomujeme věčný národ, tj. národa, který existuje z generace na generaci, napříč staletími a tisíciletími, jak při pohledu zpět, tak při směřování vpřed – není půda, na níž žijí, ani rovnost politického či kulturního osudu jako taková, ale je to především to, co sem sama příroda vložila jako nejsilnější pouto mezi jedinci lidského druhu: totiž střídání generací a pokrevní příbuznost. To je to, co spojuje tyto lidi – nikoli zákonem státu, ani koncepcí nějakého ekonoma, ale prostě samotnou přírodou – do jednoho celku, do společenství nad všemi ostatními na zemi.

Právě toto přirozené společenství, utvářené pokrevními vazbami, soužitím a střídáním klanů a rodin v průběhu staletí historie, dává pojmu „lid“ pro nás smysl a podstatu. Neposkytuje nám však pouze pojem „národ“, ale v souladu s originalitou a vitalitou tohoto mladého hnutí a jeho lidí nám také zprostředkovává zkušenost „národa“, která přesahuje samotný pojem a zároveň s ním koresponduje – dnes prožíváme celistvost národa; prožíváme ji v lidech a jejich společenství, a to nejen tehdy, když myslíme na těch sedmdesát či sto milionů lidí, kteří dnes žijí po našem boku, ale také přesně stejným původním, silným a pestrým způsobem, když náhle dáváme podobu tradicím nejstarší minulosti našich vlastních kmenů, našich starých vesnic, našich starých měst, či v kratším

časovém horizontu tradicím našich vlastních rodin; zde prožíváme společenství, které se náhle cítí velmi silně spjato a zavázáno přesahující hranice jednotlivce, k dávné minulosti, a tím i k neomezené budoucnosti.

Prožíváme velký historický růst a vývoj, který – jelikož sahá desítky tisíc let do minulosti a zároveň se rozprostírá do nekonečné budoucnosti – v nás, jakožto současných nositelích přechodné etapy historického života, vyvolává pocit, že jsme zároveň nekonečně malí i nekonečně velcí: malými, protože si náhle uvědomujeme, že náš vlastní osud a postavení jsou velmi bezvýznamné tváří v tvář této nekonečně velké myšlence, kterou vidíme ve věčném německém národu, avšak zároveň se stáváme velkými, když si náhle uvědomíme, že v nás, v každém z nás, v členech rodiny, v lidech celé generace, se neodehrává osud takových jednotlivců a šedesáti či osmdesáti let jejich života, ale ve skutečnosti osud a předurčení desítek tisíc let našeho rodu a naší krve, které se zhmotnily ve mně a ve vás, stejně jako se včera zhmotnily v těch, kteří přišli před námi, a stejně jako zítra najdou svou podobu a tragédii, štěstí a naplnění v lidech, kteří přijdou po nás – takové pochopení musí člověka na jedné straně učinit pokorným a skromným, ale zároveň velkým, hrdým a mocným na straně druhé.

Díky této zkušenosti, která odpovídá novému pojetí „lidu“, se nyní před světem rýsuje nová budoucnost a nová éra, a my si musíme položit otázku, co to znamená pro stovky úkolů, které utvářejí každodenní život, politiku i duchovní sféru, umění i ekonomiku a všechny ostatní oblasti – než však budeme moci dát definitivní odpověď, musíme si jednu věc ujasnit: když

zdůrazňujeme živou posloupnost generací a prvotní vitalitu lidu jako nejvyšší hodnotu historického života, zároveň nevědomky vyslovujeme několik tvrzení, která se někdy dostávají do rozporu s názory včerejška:

Prvním tvrzením tohoto druhu je, že takové spojení mezi fyzicky žijícími lidmi a duchovními hodnotami, které v konečném důsledku dává dějinám jejich smysl, existuje přímo a zákonitě – odmítáme názor, který se možná v minulosti zastával, že duchovní život a kulturní hodnoty mohou v životě lidstva existovat zcela nezávisle a odděleně od fyzického a tělesného základu lidí; odmítáme názor, který – v rámci toho, co považujeme za falešný a zavádějící idealismus – prosazoval a vyžadoval takový zvláštní duchovní život na této zemi a v tomto světě; odmítáme názor, který věřil, že jakmile bylo dosaženo nějakého kulturního či duchovního úspěchu – proč, to nikdo neví –, mohl by zůstat živý, cenný a tvůrčí po celou věčnost a přetrvat i tehdy, když lidé, kteří jej kdysi vytvořili, již na této zemi nežijí.

O této otázce se vedlo mnoho debat – lidé se nás snažili přesvědčit, že je kulturně hodnotným a humánním názorem věřit, že nakonec všechny duchovní věci se vznášejí jako mraky na obloze a nepotřebují žádný kontakt s lidmi, národy ani pokrevními vazbami; v dobách úpadku nám dokonce s naprostou vážností říkali, že by nebylo tak zlé, kdyby německý národ zahynul a byl vyhlazen: koneckonců, říkali, rozhodující a závazné nejsou životy lidských bytostí ani udržování hraničních stanovišť, ale spíše kulturní a duchovní výdobytky německého národa, které by měly přetrvat a mít věčný dopad;

o tom prý nebylo pochyb, protože Faust byl zapsán a partitura Deváté symfonie se nikdy neztratí – co by na tom záleželo, kdyby německý stát a německý národ byly navždy vymazány ze světa? Pak by Evropu obsadili a osídlili jiní lidé, možná jednoho dne Mongolové; možná by místo nás hráli naši hudbu a četli naše básně, čímž by umožnili, aby tyto výdobytky Němců a německé kultury v tomto světě přetrvaly a pokračovaly, stejně jako tomu je v dnešní době – tento názor byl považován nejen za zásadně správný, ale také za velmi praktický a velmi smířlivý; byl zdrojem útěchy v době, kdy se zdálo, že další existence vlastního národa a státu je vážně ohrožena, avšak lidé dnes reagují odmítavě, když musíme důrazně prohlásit, že takový přehnaný názor je mylný a nepřijatelný – je mylný, protože nemůže existovat skutečné pokračování duchovních hodnot bez lidí, pro které, od nichž a v nichž byly vytvořeny.

Samozřejmě nám pak bývá připomínáno, že například v minulosti zanikly velké civilizace, a přesto jejich díla a hodnoty přetrvaly: Řekové možná vyhynuli a Řecko jako politický koncept možná na staletí zmizelo, avšak Řecko jako idea, jako kulturní hodnota a kulturní faktor je stále velmi živé – celé naše humanistické vzdělání a kultura nejsou ničím jiným než Řeckem, které v nás žije dál. Takový názor je však v nejlepším případě sebeklamem: to, co dnes mezi námi v humanistickém myšlení přetrvává, je v nejlepším případě směsicí starých pergamenů s řeckými nápisy a slovy, soch s nohama i bez nich a navíc živých myšlenek, tužeb, přání a nadějí lidí naší doby a našeho druhu, kteří nyní vkládají veškerou svou schopnost

prožívat, veškerou svou interpretační sílu, všechny své vnitřní potřeby a city do těchto cizích pozůstatků dávno mrtvé minulosti; to, co z toho vzejde, může být velmi krásné, velmi uspokojující, ba dokonce nekonečně radostné – ale rozhodně to není athénské ani spartské, nýbrž spíše směsice různých dob.

Již před desítkami let se Nietzsche o této „době malovaných hrnců“ zmínil v ostré a – jako vždy – nepříjemné poznámce, když řekl, že si tato doba namlouvá, že dokáže namalovat mozaiku všech dob, národů a oblastí, a že z toho pak vznikne oděv, s nímž lze udělat dobrý dojem; je dobré si uvědomit, že dnešní gymnázium a gymnázium ve starověkých Athénách jsou dvě velmi odlišné věci a že učitel v gymnáziu athénské mládeže se značně liší od učitele na gymnáziu naší doby, a to nejen koncepčně a vnitřně, ale i čistě navenek. Které z nich je cennější a lepší, není předmětem debaty, a jakýkoli hodnotový soud by jen zastínil střízlivou logiku takových úvah; zde nejde o to vynášet hodnotící soudy, ale o to identifikovat rozdíly či podobnosti – pouze střízlivě konstatujeme, že Athény, Sparta a celý řecký svět, které byly kdysi pro Athéňany a Sparťany živé a skutečné, zemřely spolu s nimi; to, co si dnes představujeme na jejich místě, a to, co nám mohou nabídnout muzea, má k samotnému Řecku pouze nepřímou a odvozenou souvislost.

Je docela možné, že jednoho dne evropské obyvatelstvo zmizí a vymře a že na našem místě budou žít například Mongolové; je docela možné, že v nějaké velké kamenné knihovně budou uchovány texty všech našich intelektuálních děl a uloženy partitury všech našich symfonií; možná dokonce,

že naše díla budou tehdy recitována nebo že se ze zvědavosti budou konat symfonické koncerty s využitím těchto partitur; možná dokonce, že se to stane běžnou záležitostí a bude se to dít častěji, že se pak budou čas od času scházet a provádět i takovou tradiční starší hudbu, že při tom možná něco pocítí – ale co budou cítit, to nevím. Můžeme říci jen jedno: rozhodně to nebude to, co cítí a prožívá tvůrce a hlasatel našeho vlastního umění, ani to, co cítíme a prožíváme my sami dnes, když slyšíme tytéž noty.

Z toho samozřejmě vyplývá, že další existence a vliv těchto hodnot je sám o sobě spjat s další existencí lidu, z něhož vzešly a pro nějž vznikly, a že nelze hovořit o takové abstraktní existenci a takovém bezpodmínečném věčném životě jakýchkoli duchovních hodnot, které by, již-li by nebyly svázány s jednotlivci a národy, měly věčné trvání.

Pokud je tomu však tak, pak nám najednou dojde, že se zde v souvislosti s rasovým pojetím dějin vynořuje druhá otázka, a to zda lidé v rámci jednoho národa jsou a mohou zůstat národem se stejnou schopností prožívání a pocity z prožitků, nebo, abychom to vyjádřili konkrétněji: pokud již věřím, že se náš svět prožitků liší od světa Mongolů a že proto musí být zachování našich kulturních hodnot založeno na nás samých, pak vyvstává otázka, zda je náš způsob prožívání, cítění, toužení a skládání poezie dnes stále stejný jako u německého národa mezi našimi otci a předky před tisíci či dvěma tisíci lety, anebo zda i v rámci takového pokrevně spjatého společenství může v průběhu staletí a tisíciletí dojít k tak úplné změně stylů, ve schopnosti prožívání, v potenciálu působení; a zda na konci

takové řady neexistuje také zcela proměněný typ člověka, odlišný od lidí naší minulosti? Jsme dnes ve svém nitru stejní jako lidé, které můžeme z biologického hlediska nazývat našimi předky z dob před tisíci lety – anebo ne? Existuje taková společná podstata? Existuje v rámci jednoho národa v průběhu dějin taková kontinuita vnitřního ducha, anebo by nemělo platit, že velké změny, k nimž v životě národa došlo v průběhu staletí a tisíciletí, nyní zcela proměnily i vnitřní podstatu tohoto národa? Dnes létáme vzduchem; komunikujeme po celé Zemi bez drátů; během několika měsíců a let vidíme, co se děje daleko odtud; už nemáme čas; vedeme hektický život; naučili jsme se tisíce věcí, jak vnějšího, tak vnitřního charakteru, které před sto lety neexistovaly – s tím vším nejsme snad úplně jiní lidé než ti, kteří zde žili před stovkami či tisíci lety jako naši otcové; nebudou lidé, kteří budou obývat naši zemi za dvacet, třicet, tři sta let jako naše děti, zcela odlišní od nás díky svému vyššímu vzdělání, lepší technologii, lepší ekonomice, lepším znalostem, protože se možná změní i formy jejich náboženského života či kultury, a tak by se tito fyzicky identičtí lidé postupně měnili, formovali a přetvářeli do stále nových podob? To je otázka, před kterou v současné době stojí rasové uvažování našeho druhu.

Na tuto otázku lze odpovědět pouze poukazem na závislost tělesné a duševní podoby člověka na zákonech dědičnosti; za názorem, že obrovské změny v prostředí musí v průběhu dějin přinést také změnu v lidech, se skrývá nic jiného než přesvědčení, že to je právě prostředí, které utváří podstatu živých bytostí – tedy doktrína prostředí – ve své hrubé podobě,

jak byla rozvinuta na počátku a v polovině minulého století, stojí v ostrém kontrastu k extrémnímu názoru, který je předpokladem pro rasové myšlení naší doby.

V té době se věřilo, že právě prostředí formuje všechny živé bytosti – fyzicky, duševně i duchovně: fyzicky je formuje tím, že mění vnější vzhled lidí, ať už přímo prostřednictvím vlivů podnebí a výživy, nebo nepřímo prostřednictvím velmi krátkodobého selekčního procesu v průběhu dvou či tří generací; duševně je formuje tím, že neustále mění a utváří způsoby myšlení, a duchovně je formuje tím, že mění vnitřní potřeby lidského života. Je zřejmé, že takovéto environmentální učení našlo svůj krajní projev v myšlenkách, jaké rozvinul na počátku minulého století jistý Angličan, jenž zcela vážně napsal, že s pokrokem poznání by mělo být jednoho dne možné dokázat závislost duchovních hodnot – například podstaty, obsahu a formy určitých literárních žánrů – na výživě a stravě lidí, kteří takovou literaturu vytvářejí; dokonce se vážně snažil zjistit, jaké je chemické složení rýže, neboť pokud člověk ví, co rýže z chemického hlediska vlastně je, musí být schopen odtud vybudovat most k literatuře a kultuře například starověké árijské Indie, kde se lidé živili převážně rýží. V dalekém pozadí se v takové mysli rýsuje úžasná perspektiva: jakmile zjistím, co jedl člověk, který napsal nebo složil základní písně Rigvédy, stačí, abych jedl totéž, a budu stejně poetický! Zní to groteskně, ale bylo to napsáno v seriózních knihách seriózními lidmi.

Tato myšlenka se v podstatě zachovala v méně materiální podobě až do dnešních dnů, protože vedle materialistické podoby a vlivu environmentální výchovy existuje i její

idealistická podoba, která v zásadě říká přesně totéž, jen nevěří, že to jsou materiální vlivy, které mění lidi, ale spíše vlivy duchovní; věří tedy, že to není to, co si člověk dá do žaludku v podobě jídla, co z něj následně může učinit básníka určitého druhu, ale spíše to, co se mu vloží do hlavy v podobě duchovní potravy – pro kulturní tvář určité éry či skupiny lidí nebude rozhodující ani tak kuchař, jako spíše učitel; Nebudu tedy muset zkoumat, co musím jíst, ale co se musím naučit, přečíst a možná i přemýšlet a cítit, abych se duchovně a vnitřně proměnil, abych se utvářel a formoval, nebo se nechal formovat, abych se stal tím, co si představujeme jako cíl takového vzdělávání. Takové představy o možnosti zásadní proměny lidí se odrážejí také v přeceňování vzdělávacího systému, s nímž jsme se v minulosti někdy setkali v karikované podobě: jde o představu, že je skutečně možné zásadně změnit lidi a učinit je lepšími – nikoli z hlediska znalostí, ale z hlediska vnitřní hodnoty – tím, že je vystavíme velkým myšlenkám a idejím a doslova jimi nasytíme; jeden z otců této přesně a ostře definované doktríny prostředí, Hippolyte Taine, to vyjádřil zcela bez příkras a ve své filozofii umění tvrdil, že vy, lidé, máte v moci kdykoli uměle vytvořit libovolný počet umělců s jakýmkoli talentem – stačí jen vzít několik přiměřeně průměrných mladých lidí s odpovídajícími velkolepými a úžasnými myšlenkami a doslova je nasytit intelektuálním obsahem dané doby – to byla doktrína prostředí, oděná do idealistické podoby.

Tato doktrína prostředí se pak znovu objevuje v jiné, obzvláště idealistické podobě: a to tam, kde již nejde o obecné myšlenky, ideje a poznání jako prostředky k formování lidu

zvenčí, ale pouze o zvláštní druh intelektuálního vlivu, a to vliv náboženský; jedná se o doktrínu prostředí v konfesijním hávu, která v náboženských vlivech vidí nejvyšší hnací sílu historického života a konečnou příčinu velkých historických proměn, která zastává názor, že pokud má dnes určitá země jinou tvář než před tisíci lety a pokud mají lidé v ní jinou tvář než před tisíci lety, pak konečnou příčinou bude to, že přijali jiné náboženství – liší-li se Žid od Izraelity starověku, pak je to proto, že mezi ně byla zavedena nová náboženská doktrína, která nevyhnutelně mění lid a s ním i kulturu a vše ostatní; je-li Žid jiným člověkem než nežid, je to proto, že je nábožensky ovlivněn jinou knihou než zbytek lidstva, a tím se změnil konečný, rozhodující důvod všech duchovních a historických vlivů, totiž vliv náboženský.

Všechny tyto představy o prostředí přirozeně vedly k praktickým závěrům a požadavkům: marxista by – uvažuje-li velmi precizně a v duchu teorie prostředí – mohl klidně věřit, že změnou stravy či vnějších životních podmínek dokáže přivodit významné změny nejen v sociálních vrstvách a třídách, ale i u celých národů a celých kontinentů; liberální občan si může dobře představit, že dokáže učinit lidi a národ – alespoň v dětství – lepšími a cennějšími tím, že vymyslí různé vychovatele a různé školské systémy; odtud pramení dovednost minulého věku vymýšlet stále nové vzdělávací systémy a učební plány, přičemž výsledky minulosti nikdy neodpovídaly ideálním cílům, které například Rousseau stále viděl ve vzestupu lidského pokolení prostřednictvím vzdělání a pedagogiky; náboženské kruhy si dokázaly dobře představit, že

je možné překlenout a překonat nepříjemné jevy u lidí a národů tím, že na tyto lidi bude působit odlišný, silnější a intenzivnější náboženský vliv; malá část těchto sil z minulých systémů dodnes vážně věří, že tyto rozdíly – nejen fyzické, ale i duševní a duchovní – mezi velkými, rasově odlišnými skupinami lidí lze překonat tím, že je všechny pokřtí podle stejného obřadu a budou je nábožensky vychovávat podle stejné knihy.

Všechna tato učení o prostředí se však nyní potýkají s zásadně odlišným úhlem pohledu v rámci rasového myšlení: a to v podobě poznání, že všechny tyto vnější vlivy – ať už jsou materiální povahy, ať už duchovní povahy, ať už intelektuálně-duchovní, nebo spadají spíše do sféry duše, mysli či náboženství – nejsou schopny změnit podstatu lidských bytostí v jejich skutečné podstatě a jádru; že zde působí větší a vyšší přírodní síly, které v celém živém světě způsobují, že potomci se stávají do značné míry podobnými svým předkům, ba dokonce s nimi do značné míry totožnými.

Tento zákon dědičnosti, který je pro neznalé zastíněn pouze rozmanitostí dětí i u jediného páru rodičů, je dnes v centru velkých debat o rasovém pohledu na svět, a je proto opakovaně vnímán jako trapný a nepříjemný všemi těmi, kteří se domnívají, že se s tímto rasovým pohledem na svět vůbec nesmí smířit; nám, kteří jsme – snad náhodou, snad částečně díky vnitřnímu osudu – od samého počátku vyrůstali v tomto zákonitém životě a uvažovali o dědičné povaze, se zdá téměř nepochopitelné, jak jsou dnes stále možné extrémní projevy extrémních názorů na prostředí.

Jeden renomovaný německý kulturní badatel zcela správně uvedl, že mezi kulturami na tomto světě neexistuje rovnost a že nikdy existovat nemůže, ani v budoucnosti, protože lidé si nejsou rovní; lidé si nejsou rovní a nemohou se stát rovnými, ale protože nevyhnutelně žijí v různých částech světa – asijská kultura je odlišná, protože Asiaté se od nás liší; Asiaté se od nás liší, protože Asie se liší od Evropy, neboť to je prostor, který formuje lidi, a žádný z posluchačů by se neodvážil pokusit se zničit intelektuální čest tohoto renomovaného německého vědce tím, že by tuto větu mlčky špatně vyložil, protože on sám okamžitě zcela bez obalu vyjádřil, jak chce, aby byla tato věta o formování lidí prostorem chápána: prostor formuje národy.

Zde je příklad: vezměme si dva bratry, kteří se narodili a vyrostli v Berlíně; jeden z nich odešel ve dvaceti letech do New Yorku a druhý ve dvaceti letech do Varšavy; nechme je tam oba dvanáct let a pak je přiveďme zpět do Berlína – ti dva si už nebudou rozumět a nebudou schopni porozumět ani svým berlínským sourozencům, neboť jeden se životem v americkém prostředí stal Američanem – je to zcela proměněný člověk, uvnitř chladný, strnulý, nesentimentální a věcný – a ten druhý se stal typickým Slovanem – měkkým, lyrickým, melancholickým, mystickým, možná i hudebním; oba bratři už spolu nemají nic společného, ani nemají nic společného s lidmi, kteří zůstali v Berlíně, protože dvanáct let v cizím prostředí z nich udělalo zcela odlišné lidi.

Skutečnost, že takové myšlenky mohly být ještě v posledních měsících roku 1935 vyjádřeny s takovou ostrostí, je

ohromujícím důkazem velkého a mocného zákona setrvačnosti, který platí nejen ve fyzice, ale i v duchovní sféře.

Jádro otázky je nyní jasné: jak a jakými metodami lze skutečně šířit povědomí o skutečných souvislostech tváří v tvář tak vytrvalému lpění na dávno překonaných představách; pokud všechny moderní teorie dědičnosti, pokud všechny zdravé úhly pohledu a všechny zdravé zkušenosti lidí nedokážou tohoto muže přesvědčit, že po dvanácti letech strávených v zahraničí se člověk nevrací jako změněný a zcela cizí člověk, ale může sice přijmout, napodobovat a imitovat tisíce vnějších projevů, zatímco vnitřně zůstává přesně tím, čím byl předtím – pokud se ani vědě, ani životu nepodaří mu poukázat na mylnost takové teorie prostředí a přesvědčit ho o tom, pak budeme nakonec možná nuceni osvětlit pošetilost takového názoru oslnivým světlem satiry, vtipu nebo karikatury. Rád bych proto k příkladu, který uvedl tento učenec, přidal ještě jeden: pokud se jeden člověk po dvanácti letech v Americe stane Američanem a pak už s námi nemá nic společného, a jiný člověk žije dvanáct let mezi Poláky a pak už mezi námi nemá místo, protože se stal Polákem jak vnitřně, tak navenek, pak zbývá jen jedna otázka: co je tedy sám ten tajný rada, který zastává tento názor, poté, co dvanáct let žil mezi negry v Africe? Nejedná se o zlomyslnou poznámku demagogického charakteru, ale pouze o jasný a ostrý reflektor, který opět osvětluje obrysy, které tento muž sám nakreslil, čímž by samozřejmě měla být velmi drasticky zřejmá neudržitelnost takového obrazu.

I mezi našimi vlastními lidmi tedy stále přetrvává pevná víra ve všemocnost prostředí, která brání našemu pochopení

dědičnosti a závislosti člověka na ní; je-li tomu tak již v Německu a v rámci hranic naší vlastní země, o kolik silnější to musí být ve vnějším světě, kde se nyní i ti nejschopnější politici a nejzkušenější vědci všemi prostředky snaží bránit šíření přesných vědeckých poznatků o biologických souvislostech dědičnosti.

Rád bych zde ještě jednou připomněl – nikoli ve smyslu obvinění, ale pouze jako připomínku – období před nástupem nacionálněsocialistické revoluce v samotném Německu; již tehdy bylo obtížné objektivně prezentovat fakta z výzkumu biologické dědičnosti ve vědeckých kruzích, protože ideologické systémy a političtí prospěvatelé nechtěli, aby se o takových věcech diskutovalo, jelikož nevyhnutelně vedly k rasovému, tj. zcela novému, revolučnímu pohledu na svět; vzpomínám si na doby, kdy bylo pro soukromého lektora obtížné publikovat dokonce i dvě práce o dědičnosti jakéhokoli souboru příznaků v rámci jeho vlastního oboru medicíny, protože děkan profesorům s matematickou jistotou sdělil, že fakulta to nechce – k takovým věcem docházelo nejen na univerzitách, které byly vystaveny zvláštnímu tlaku ze strany politických a ideologických skupin, ale také na velkých i malých univerzitách po celé zemi.

To, co nyní s odstupem času pozorujeme v letech před rokem 1932–33, je za našimi hranicemi stále velmi běžné; není proto divu, že veřejné mínění mimo Německo má stále zcela nedostatečné pochopení čistě vědecky prokazatelné správnosti teorie dědičnosti. To je někdy dobrá a útěšná věc, protože teprve tehdy lze jednotlivým silám a jejich představitelům ještě

přisuzovat dobré a slušné úmysly, pokud jim přiznáme nevědomost ohledně vývoje moderní vědy – když například představitel jedné z největších intelektuálních sil, jaké svět zná, samotný papež, loni na jaře velmi ostře odsoudil německou rasohygienickou legislativu a její praxi s odůvodněním, že jsou nejen v rozporu s morálkou a etikou, ale také zcela v rozporu s poznatky biologie a medicíny, vážně se mýlil, alespoň ve druhé části svého uvažování; můžeme jen doufat, že byl skutečně úmyslně odříznut od všech seriózních biologů a lékařů, pro něž jsou biologické problémy za hranicemi Německa stejně naléhavé jako pro nás, což je vzhledem k intelektuálnímu postoji vnějšího světa zcela možné; můžeme si to jen přát a doufat v to, protože jinak bychom museli dojít k závěru, že ho nezajímá pravda a uznání pravdivosti jeho vlastních autoritářských prohlášení, ale pouze zmatení názorů a podněcování nálad proti revolučnímu politickému státníkovi.

To vše jsou jevy, s nimiž se dnes setkáváme i za hranicemi naší země v podobě politických projevů v rámci velké intelektuální debaty o rasovém myšlení; rád bych ještě jednou zdůraznil, že samotné rasové myšlení, tj. pojetí národa jako jednoty a celku založeného na pokrevním příbuzenství, nabývá hodnoty a podstaty teprve v okamžiku, kdy si uvědomíme působivou sílu zákonů dědičnosti, které spojují jednu generaci za druhou.

Pak samozřejmě máme také odpověď na otázku, kterou jsme dříve nastolili jako pochybnost: zda může národ zůstat v průběhu dějin a při proměnách vnějších vlivů na jeho obyvatele stále stejný, anebo zda se naše 20. století a my, lidé v něm žijící,

zcela lišíme od lidí, kteří na této půdě žili před dvěma stoletími – ne, musíme říci, protože to není století se všemi svými materiálními a ideologickými vlivy, které utváří lidi, ale utváření těchto lidí závisí na jejich dědičných predispozicích, a tyto dědičné predispozice závisí výlučně na sledu generací a článcích tohoto řetězce generací – jsme si proto jisti, že časové a jakýmkoli způsobem prostředí podmíněné vlivy jakéhokoli druhu nemohou nikdy zásadně změnit charakter a podstatu národa v průběhu dějin, leda nepřímo prostřednictvím ovlivňování selekčního procesu; k tomu dochází, když určité patologické predispozice, které se vždy čas od času vyskytují, přetrvávají nebo jsou dokonce předávány dalším generacím, anebo – což je ještě častější – když jsou do okruhu predispozic, v němž dosud nebyly zastoupeny, zavedeny zcela cizí predispozice – v okamžiku, kdy směšuji rasy, abych použil běžný výraz, samozřejmě zavádím nové a cizí prvky prostřednictvím lidí, a tím měním povahu a charakter skupiny lidí, a to nejen ve fyzickém smyslu, ale také v duchovním a duševním smyslu, neboť – a to je třetí a poslední bod – všechny tyto dědičné vlastnosti, tyto biologické otisky na lidech, nejsou, jak by nás chtěl přesvědčit falešný liberální materialismus, omezeními fyzického aspektu nás samých, ale spíše, jako formy a zákony života, se vztahují k životu samotnému; tento život sám o sobě není tělem ani duchem, ale je sám o sobě celistvou a nedělitelnou entitou, která se skládá z obou současně, nebo se v obou současně projevuje, a jeví se nám jako obojí současně – zákony života jsou tedy také zákony těla a ducha; proto formy, které zde utvářejí život, jako jsou zákony dědičnosti či rasy,

nejsou formami těla ani duše, ale především formami života, tj. fyzické a duchovní celistvosti a jednoty.

To je něco, co jsme nejen zažili a pozorovali, ale co nyní začínáme znovu chápat a rozvíjet pomocí přesných vědeckých metod – pokud se celá biologie již po desetiletí stále více zaměřuje na pochopení specifického problému osobnosti, pak tento zcela odlišný výraz v podstatě neznamená nic jiného než celistvost propletení, prolínání a soužití duchovních a tělesně-duševních sil v tomto konkrétním jevu zvaném „život“, který se pak označuje velmi známým termínem „osobnost“; i zde se vnitřní výsledek postoje mladé éry shoduje s výsledky vědy, která již není tak mladá, ale může se ohlédnout za lety a desetiletími tradice.

Výsledkem obou těchto vývojových směrů je, že dnes vymezujeme hranici před dobou, která popírala tuto celistvost života, která roztrhala tuto jednotu života a snažila se nejen oddělit dva odlišné světy – duchovní a fyzický –, ale dokonce je postavit proti sobě v nepřátelství. Když dnes hovoříme o rase či dědičnosti, hovoříme o zákonech, které utvářejí samotný život; nehovoříme o věcech hmotných či duchovních, ale o té vyšší věci, která se projevuje v obou – proto tvrzení, že tyto biologické zákony jsou významné pro historický a kulturní život, není projevem materialistického postoje, který se snaží odvozovat duchovní hodnoty z věcí hmotných, jako ten zlomyslný Angličan vysvětloval, že hymny Rigvédy pojednávají o rýži; spíše je rasové a biologické zohlednění kultury a historie nezbytným důsledkem důkladnějšího

pochopení zákonů života, které samy o sobě umožňují, aby kultura a historie vůbec vznikaly a rozvíjely se.

To nám náhle předkládá obraz historických souvislostí, který se zcela liší od toho minulého, a který nám jako tvůrcům budoucnosti klade před oči nové velké úkoly: vidíme, že velké duchovní a kulturní hodnoty, které dávají smysl celé historii, jsou v konečném důsledku svázány s lidmi stejného druhu, jako jsou ti, kteří je stvořili; vidíme, že lidé stejného druhu jsou zachováváni, udržováni a plozeni pouze v kontinuitě generační posloupnosti, nikdy však přiváděním cizinců jako náhrady za početní ztráty ve vlastní etnické skupině; chápeme tedy, že zachování kulturních hodnot tohoto druhu do budoucna, tak jak nám je předala historie našeho vlastního národa, je možné pouze tehdy, pokud současně zachováme a udržujeme lid v jeho biologické a rasové podstatě, tak jak nám byla předána v historii, i do budoucna; to znamená, že veškerá pravá kultura je z hlediska intelektuální politiky zjevně závislá na tom, aby zachování a ochrana rasové podstaty vlastního národa měly přednost a stály na prvním místě – kulturní politika, která se domnívá, že může tyto otázky rasy, krve a populační politiky ignorovat, ve skutečnosti není vůbec kulturní politikou, ale sebevraždou.

Z těchto souvislostí v obecné intelektuální struktuře vyplývá následující závěr – samozřejmě z toho vyplývá i opak: pokud je zachování dědičných rysů určitého charakteru v průběhu dějin – a to nejen co do jejich počtu, ale i co do jejich hodnoty – základem veškerého historického vývoje, pak žádné opatření ze strany státu, politiky, ekonomiky, války či čehokoli

jiného by nemělo zbytečně a nepřiměřeně ohrožovat zachování těchto dědičných rysů v následujících generacích a vystavovat je nebezpečím, která narušují jejich další existenci; budeme muset vynaložit značné úsilí, abychom tato nebezpečí snížili, a nesmíme činit nic, co by je mohlo zvýšit. V okamžiku, kdy si uvědomíme, že určité společenské jevy, jako například společenská selekce v minulosti – u určitých profesních, vzdělávacích a společenských tříd: státní správa, akademická sféra, důstojnický sbor – současně zvýšily riziko zničení dědičných predispozic, budeme muset opět reagovat revolučním postojem na takové tradice společenského a profesního charakteru, které se nám z minulosti dochovaly. Nebudeme tedy odmítat určité formy jen proto, že jsou staré, že představují tradici, z dětinské drzosti, která říká „ne“ všemu, co je o něco starší; spíše z velmi střízlivého postoje a správného pochopení budeme muset uplatnit dalekosáhlou a ostrou kritiku určitých doprovodných jevů společenského, politického, kulturního, občanského a profesního života minulosti – pokud na jedné straně dnešní nacionální socialismus vrací světu formy a tradice bez obav z toho světa forem a tradic, který byl roztrhán dvacetiletým, tradici nepřátelským mezivládím, pak bude nacionální socialismus schopen zároveň zcela svobodně a bez překážek prohlásit, že ne vše, co je na těchto formách tradičního, okamžitě znovu získalo svá občanská práva ve Třetí říši; že je docela možné, že zde mají znalosti a vhled tradici vědomého a zároveň revolučního nového stvoření odvahu prosít a prozkoumat formy a tradice včerejška, aby se přiklonily k jedné stránce mnoha věcí a možná odhodily ty ostatní, i když představitelé roku 1913 nevěří, že tyto dva zvyky lze od sebe

oddělit; když tak činíme, nevedou nás při tom rozpory ani bouřlivé, dětinsky nekritické vášně, nýbrž myšlenky, o nichž jsem hovořil dříve a které s sebou přinášejí nový, zcela odlišný způsob nahlížení na historické hodnoty jako předpoklad pro utváření hodnot v dějinách, tj. pro politiku.

Na závěr nám zbývá zvážit ještě jednu věc: v době, kdy nové myšlenky soupeří a bojují se starými, starý svět využije veškerou svou sílu, aby nové myšlenky zadržel; naopak nové myšlenky budou potřebovat veškerou svou sílu, aby nad starými zvítězily.

V každém případě jsme svědky pokusu znemožnit myšlenky rasových dějin tím, že se prostě sráží na kolena země, v níž se tyto myšlenky vyučují a v něž se věří, tím, že se organizují bojkotové kampaně, tím, že se proti nám podněcuje nenávist v různých jazycích po celém světě; někdy proti nám nejen podněcují, ale – a to je mnohem smutnější – také proti nám kážou, ačkoli jsme přesvědčeni, že obojí vede ke stejnému výsledku a je zcela stejně neúčinné tváří v tvář vítězství nové myšlenky.

Existují i jiné metody nátlaku, které jsou pro tento intelektuální boj vhodnější; tyto metody se liší podle toho, zda mají být intelektuálům předkládány prostřednictvím rozumu, či zda více rezonují s pocity mas – zažíváme obojí. Zažíváme, že ve jménu údajné vědy či údajného poznání se prohlašuje: To, co si myslíme, cítíme, chceme a děláme, je nesmysl, že je to špatné a musí být vyvráceno; podivný a komický výbor na sionistickém světovém kongresu nyní rozhodl o zřízení komise mezinárodních vědců, která má objektivně a na základě faktů

určit základy „antropologického materialismu“, jak je propagován v Německu – pokud se nyní připravuje program, který má v příštích pěti letech „čistě vědeckým“ způsobem prozkoumat antropologické základy „německé rasové mánie“ „čistě vědeckým“ způsobem v průběhu příštích pěti let za účasti odborníků ze všech zemí, pak se jedná o rafinovanou formu intelektuálního útoku a ničení; existují i méně rafinované formy tohoto intelektuálního útoku, ale těmi se nebudeme zabývat, protože ve skutečnosti patří do časopisu „Meggendorfer Blätter“, i když zaplňují i velmi seriózní vědecké diskuse mimo Německo.

Kromě toho na nový svět myšlenek působí ještě jeden druh tlaku, který neoslovuje intelekt a vhled, ale vtipnost či upřímné city, někdy v podobě vtipů či satiry, ve snaze obrátit naruby a zesměšnit to, čeho se skutečně bojí – když se v jedné zemi psalo mnoho novinových článků, které si utahovaly z údajné „rasové arogance nacionálního socialismu“, dělo se tak brilantně vtipným způsobem, který se nakonec nikdy neujal; jeden muž například napsal:

> „Německá rasová teorie je ta nejpodivnější a nejzvláštnější věc na světě; spočívá v tvrzení, že pouze Němci jsou schopni kultury.“

Jedná se o tvrzení, které, jak je dobře známo, nikdo z nás nikdy nevyslovil a nikdy nevysloví. Toto tvrzení nám však bylo přisouzeno; nebylo objektivně vyvráceno, ale došlo k novému myšlenkovému skoku:

„Ptáme-li se, kdo vlastně jako první vyjádřil tuto jedinečnou kulturní schopnost Němců, kdo jako první předal německému národu i celému lidstvu skutečně kulturotvornou představu o rase, pak – pokračuje kritik s úšklebkem – zjistíme překvapivou skutečnost, že to nikdy nebyl příslušník této ‚německé rasy', nýbrž cizinec, příslušník cizí rasy, a to Francouz Gobineau a Angličan Chamberlain."

A co si, jak uzavírá, máme myslet o rasové doktríně, která tvrdí, že je jedinou schopnou pojmout tuto představu o lidskosti, ale která ani sama nepřišla s tímto poznáním o své vlastní jedinečné schopnosti, nýbrž si jej nakonec vypůjčila od jiných!

Vidíte, takové metody se používají k pokusům o diskreditaci rasového myšlení ve světě zdánlivě intelektuálním a vtipným způsobem.

Nakonec se zkouší i třetí přístup, který je nejnebezpečnější, protože oslovuje nejširší masy narážkou, že duchovní hodnoty a vnitřní pravdy světa a jeho kultury jsou v ohrožení, pokud se svět odváží uvažovat v rasových pojmech – to jsou zlá, jedovatá tvrzení, která popírají například dnešnímu německému národu nebo dnešnímu německému myšlení vnitřní posvátnost prožitku a citu, vnitřní tvůrčí sílu a vlastně jakýkoli smysl pro náboženské hodnoty. Tito otravovatelé duší stále jednají, jako by touha po rasové formě a stylu byla materialistická, a používají přitom velmi ošklivý trik – jehož důkaz nelze vidět – a dokonce tvrdí, že jakékoli rasové myšlenky jsou neslučitelné se zbožností, s náboženskými a duchovními hodnotami.

To jsou hlasy, které lze slyšet nejen za našimi hranicemi, ale i tu a tam mezi námi; to jsou hlasy, na které musíme reagovat především jedním tvrzením: že vnitřní síly, vnitřní pravda živých náboženských, uměleckých či duchovních prožitků, zvyků a potřeb nejsou vůbec předmětem diskuse, když pouze zkoumám a zdůrazňuji rozmanitost jejich výdobytků a musím je dokonce potvrzovat; pouze jedna věc zůstává neotřesitelná: předávání duchovních a emocionálních hodnot a zážitků v jejich skutečném obsahu z člověka na člověka předpokládá stejnou schopnost oslovit tyto lidi, takže mohu mezi všemi lidmi bez rozdílu šířit pouze to, co se nedotýká jádra jejich bytí, ale oslovuje je pouze povrchně; tam, kde mají být šířeny a vyznávány obecně závazné hodnoty, formy a dogmata, musí být omezeny na ty nejprimitivnější a nejméně podstatné; pouze ty nejpovrchnější věci na tomto světě mohou být závazné pro všechny lidi na Zemi, ale to, co sahá hlouběji, musí nevyhnutelně nabývat různých podob v závislosti na tom, jaké lidi oslovuje a komu je určeno, právě proto, že hloubka představuje rozmanitost rasových forem, které jsou geneticky dané přírodou – když tedy dnes ve všech otázkách týkajících se duchovního a duševního života předkládáme k diskusi úvahy o rasových charakteristikách skupin národů, ba dokonce je vyžadujeme, pak je to požadavek, který slouží jak vnitřnímu prohloubení, tak i podpoře vnitřní vážnosti; to, co může být stejné pro všechny lidi, může být pouze povrchní a nakonec pro každého stejně bezvýznamné; zatímco to, co by mělo být a stát se nejvnitřnějším a nejcennějším majetkem lidí a skupin lidí na tomto světě, musí být samozřejmě přizpůsobeno konkrétní povaze těchto skupin lidí; to musí být samozřejmě vyvozeno ze

samotné skupiny dotčených lidí a musí být utvářeno v souladu se zákony jejich duše a tradicemi jejich vlastního charakteru; nemůže to kopírovat z dob nebo od národů, které vděčí za svou existenci jiným vlivům, tj. jiným zákonům krve, ale musí požadovat tuto nezávislost při utváření svých nejvyšších duchovních hodnot – ne proto, že by arogantně věřila, že pouze ona ztělesňuje pravé hodnoty, ale proto, že ví, že hodnoty tohoto nejvyššího druhu pro ni existují pouze v rámci jejích vlastních zákonů rasy, krve, stylu a myšlení, které se samozřejmě musí vztahovat pouze na ni; nemůže proto očekávat, že ji vnější svět přijme, stejně jako vnější svět nemůže očekávat, že mu dnes bude vnucovat své zákony.

To si musíme v dnešní diskusi, v níž se pod povrchem všech politických a intelektuálních debat rýsují velké konflikty ohledně náboženských hodnot a prožitků, nakonec uvědomit: rasové myšlení nevede k udušení a smrti duchovního a náboženského života, nýbrž pouze k tomu, že se náboženský život opět stane možným jako skutečně životodárná a cenná síla v hlubinách duše, daleko od slovních sporů, formulí a prázdných zvuků – buď se svět, či řekněme náš vlastní národ, ponoří stále hlouběji do rasového myšlení a bude si stále více uvědomovat utváření své vlastní identity ve svých jedinečných podobách, což pak samozřejmě uvolní cestu pro náboženskou obnovu a prohloubení – anebo budeme i nadále odmítat nové; budeme setrvávat v nerasových způsobech uvažování včerejška, a pak bude každý pokus o oživení jakéhokoli náboženského života, či dokonce jen o jeho udržení tam, kde by ještě měl existovat, jednou provždy odsouzen k zániku.

To je něco, co nás dnes hýbe, nikoli v politickém životě, ve státě či v organizaci, ale v životě jednotlivce a ve vedení, ve vzdělávání lidí: požadavek kladený na nás a od nás vůči všem, kdo stojí mimo, abychom v dnešních formách duchovního boje nepřehlédli fronty zítřejšího duchovního boje a abychom věděli: pokud dnes pomůžeme rasovému myšlení dosáhnout vítězství na poli politiky, pokud nakonec dovedeme rasové myšlení k vítězství v oblasti vědy a poznání, pak boj o nový obraz světa a dějin ještě neskončil, neboť poté bude následovat poslední, nejtěžší a přesto nejkrásnější etapa – utváření nových hodnot duchovní a intelektuální povahy na základě takového nového, rasově a pokrevně uvědomělého světonázoru.

Vzhledem k tomu, že víme, že se jedná o věci, jichž již nelze dosáhnout pouhým pojmem a rozumem, ale pouze silnou vnitřní touhou, vnitřní vůlí a vnitřními pocity, je proto nezbytné, aby se v naší době mnoho lidí, a zejména všichni ti, kdo jsou vůdci a vedou ostatní, zabývali také duchovní stránkou a někdy i náročnou pojmovou stránkou všech našich debat; je rovněž nezbytné, abychom nad rámec tohoto uvažování a poznání o věcech zachovali přímou zkušenost a porozumění těmto věcem samotným, neboť to vše není pravdivé proto, že je to napsáno v knihách, ale proto, že to tak určuje samotný život; to vše neexistuje pouze od okamžiku, kdy to nějaký chytrý člověk objevil a zapsal do knih, ale proto, že se to projevuje již miliony let, aniž by to bylo čteno; bylo to od nepaměti nevědomé a nezapsané; lze to poznat a popsat, ale přinejmenším to lze prožít a utvářet i mimo sféru poznání, důkazů a intelektuální debaty – pokud potřebujeme lidi, kteří přesto mají dostatek znalostí a

vhledu, aby úspěšně vedli tento intelektuální boj, pak také potřebujeme, aby ti samí lidé měli tu nezdolnou sílu samotného života, která nakonec říká: Vím to všechno, mohu to všechno dokázat, ale nakonec je důležitější a významnější, abych pochopil, jak to vše prožít na vlastní kůži, protože pokud to v životě poznám a pak to ochotně prožívám a žiji, pak z nás může vyzařovat nezdolná síla přesvědčení pro celý náš dnešní lid, pro jednotlivce i pro národ jako celek; nakonec to může být pro velký průlom a velké přetvoření ducha dokonce důležitější a cennější, než kdybychom byli schopni předložit nějaké logické závěry a přesvědčivé důkazy.

To je moje prosba ke všem, kteří mají dnes to privilegium podílet se na výchově mladého národa: nešetřete úsilím, abyste se naučili dost, abyste mohli odpovědět, když budete dotázáni. Ale nezapomeňte: veškeré poznání má smysl, je tvůrčí a může utvářet svět pouze tehdy, stojí-li za ním lidé, kteří nakonec i bez slov, bez vhledu, bez poznání a bez důkazů uchvátí vše ostatní, protože jejich životy a jejich vnitřní postoje jsou tak silné a pravdivé.

Dnes máme to štěstí, že překračujeme práh nové éry v dějinách lidstva; jsme generací, která teprve začíná, se všemi obtížemi i krásami takové doby, se všemi útrapami a smutky, které nás obklopují, avšak na oplátku máme uspokojivé vědomí, že nám není dovoleno pouze spravovat, ale také utvářet a vytvářet něco nového – buďme na to hrdí a samozřejmě uvědomujme si také odpovědnost, kterou to s sebou nese, abychom se mohli povznést nad sami sebe jako strážci velké

myšlenky a tak beze jména vstoupit do budoucnosti, která by bez nás nikdy neexistovala.

Rasová politika

Sestaveno a přeloženo z publikací, které jsou uvedeny jednotlivě v každé podkapitole

Rasově-politická výchova[41]

Kdykoli se v rámci vývoje duchovních dějin nějakého národa objeví nová myšlenka, která není čistě abstraktní a teoretická, ale může mít nějaké praktické důsledky, lze pozorovat tři různé vývojové fáze. Zaprvé výzkum, který vede k určitému poznání. Za druhé svět, který z tohoto duchovního, právě získaného bohatství vyvozuje praktické důsledky a na základě tohoto nového vědeckého poznání se nyní pouští do přetváření či vytváření například legislativy nebo nějaké instituce ve veřejném životě. A mezi těmito dvěma velkými, ve své vnitřní podstatě velmi odlišnými okruhy úkolů zprostředkovatelsky leží třetí: je to oblast výuky a učení se novým poznatkům, která zprostředkovává mezi místem výzkumu a místem uplatnění venku v praxi a zároveň poskytuje možnosti, aby v práci mnoha jednotlivců, kteří prošli touto vzdělávací školou, bylo možné praktické uplatnění takových právě objevených a zpočátku čistě teoretických poznatků. Tuto prostřední sféru, která zde zprostředkovává, chceme prozatím – později ji budeme muset definovat přesněji – jednoduše označit slovem „výchova“. Vidíme tedy, že výchova v tomto specifickém smyslu je obecně jen prostředkem a hraje pouze zprostředkující roli mezi poznáním, respektive bádáním, a jeho aplikací na druhé straně; přesně tak, jako výchova, která je nám nejbližší, kterou jsme sami někde prožili ve škole a na vysoké

[41] Dr. Walter Groß, Rassenpolitische Erziehung. Junker und Dünnhaupt Verlag, Berlín 1934.

škole, nám později v životě slouží k tomu, aby nám přiblížila to, co bylo z jiné strany objeveno, prozkoumáno a poznáno, a předala nám to v takové formě, abychom z toho mohli v praktickém životě čerpat uplatnění.

Když dnes hovoříme o rasově-politické výchově v obecném smyslu, je zpočátku na místě předpokládat, že i zde se míní právě taková zprostředkovatelská role, něco na pomezí mezi místem výzkumu a aplikací, například v praxi, neboť i v této oblasti je samozřejmě třeba rozlišovat jednotlivé dílčí oblasti celkového komplexu nového rasového úkolu. Někde v tichých pracovnách učenců, v laboratořích, ve výzkumných ústavech bylo třeba rozpoznat základní zákony biologických jevů, dědičnosti (například dědičnosti nemocí atd. atd.); zde bylo nejprve třeba objevovat a zkoumat, teoreticky bádat, experimentálně prověřovat. Tak vznikla tato říše čistého poznání a vědy. Ale ani v této oblasti nejde o něco abstraktního, odtrženého od života, nýbrž o věci, které mají bezprostřední souvislost se samotným živým životem člověka a národa. Proto se z tohoto světa poznání musí v určitém okamžiku stát praxe, která se promítne do každodenního života národa i jednotlivce. Převedením do takových praktických opatření je pak například legislativa, která z tam prozkoumaných biologických poznatků vyvozuje praktické závěry.

Příklad: Na jedné straně provádíme výzkum a zjišťujeme, že existují nemoci a predispozice, které narušují životaschopnost a výkonnost člověka a mají dědičný charakter. Jedná se o teoretický, vědecký poznatek vyplývající z výzkumu. Na druhé straně pak stojí praktický závěr a dopad takového teoretického poznatku, například dnes v zákoně o prevenci dědičných nemocí u potomstva se všemi jeho

ustanoveními a jeho uplatňováním. Je nyní na místě předpokládat, že přesně tak, jak jsme to předtím obecně tvrdili, hrála i v této oblasti výchova pouze doplňkovou roli, a tedy v tomto smyslu podřízenou, pouze doplňující. Je však také na místě říci: Proč dnes musíte stále znovu a znovu zvláště hovořit a psát o úkolech rasově-politické výchovy; proč potřebujete zvláštní instituce, které se tím výlučně zabývají; stačí přece, abyste výsledky výzkumu a myšlenky, které tam získáte, jednoduše vložili do velkého procesu zprostředkování, jímž je výchova jako taková. Stejně jako jsou výsledky a poznatky botaniky, zoologie či historického výzkumu jako celku zpřístupňovány vzdělávacím institucím všech různých vrstev, tak musí být nyní prostě i to, co biologie a rasoví hygienici prozkoumali a zjistili, zpřístupněno učitelům ve školách, kteří to pak předávají dál a nechávají to procházet touto mezní sférou vzdělávání. To se pak na druhé straně do jisté míry projeví v praktických opatřeních nebo možnostech uspořádání. Je tedy vlastně zbytečné zřizovat zvláštní úřady a úřady, které by se tím výslovně zabývaly.

Uvidíme, že to, co jsme zde prozatím souhrnně nazvali „výchovou“, zaujímá v oblasti rasové politiky nového Německa zcela jiné postavení než otázky výchovy, vzdělávání a propagandy kdekoli jinde v našem státním, hospodářském a duchovním životě. Nejprve se však musíme velmi stručně podívat na výchozí materiál, na poznatky a závěry výzkumu, od nichž se má naše výchovná práce odvíjet. Vím, že v tomto ohledu nemohu říci nic nového; je pouze nutné, abychom si v tuto chvíli ještě jednou připomněli rozhodující závěry, o které zde jde, a to zcela povrchně a z čistě praktického hlediska.

Závěry naší vědy a našeho výzkumu v této oblasti jsou takové, že musíme konstatovat, že existence německého národa, a tím pádem i jeho státu a vědy, je dnes ohrožena. Je ohrožena z jediného důvodu, který v historii vůbec může státy a národy vážně ohrozit, a to proto, že jeho biologická podstata, vše to, co se stručně nazývá jeho „rasou“, hrozí vyčerpáním. Víme, že staré národy, které kdysi na této zemi byly mocné a poté zanikly, nikdy nezemřely v důsledku hospodářských či politických katastrof jako takových. Žádný národ na zemi nezanikl proto, že prohrál válku, zažil neúrodu nebo musel projít jakoukoli jinou hospodářskou či státní katastrofou. Národy však vždy zanikly v okamžiku – a pouze tehdy –, kdy se podstata národního, historického, státního a hospodářského života, tedy krev a rasa či samotný člověk, blížila ke svému vyčerpání. Stejný jev, který v minulosti na mnoha navzájem nezávislých místech – v Indii, Persii, Řecku, Římě – opakovaně vedl k zániku velkých a mocných kulturních národů, – tento stejný jev a stejný vývoj zažíváme více či méně stejně již po desetiletí u našeho německého národa i u ostatních západních národů.

Rychle připomenu tři procesy, které vedou k zániku takových národů. Za prvé jde o čistě početní úbytek, pokles počtu obyvatel, který zpočátku vede k oslabení síly národa vůči například silněji rostoucím sousedům, a tím posouvá přirozenou rovnováhu sil mezi oběma národy tak, že ten, jehož počet se zmenšuje, je navzdory případné vnitřní převaze nakonec nevyhnutelně a nutně potlačen početně silnějším sousedem. Druhý proces, který se nezabývá početní silou ani růstem či úbytkem: posun dědičné hodnoty v rámci tohoto národa, nárůst pouze průměrných či dokonce podprůměrných

dispozic, charakterových vlastností, tělesných a duševních schopností a poměrný úbytek vrstvy nadprůměrně cenných jedinců, přičemž slovo „cenný“ nebo „méněcenný“ v žádném případě není měřeno podle intelektuálních měřítek, ale má se tím nyní rozumět to, co pod tím všichni chápeme v každodenním životě. Člověka, který je sice vysoce nadaný a inteligentní, ale jinak je to z hlediska charakteru darebák a fyzicky slaboch nebo cokoli jiného, rozhodně nenazýváme hodnotným, nýbrž ho zařazujeme na druhou stranu; a někdo, kdo má pouze průměrnou inteligenci, může díky svým fyzickým a duševním charakterovým dispozicím být pro národ celkově vzato daleko nadprůměrně cenný. Hodnoty však nikde nejsou stejné, a pokud v jednom národu ta část, na jejíž straně z dědičných důvodů celkově leží nižší hodnoty, početně roste a sílí oproti té druhé, která by sama o sobě mohla být cenná, pak se nakonec snižuje hodnota celého národa a s ní i jeho vnitřní i vnější síla, schopnost dosahovat státních a hospodářských, ale i duchovních a náboženských úspěchů. Výsledkem bude, že takový národ, ačkoli jeho počet zůstane stejný nebo možná dokonce poroste, se pak v rámci hranic své země stane v jistém smyslu zcela jiným a klesne hlouběji. – Třetím procesem, který v dějinách zničil národy a který je musí ničit znovu a znovu, kdykoli a kdekoli nastane, je míšení s cizími rasovými prvky. Je známo, že velké národy starověku zanikly mimo jiné proto, že ve víře v absolutní rovnost všech lidí bez zábran otevíraly své hranice, ale také dveře svých domů a rodin lidem zcela cizího původu a povahy, a že pak tomuto z toho vzešlému rodu míšenců a bastardů chybělo to, co jako jediné může každému do jisté míry čistokrevnému a nemíšenému národnímu společenství dát trvalou hodnotu a sílu: a to je harmonie těla a duše, ducha a charakteru v každém jednotlivém člověku. Stejně

jako hodnotu jednotlivého příslušníka národa nelze nikdy absolutně posuzovat jinými měřítky než těmi, která vyplývají ze samotné národnosti a která jsou výlučně rasově vázaná, tak na druhé straně nemůže národ, v němž již nepřevládá ani neexistuje jednotná rasová dispozice, vůbec vytvářet hodnoty a představovat hodnoty, a stejně jako možná jednotlivé smíšené produkty – vzpomeňme na dobu národnostního chaosu ve Středomoří –, jako Libyjec, Říman, Peršan, Řek, Egypťan a také Ind, který se možná do této skupiny řadí, představovaly samy o sobě a ve svém nitru zcela jistě určitou hodnotu a nelze říci: Ten má právě mnohem větší hodnotu než ten druhý; na druhou stranu je však stejně jisté, že pokud se to vše promíchá a zničí, nezůstane už souběžné a vzájemné prolínání takových různých složek, nýbrž zmatek v jednotlivých jedincích. Pak jsou však všechny hodnoty, které do něj byly vneseny, v podstatě vnitřně zrušeny protiklady a výsledkem je chaos i na duchovní úrovni a rozpad národa. Staré národy si v desetiletích či stoletích svého úpadku tuto souvislost mezi rasovými dispozicemi a vnitřní hodnotou národů ještě velmi dobře uvědomovaly. Z nejrůznějších koutů starého světa jsou známy přísloví nad příslovími, která vždy směřují ke stejnému závěru, jak to například říká jedno římské přísloví: „Po zkažených tvářích následují zkažené mravy!“ Není to nic jiného než vyjádření poznání, že existuje hluboká vnitřní souvislost mezi úpadkem morálky a zvyků obecně a předchozím úpadkem a rozkladem tělesného, a tím pádem i duchovního obrazu národů v důsledku rasového míšení.

Tyto tři procesy: kvantitativní pokles počtu, kvalitativní zhoršení dědičné hodnoty národa a zejména míšení s cizími rasami, které v podstatě vede k tomu, že užitečné a cenné

vlastnosti obou stran, které se mísí, jsou neustále narušovány a ničeny, – právě tyto tři procesy v minulosti zničily národy a všechny tři dnes vidíme probíhat i v našem německém národu, a to již po desetiletí, částečně dokonce po staletí.

To patří k druhému okruhu poznatků z výzkumu, z nichž jsme chtěli vycházet, abychom se následně dostali k významu problému výchovy v této souvislosti. Uvědomujeme si, že početní vývoj německého národa navzdory zdánlivému přebytku porodnosti, který jsme vždy měli a máme i dnes, nakonec přesto vyvolává velké obavy a znepokojení, že porodnost od roku 1876 téměř nepřetržitě klesá, že tento pokles je od roku 1900 velmi strmý, že po hlubokém propadu porodnosti během světové války v roce 1919 se křivka porodnosti opět začíná pohybovat přibližně tam, kde se zastavila v roce 1913, a nyní klesá ještě strměji, a že se nyní, v tomto roce, nacházíme v bodě, kde nastává velký zlom ve vývoji tohoto národa: Buď pokračování dosavadního kurzu – to by pak znamenalo pokles pod nulovou hranici, vyčerpání přebytku porodnosti a začátek úbytku počtu obyvatel, tedy nic jiného než pokles počtu obyvatel –, nebo však obrat v dosavadním vývoji, který nám pak dá možnost udržet počty a tím i budoucnost. Víte, že všichni, kdo se zabývali příčinami a průběhem poklesu porodnosti v naší zemi, nahlížejí na situaci velmi vážně a vůbec ne optimisticky, a že z dobrých důvodů předložili ty smutné výhledy do budoucnosti, které v podstatě vedou k závěru, že v době, kterou my mladší ještě zažijeme, řekněme za 40 nebo 50 let, počet obyvatel Německa klesne přibližně na dvě třetiny dnešního stavu, bude mít možná jen počet obyvatel dnešního Polska, zatímco právě toto Polsko, pokud si například udrží alespoň přibližně současnou

porodnost, ve stejném období naroste na počet obyvatel dnešní Německé říše, což pak znamená, že tyto dva státy, čistě z hlediska počtu obyvatel, prostě vyměnily své role, že velmoc Německo přestala existovat a v srdci Evropy není ničím jiným než malým vazalským státem, který bude nevyhnutelně rozdrcen mohutně narostlým polským národem, jenž již nenachází dostatek prostoru v rámci svých hranic. Je známo, že tento tlak na východní hranici Německa a na řídce osídlené východní provincie naší vlasti je již dnes značný. Význam tohoto vývoje je rovněž zřejmý. Stejně tak je zřejmé, že v této oblasti musí cílevědomá politika hledat směry, které musíme nejprve vědecky prozkoumat, abychom tomuto vývoji mohli čelit.

To je první vědecký poznatek týkající se otázky, kterou se zabýváme. Druhý se týká toho druhého procesu, v jehož důsledku národy vymírají: jde tedy o nárůst počtu rodových linií, které mají pouze průměrnou – ne, dokonce podprůměrnou hodnotu, oproti poklesu počtu těch, které převyšují průměrnou schopnost a hodnotu. Ani v tomto kontextu nemohu a nemusím se zabývat tím, jaký důvod za tím stojí, jakým důsledkem humanitárního a liberálního ducha bylo přesvědčení, že lze a smí beztrestně zrušit velké zákony přirozené selekce v lidské říši, že lze a smí umělými prostředky narušit ten brutální a bezohledný, avšak v nejhlubším smyslu spravedlivý, chcete-li: božský řád věcí v přírodě, který spočívá v tom, že se znovu a znovu vyřazuje to, co nesplňuje alespoň dobrý průměr, a že v životě přírody, zvířecí říše, rostlinné říše i primitivního lidského světa se prosazuje pouze to, co přesahuje průměr. Víte, jak jsme to myšlenkově prolomili naukou o rovnosti, která již nezná a nesmí znát žádné rozdíly a která rozdíly v hodnotě mezi

různými lidmi připisuje vnějším faktorům prostředí a sociálního zázemí, a tím je tedy bagatelizuje. Víte také, jak to vedlo k tomu, že v praxi vedení národního života nastal přesně opačný proces, než jaký vytváří příroda tam, kde sama bez překážek utváří věci, tedy že po staletí a staletí jsme v mladém věku znovu a znovu ničili ten nejlepší a nejkvalitnější lidský materiál a na druhé straně to, co možná nestálo za zachování a co ani nebylo schopno se samo udržet, jsme v posledních sto letech stále více uměle udržovali při životě, ba dokonce uměle rozmnožovali. Připomínám neslýchaný význam selekce například ve válkách po mnoho století, ale zejména v moderní době, které z biologického hlediska nepředstavují nic jiného než nekonečný selekční proces, v němž je to, co je v mužské části národa vybráno jako nejcennější materiál, přinejmenším vystaveno předčasnému zničení. Připomínám však, že kromě tohoto jedinečného, velkého a otřásajícího zážitku z moderních válek mají takový význam i stovky a tisíce dalších událostí každodenního života. Mám na mysli například nebezpečná povolání, i když z hlediska počtu hrají ve srovnání se 70 miliony německého obyvatelstva zdánlivě jen malou roli. Představme si, že někde v průběhu jednoho roku zahyne třeba jen 100 mladých, vynikajících letců, sportovců či rybářů – nejde pak prostě jen o 100 lidí z 70 milionů, ale o 100 jedinců z té fyzicky, duševně a zpravidla i charakterově nejvybranější části národa. A pokud se to nestane jen jednou za rok a pak už nikdy, ale pokračuje to rok za rokem po celá desetiletí a století, a pokud k tomu navíc někde mezitím přispívá válka, politické boje s krvavými nepokoji, jaké jsme zažili po celých 14 let, znamená to nevyhnutelně dříve či později, že ta nejlepší část národa je početně stále znovu ztenčována, zpravidla ve věku, kdy ještě nedosáhla reprodukčního věku, a tím tedy definitivně mizí ze

života, z dědictví národa. Na druhou stranu však v německém národu v posledních desetiletích nebezpečně narůstá počet zcela podřadných jedinců; zatímco zdravé německé rodiny mají v průměru směšně malý počet dětí, rodiny s dědičným zatížením, rodiny mentálně postižených, dosahují v průměru 3, 4, 5 dětí, které samozřejmě nepředstavují nic jiného než pokračování podřadných a méněcenných vlastností svých rodičů. Tím se v příští generaci poměr mezi těmito dvěma skupinami ještě výrazněji posune. Pokud zde stálo tolik a tolik průměrných, zdravých a užitečných lidí a relativně malá hrstka nešťastných lidí s dědičným zatížením, pak se v příští, v té následující a v té třetí následující generaci tento poměr změní. Ano, pokud se tento vývoj bude i jen stejným tempem, jakým jsme ho zažívali v posledních desetiletích, pokračovat dalších sto let, pak může – čistě teoreticky řečeno – skutečně nastat okamžik, kdy takový národ – zní to jistě směšně – bude sestávat už jen z potomků slabomyslných, opilců a vězňů. Že by tím samozřejmě nastal konec národa, to snad ani není třeba dále zdůrazňovat. I to je opět poznatek, který – jak je známo z mnoha knih, setkáních, přednáškách, kurzech a seminářích – lze v jednotlivých případech přesně prokázat a doložit pro každé jednotlivé zařízení a každou sociální vrstvu; poznatek, který, ačkoli zpočátku čistě abstraktně-teoretického charakteru, vedl v praxi k požadavku na opatření, jaká dnes zavádíme například v zákoně o prevenci dědičných chorob u potomstva.

Třetí proces, o kterém jsem před chvílí hovořil: Míšení s lidmi zcela cizích a nejvzdálenějších rasových složek. Ze zkušeností uplynulého roku víme, jak silný je již takový příliv cizí krve v našem národu. I když to ve skutečnosti pro 70 milionů lidí představuje vždy jen nepatrné zlomky, při

provádění zákona o obnovení profesního úřednictva a dalších ustanovení týkajících se Árijců a neárijců bylo na úřadech s velkým zděšením zjištěno, že pronikání cizích pokrevních prvků do našeho národa zašlo nekonečně mnohem dále, než jsme si sami dokázali představit. To však neznamená nic jiného, než že právě i harmonie, celková struktura tohoto národa začíná fyzicky, duchovně, duševně i charakterově, chátrat, neboť pokud v lidech a rodinách, ať už jednotlivcích či celých skupinách, musí v hrudi neustále zápasit dvě duše, nemůže z toho vzejít nic jiného než vnitřní neklid a rozpolcenost, a nikoli to, co dává národům sílu a státům budoucnost. Důsledkem tohoto poznání byl pak již zmíněný legislativní soubor, který se nyní prostřednictvím všech možných zákonných ustanovení snaží do budoucna znemožnit další pronikání cizí krve.

To jsme si tedy museli rychle připomenout, abychom si ujasnili, o jaká poznání se na jedné straně jedná a jaké praktické důsledky z toho na straně druhé vyplývají. Nyní se vracíme k původní otázce: Co nyní znamená pro celkový úkol, který před námi všemi a před dnešním státem stojí, ta střední oblast, kterou jsme před chvílí nazvali „výchova“? Nejprve se musíme shodnout na tom, co zde a dnes v této souvislosti chceme pod pojmem výchova rozumět. Nejde zde o pedagogické otázky, ale o zcela novou, jedinečnou oblast, která se poprvé dostala do centra našeho života. Otázka rasy dosud nikde neexistovala a nikde nebyla řešena. Musíte mi dovolit, abych v této souvislosti, poněkud libovolně a jednoduše, nyní zde pro naši vlastní potřebu mezi námi chápal pod pojmem „výchova“ jiné věci, mnohem více věcí, než je obvykle zvykem, například v pedagogickém jazykovém užití. Pod pojmem „výchova“ dnes večer rozumíme prostě vše, co v současné době ovlivňuje

člověka v duchu myšlenek, z nichž jsme právě vycházeli, vše, co ho nějakým způsobem vnitřně zasahuje a na něj působí. V této souvislosti tedy chápeme pojem „výchova“ velmi široce. Rozumíme pod ním jednak to, co se děje ve škole, kde se na jedné straně snažíme rozvíjet charakterové hodnoty, na druhé straně však předáváme znalosti a poznatky. Tímto slovem „výchova“ však nyní a pro tuto chvíli zahrnujeme i to druhé, co se nám v posledních 10 letech z velké části přiblížilo právě díky naší vlastní praktické činnosti: celou tu širokou oblast propagandy a propagandistických opatření, která přece také představují ovlivňování a v konečném důsledku i výchovu jednotlivce či celku. Říkáme hned na začátku: Jestliže, jak jsme tvrdili, tyto nově objevené souvislosti rasově-politické a rasově-biologické povahy nejsou záležitostí pouze pro odborníky a pro chvíle volného času, ale jestliže se skutečně dotýkají základů života národů, jestliže pojednávají o tom, co státům přineslo sílu a velikost a co jim později zase přineslo smrt a zánik, pak je zřejmé, že tyto věci, které byly objeveny někde v tichých pracovnách učenců, v laboratořích, klinikách, se nás všech týkají, protože my všichni jsme ten národ, pro který stát představuje vůči vnějšímu světu pouze vnější plášť, a musí tedy platit, že do této oblasti výchovy musí být nějakým způsobem zapojen i ten nejvzdálenější německý spoluobčan, který je vědeckým faktům a vyvozování praktických důsledků nekonečně vzdálený. Proto nyní chápeme pojem „výchova“ v tomto velmi širokém smyslu a zahrnujeme do něj i to, na co se v minulosti až do dnešních dnů pohlíželo poněkud s nedůvěrou: právě propagandu, právě agitaci. Znáte výtku, kterou buržoazní svět vůči propagandistům vznášel a dodnes vznáší. Říká se, že propagandista zlehčuje, zkresluje a zplošťuje věci, které jsou samy o sobě vážné a důležité. A na druhé straně: že podněcuje

lidi, v podstatě se dopouští ničeho jiného než masové sugesce, která je sama o sobě bezcenná a špatná. To je samozřejmě mylné. Hodnota takové agitátorské a propagandistické činnosti nikdy nespočívá v ní samotné. Skutečnost, že člověk vědomě používá i sugestivní metody velkého rozsahu pro dosažení nějakého cíle a účelu, není sama o sobě nikdy špatná ani dobrá. Špatné nebo dobré jsou cíle, o které zde jde; špatná nebo dobrá je vůle, srdce a myšlenka jednotlivce, s níž k tomuto úkolu propagandy přistupujeme – zda s čistým srdcem, nebo ze sobeckých a špatných pohnutek –, ale o hodnotě či bezcennosti, o dobrotě či špatnosti propagandy jako takové nerozhoduje samotná její podstata.

Pokud si nyní položíme otázku: Jaké místo zaujímá celá tato oblast výchovy, která tedy zahrnuje jak propagandu, tak speciální výuku, ale také začlenění výuky o dědičné biologii a rasové hygieně do škol a vysokých škol, do zkušebních a vzdělávacích kurzů pro úředníky, důstojníky atd. atd., vlastně zaujímá mezi těmito dvěma velkými oblastmi, mezi výzkumem a praktickým uplatněním, – pak vyvstává něco podivného, čeho si dosud nevšimli a neobjevili nespočetní lidé, kteří sami v této oblasti působí nebo by chtěli působit v propagandě či ve školním vzdělávání. Vyvstává zvláštní skutečnost, že tato oblast, která jinak obecně hraje roli prostředníka mezi tím a oním, zde najednou nabývá zcela zvláštního pozitivního významu a přímo se zapojuje do praktického utváření samotných věcí. Propaganda v politice, školení, výchova, poučování, jak jsme je prováděli deset let, byla prostředkem k dosažení cíle; nebyla ničím jiným než nástrojem k dosažení cíle. Cílem bylo získat možnost utvářet stát a hospodářství převzetím moci ve vládě. K dosažení tohoto cíle – převzetí moci

ve vládě! – musela nutně předcházet éra propagandy, agitace, školení a výchovy, která měla sloužit k tomu, aby ti, kdo vytvořili a udržovali v chodu celý tento mohutný aparát, získali možnost praktického působení. – Když však dnes hovoříme o tom, že provádíme výchovu, propagandu a školení v oblasti rasové politiky, pak to již není prostředek k dosažení cíle, nýbrž součást samotného cíle, možná dokonce ta nejdůležitější.

To se velmi rychle vyjasní, když se zamyslíme nad tím, čeho by mělo a mohlo být dosaženo v praktické rovině na základě výše zmíněných zásadních poznatků rasové politiky. Na co – jak jsme se předtím ptali – národy umírají? Umírají na nedostatek dětí nebo bezdětnost; mohou umírat na diferencovaný, poměrný, relativní nedostatek dětí nebo bezdětnost svých cenných nebo alespoň zdravých vrstev ve srovnání s vyšší porodností jiné, méně žádoucí skupiny; a konečně, za třetí, mohou umírat také na to, že počet lidí s přiměřeně čistou rasou ve srovnání s počtem bastardizovaných míšenců stále více klesá. To však, vyjádřeno společným vzorcem, znamená: u všech těchto tří procesů nedochází k biologickému vymírání národa náhle v jedné generaci, ne najednou v podobě katastrofy, nýbrž pokaždé to trvá desítky let či století, možná tisíciletí, a pokaždé to probíhá prostřednictvím tohoto velkého, mohutného mechanismu rozmnožování a střídání generací. Právě tam, na pomezí generací, se rozhoduje o biologickém osudu národů. Tam se mění hodnoty, tam vnitřní síla buď slábne, nebo sílí. Cesta vedoucí přes děti v rodině je tedy v podstatě tou rozhodující, která nás vede nahoru nebo dolů. A když si uvědomíme nebezpečí, která jsme si před chvílí stručně připomněli, a hledáme způsoby obrany, které by mohly zastavit hrozící zánik národa a místo toho nás opět vést vzhůru

do budoucnosti, pak se dostaneme na stejné místo. Všechna naše opatření, ať už jsou jakákoli a z jakékoli strany je přijímáme, musí a mají dělat pouze to, že budou účinná právě v tomto jediném bodě, v místě styku generací, v rozmnožování a vstupu do života další generace dětí, a to v selekčním smyslu; to znamená v podstatě početně účinné v tom smyslu, že chceme, aby se co nejvíce rozmnožovala ta užitečná, cenná a vzestupná část národa oproti té druhé, která je méně žádoucí, ba možná dokonce tak škodlivá, že musí být zcela odříznuta, takže spadá například pod zákon o prevenci potomstva s dědičnými chorobami nebo něco podobného. Je zcela lhostejné, zda přijmeme zákony o sterilizaci, zda prosazujeme či zavádíme reformu platového systému, která více zdaní bezdětné a daňově zvýhodní rodiny s mnoha dětmi, zda v každém z těchto případů zavedeme ustanovení týkající se Árijců či neárijců nebo cokoli jiného, či všechny ostatní možnosti, které ekonomika najde a navrhne – nakonec to vše směřuje ke stejnému cíli: rozmnožování zdravé, hodnotné části populace a omezení rozmnožování nežádoucích, cizorasových nebo podřadných částí. To je ve skutečnosti alfa a omega celé praktické rasové politiky vůbec, a vše, v každém jednotlivém případě, ať už jde o nějakou okrajovou osadu někde na okraji nebo o to či ono, v podstatě směřuje k tomuto bodu. Právě zde má působit, právě zde působí každé z těchto opatření, jinak svůj účel nesplnilo!

S tím však musí být najednou zvážena i jiná úvaha. A to tato: Je stát, je společnost, je ekonomika vůbec schopna, je ten či onen schopen účinně zasáhnout v této nejintimnější oblasti života jednotlivého člověka a tím spíše rodiny; může jednotlivec v tomto bodě, kde jde o to, zda vykonat činnost, která dává život, či činnost, která životu brání, vůbec zasáhnout

pomocí opatření státu nebo všech ostatních, která navrhuje věda, a dosáhnout toho, co je nutné? Odpověď je jasná: Ne, to stát nemůže! Nemůže to udělat na pozitivní straně. Může tak činit pouze a výlučně na negativní straně, a to tím, že zde odřízne z rodových linií a krevních proudů to, co je nežádoucí, tím, že sterilizuje nebo umístí do ústavu to, co musí být sterilizováno a umístěno do ústavu, nebo tím, že vyvíjí silný nátlak na ty, kteří pocházejí z míšenecké rodiny, a tím tedy v tomto bodě potlačuje touhu a rozhodnutí k rozmnožování. Ale to druhé, na čem výhradně spočívá celá naše budoucnost, to druhé, čeho chceme dosáhnout a co – i kdyby tyto negativní opatření byly tisíckrát úspěšné – jako jediné může vůbec přinést vývoj k lepšímu a k vyšším výkonům, totiž pozitivní stránka problému, toho nemůže dosáhnout ani stát, ani ekonomika, ani vědec, ani žádná organizace žádným ze svých mechanických prostředků! Úkolem by totiž bylo najít prostředek, jímž bychom mohli skutečně přinutit lidi, muže i ženy, rodiny, aby podle vůle státu přiváděli na svět děti. To nejde, neboť každý pokus o uplatnění takového nátlaku, o nařízení a regulaci prostřednictvím jakéhokoli zákonného opatření, nejenže selže v praxi, ale vyvolává také v nitru lidí nekonečný odpor. V okamžiku, kdy se zde pokusíme postupovat byť jen morálním nátlakem, vzbouří se v každém jednotlivém člověku (u ženy silněji než u muže) nějaký zdravý instinkt, a místo toho, abychom dosáhli toho, co máme na mysli, narážíme pak na umělé zdi, které jsme si sami vytvořili.

Proto je zásadní, abychom si zde uvědomili meze naší státní populační politiky a rasově-politických opatření. Celý tento mohutný mechanismus rasově-politické legislativy, který se nyní pomalu buduje a začíná fungovat, nemůže nikdy dělat

nic jiného než jediné: Může vytvořit vnější organizačně-ekonomické předpoklady pro to, aby se vůle mít děti naplnila ve zdravých, kvalitních a perspektivních rodinách. Celý tento mohutný aparát naší rasově-politické legislativy je však v okamžiku, kdy tato vůle mít děti již sama o sobě neexistuje, bezvýznamný a bezcenný. To je pak poslední a rozhodující otázka pro národ, která rozhoduje o jeho budoucnosti jako takové: Cítí se tento národ zdravě a přirozeně, je ta část v něm, na níž spočívá budoucnost národa, tak blízká zemi, tak spjatá se životem, že v souladu s instinkty zdravého života buduje velkou a šťastnou budoucnost – nebo tomu tak není? Pak je samozřejmě vše marné, nejen v oblasti obranné politiky a hospodářství, ale i to, co dnes činíme na legislativní úrovni v rámci populační politiky.

Tím je vymezen klíčový bod všech našich rasově-politických opatření a nyní vyvstává otázka: Jaké prostředky máme k dispozici my, kteří nyní – ať už jako rasoví politici, státní představitelé nebo v jakékoli jiné roli nesoucí odpovědnost za národ – můžeme ovlivnit odpověď na otázku, kterou jsem právě položil, v příznivém smyslu? Toto je nyní odpověď: Žádný jiný prostředek než ten, který jsme předtím označili souhrnným pojmem „výchova“ – nyní jej nazveme jinak: „duševní a duchovní ovlivňování národa“. Žádný jiný prostředek nás v podstatě nevede z dnešní situace, která nás stále více přibližuje k naší biologické smrti, než pokus znovu probudit pohřbené a zakryté životu přitakávající instinkty národa a osvobodit je od všech trosek, které na ně nasypala minulost. Tuto odpověď můžeme dát s čistým svědomím, protože nás střízlivý vědecký pohled naučil, že příčiny všech těch úpadkových jevů, o nichž jsem před chvílí hovořil,

nespočívají nijak ve fyziologických onemocněních jako takových, ale v podstatě v jedné, skoro by se dalo říci: duševní nemoci, ve ztrátě spojení mezi člověkem a přírodou, mezi člověkem a životem, mezi člověkem a velkými zákony bytí, kosmu v něm samém i mimo něj – že v podstatě v tomto odtržení jednotlivce i národa od velkých základů jeho bytí a vývoje je třeba hledat příčinu i našeho zcela konkrétního a hmotného rasového úpadku. Víme, jak se to projevilo v tisíci detailech, jak uměle vyvolaná nálada, propaganda protistrany v nejširším měřítku po celá desetiletí neustále vrážela do této citlivé části národa a jeho života, jak se tisíci prostředky a triky pohrdalo vším přirozeným, zdravé instinkty živého člověka znevažovaly a vláčely bahnem, s tím výsledkem, že se zdravá část národa postupně začala stydět za svou zdravost a čistotu vůči té druhé části, která se o takové primitivní a tedy v podstatě prapůvodní, ba dalo by se téměř říci: posvátné instinkty a hodnotové orientace vůbec nestarala. To byla příčina poklesu porodnosti, který se kolem přelomu století v rychlém tempu opakovaně dotýkal především intelektuálních kruhů národa, aby se však v dnešní době rozšířil již i do poslední dělnické rodiny a poslední selské chatrče na venkově. Otázka zde zní jednoduše: Podaří se nám rozbít tyto falešné hodnoty, celou síť a systém nemocných a zavádějících duchovních představ, anebo se nám to nepodaří, a pak znovu najít pod nimi ten původní způsob myšlení a cítění lidí, který je pro všechny životodárný, či nikoli. Bylo by příliš rozsáhlé zabývat se všemi jednotlivými myšlenkami, které je třeba rozbít. Stačí jen několik z nich, abychom ukázali, jak daleko to všechno sahá.

Jednou z myšlenek, z těch nejstrašnějších a nejhroznějších, jimiž svět trpěl v posledních 20 až 30 letech, je představa, že

osud lidí a národů je nějak svázán s majetkem, s ekonomikou, a že z toho vyplývá, že národy by měly udržovat svůj počet na nízké úrovni, protože čím méně lidí v národu se dělí o celkový majetek, tím více si z něj může každý jednotlivec strčit do peněženky. Nebo v rámci úzkého kruhu rodiny: mám-li na spořitelně 10 000 marek a mají se o ně rozdělit tři děti, dostane každé z nich pouhých 3 000 marek; mám-li však jen jedno dítě, dostane celých 10 000 marek. Vytvářím tedy tomuto dítěti šťastnou a velkou budoucnost tím, že je to jediné dítě, které uvádím do další generace. – Víme, že všechny tyto úvahy čistě materiálního charakteru v podstatě vždy vedou k tomu, že rozhoduje počítací hůlka, že lidský rozum, který se díky matematice a logice stal příliš sebevědomým, zasahuje do struktury přirozeného běhu života. Všechny tyto úvahy se nakonec samy vyvrátily. Konec, na který nesmíme zapomenout, byl tento: Generace, která nás – těch pár z nás – vyslala do budoucnosti v rámci rodiny a národa, věřila, že nás učiní bohatými a šťastnými. Nevystavila nás však ničemu jinému než skutečnosti, že na sklonku svého života musíme jako malý, oslabený národ uprostřed nepřátelského světového prostředí Evropy svést rozhodující boj. Místo míru, klidu a bezpečí nás čeká vyhlídka na velmi závažné a těžké rozhodnutí, které podle lidského uvážení může nakonec dopadnout možná přece jen v neprospěch našeho národa. Ti, kteří věřili: „Jestliže vás bude jen málo, kteří vstoupíte do příští generace, budete bohatší, protože se vás pár bude moci podělit o celý majetek rodiny, rodu, kmene, národa“ – ti se mýlili! Zapomněli totiž, že v okamžiku, kdy naši rodiče odejdou z pracovního procesu a budou nyní muset být živěni z prostředků, které se shromažďují v penzijních fondech, v invalidním pojištění atd., dopadne na zúženou spodní vrstvu národa neslýchaná zátěž sociálních

odvodů za udržování pracovně neschopné, početnější a širší starší generace. Takže opět místo ekonomické úlevy nastal pravý opak: těžké břemeno, které nám bylo naloženo. To vše je třeba překonat. Je třeba to překonat tím, že rozbijeme samotnou myšlenku ekonomického uvažování – které je možná považováno za nejvyšší hodnotu – a nahradíme ji jinými, biologickými hodnotami.

Druhou myšlenkou, kterou je však třeba stejně tak rozbít, protože měla stejně zničující účinek, byla tato: Nejen hmotný majetek může zničit národy, je-li povýšen na modlu, ale stejně tak i duchovní majetek. Kdysi se říkalo: Majetek činí zbabělými! No, v hořkých poválečných letech jsme se naučili, že i duchovní majetek může člověka učinit zbabělým. Člověk nerad přichází o to, co má. Má-li člověk například – ať už hmotné či duchovní – něco, co získal v průběhu mnoha let a z čeho chce jednou čerpat, pak to v krizových dobách nerad riskuje, ale raději se stáhne do zázemí a chrání svůj majetek, i když je pouze duchovní povahy. Právě tento jev způsobil, že intelektuální buržoazie, zejména akademici, v poválečných letech a v zásadních politických bojích selhala. Člověk sice už neměl nic, na co by se mohl odvolávat, neměl už nic, čeho by se mohl ve světě hmotného držet – úspory byly už dávno zdaněny nebo zanikly v inflaci. Lidé však měli své duchovní bohatství a své prostředí, které nechtěli narušit a které bylo dostatečně silné na to, aby odvedlo lidi od boje do týlu. To je důležité. Důležité proto, že se z toho poučíme: i to druhé slovo (které je ještě starší než tvrzení, že ekonomika je osud) bylo v podstatě biologickým nebezpečím a zkázou – to strašné slovo, že vědění je moc. Vědění však ani zdaleka nepředstavuje celý obsah duchovního světa, nýbrž pouze velmi malou, mechanicky

získanou část. Tím, že se však generace za generací zvykaly na tento nabytý stav – na toto: „Tvé vědění je moc!“ –, vychovávaly se generace k hodnotám a hodnotovým systémům, které jsou protibiologické, to znamená v němčině: nepřátelské vůči životu, protože nepocházely ze života, ale jednoduše z chladného, teoretického uvažování mozku. – I tuto hodnotu budeme muset rozbít a nahradit ji jinými, hodnotami bližšími životu, které nejsou nepřátelské vůči poznání ani duchu, ale které tuto část poznání a ducha začleňují do většího celku, který přímo pramení ze sil a zdrojů samotného života.

Existuje mnoho takových myšlenek, které je třeba překonat. Poslední a nejstrašnější myšlenka: myšlenka rovnosti lidí, která vedla k mylné představě o rovnosti práv a povinností mezi lidmi, když si celá generace zvykla přesně, pedantsky a maloměšťácky posuzovat: „Ten má tolik povinností, takže já už víc nebudu mít“ – to zcela zničilo všechny nejvyšší a největší hodnoty, zničilo vše, co může být výjimečné a tím pádem život podporující. Výsledkem bylo, že německé rodiny, které se staly nezodpovědnými a měly jedno nebo dvě děti, po dvou generacích vymřely, zatímco na druhé straně opilec nebo slabomyslný člověk zanechal 6 nebo 7 idiotských dětí. To vše má zásadní a hluboké souvislosti a netýká se to jen nějaké vnější oblasti naší duchovní situace, nýbrž se to bezprostředně dotýká těch nejzásadnějších kořenů vůbec. Tím však vše přesahuje svět intelektuálního. Je mylné domnívat se, že bychom mohli nějak zastavit pokles porodnosti tím, že nyní intelektuálně a statisticky objasníme jeho strašlivé důsledky. Je mylné domnívat se, že bychom mohli nějak přispět k většímu rozmnožování zdravých a kvalitních generací, pokud bychom neustále vyprávěli, jak je to strašné a jaké to bude mít následky,

pokud se dnes nic nezmění, a to ještě krok za krokem řádně vědecky dokazovali. Ne, ale v podstatě budeme schopni překonat nesprávný postoj dnešního člověka, který je umělý, pouze tehdy, pokud dokážeme tohoto člověka vnitřně oslovit v nejhlubší části jeho bytosti a zcela ho přetvořit – nikoli ve sféře ducha a poznání a nikoli tím, že mu vtlučeme 17 nebo 18 statistických údajů a poté ho z nich zkoušíme, ale tím, že ho z chladného a od života odtrženého světa liberálního ducha znovu uvedeme do toho druhého, kde slunce života bezprostředně hřeje na skutečné, zdravé a zelené louky a kde pak každý člověk nevědomky žije plnou silou svého života, z těla, z duše i z ducha, ze všeho, co v něm ze síly je.

To je jediná možnost, jak zajistit, aby naše rasově-politické požadavky a opatření dosáhly úspěchu, který je nezbytný, pokud chceme odvrátit ten strašný konec, který nám výzkum v oblasti rasové hygieny a rasové biologie tak bezprostředně přiblížil. Tím pádem vše, co jsme nazývali „výchovou“, již v podstatě není záležitostí školy a intelektu, již není záležitostí kurzů, výuky a ochoty učit se, nýbrž jednoduše záležitostí nejneslýchanějšího duševního probuzení a nejvnitřnějšího, nejhlubšího obratu ve světovém názoru, záležitostí, kterou lze v podstatě, pokud vůbec, vyřešit pouze tehdy, pokud zde nenecháme působit sílu rozumu, tištěného či mluveného slova, ale veškerou sílu neslýchané, avšak skutečné a vnitřně pravdivé sugesce. To, co bylo možné v rámci propagandy – že bylo možné zničit politické cíle, které ještě včera byly pro celý národ svaté, a nahradit je jinými, že se z národa, v němž se dezertér a darebák mohli stát vůdci, najednou opět stal národ s přirozeným, nevědomě prožívaným smyslem pro čest, – to se nyní musí opakovat na této širší a hlubší úrovni. Neopakovat to

jako prostředek k dosažení cíle a za účelem poskytnout možnost na základě těchto věcí později vytvořit zákon, – ale aby se všechna zákonná ustanovení stala vůbec zbytečnými, protože účel, samotný cíl, je dosažen v okamžiku, kdy tento národ opět ví, co je to život; tedy ne, kdy to „ví“, ale kdy to prostě nevědomě žije.

Výchova v oblasti rasové politiky je však nesrovnatelně více než jen úkolem odborníků, kteří mají za úkol předat znalosti z určité oblasti v obratné a přitažlivé formě. V podstatě stojíme před neslýchaným ideologickým bojem, v němž musíme rozbít to, co bylo v liberální době, ba možná i dříve, v předchozích stoletích a tisíciletích, vybudováno, vytvořeno a vysvětleno jako mylné – v němž musíme člověka odvést od tohoto celého umělého pohledu na ekonomiku, na poznání, na vědu, na údajně rovná práva a povinnosti atd. a vrátit mu ten druhý, původní postoj, který žije v přirozeném člověku v polodotčených oblastech, například dnes ještě na venkově, a který přesně tak žije i jinde: a to v původním vnímání nezkazeného dítěte.

To vše však neznamená nic jiného – a tím se dostáváme k poslední myšlence, která vede k závěru – než neslýchanou duševní revoluci. Je totiž možné, že se při tom rozpadnou nejen ty hodnoty a chátrající struktury, které existovaly v posledních 20 letech nebo zhruba 100 letech, či dokonce ještě déle, od dob osvícenství; je možné, že někde začnou kolísat i hodnoty, které přetrvávaly mnohem, mnohem déle; je možné, že celý svět získá jinou tvář nejen v přítomnosti, nejen pro budoucnost, ale i při pohledu zpět do minulosti, že to, co jsme včera nazývali dobrým, se nám dnes možná ve světle tohoto zcela nového hodnotového žebříčku a zcela nového způsobu vnímání jeví

jako zlé; je možné, že pak budeme muset při pohledu na historii přijmout to, co se včera odmítalo; naopak je možné, že vše, co jedna generace před válkou a zbabělá generace po válce považovaly za neztratitelný a neotřesitelný duchovní majetek, bude muset být ve svých základech znovu prověřeno, ztraceno a znovu získáno. Je třeba z toho vytvořit zcela jinou formu, jako když se přetavuje kus kovu. To vše je možné a pravděpodobně tomu tak i je. To vše je nutné nikoli kvůli nějakým teoreticko-intelektuálním výstřelkům, ale proto, aby se člověku vrátila spjatost s velkými zákony života, porozumění a vnitřní vžití se do primitivních, ale v konečném důsledku velkých – neboť udržujících samotný život – vjemů a citů živého člověka. To vše je nutné. Není to však záležitost teoretiků, není to věc, kterou by se přednášelo z katedry, o které by se psalo v knize, o které by se mluvilo v rozhlase, na jejímž základě by se přijímaly zákony – je to záležitost, která se týká nás všech a každého jednotlivce den za dnem a hodinu za hodinou po celý náš život. Neboť na této otázce, zda se podaří dát lidu, nám všem i všem ostatním venku nový smysl života, závisí nakonec budoucnost nás i našich dětí. Pokud se nám nepodaří z poznatků a možností, které vytváří legislativa, vnést vůli k životu a její uskutečnění do generace zdravých, výkonných a početně silných generací dětí, pak nás čeká nejen nekonečně tíživá perspektiva budoucnosti pro naše potomky, ale nastane i něco jiného, mnohem tíživějšího a mnohem strašnějšího: Všechno, co jsme my i vy dosud udělali; všechno, co jsme udělali, abychom vytvořili budoucnost; všechno, co jsme možná dělali po celých 10 let v hrozném vnitřním boji, při kterém byla tak často těžká nejen smrt, ale každou hodinu i život, – pak všechno, co jsme udělali a o co jsme bojovali, bylo zbytečné, všechno bylo nesmyslné, stejně nesmyslné jako oběti dvou milionů mrtvých

ve válce, stejně nesmyslné ale také jako celá německá historie plná krve a slz napříč dvěma tisíciletími. To vše končí strašlivým blouděním, nesmyslným zánikem; za 100 nebo 120 let z toho nakonec nezůstane nic jiného než to, co zbylo ze zaniklých Peršanů, Indů a dalších: temná legenda v pozdějších dobách cizorasových národů. Vždy tam byli i lidé, kteří věřili, že se nemají ptát na osobní spásu. Byli stateční, obětovali zdraví, tělo i život. Nakonec to všechno bylo marné a oni se ztratili v temném lůně dějin, protože nedokázali v rozhodující chvíli ideologického rozhodnutí rozpoznat, že právě nyní je zapotřebí nasazení v této oblasti, že právě nyní je zapotřebí nemilosrdná vůle k obnově, aby se veškeré ostatní úsilí vnitřně ospravedlnilo a dovršilo.

To je perspektiva, před kterou dnes stojíme, to je úkol rasově-politické výchovy, to je její význam v rámci celkového problému zachování naší národnosti. Naše dnešní politika se netýká nějaké okrajové oblasti, týká se samotného jádra. Nejde o věc, o které se má mluvit a žvanit, ani o něco, co se učíme nazpaměť z knih, abychom to někde odrecitovali a vyklopili při zkoušce, ale jde o to, že člověk se musí ve svém nitru obnovit, že musíme někde znovu pocítit něco z velkých sil a zákonů živého života, jimž jsme také podřízeni. Není pravda, že život národů a lidí je oddělen od všeho v nás a kolem nás, ale pravdou je, že jsme všichni malými částečkami ve velkém proudu stávání se a pomíjení, kterému dostáváme spravedlnost a odoláváme a v němž naplňujeme svůj smysl a své poslání pouze tehdy, když tento velký zákon pomíjení a obnovy naplňujeme také na sobě, v nás samých. Jde o to, abychom to vštípili našemu národu, aby to každému jednotlivci v posvátné chvíli došlo s otřásající jasností, a aby ho pak od té chvíle pomalu

prostupoval zcela nový, zcela odlišný postoj, který se možná nedá pojmově vyjádřit slovy, ale který lze cítit, prožívat a někde venku žít. To je úkol rasově-politické výchovy.

Pusťme se do toho společně, hledejme společně metody, jimiž toho můžeme dosáhnout. Klidně se zapojme do diskusí o těchto věcech i s moudřejšími intelektuály, ale nezapomínejme, že konečný impuls, nejhlubší síla v této oblasti, spočívá někde v instinktu, v krvi, v duši. Snažme se v rámci celé naší rasově-politické výchovy najít metody, jak zprostředkovat tento duševní prožitek – který dnes otřásá několika stovkami či tisíci lidí v národě a vnitřně je zcela proměnil, tak že jsou dnes jiní než včera – všem těm, v nichž může najít odezvu, a zapojit se tak do proudu lidu, který bojuje o svou budoucnost.

***

Nacionálněsocialistická rasová politika[42]

Milé německé ženy a dívky!

Když se dnes Němci sejdou, aby diskutovali o věcech, které se nás týkají jako jednotlivců i jako národa, je to slavnostní příležitost, ať už si to přejeme, nebo ne. Během politických bojů v minulosti jsme mohli mluvit o stranických programech nebo o civilizaci, aniž by se to týkalo naší duše.

Nyní jsme zapomněli, jak k problému přistupovat pouze svým rozumem, pouze ústy, pouze srdcem. Stali jsme se opět celými lidmi. Když mluvíme s druhými, činíme tak celou svou bytostí.

[42] Dr. Walter Groß, Nationalsozialistische Rassenpolitik. Eine Rede an die deutschen Frauen. C. Dünnhaupt, Dessau 1934. Dostupné v angličtině z: https://nseuropa.org/English/National%20Socialist%20Racial%20Policy.htm

To je to, co učinilo toto hnutí silným, velkým a mocným od jeho prvních dnů. To je také to, co nepřítel na této i druhé straně hranice nemůže pochopit a co nenávidí se smrtící silou. Jak začalo toto velké a krásné lidové hnutí, tak začal i tvrdý a nelítostný boj mezi nepřátelskými a německými silami, mezi starým světem, který je skutečně dávno mrtvý a pohřbený, a novým světem, který se skrze nás snaží dostat ke světlu. Tento boj probíhá v lidských srdcích a duších již léta a není zdaleka u konce. Pro svět je obtížné pochopit to, co je středem našeho snažení: hodnotu krve a rasy.

Když jsme o tom mluvili, naši nepřátelé se nejprve smáli ze soucitu, pak z nenávisti.

Promluvme si o tom, co tím my nacionální socialisté myslíme, aby bylo jasné, proč se Němka může o tyto věci zajímat ještě více, než se o ně může zajímat muž, jeho stát a jeho bojová organizace.

Byly doby v minulosti, kdy jsme byli nepravdiví, nepravdiví v nejhlubším slova smyslu. Nebyli jsme nepravdiví vůči jiným lidem, stranám, státům nebo králům, ale byli jsme nepravdiví vůči něčemu mnohem většímu, nepravdiví vůči zákonům života. Dokud svět existuje, dokud život roste, vzkvétá a hyne, tak dlouho bude mít tento život potřebu žít dál do budoucnosti a získávat nová území. Ať už rostlina, zvíře nebo člověk - jako my, já nebo vy: kdekoli existuje život, má touhu přinášet nový život.

O takových věcech by mělo být zbytečné mluvit. Mluvíme o nich jen proto, že jedna bláznivá doba po několik desetiletí tyto největší, nejkrásnější a nejčistší životní sny ignorovala, rouhala se jim a vysmívala se jim. Byla to doba, která učinila

modlu peněz nejvyšší a řekla: „Svět by se měl řídit nikoli tím, co slouží životu, ale spíše tím, co nějaký blázen účetní rozhodne, že je nejlepší.“ Výsledky známe. Velké zákony života se hodnotily podle měšců na peníze a šekových knížek. Když si vzpomeneme na své rodiče, prarodiče a praprarodiče, bylo v domácnosti mnoho dětí. Možná to bylo stísněné a finančně náročné, ale byli jsme šťastní, možná právě proto, že nás bylo v tak početné rodině tolik. Ale přišla doba, kdy si lidé řekli: „Jako muž nebo žena, jako rodiče nebo učitelé vedoucích pracovníků máte povinnost ukázat lidem cestu k lepší budoucnosti.“ Ta lepší budoucnost, mysleli si lidé, mohla být jen bohatší budoucnost, budoucnost, v níž měl jednotlivec více peněz. A když se jich ptali, odkud se tyto peníze vezmou, vzniklo v minulém století falešné učení: „Čím méně je lidí, tím více může jednotlivé dítě zdědit po svých rodičích.“ Kdo tedy miluje své děti a přeje si prosperující budoucnost svého národa, měl by se postarat o to, aby v Německu bylo málo obyvatel a aby po jeho odchodu pokračovalo v rodině jen několik dětí. To bylo strašné učení o kontrole porodnosti, které hlásal marxismus a jímž se buržoazie řídila. Nikdo se neodvážil postavit proti němu. To bylo učení, které z nás udělalo to, čím jsme dnes: vymírající národ, v němž se rodí každý rok méně dětí, v němž dnes každý rok umírá více lidí, než se jich rodí. To vše mělo vést ke šťastné budoucnosti. Chápala štěstí pouze v pojmech majetku. Bylo to tedy ve své podstatě falešné. Ale i ve svém vlastním pojetí byla falešná, protože na něco zapomněla:

Když lid začne umírat, když přestane dodržovat zákony života, když si cení peněz víc než své existence a potomstva, je na cestě ke katastrofě, a to jak historické, tak politické. Během několika desetiletí bude mrtvý, utlačovaný jinými národy, které

jsou silnější, mají blíže k životu a dodržují zákony života lépe než my.

Pokud bude současný trend pokračovat, bude Německo koncem století národem s pouhými 40-50 miliony obyvatel, a my víme, že na našich hranicích rychle a silně rostou jiné národy. Dříve nebo později se tyto jiné národy dostanou do konfliktu se zmenšujícím se a vymírajícím německým národem a výsledkem údajné doktríny štěstí bude tvrdá a trpká národní smrt našich dětí.

Ti, kdo věřili, že mohou svým dětem zajistit šťastnou a klidnou budoucnost tím, že sníží počet dětí, se hluboce mýlí. Dětem dávají pouze příslib tvrdého a trpkého boje o existenci Německa jako státu a jako ideje.

Když se dnes snažíme lidem ukázat, že včerejší představy jsou falešné, že stát a národ se neobejdou bez rodiny, že rodina nemůže existovat bez dětí, a když nejen poskytujeme ekonomickou podporu, abychom usnadnili zakládání rodin a plození dětí, ale také lidem stále znovu říkáme o posvátnosti života a nutnosti pokračování našeho národa do budoucna, naši nepřátelé na obou stranách hranice nás najednou urážejí a říkají o nás nenávistné věci. Chtějí narušit naši práci. Najednou se ozývají hlasy: „Doktríny nacionálního socialismu jsou nelidské a barbarské. Názory nacionálního socialismu na děti dělají z lidí chovná zvířata.“ Když říkáme, že povinností mužů a žen je pokračovat ve věčném řetězu života, řetězu, který začíná v daleké minulosti a pokračuje do budoucnosti, řetězu, jehož jsme jen článkem vedoucím do daleké budoucnosti, naši nepřátelé na obou stranách hranice tvrdí: „Odmítáte důstojnost a hodnotu lidství. Nacionální socialismus zastává názor, že muži a ženy nemají jinou hodnotu než hodnotu chovného dobytka“. Je

škoda, že musíme na taková slova reagovat, ale je to nutné, protože naši nepřátelé se vždy snažili přesvědčit ženy, aby se postavily proti nám, přestože to, co říkáme, je zakořeněno v duších mužů a žen, ke kterým mluvíme. Toto je naše odpověď: „Mýlíte se, když nás obviňujete z toho, že jediným smyslem lidstva je pokračování druhu předáváním naší krve dalším generacím. Známe i jiné hodnoty. Podporujeme je a všude, kde můžeme, nacházíme ty hodnoty, které jednotlivec projevuje svou prací a nezištnou službou. Víme dost dobře, že každý člověk žije dvojí život. První je ten, který žije mezi narozením a smrtí. Máme se co nejvíce snažit, aby byl tento život bohatý, abychom vykonali to, co je dobré a krásné, abychom využili své síly a dary pro druhé. To je povinnost jednotlivce. Ale jako člověk jste něco víc:

Jste členem řetězce života, kapkou ve velkém krevním řečišti svého národa.“

I tam máte povinnosti a závazky pro věčnost národa. Máte povinnost předávat dál to, co jste dostali od svých rodičů a předků. Nemyslím si, že takové chování, které se řídí zákony rozumu i života, je barbarské, nenávistné nebo nelidské. Domnívám se spíše, že barbarství je třeba hledat v letech, která jsme nechali za sebou, kdy každý špinavý hulvát mohl pošpinit nejcennější, svatý život muže nebo ženy v jejich rodinách nebo vláčet děti špínou, aniž by kdokoli bránil jejich kulturu před takovým útokem.

Věřím, že když lidem znovu řekneme o velké hodnotě krve a připomeneme jim, že mají povinnosti nejen k šedesátiletému období, v němž pracují a slouží, ale také k tisícileté minulosti, z níž pocházíme, a k tisícileté budoucnosti, do níž směřujeme, pak jim dáváme vyšší hodnoty než ty včerejší. Dovolte mi však

také říci, že není správné, pokud si někdo myslí, že pro náš stát jsou cenní jen ti, kteří zakládají rodiny a rodí děti. Víme, že tomu tak není. Víme, že existují důvody, proč někteří lidé opouštějí tok krve svého národa. Víme, že některým je odepřeno to, čemu národ přikládá velkou hodnotu. Nepřehlížíme je ani se nepovažujeme za nadřazené jim. Říkáme pouze toto: „Příteli, ty i já musíme plnit svou povinnost vůči svému národu, a když ji nemůžeme splnit jedním způsobem, pak musíme s ještě větší energií a oddaností dělat to, co můžeme. Když plníš svou povinnost, jsi jedním z nás, podáváme ti ruku, ctíme tvou lidskost a tvou službu Německu. Pracujme společně na tom, aby v budoucnu mohlo co nejvíce lidí sloužit národu oběma způsoby.“

To je kus myšlení krve a rasy, kterému nás naučil nacionální socialismus. A je tu ještě jeden aspekt. Když dnes vidíme lidi, můžeme poznat, že nejsme všichni stejní. Existují rozdíly v hodnotách; každý člověk nemá stejnou hodnotu jako někdo jiný.

V minulosti se lidé domnívali, že tyto rozdíly jsou povrchní a jsou důsledkem prostředí, ve kterém člověk vyrůstal. Lidé věřili, že to, co se z člověka stane, závisí především na tom, v jakém domě vyrůstal, v jakém sociálním prostředí vyrůstal nebo z jaké třídy pocházel. Věřili, že člověk narozený ve slumu, obklopený stíny, problémy a chudobou, dítě postrádající lásku a cit, se může stát pouze druhořadým člověkem, fyzicky a psychicky nemocným členem společnosti, někým, koho společnost a stát zklamaly. Člověk si myslel, že dítě vyrůstající v takovém slumu se nevyhnutelně stane nemocným, nebo dokonce zločincem. Bylo to proto, že vyrůstalo v tak chudém prostředí. Marxisté tvrdili, že kdyby

každé dítě v Německu vyrůstalo v prostředí, které by mu poskytlo vše, co potřebuje, nevyhnutelně by se z něj stal užitečný, slušný, poctivý, hrdý a čestný dospělý člověk. Po několika letech či desetiletích by se celý německý národ skládal z takových slušných a užitečných lidí. V minulosti lidé věřili, že prostředí je zodpovědné i za to, když člověk žalostně selhal.

Vzpomínáme na dny blouznění, kdy miliony nezaměstnaných vyhodil na ulici nemocný politický a hospodářský systém, který se stal zbytečným. Jediný člověk vypáčil koleje a uprostřed noci vykolejil vlak. Během minuty zavraždil třicet nevinných lidí, kteří mu nikdy nic neudělali, a ukradl jim peníze. A co na to včerejší svět? „Nemůže si pomoct. Je obětí okolností. Má Beethovenovy ruce a umělecký temperament. Nemusíme ho posílat na šibenici ani do vězení, abychom ochránili sebe a své děti. Ne, ten ubohý Schlesinger je nemocný jen kvůli svému okolí. Umístěte ho do moderního sanatoria, dejte mu, co potřebuje: rádio, knihovnu, kuřácký salon, učitele jazyků, pastora, novinovou místnost, dejte mu všechno, co potřebuje, aby se dostal do kontaktu s lepšími věcmi. Za pár let odejde tento masový vrah třiceti lidí jako ideální člověk, tak čistý a nevinný, že mu lze dát na starost mateřskou školu.“ To si lidé mysleli i v minulosti.

Dnes nám to připadá jako špatný vtip, bláznivá představa, ale před pár lety to byla vládní politika v Německu. Ti, kterým se za takové politiky dařilo dobře a přidali se k boji proti nám, si myslí, že mohou obviňovat naše učení o krvi a rase jako barbarské.

Proč vidíme věci jinak? Protože jsme se něco naučili: nakonec nejste tak důležití a významní, jak jste si ještě včera mysleli; vaše síla a schopnosti nejsou tak velké, jak jste se

domnívali v liberální éře. Ach ano, bylo to krásné snění: „Budu se svým životem dělat to, co chci, a pokud se náhodou stanu učitelem, budu učit to, co chci, a dělat to, co mě baví a co považuji za správné“. To byl váš nápad.

My jsme trochu skromnější, trochu pokornější před zákony osudu.

Naučili jsme se, že to, co mohu udělat já pro sebe nebo co můžete udělat vy pro sebe, nebo co si můžeme udělat my všichni navzájem, není tak důležité a tak hluboké jako to, co už pro nás udělala vyšší moc. Je to ta síla, která nám ještě před naším narozením dala část naší přirozenosti a vytyčila nám cestu ve světě. Zde se spojují dvě věci: znalosti moderní vědy a citlivost a pochopení pokorného člověka. Najednou to vidíme: Co jsi ty, co jsem já a čím mohu ve svém životě být, je zčásti předurčeno tím, co jsem zdědil.

Je-li mé dědictví dobré a silné a jsem-li mu věrný a rozvíjím-li to, co je ve mně, bude můj život úspěšný a možná i prospěšný a radostný pro druhé. Je-li mi takové dědictví odepřeno, nebo pokud mi osud z nějakého nevysvětlitelného důvodu nadělil jiné, možná slabé, možná dokonce špatné vlastnosti, mohu proti nim bojovat celý život, a stejně se nebudu moci zbavit toho, co ve mně dřímá kvůli působení vyšší moci.

Vidíme tedy, že značnou část dějin národa určuje to, co zdědil. Ptáme-li se, jaké druhy fyzických či intelektuálních rysů to mohou být nebo jaké skupiny existují, zjistíme, že každý národ má tři skupiny. První je velká skupina lidí s průměrným nadáním, většina z nás, kteří jsou schopni se vypořádat s běžnými problémy, jež nám život předkládá. Dále je zde velmi malá skupina. Tato skupina obdržela lepší dědictví než většina

z nás, a to nikoliv díky nějaké zvláštní ctnosti z její strany, ale prostě díky osudu. Z této skupiny pocházejí vůdci lidstva, ti, kteří budují státy, vedou lidi nebo se dotýkají jejich duše. A existuje ještě třetí malá skupina se zvláštními vlastnostmi, za které také nemohou: ti, kteří jsou nemocní nebo geneticky defektní. Nezvládají výzvy života a potřebují pomoc zvenčí, aby přežili.

Jak lidstvo nebo národ prochází staletími, rozhodující je skutečnost, která z těchto tří skupin je nejsilnější. Dalo by se říci: „To není vůbec problém. Zvítězí ta nejsilnější skupina, z níž pocházejí vůdci. Tato nadřazená skupina musí být nakonec nejsilnější, musí si postupně prosadit svou.“ Inu, tak by to bylo i bez lidí, kdyby lidé se svými malými mozky nevěřili, že mohou změnit zákony života dané světu nebesy.

Do těchto záležitostí zasáhl člověk. Pokusil se změnit zákony boje, existence a selekce. To byly prastaré zákony života, kterým podléhali i lidé: To, co nedokáže čelit výzvám, umírá.

To je možná tvrdé, ale je to také způsob, jakým příroda posiluje a zlepšuje život. Člověk se stále více snažil tyto zákony zrušit. Udržoval život v chodu pomocí umělých prostředků v případech, kdy by ponechán sám sobě skončil. Využil veškerého svého porozumění, lásky a soucitu, aby člověka udržel při životě, i když to není žádná radost, ale jen břemeno a utrpení. My dnes pomocí umělých prostředků udržujeme při životě tisíce, ba desetitisíce nešťastných bytostí, těch, kterým život sám upřel právo na život. Ale jejich udržování při životě nebylo samo o sobě problémem. Horší je, že jim byla dána možnost předat své nešťastné fyzické a duševní vlastnosti dál. To bylo to nejhorší, co se stalo: vzali jsme fyzicky slabé,

duševně nemocné, geneticky defektní zločince a nejenže jsme je udržovali při životě a starali se o ně - to je naše lidská povinnost, kterou jistě nechceme ignorovat ani v budoucnu -, ale dali jsme jim možnost mít děti se stejnými nedostatky, čímž jsme zdvojnásobili nebo znásobili jejich utrpení. Německý národ nezná rozsah této bídy, nezná skličujícího ducha domovů, kde tisíce mrzáků žijí svůj život jen díky tomu, že jsou krmeni a ošetřováni, chudáci, kteří jsou na tom hůř než kterékoli zvíře. Zvíře je alespoň takové, jaké by mělo být. Tito nešťastníci jsou pokřivením života, žádnou radostí ani pro sebe, ani pro ostatní. Po celou dobu své bídné existence jsou přítěží, ale díky nezištné péči a obětavosti těch, kteří se o ně starají, se mohou dožít 60, 70 nebo 80 let. Německý lid si neuvědomuje, jaké obrovské částky se po desetiletí vynakládají, peníze, které se berou těm, kdo jsou zdraví, kdo by mohli dělat něco užitečného, ale nemohou, protože peníze chybí.

Byla zima, kdy děti v Bavorsku neměly ani dřevěné boty, které by si mohly obout, když šly sněhem cestou do školy. Musely chodit celé hodiny bosé. Zároveň se vláda postarala o to, aby tyto nešťastné duše ve velkém ústavu měly dvakrát týdně čerstvé banány, aby dostaly potřebné vitamíny. Tyto vitamíny jim však nemohly přinést radost, sílu ani zdraví. Takto však byly odepřeny těm někde v Bavorském lese, v Porúří nebo v chudé rybářské vesnici na fríském pobřeží, kde mohly snížit bídu a nouzi v nějakém dělnickém domě. Ve stejné době se objevil případ, kdy jeden duševně nemocný negr s anglickým občanstvím žil 16 let v ústavu v Berlíně, což stálo 26 000 marek.

26 000 marek bylo vyhozeno za život, který neměl žádný smysl. 26 000 marek, které mohly být použity na přípravu tuctu silných, zdravých a nadaných dětí pro život a práci.

Nemluvím však o tom jako o krádeži. Peníze nejsou cílem samy o sobě. Spíše jsme se zde dopustili krádeže ducha a duše, protože jsme se snažili přesvědčit národ a lidstvo, že naše vlastní velikost může pramenit z obětování se pro ty nejhorší a nejbezmocnější. Nakonec jsme zašli tak daleko, že jsme dali přednost nemocným a umírajícím před mladými, silnými, zdravými a perspektivními.

To je proti přírodě a životu. Národ, který jde touto cestou, směřuje do propasti. Šli jsme tak daleko, že jsme rok co rok kázali zdravým rodinám, aby neměly děti, nebo nanejvýš jedno, jinak se prohřeší proti národu a duchu této osvícené doby. Pokud si však nějaký imbecilní kurevník a geneticky nemocný kriminálník pořídil děti, byly nejen finanční zátěží na celý život, ale navíc si vyžádali práci lidí, kterým naše společnost nedala nic lepšího na práci než třikrát denně ty ubohé tvory přebalovat a živit. To je zvrácenost všeho velkého a zdravého a hřích proti životu a duchu stvoření.

S plným vědomím našich lidských povinností a požadavků soucitu jsme učinili rozhodnutí nedovolit, aby takoví ubozí tvorové předávali svou bídu další generaci, znásobenou možná dvakrát, třikrát či vícekrát. To je velký úspěch, za který nám naše děti a jejich děti jednou poděkují.

Vím, že se najdou tací, kteří řeknou: „Vměšujete se do věcí, které se vás netýkají. Zasahujete do oblasti, která je mimo lidskou kontrolu. Život a smrt nejsou v rukou člověka, ale vyšší moci. Pokud Bůh chce, aby se rodili nemocní a geneticky nemocní lidé, nesmíte do Boží vůle zasahovat zákony, operacemi ani jinými opatřeními. A pokud tak činíte - a vy jste tak učinili svým zákonem o prevenci dědičných nemocí -, pak jednáte proti Boží vůli a jste kacíři.“

To je naše odpověď: „Příteli, mýlíte se. Je pravda, že jsme podřízeni vyšší moci. My lidé nikdy nesmíme zasahovat do velkých zákonů Stvořitele. Ale vy se mýlíte. Podívejte se na zákony, které Stvořitel stanovil pro svůj svět a váš život. Velkým zákonem je, že život musí být schopen zachovat sám sebe, a pokud to nedokáže, zhroutí se. Je to tvrdý, krutý zákon boje o existenci a selekce a vymírání. Je to zákon, který jsme viděli den za dnem, hodinu za hodinou, pod všemi nebeskými mraky a všemi hvězdami na obloze, v nichž život jako by nacházel nesmyslnou smrt, ať už šlo o rostlinu, zvíře nebo člověka, ať už v daleké Africe nebo blízko nás. To, co nedokáže čelit výzvám života, umírá, bez ohledu na to, kolik bolesti způsobuje, a i když to vaše malé chápání nebo mysl nedokáže pochopit, jsou to velké zákony života a světa, které nám dal sám Bůh. Jsou to zákony, můj německý příteli, které jsme ve svých bláznivých představách v minulosti porušili.“

S přehnanou lidskou pýchou a falešnou lítostí jsme porušili velký zákon a udrželi naživu ty, kteří by podle Božích zákonů už dávno zahynuli.

Dnes se těmito starými zákony opět řídíme, a to humánními metodami, neboť v přírodě podle Boží vůle sledují tvrdší a krutější průběh. Neděláme nic jiného, než že obnovujeme zákony stvoření a skláníme se před nebeským řádem. Projevujeme tak zbožnost a pravou pokoru - vy jste kacíři.

To platí i pro třetí a poslední zásadu našeho rasového myšlení. Tato třetí a poslední zásada spočívá v tom, že lidé na tomto světě, v Americe, Africe nebo Číně, jsou odlišní tělem i duší. Nejsou si rovni, jak to tvrdila včerejší lež.

Lidé se od sebe liší.

Nejenže mluví různými jazyky a jinak vypadají: ne, liší se v hloubi svých srdcí a povah a ve svých schopnostech pro dobro a zlo. Dříve lidé věřili, že tyto rozdíly jsou náhodné, že jsou důsledkem klimatu nebo civilizace a že je možné tyto rozdíly překonat a vytvořit jednotného člověka v jednotném státě, v němž budou všichni stejně šťastní. Poznali jsme, že takové představy jsou mylné. Naučili jsme se, že rozdíly mezi hlavními krevními skupinami světa, mezi hlavními rasami, nejsou výsledkem lidského působení, ale zákonů samotného Stvoření. Naučili jsme se, že hranice mezi krví a krví, rasou a rasou, jsou také hranicemi mezi duší a duší a duchem a duchem. Naučili jsme se, že platí i opak staré fráze „Co Bůh spojil, člověk ať nerozděluje“. Naučili jsme se: Co Bůh rozdělil, člověk ať nespojuje.

Nebesa považovala za dobré, aby na zemi nebyl jen jeden druh lidí, ale různé druhy, různé rasově odlišné národy. To je součástí Stvoření. Skláníme se před touto pravdou a respektujeme její hranice. To znamená, že základem našeho rozdělení ras není politika nebo ekonomika, ale spočívá na vyšší úrovni, za kterou jsme nakonec zodpovědní my sami.

V naší Říši oddělujeme to, co k nám patří, protože je to krev naší krve, od toho, co k nám nepatří, protože je to cizí. Děláme to, co je správné nejen pro tuto chvíli, ale i pro věčnost.

Věřte mi, milí němečtí spoluobčané, není pravda, jak někteří tvrdí, že toto učení je projevem arogance, nadřazenosti nebo vychloubání. Nemyslíme si, že jsme lepší než ostatní rasy na zemi. Ne, nemyslíme si o sobě, že jsme lepší, ani si nemyslíme, že ostatní jsou horší než my. Trváme pouze na

jediném - na zákonu stanoveném samotným Stvořitelem: Člověk se liší od člověka a rasa od rasy na tomto světě.

Ostatní nemusí být lepší ani horší, ale jsou jiní než my, a protože jsou jiní než my, je mezi námi jakási bariéra, která je součástí zákonů života. To je jádro rasového myšlení nacionálního socialismu. Naším cílem není urážet druhé, a říkat: „Jaký jsem skvělý člověk!“ Spíše se držíme pokorného poznání, že každý zdravý kus života má svůj kout světa a své zvláštní úkoly. To platí stejně tak o lidech jako o rostlinách a zvířatech v celé jejich mnohotvárnosti. Víme, že jeden druh není cennější než jiný. Víme však také, že každá odrůda života má právo na existenci jen do té doby, dokud si zachovává čistotu a sílu. Pouze tehdy, když strom nese patřičné plody, má právo na život. V opačném případě bude poražen a zničen. Nevíme, proč jsou věci takové, jaké jsou, a bylo by pošetilé ptát se na důvod. Věci jsou takové, jaké jsou. Naším úkolem je pokorně přijmout zákony, které řídí naši lidskou existenci, a smířit se s tím, že jsme se narodili jako Němci v Německu, nikoli jako Číňané nebo Eskymáci. Není to kvůli našim ctnostem, ani to není naše vina, ani to nebyla naše vůle. Byl to osud, který přišel shůry. Nezbývá nám než tento osud přijmout a rozvíjet schopnosti, které nám osud dal, podle nutnosti a zákonitostí.

Ostatní se mohou rozvíjet po svém, ve své vlastní zemi. My musíme naslouchat hloubce vlastního národa, čerpat z krve a dědictví sílu, kterou potřebujeme k budování naší domoviny. Vyšší moc se postará o život mimo ni.

Věřím, milí němečtí spoluobčané, že každý, kdo je našeho ducha, uzná správnost našeho smýšlení o krvi a rase a řekne: „Teď vidím, že jste nejen na správné cestě, ale že jste čestní a v

nejhlubším smyslu věrní požadavkům, které jsou vyšší než lidské zákony.“

Vydejme se tedy společně po cestě k novému světonázoru. Pojďme cestou krve a rasy, která nepřehlíží víru a poznání a smysl pro vyšší síly. Jděme touto cestou, nikoli cestou hmoty, pověr a kacířství, ale spíše cestou hluboké pokory a zbožnosti před Božími zákony. Vydejme se společně po této cestě a naslouchejme nejhlubším hlubinám, kde vládne krev a duše. Čerpejme odtud sílu k budování státu, a co je ještě důležitější, Říše. Bude to Říše nejen politická, organizační či hospodářská, ale Říše lidu. Německo má dnes štěstí, že nalezne novou cestu, vedenou velkým Vůdcem. Německé ženy dnes mají to štěstí, že v jejich čele stojí silná a loajální žena. Pojďme společně vpřed, ruku v ruce, jak se sluší na soudruhy budující budoucnost, a spojme sílu mužů a žen, zakořeněnou hluboko v jejich krvi, abychom vybudovali to, co svět ještě neviděl: Svatou říši německé duše. Heil!

***

Nacionálněsocialistické rasové smýšlení[43]

Ze všech opatření zavedených v novém Německu vyvolala největší mezinárodní rozruch ta, která se týkala nacionálněsocialistické rasové politiky, neboť se jednalo o stát, který se vydal na dosud téměř neprošlapané cesty vedoucí přes nedotčené území a jehož cíle se v mnoha ohledech mohly dostat do rozporu se zavedenými liberálními názory. Příslušná legislativa sloužila k potvrzení a dosažení těchto cílů, a proto

[43] Dr. Walter Groß, „National-Socialist Racial Thought“, anglický překlad. Dostupné z: https://nseuropa.blogspot.com/2026/03/national-socialist-racial-thought.html

nebylo divu, že se - přinejmenším zpočátku - tato konkrétní fáze nacionálněsocialistické přestavby setkala se všeobecným nepochopením a předsudky. Jsme rádi, že mezitím můžeme rozeznat, že jiné národy si uvědomily, že Německo se sice vydává na nové cesty, ale ty jsou správné a potřebné, a navíc Německo v mnoha ohledech razí cestu ostatním; stačí se zmínit o našem zákonu o prevenci přenosu dědičných chorob (zákon o sterilizaci), který byl následován v Norsku, Švédsku, Dánsku a Finsku podobnými zákony nebo návrhy. Nikdo však zcela nepochopí a nebude sympatizovat s naší legislativou, kdo není zcela obeznámen se zásadní změnou filozofického pojetí života, která ve světle dějin přišla s nacionálním socialismem.

Zatímco dříve, a zejména pod mocným vlivem marxistického učení, se vývoj a úpadek států a civilizací připisoval hospodářským nebo čistě politickým příčinám, dnes vidíme, že rozhodující roli při udržování a utváření hospodářství, státu, kultury, politiky, umění a intelektuálního myšlení hraje člověk. Dospěli jsme k názoru, že ochrana a zachování lidí, kteří jsou koneckonců původně zodpovědní za výdobytky státu a kultury, je hlavním faktorem pro udržení těchto výdobytků; neboť dobrá krev a síla, která z dobré krve pochází, je dána národu jen jednou, a pokud se nechá zdegenerovat, nelze ji obnovit, jako by se obnovovalo město nebo obnovovaly zpustošené země. Moudré státnické vedení tedy upřednostní zachování biologické, tj. rasové energie svého lidu před politickými a hospodářskými zájmy. Nekonečná řada minulých říší a civilizací, které vzkvétaly a upadaly, nám důrazně připomíná, jak neúprosné jsou důsledky ignorování této pravdy.

Dějiny a studium populační vědy ukazují, že existují tři biologické fáze, které nevyhnutelně vedou ke zničení vitality národa a s ní i ke zničení základů státu a kultury jako takové. Tyto tři etapy jsou:

- Klesající počet obyvatel,
- nárůst počtu dědičně nezpůsobilých,
- promiskuitní míšení ras.

V těchto ohledech bylo postavení Německa v roce 1933 alarmující. Klesající porodnost zdravějších obyvatel a neomezené množení dědičně nezpůsobilých, duševně zaostalých, imbecilů, dědičných zločinců atd. vedlo například k tomu, že přírůstek zdravější části obyvatelstva za posledních 70 let činil pouhých 50 %, zatímco nezdravých a vlastně jen k životu v azylových domech způsobilých osob přibylo za stejnou dobu devětkrát více, tj. 450 %. Péče o ně stojí pracující obyvatelstvo Německa ročně nemalou částku 1 miliardy říšských marek, zatímco veškeré správní náklady Říše, spolkových zemí a obcí činí 713 milionů říšských marek. Byl to tedy akt sebezáchovy, který přiměl nacionálněsocialistický stát k vyhlášení zákona o prevenci přenosu dědičných chorob. Bylo to opatření přijaté v rámci sebeobrany a kromě toho ještě mnohem důležitější. Velká část dědičně nezpůsobilých totiž přiváděla na svět děti v nevědomosti o důsledcích vlastního postižení a mnozí - ti, kteří ještě měli smysl pro odpovědnost - byli zděšeni, když viděli, jak „hříchy otců“ postihují jejich děti. Této nešťastné kategorii podává pomocnou ruku nacionálněsocialistický stát, aby je osvobodil od možných duševních muk. Sterilizace zbavuje jejich svědomí děsivého břemene způsobování další bolesti a utrpení nevinným bytostem.

V zahraničí se v kruzích nepřátelských Německu často tvrdí, že politicky nežádoucí osoby jsou odváženy ke sterilizaci. Každý, kdo zná německé právo a důkladnost a opatrnost celého postupu, dobře ví, že taková tvrzení jsou nesmyslná a že nikdo nemůže být sterilizován jen na žádost nebo v důsledku politického nátlaku. Zákon o prevenci přenosu dědičných chorob se vztahuje pouze na uznané případy tělesné a duševní nedostatečnosti, jako je vrozená idiocie, schizofrenie, maniodepresivní šílenství, dědičná epilepsie, chronický tanec svatého Víta, dědičná slepota, hluchota a závažné tělesné vady; kromě toho se vztahuje na chronické opilce. Řízení o sterilizačním aktu může proběhnout na základě žádosti podané u zvláštního dědičného soudu dotčenou osobou, jejími příbuznými, místním lékařem nebo úředními osobami, které mají vztah k záležitostem veřejného zdraví. Příslušný soud, který se skládá z přísedícího soudce, úředního lékaře a doktora, rozhodne, zda je sterilizace nutná, či nikoli. Pokud žadatel nebo posuzovaná osoba s rozhodnutím soudu nesouhlasí, lze podat odvolání k vyššímu soudu, který má podobné složení jako soud nižší instance, ačkoli osoby nejsou nikdy stejné. Rozhodnutí odvolacího soudu je konečné. I v takovém případě se lze operaci vyhnout doživotním pobytem - nebo alespoň po dobu existence schopnosti plození - v soukromém domě, pokud takový pobyt nepředstavuje pro vládu žádné náklady. Tato klauzule byla zařazena proto, aby případným stoupencům katolické víry, kteří by mohli mít výhrady svědomí na základě papežské encykliky, byla dána možnost dodržovat své náboženské zásady za každou cenu.

Tato opatření nacionálněsocialistického státu byla přes svou širokou míru záběru napadána především z politických

nebo dogmatických důvodů. Taková kritika se opírá o řadu námitek, které se zdají být neopodstatněné a extravagantní. Lze je shrnout do tří skupin.

První vychází čistě z individualistického stanoviska, které nesnáší jakýkoli zásah do života jednotlivce. Podle jeho zastánců má jedinec právo být bezdětný, pokud si to přeje, nebo se navzdory zjevným dědičným vadám rozmnožovat podle libosti, či dokonce, překonávaje všechny hranice a rasové bariéry, uzavírat manželství podle svého vkusu. Zásadně se tedy kategoricky odmítá jakékoli omezování života jednotlivce, které vyžadují kolektivní zájmy společenství. Je zřejmé, že takový postoj musí být v každém státě odsouzen, neboť kdyby se uplatňoval ve všech sférách, znemožnil by fungování komunitních a státních institucí, a to jak hospodářských, tak kulturních.

Civilizace je možná pouze tehdy, když se jednotlivec stane součástí celku, a stejně jako kolektivní autorita v zájmu všech omezuje egoismus jednotlivce například daňovými zákony nebo opatřeními proti epidemiím atd., má právo provádět taková opatření ve prospěch společenství, která jsou vědecky prokázána jako účelná v oblasti populační politiky nebo eugeniky. Potřeba takových opatření převládla v Německu.

Druhá skupina námitek vychází především z humanitárních důvodů. Argumentuje se například tím, že akt sterilizace představuje pro dotyčnou osobu natolik závažnou oběť, že by ji společnost měla akceptovat pouze tehdy, je-li provedena dobrovolně. Není však humánní, aby se mezi civilizovanými národy snižovala životní úroveň té části obyvatelstva, která je schopná práce, tím, že se zatěžuje nadměrnými poplatky nutnými k udržování a zachovávání

dědičně nemocných, kteří se navzdory těmto vysokým nákladům nemohou ze svých neduhů nikdy vyléčit. Koneckonců i zdraví příslušníci rodu mají nárok na podíl soucitu a humánních ohledů.

Stejně tak není oprávněný argument, že sterilizace nezamezí možnému opakování podobných případů. Stejně tak by bylo možné upustit od hašení požáru, protože by někdy jindy mohl vypuknout další. Mimochodem, sterilizace je a zůstává humánní povinností vůči jednotlivci. Jak velká jsou duševní muka člověka trpícího nějakou dědičnou chorobou, když si žalostně uvědomí, že nejen on sám je nevyléčitelný, ale že jeho děti, které často zplodil, aniž by věděl o komplikacích svých potíží, jsou odsouzeny k podobnému nebo ještě horšímu osudu. Včasná sterilizace zbaví dědičně nezpůsobilé takové duševní trýzně.

Jiní odpůrci trvají na tom, aby se operace prováděla pouze se souhlasem daného jedince. Je však pošetilé chtít souhlas od člověka, který neovládá své chorobné instinkty, nebo od člověka, jemuž má být zabráněno v plození dětí právě proto, že trpí nějakou duševní slabostí.

Všude v organizované společnosti musí spravedlnost a morálka ve větší či menší míře zasahovat do osobní svobody, dokonce i do svobody zdravého jedince. Vypukne-li epidemie ohrožující blaho společnosti, musí být každý, ať chce, či nechce, očkován; podobně jako lékař přijímá v tomto směru preventivní opatření, musí odborník v oblasti dědičného přenosu, lékařský i právní, opírající se o znalosti biologických nezbytností, vzít na svá bedra, je-li k tomu vyzván, odpovědnost, kterou není schopen nést individuální pacient.

Třetí a poslední skupina se obává, aby návrh biologického rozvrstvení společnosti nebo rasové klasifikace lidstva nevedl k vážným konfliktům. K tomu lze říci, že rasové zvláštnosti jsou přirozené a jakýkoli společenský nebo lidský systém diferenciace bude trvat jen tak dlouho, dokud bude v souladu s přírodními jevy. Proč, samotné poznání a uznání společenských nároků rasy, rasové hygieny a její praktické uplatňování počítá s omezením, ba dokonce s prevencí válek. Neboť válka, i kdyby byla úspěšná, znamená z biologického hlediska nenávratnou ztrátu nejlepších dědičných sklonů. Protože nacionálně socialistické Německo upřímně uvažuje podle biologických zásad, nechce nic jiného než mír. Nacionálněsocialistická idea státu je tou nejmírumilovnější představou, neboť ze všech ostatních vidí svou povinnost v zachování čisté rasové kontinuity svého národa. Nic než naprostý nedostatek rozumu nemůže nové Německo obvinit z touhy po válce. Vždyť si až příliš dobře uvědomujeme, jaké nenapravitelné škody byly způsobeny a jak těžkou daň si náš národ vybral na dědičných hodnotách staletou protiselekcí, klesající porodností a nakonec děsivým zdecimováním výkvětu našeho mužstva ve válce. Potřebujeme-li mír a klid pro politickou a hospodářskou regeneraci našeho národa zkoušeného téměř k nevydržení, potřebujeme jej dvojnásob, abychom uskutečnili rekonstrukci a životní rasové aspirace naší populační politiky zaměřené podle biologických linií, neboť nic nemůže být zhoubnějšího než válka se svým bezohledným ničením nejlepších a následným nepřímým přednostním výběrem méně hodnotných.

I vítězná válka je z biologického hlediska prohrou. Skutečný státník si je toho vědom a nikdy nesáhne po meči jinak než v krajní nouzi. Zde se ukazuje, že národně-rasový

princip - v rozporu s cíli, které jsou mu zlomyslně přisuzovány - je sám o sobě nejjistější zárukou politiky v zásadě mírové.

Nejvíce se dají chybně interpretovat názory nacionálních socialistů na vztahy mezi různými rasami světa. Bylo zpochybňováno, zda základní rasové principy nové teorie světa neplodí nadřazenost, ba dokonce pohrdání lidmi odlišné rasy. Právě naopak; právě tyto zásady poskytují nejlepší záruku vzájemné tolerance a mírové spolupráce všech.

Vážíme si toho, že příslušníci jiné rasy jsou jiní než my. Tato vědecká pravda je základem, ospravedlněním a zároveň závazkem každé rasové politiky, bez níž je obnova Evropy v dnešní době již neuskutečnitelná. Zda je tato jiná rasa „lepší“ nebo „horší“, nemůžeme posoudit. To by totiž vyžadovalo, abychom na dobu vynesení rozsudku překročili vlastní rasovou omezenost a zaujali nadlidský, ba božský postoj, z něhož jedině by bylo možné vynést „neosobní“ verdikt o hodnotě či nehodnotě mnoha živých forem nevyčerpatelné přírody. My ze všech lidí jsme si však příliš vědomi nerozlučných pout krve a vlastní rasy, než abychom se pokoušeli usilovat o takovýto nadrasový postoj, byť jen v abstraktní rovině.

Dějiny, věda i sám život nám tisícerými způsoby říkají, že lidé obývající Zemi jsou všechno, jen ne stejní; že se navíc větší rasy od sebe liší nejen fyzicky, ale zejména duchovně a intelektuálně. Ještě včera člověk tuto skutečnost pomíjel a snahou sjednotit politické, ekonomické, kulturní a náboženské normy pro všechny národy na Zemi se prohřešoval proti přírodě, porušoval přirozené vlastnosti různých rasových a národnostních skupin ve prospěch falešného principu. Dnes se skláníme před rasovými rozdíly, které ve světě existují. Chceme, aby si každý typ bytosti našel takovou formu

sebevyjádření, která nejvíce odpovídá jeho vlastním specifickým požadavkům.

Rasové zásady nacionálního socialismu jsou proto nejjistější zárukou respektování integrity jiných národů. Je neslučitelné s našimi idejemi pomýšlet na začlenění jiných národností do Německa vybudovaného v důsledku výbojů, neboť by vždy zůstaly - kvůli své cizí krvi a duchu - cizím tělesem uvnitř německého státu. Takovým pošetilým myšlenkám se může oddávat svět, který má za cíl hospodářskou moc nebo čistě územní rozšíření svých hranic, ale nikdy ne státník uvažující podle organických, rasových linií, jehož hlavní starostí je zachování velikosti a spolu s ní i bytostné jednoty svého národa drženého pohromadě pouty pokrevního příbuzenství.

Z tohoto důvodu nemáme nic společného se šovinismem a imperialismem, protože bychom ostatním rasám obývajícím Zemi poskytli stejná privilegia, jaká požadujeme pro sebe: právo utvářet svůj život a svůj vlastní svět podle požadavků své vlastní přirozenosti.

A pokud by si nacionální socialismus přál, aby se zabránilo neomezenému míšení krve pro jednotlivce, není v tom nic, co by naznačovalo opovržení. Koneckonců my Němci sami, nahlíženo etnologicky, jsme směsicí. Nacionálněsocialistický požadavek spočívá pouze v tom, aby se v budoucnu přísněji dodržovaly požadavky krve a biologické zákony.

Ani v tomto případě není náš postoj tak vzdálený postoji ostatních lidí se zdravým duševním rozhledem. Například americké imigrační zákony jsou založeny na jednoznačné rasové diskriminaci. Evropané a obyvatelé Indie,

tichomořských ostrovů atd. se instinktivně drží stranou od míšení krve a obě strany upřímně považují jakýkoli přestupek za velmi špatnou formu. Nicméně tento přirozený postoj nijak neomezuje možnost úzké spolupráce a přátelského styku. A dovolte mi, abych jménem nového Německa ještě jednou zdůraznil:

Nepřejeme si, aby se naši lidé mísili s lidmi cizí rasy, protože takovým míšením krve se ztrácejí nejlepší a charakteristické vlastnosti obou ras. Budeme však vždy ochotně přijímat všechny hosty, kteří nás chtějí navštívit, ať už jsou příbuzné nebo cizí civilizace, a naše rasové názory nás jen vedou k plnějšímu ocenění jejich podstatných odlišností, stejně jako bychom chtěli, aby byly respektovány naše vlastní specifika.

Na základě této úvahy se nacionálně socialistický stát musel ohradit proti imperialistickým záměrům židovského národa na německé půdě. Jedná se tedy o čistě vnitřní záležitost německého národa, který již nemohl dále snášet nadvládu - důsledek politických chyb v minulosti - cizí rasy, která pro něj nemá ani pochopení, ani sympatie. Během minulých politických režimů se Židům podařilo získat stále větší vliv na politiku, umění, kulturu a obchod. Od roku 1910 se jich do Německa z východu přistěhovalo až 13 denně.

Berlín tak měl:

- 32,2 % židovských chemiků,
- 47,9 procenta židovských lékařů (60 procent, paneloví lékaři),
- 50,2 % židovských právníků,
- 8,5 % židovských redaktorů novin,

- 14,2 procenta židovských producentů a divadelních manažerů,
- 37,5 % židovských zubařů.

Žádný národ na světě, který je alespoň trochu hrdý na sebe a svou národní čest, se nesmíří s takovou nadvládou příslušníků zcela cizí rasy v klíčových profesích. Zároveň byli Židé rozhodujícím faktorem v těch politických stranách, které se stavěly proti jakékoli přestavbě na národnostním základě. Například v takzvané státní straně tvořili Židé 28,6 procenta jejích parlamentních členů a v sociálně demokratické straně to bylo 11,9 procenta. Určitý politický význam má skutečnost, že zakladateli Komunistické strany Německa, pobočky moskevské Kominterny, této ničivé síly, byli Karl Liebknecht a Rosa Luxemburgová, oba Židé.

Tato převaha cizího vlivu, který je německé povaze cizí v politice, vědě a kulturních věcech, poskytla cíl pro zákon o obnovení profesionality ve státní správě a pro to, co se od té doby nazývá Norimberské zákony. Židé v Německu představují skupinu cizinců, kteří mohou očekávat, že budou požívat pohostinnosti země stejně jako příslušníci jiných ras. Žádný Francouz by si však nepřál, aby jeho vedoucí státní úřady obsadili Angličané, a žádný Angličan by si nepřál, aby klíčové pozice v politice, umění a kultuře jeho země obsadili například Japonci. Kdo by tedy mohl rozumně namítat proti tomu, aby Němci odstranili Židy z významných pozic ve své zemi? Pokud jde o vyšší procento kriminality, které je dalším důležitým faktorem při posuzování židovské otázky v Německu, lze zmínit, že většinu z nich tvoří přistěhovalci z východní Evropy, jejichž kulturní a morální představy nikdy nemohly být v souladu s představami německého národa. Norimberské zákony

proto vylučují příslušníky židovské rasy z možnosti získat říšské občanství. Osoby smíšeného původu, kterých je celkem asi 300 000, se mohou stát říšskými občany, ale jsou vyloučeny ze zastávání funkcí ve státní správě, armádě a lékařských a právnických profesích. Výjimky jsou možné podle zákonů. Nařízení zakazující sňatek mezi Židem a Němcem a podmiňující nedovolený styk trestem bylo navrženo především s cílem zabránit tomu, aby se rodili další jedinci smíšené krve, jejichž osud je všude na světě žalostný, protože nejsou ani jedno, ani druhé. U těch, kteří již existují, se rozlišuje mezi těmi, kteří mají dva židovské prarodiče, a těmi, kteří mají pouze jednoho. Ti první potřebují k uzavření sňatku s osobou německé nebo spřízněné krve souhlas úřadů. Ti druzí se nesmějí oženit s Židem nebo příslušníkem předchozí kategorie. Mohou se oženit pouze s osobami německé krve a jejich děti jsou vyňaty z omezujících předpisů (armádní zákony a zákon o obnovení profesionality ve státní službě atd.) Stručně řečeno, jejich děti se stávají plnoprávnými členy německé komunity.

Tato opatření byla nutná, protože jsme si uvědomili, že národ nebo lid si může uchovat svou kulturu a intelektuální individualitu pouze tehdy, když si zachová čistou krev. Bylo řečeno, že „každá rasa je božskou inspirací“ - tento výrok mimochodem útočil na rasovou politiku. Rádi bychom se však znovu ohradili: „Právě proto, že každá rasa je božskou inspirací, je prvořadým úkolem civilizace udržet tuto inspiraci čistou a odmítnout sebemenší příspěvek směřující k narušení její čistoty.“

***

K řešení židovské otázky[44]

Od té doby, co židovstvo žije mezi jinými národy, vždy to vedlo k nejzávažnějším napětím, bez ohledu na dobu, geografickou polohu či jiné podmínky vlastní danému národu. To vždy vyneslo „židovskou otázku“ do popředí a vedlo k pokusům o její řešení. Tyto pokusy obvykle nevycházely z hlubokého pochopení podstaty problému, nýbrž pouze z pocitu antipatie vůči židovstvu. V důsledku toho nebyly prováděny systematicky a pečlivě, ale spíše impulzivně, spontánně a bez důslednosti a důkladnosti. Vždy měly lokální charakter, omezovaly se na město či vévodství, v nejlepším případě na zemi, zatímco sousední města, vévodství či země měly k židovskému obyvatelstvu zcela odlišný vztah. V důsledku toho všechny tyto projevy antipatie vůči cizímu národu historicky zůstaly bez hlubších následků.

Teprve před 150 lety se začal projevovat silnější a trvalejší zájem o zvláštní projevy tohoto cizího národa žijícího uprostřed Evropanů. Je příznačné a osudové, že tento proces rostoucího povědomí o židovské otázce se vyvíjel pod kritickým intelektuálním vedením židovských kruhů.

Je pozoruhodné, že stížnosti Židů na diskriminaci vůči nim byly výraznější než stížnosti hostitelských národů na škody, které tím vznikaly nežidům.

To vedlo k podivnému jevu, že v následujícím liberálním století se diskuse o židovské otázce, pokud se vůbec objevila, odehrávala především v intelektuální tradici zaměřené na

[44] Dr. Walter Groß, „Zur Lösung der Judenfrage“, Neues Volk 9 (květen 1941), str. 4–5. Dostupné v angličtině z: https://research.calvin.edu/german-propaganda-archive/gross4.htm

zlepšení životních podmínek Židů. Brzy se ukázalo, že myšlenka židovské emancipace při zachování židovských rysů měla pouze teoretický význam a představovala jen krátké přechodné období. Židovstvo využilo „svobodu“, kterou si vybojovalo, k prosazování cesty k asimilaci. Byla to doba židovského „křtu“, který zakrýval náboženské zvláštnosti, doba přijímání nežidovských jmen, zaujímání vedoucích pozic a povolání v ekonomice, která byla Židům dříve odepřena, odmítání jazykových zvláštností, vzdávání se zvyků a tradic v domácnosti i v rodině, které dříve odlišovaly Židy od nežidů. Poté se židovští synové a dcery ženili a vdávaly do rodin hostitelských národů. Žid skrýval svou cizí podstatu tímto posledním krokem, díky němuž se stal zetěm starých evropských šlechtických rodů, švagrem předních obchodníků, akademiků, důstojníků, politiků, čímž se jako otec či matka stal dědicem obrovských jmění a staletých rodinných tradic. Toto utajení, nebo jak se tehdy uvažovalo, odložení a odstranění jeho cizí povahy, dosáhlo svého vrcholu a liberální doba věřila, že za několik generací může a musí stará židovská otázka zcela zmizet z dějin.

V intelektuálním světě však došlo k zásadnímu vývoji. Pojem rasy, který byl o dvě generace dříve kvůli nedostatečnému pochopení zákonitostí dědičnosti neúplný, byl arbitrární, proměnlivý a sporný. Nyní se však rozvinula moderní genetika a antropologie. Vznikl jasný antropologický pojem rasy. Ten chápal rasu jako lidskou skupinu se společnou genetickou výbavou, která odlišovala její fyzickou a intelektuálně-duchovní povahu od ostatních lidských skupin.

Pokud by se takový naprosto jasný vědecký rasový pojem důsledně aplikoval na židovstvo, dospěly by jak historický

výzkum, tak antropologické bádání ke stejnému závěru. Z tohoto pohledu Židé netvořili jednu rasu, ale byli spíše výsledkem rasového smíšení sahajícího tisíce let do minulosti, které bylo následně nahrazeno přísnou endogamií. Vzhledem k intelektuálně-duchovním charakteristikám ras, z nichž se skládali, vedlo toto rasové smíšení k fanaticky vyznávanému pocitu sounáležitosti založenému na krvi a společenství, který navždy oddělil Židy od nežidů. Ze striktně vědeckého hlediska nemůžeme židovství vnímat jako samostatnou rasu, ale spíše jako samostatný národ, který je z antropologického i historického hlediska rasovou směsicí. To odlišuje židovský národ od všech ostatních evropských národů a odlišuje židovskou otázku od všech ostatních národnostních a takzvaných menšinových otázek prostřednictvím jedné rozhodující skutečnosti: základem židovského národa je právě povaha tohoto rasového smíšení.

Z antropologického hlediska není většina evropských národů rasově homogenní, nýbrž je výsledkem rasového smíšení. V Evropě však, ačkoli mají jednotlivé národy různé prvky, lze toto smíšení vždy vysledovat až k jedné a téže původní rase. V historickém smyslu lze tyto rasy nazvat „evropskými“. Rasový základ židovského národa je zásadně odlišný. Obsahuje prvky minulých evropských ras (např. mediteránní, západní) a příležitostné přísuny krve v průběhu židovských dějin. Tyto evropské přísuny krve jsou, pokud lze použít tento výraz, pouze přísadami ke dvěma základním složkám židovské rasové směsi, které dávají židovství jeho charakter a z evropského pohledu činí Židy cizími a neevropskými. Tyto dvě rozhodující rasové složky jsou Evropě zcela cizí. Věda je označuje jako blízkovýchodní (armenoidní)

a orientální a míní tím dvě široké antropologické skupiny, které vstoupily do dějin a vyvíjely se nezávisle na židovství, avšak nikdy nepatřily k evropskému světu.

Tyto antropologické závěry naprosto jasně dokládají historická a sociologická fakta o naprosté odlišnosti Žida od evropských národů: je fyzicky i intelektuálně-duchovně determinován rasovými prvky, které jej činí zcela cizím a odlišným od všech evropských ras. Jak je dobře známo, tato odlišnost je tak velká, že se v mnoha ohledech jeví jako protiklad, jako smrtelný nepřítel nejvyšších hodnot a nejhlubších ideálů evropských národů. Nelze přehlédnout skutečnost, že ačkoli židovství ztělesňuje vlastnosti, které jsou pro Evropu odpudivé a provokativní, nejedná se o samostatnou a individuální rasu, nýbrž spíše o stabilní rasovou směsici, která se vyvíjela po staletí a tisíciletí. To je důležité. Je pro nás snadné připisovat vlastnosti židovství, které nám připadají špatné a nepřátelské, blízkovýchodní či orientální rase. To by byla velká chyba. Ty rasy, které se vyvinuly v relativní čistotě, jsou sice cizí a odlišné od Evropanů, ale ve svých vlastních kulturních prostorech mají obdivuhodné a přitažlivé vlastnosti. Stačí si vzpomenout na arabské kmeny a národy, jejichž rasový základ je zjevně zcela orientální. Skutečnost, že židovství je ve srovnání s rasově příbuznými národy podřadné a nepřátelské, má svůj původ v historicky jedinečné a zjevně nesourodé rasové směsici, z níž se Židé vyvinuli. Proto blízkovýchodní a orientální národy, které se z rasového hlediska zcela liší od Evropanů, židovství stále odmítají a bojují proti němu. Důkazem toho je vášnivý rasový a politický odpor Arabů proti židovskému zabrání Palestiny. Pro větší srozumitelnost by bylo dobré, kdyby se evropský svět vždy držel myšlenky boje proti

Židům a nepoužíval termín „antisemitismus“ jako v minulosti. Boj není veden proti národům mluvícím semitskými jazyky, ale spíše proti nesourodému blízkovýchodně-orientálně-mediteránnímu židovskému národu, proti kterému se tak vášnivě staví i čisté nebo převážně orientální a semitské kmeny a národy.

Na základě těchto rasových závěrů můžeme nyní konstatovat následující: Cizost a nepřátelství židovstva v Evropě nejsou důsledkem jeho víry, jeho postojů ani jeho vzdělání. Nelze je změnit ani změnou náboženství, ani asimilací a emancipací. Jsou výsledkem neměnných a vrozených geneticko-rasových vlastností, které nemůžeme nijak změnit. Cizost a nepřátelství židovstva vůči evropským národům zůstanou navždy. Odstranění staletých napětí a nepokojů lze proto dosáhnout pouze jediným způsobem: vykázáním Židů z Evropy. Je zároveň zřejmé, že takový pohled na židovskou otázku nevychází z perspektivy jediného, zvláště antisemitského národa. Židovství je zcela cizí nejen Němcům nebo Italům. Stejná vnitřní cizost platí i pro všechny ostatní evropské národy. Bylo by proto utopií domnívat se, že lze tento problém vyřešit vykázáním Židů z té či oné evropské země a jejich přesídlením do jiné části Evropy.

Vraťme se nyní k druhé důležité otázce: na koho se tento pohled vztahuje? Je třeba definovat pojem „Žid“ a tuto definici začlenit do budoucího právního systému evropských národů. Je zřejmé, že tento pojem musí být ve zákonech všech evropských států stejný, má-li být řešení židovské otázky skutečné, úplné a uspokojivé.

Od přijetí prvních židovských zákonů v nacionálněsocialistickém Německu řada evropských států

přijala nebo navrhla zákony, které definují a omezují postavení Židů. Uvedu pouze ty nejdůležitější: Itálii, Maďarsko, Rumunsko, Bulharsko a vichystickou vládu ve Francii. Tyto zákony se často navzájem výrazně liší. To je pochopitelné, protože politická, sociologická či ekonomická povaha židovské otázky je v těchto zemích často velmi odlišná. Význam, počet, vliv a technické možnosti jejich vyloučení se v jednotlivých zemích liší. Není proto možné okamžitě zavést ve všech těchto zemích identická opatření proti Židům. Je to také zbytečné, pokud všechny tyto židovské zákony považujeme za prozatímní, za přechodné, platné pouze do konečného řešení, jímž musí být vyloučení Židů z Evropy. Obsah současných zákonů týkajících se Židů se může v závislosti na místních okolnostech v jednotlivých zemích lišit, aniž by tím vznikla velká újma, problematické je však, pokud existují významné rozdíly v definici pojmu „Žid“.

Na závěr naší úvahy nás rasová biologie a rasová politika vedou k následujícím závěrům ohledně budoucího evropského řešení židovské otázky:

Židovstvo je všem evropským národům cizí ve stejné míře. Jeho historické a duchovní nebezpečí nelze odstranit asimilací. Odstranění nebezpečných důsledků jeho existence v Evropě je možné pouze jeho úplným vykázáním.

Vzhledem ke své rasové smíšenosti, upevněné příbuzenskými sňatky, je cizí i takzvaným semitským národům.

Z rasově-politických důvodů proto nelze Židy přesídlit do žádné evropské země ani do žádné ze zemí mimo Evropu, které patří Arabům.

Při určování toho, kdo je považován za Žida, je třeba vycházet pouze z rasových hledisek, nikoli z otázek náboženství, místa bydliště, národnosti a podobně.

Nezávisle na stávajících či teprve přijatelných přechodných řešeních jednotlivých zemí je nezbytná a naléhavá shoda rostoucích protižidovských politických sil ve všech evropských zemích na rasově-politických základech židovské otázky.

***

Rasová a dědičná péče v legislativě Třetí říše[45]

Pojem „rasa“ používám pouze ve smyslu vědecké klasifikace, tedy jako termín pro přírodovědné rozdělení (např. nordická, fálská atd.), a nikoli ve smyslu „vitalní rasy“, tedy jako synonymum pro genetický materiál předávaný z generace na generaci. Rasa se tedy projevuje ve skupině lidí, která se díky své charakteristické kombinaci tělesných znaků a duševních vlastností odlišuje od každé jiné takto seskupené skupiny lidí a vždy plodí pouze sobě podobné potomky. Rasověda je tedy nauka o vzniku, výskytu a charakteristických znacích lidské rasy.

Péče o rasu je naproti tomu uplatňování výsledků výzkumu v oblasti rasové vědy, tedy nauky o nutnosti zachování čistoty a trvání rasy, která každému národu propůjčuje jeho jedinečnost. Pro německý národ je to rasa nordická, neboť právě ona mu vtiskla jeho charakteristické rysy. Rasa nordická

[45] Dr. Falk Ruttke, Der Schulungsbrief, I. Jahrgang, 8. Folge (říjen 1934), str. 7-19. Dostupné online zde: https://web.archive.org/web/20100103062733/http://ns-archiv.national-socialism.org/ns/index.php?title=Rassen-_und_Erbpflege_in_der_Gesetzgebung_des_Dritten_Reiches

je tím spojujícím prvkem, který je německému národu dán tím, že všechny německé kmeny mají prvky nordické rasy, i když se jinak od sebe liší vlivy ras jiných než nordických.

Pod pojmem genetika rozumíme nauku o zákonitostech, podle nichž se dědičné vlastnosti předávají z generace na generaci. Péče o dědičnost je nauka o uplatňování genetiky ke zlepšení dědičného zdraví národa, čímž rozumíme bohatství cenných a nedostatek špatných a chorobných dědičných vlastností. Péče o dědičnost a rasu se tedy musí stát součástí péče o národ.

V budoucnu již záměrně nebudeme používat pojem „populační politika“, ale „péče o národ“, abychom již ve složení slova vnějškově dali najevo, že nacionální socialismus vychází z celistvosti a pokrevní sounáležitosti jednotlivých částí národa.

Nacionálněsocialistická legislativa, která slouží péči o národ, se od zákonů minulosti odlišuje tím, že zohledňuje následující dva zásadní a důležité aspekty: novou úpravu společenského života v souladu s nacionálněsocialistickým světonázorem a výchovu národa k nacionálněsocialistickému myšlení a jednání prostřednictvím určitých zákonných předpisů.

Jelikož nacionální socialismus zasahuje do všech projevů lidského života, nemohl se zastavit ani před zákonem, ale musel i zde podle svého vlastního pojetí vytvořit nacionálněsocialistickou právní doktrínu. V 19. a 20. století dosáhl rozum v právu nesporné nadvlády, zejména v důsledku empirické vědy (pozitivismu), která ovlivňovala novověký světonázor prostřednictvím přírodních věd, a ekonomické teorie kladoucí důraz na rozum (materialismu). Právo je

považováno za samostatně existující, ucelený rozumový konstrukt. Uplatňování práva spočívá v první řadě na výkladu pojmů a jejich propojování. Zákon je považován za nejdůležitější a neomylný zdroj práva. Snaha o zákonné upravení každé nově vznikající otázky vede k záplavě zákonů. Právo samotné je zaměřeno pouze na přítomný okamžik a postrádá smysl pro minulost i budoucnost národa. Tento pozitivistický pohled na právo poskytl největší prostor k působení právníkům cizím danému národu, takzvaným právním technikům.

Naproti tomu nacionální socialismus vrátil právu jeho původní úlohu. Právo je podle našeho názoru pouze to, „co slouží zachování života a zachování jeho druhu“. Úlohou a smyslem práva je tedy uspořádání německého národa jako celku, s ohledem na péči o dědictví a rasu. Proto také 19. zásada nacionálněsocialistického hnutí zní: „Požadujeme nahrazení římského práva, které slouží materialistickému světonázoru, německým zvykovým právem“. Každé právo, které nezohledňuje základní myšlenku právního pojetí založeného na zákonu života, se stává nespravedlností vůči národu a vede tak k degeneraci a zničení samotného národa. Německá říšská vláda proto musela všemi prostředky, které měla k dispozici, zajistit, aby byl tento stav co nejrychleji odstraněn. Z tohoto důvodu byla dne 24. února 1933 vydána vyhláška říšského prezidenta o ochraně německého národa, později doplněná vyhláškou říšského prezidenta o ochraně národa a státu ze dne 28. února 1933.

Na základě logického poznání, že říšská vláda, má-li uskutečnit svou vůli, nesmí být závislá na náhodných většinách v parlamentu, byl 24. března 1933 Říšským sněmem přijat

zákon o nápravě nouze národa a říše, jímž byla s nepatrnými výjimkami přenesena zákonodárná moc na říšskou vládu. Nakonec byl zákonem o obnově říše ze dne 30. ledna 1934 stanoven následující předpis: „Říšská vláda může stanovit nové ústavní právo.“ Tím získala říšská vláda potřebnou moc k tomu, aby rozvíjela legislativu v duchu právní doktríny „životního práva“, to znamená prosazovala v celé legislativě rasově-hygienické hledisko.

Zatímco v minulosti byly vytvářeny zákony, které neodpovídaly německé povaze a které se proto nemohly pevně zakořenit v německém národním povědomí, nacionální socialismus vytváří pouze takové zákony, které jsou v souladu s povahou německého národa. Osud německé říšské ústavy z 11. srpna 1919, kterou vypracoval profesor ústavního práva Hugo Preuß, Žid, na základě racionálního uvažování a s přihlédnutím k tomu, co podle jeho názoru představovalo nejlepší ústavní ustanovení řady zahraničních států, je výmluvným příkladem správnosti právě uvedeného tvrzení. Neboť navzdory veškerému úsilí „systému“ se nepodařilo získat německý národ pro tuto výmarskou ústavu. Svým obsahem i strukturou zůstala pro německý národ něčím cizím. Pro nás, kteří známe charakteristické rysy židovského a německého národa, je samozřejmé, že ústava vytvořená v podstatě Židy nemohla nikdy odpovídat německému charakteru; neboť každá rasa má svůj vlastní styl a ve svém jednání podléhá stylistickým zákonům vlastnímu jejímu charakteru.

Nacionální socialismus se z takových příkladů poučuje a dbá na to, aby jeho vlastní legislativa byla v souladu s národním duchem. Proto bylo především nutné, aby zákony určené pro

německý národ skutečně vytvářeli Němci, a nikoli příslušníci jiného národa, konkrétně židovského. Židovství dokázalo určitými machinacemi oklamat národy ohledně skutečnosti, že existuje židovská národnost. Německý rasový hygienik Lenz upozornil na zálibu Židů v lamarckismu, tedy v nauce o údajné dědičnosti získaných vlastností. Američan Grant ve svém díle „Zánik velké rasy“, které vyšlo v roce 1923, uvádí: „Máme svědectví jednoho z nejvýznamnějších francouzských antropologů, že rasově-antropologický výzkum francouzských branců na počátku světové války byl zmařen židovským vlivem, jehož cílem bylo potlačit jakoukoli pozornost věnovanou rasovým otázkám ve Francii.“

I historie nacionálního socialismu zcela jasně ukazuje, že židovstvo v Německu se všemi prostředky snažilo zabránit tomu, aby se národ seznámil s rasovou myšlenkou a s myšlenkami o nutnosti péče o dědičnost a rasu. Židovstvo spolu se svými stoupenci v Německu systematicky prosadilo nahrazení pojmu „rasová hygiena“ pojmem „eugenika“. Obávali se, že pokud by se pojem „rasová hygiena“ v německém národu zakořenil, postupně by se prosadila i rasová myšlenka. To by však znamenalo otevření židovské otázky. Neboť i když židovství nechtělo vůči hostitelskému národu o rasových otázkách nic vědět, bylo si přesto vědomo, že mezi hostitelskými národy a ním existuje velký rasový rozdíl. Zveřejnění tohoto zásadního poznatku mělo být za každou cenu zabráněno, a proto židovství vedlo boj proti rasové myšlence. K tomu mu byla dobrá jakákoli metoda. Zejména zamlčování nových výsledků vědeckého výzkumu nebo zesměšňování rasové myšlenky a výsledků výzkumu dědičnosti. Židovství nám tímto chováním samo odhalilo své nejzranitelnější místo.

Rasová myšlenka, uvědomění si každého národa o rasové hodnotě, která mu je dána jeho vlastní povahou, se musí promítnout do legislativy.

V oblasti rasové legislativy musíme rozlišovat mezi různými opatřeními.

Zákon o státních úřednících

Zákon o obnovení profesního úřednictví (ze dne 7. dubna 1933, RGBl., I, s. 175) nejprve v § 3 stanoví: „Úředníci, kteří nejsou árijského původu, budou posláni do důchodu (§ 8 a násl.); pokud se jedná o čestné úředníky, budou propuštěni z úředního poměru.“ Podle bodu 2 odstavce 1 1. nařízení k provedení zákona o obnovení profesního úřednictví ze dne 11. dubna 1933 (RGBl. I, s. 195) se za neárijského považuje ten, kdo pochází z neárijských, zejména židovských rodičů nebo prarodičů. Stačí, pokud je jeden z rodičů neárijský. To lze předpokládat zejména v případě, že jeden z rodičů nebo prarodičů vyznával židovské náboženství. „Je-li árijský původ sporný, je třeba vyžádat si posudek odborníka na rasový výzkum jmenovaného Říšským ministerstvem vnitra (§ 3, bod 2 odstavec 3.)“

Ve vyhlášce o provádění zákona o obnovení systému státních úředníků ze dne 6. května 1933 (RGBl. I, s. 245) bylo pak v bodě 1 k § 3 uvedeno následující: „Za původ ve smyslu § 3 se považuje i mimomanželský původ. Adopcí se nevzniká rodičovsko-dětský vztah ve smyslu § 3.“ O úřednících, na které se vztahuje zákon o obnovení profesního úřednictví, se v § 1 (RGBl. I, s. 175) uvádí, že za úředníky ve smyslu tohoto zákona se považují přímí i nepřímí úředníci Říše, spolkových zemí, obcí a sdružení obcí, úředníci právnických osob veřejného

práva a jim rovnocenných institucí a podniků. Ustanovení se vztahují také na zaměstnance orgánů sociálního pojištění. „Úředníky ve smyslu tohoto zákona jsou i úředníci v dočasném důchodu. Říšská banka a Německá říšská železniční společnost jsou oprávněny vydat příslušná nařízení.“ Předpisy týkající se úředníků se přiměřeně vztahují i na zaměstnance a dělníky, pokud jsou zaměstnáni u výše uvedených orgánů a institucí. Podrobnosti upravují prováděcí předpisy. (§ 15.)

Očištění úřednického sboru, včetně zaměstnanců a dělníků působících ve státních úřadech, muselo být jednoho dne dokončeno. Proto bylo nakonec stanoveno, že rozhodnutí o odchodu do důchodu úředníků atd. neárijského původu musí být doručena nejpozději do 31. března 1934.

Z politických důvodů bylo nutné stanovit určité výjimky pro účastníky války a příbuzné padlých v první světové válce. Další výjimky může povolit říšský ministr vnitra po dohodě s příslušným resortním ministrem nebo nejvyšší zemské úřady v případě úředníků v zahraničí.

K tomu několik slov k pojmu „árijský“. „Árijec“ je původně lingvistický pojem, nikoli rasový. Slovo „árijský“ pochází od světlé vládnoucí třídy, Árjů, která do Indie přišla v době neolitu, ještě před narozením Krista. Německý jazykovědec Franz Bopp, zakladatel srovnávací lingvistiky, ve svém hlavním díle „Srovnávací gramatice sanskrtu, zendštiny, řečtiny, latiny, litevštiny, staroslovanštiny, gotštiny a němčiny“ poprvé konstatoval, že jazyk Arjů je nejtěsněji spjat s výše uvedenými jazyky, takže je třeba předpokládat existenci jazykové komunity, pro kterou se v budoucnu začal používat název Indoevropané nebo Árijci. V národoveckém hnutí předválečného období se však pojem „Árijci“ již vžil jako

označení pro nežidy. I Adolf Hitler jej ve své knize „Mein Kampf“ vždy používá k označení nežidů.

Zákonodárce potřeboval pojem, který by ponechával dostatečný prostor a mohl být v jistém smyslu používán jako souhrnný termín, jelikož vzhledem k složitosti rasové otázky nebylo možné v legislativě poskytnout podrobné definice pojmů. Důležité bylo také to, aby byl tento pojem již zakořeněn ve veřejném povědomí, což mělo usnadnit zavedení těchto zásadních změn. Všechny tyto předpoklady splňoval pojem „Árijec“, i když nebyl převzat z rasové vědy, nýbrž z jazykovědy. Pojem „Árijec“ v zákoně o obnovení profesního úřednictva bezpochyby vylučuje jako neárijce všechny, kteří mají v sobě například židovskou nebo barevnou krev v jakékoli prokazatelné formě.

Kromě tohoto opatření týkajícího se současnosti bylo nutné přijmout opatření, aby ani v budoucnu nemohli neárijci získat zaměstnání jako úředníci atd. Proto byl v zákoně o právních vztazích říšských úředníků ze dne 31. března 1873 v platném znění zveřejněn nový § 1 a v zákoně o změně předpisů v oblasti obecného úřednického, platového a důchodového práva ze dne 30. června 1933 (RGBl. I, s. 343) s následujícím zněním: „Kdo není árijského původu nebo je ženatý či vdaná s osobou neárijského původu, nesmí být jmenován říšským úředníkem. Říšští úředníci árijského původu, kteří uzavřou manželství s osobou neárijského původu, musí být propuštěni.“

Podle směrnic vydaných v této věci říšským ministrem vnitra musí každý, kdo má být jmenován říšským úředníkem, prokázat, že on sám i jeho manželský partner jsou árijského původu. Každý říšský úředník, který hodlá uzavřít manželství, musí prokázat, že osoba, s níž hodlá uzavřít manželství, je

árijského původu. Tyto směrnice platí přiměřeně i pro úřednické právo spolkových zemí, obcí, sdružení obcí a ostatních právnických osob, ústavů a nadací veřejného práva.

Těmito legislativními opatřeními bylo tedy zajištěno, že je vyloučeno, aby se úřednický sbor atd. zaplnil cizími prvky. Rozhodující již totiž není žádné vyznání ani jméno, nýbrž výhradně původ, tedy rasová příslušnost.

Svobodná povolání

Vzhledem k zjištění, že v určitých svobodných povoláních, která však musí plnit i určité veřejné úkoly, došlo k nadměrnému pronikání židovského prvku, je třeba i zde nastolit pořádek. K tomu patří následující právní předpisy:

Zákon o přijetí do advokátní komory ze dne 7. dubna 1933 (RGBl., I, s. 188): „Oprávnění advokátů, kteří ve smyslu zákona o obnovení profesního úřednictví ze dne 7. dubna 1933 (RGBl. I, s. 175) nejsou árijského původu, může být s účinností do 30. září 1933 odebráno“ (§ 1 odst. 1).

Zákon o patentových zástupcích ze dne 28. září 1933 (RGBl. I, s. 669): „Zápis může být odepřen osobám, které nejsou árijského původu ve smyslu příslušných ustanovení platných pro říšské úředníky.“ (§ 3.)

Zákon o povolování daňových poradců ze dne 6. května 1933 (RGBl. I, s. 257): „Osoby, které ve smyslu zákona o obnovení profesního úřednictví ze dne 7. dubna 1933 (RGBl. I, s. 175) nejsou árijského původu, nesmějí být obecně povoleny jako daňoví poradci. Oprávnění, která již byla těmto osobám udělena, musí být odebrána.“ Advokáti nebo notáři, i když nejsou árijského původu, mohou být v jednotlivých případech pověřeni jako zmocněnci nebo zástupci v daňových

záležitostech. Výjimky z tohoto pravidla jsou přípustné pouze v tom rozsahu, v jakém se tyto jiné osoby považují za zmocněnce nebo zástupce pro příslušníky ve smyslu § 67 odst. 1 bodů 2 a 3 Říšského nařízení. (§ 1.)

Nařízení o povolení lékařů k činnosti u zdravotních pojišťoven ze dne 17. května 1934 (RGBl. I, s. 399): „Lékař, který chce být povolen, musí být zapsán v lékařském registru. (§ 3 odst. 1.) Zápis lze zamítnout pouze v případě, že lékař není německým státním příslušníkem nebo není v držení občanských čestných práv.“ (§ 5.) Od povolení jsou vyloučeni: lékaři, u nichž existuje závažný důvod bránící jejich povolení, který spočívá v jejich osobě; lékaři neárijského původu a lékaři, jejichž manželé či manželky nejsou neárijského původu; lékaři, kteří neposkytují záruku, že budou kdykoli bezvýhradně hájit nacionálněsocialistický stát. (§ 15.)

Nařízení o povolení zubních lékařů a zubních techniků k výkonu činnosti u zdravotních pojišťoven ze dne 27. července 1933 (RGBl. I, s. 541): „Zubní lékaři a zubní technici, kteří chtějí získat povolení, musí být zapsáni do registru.“ (§ 3 odst. 1.) „Zápis je přípustný pouze tehdy, je-li žadatel občanem Německé říše a árijského původu, je-li v plném občanském právu a neprojevoval-li komunistické aktivity. Neárijský původ není překážkou pro zápis, pokud se žadatelé zúčastnili světové války na straně Německé říše nebo jejích spojenců, nebo pokud jejich otcové či synové padli ve světové válce.“ (§ 4, odst. 4.)

Škola a vysoká škola

Mezi opatření na ochranu před duchovním a rasovým vlivem cizích prvků patří řada zákonných předpisů.

Na prvním místě je zákon proti přeplněnosti německých škol a vysokých škol ze dne 25. dubna 1933 (RGBl. I, s. 225): „Při přijímání nových studentů je třeba dbát na to, aby počet říšských Němců, kteří ve smyslu zákona o obnovení profesního úřednictví ze dne 7. dubna 1933 (RGBl. I, s. 175) nejsou árijského původu, nepřekročil v rámci celkového počtu žáků a studentů každé školy a každé fakulty podíl neárijců na říšské německé populaci. Tento podíl se stanoví jednotně pro celé území Říše. Při snížení počtu žáků a studentů podle § 3 je rovněž třeba zajistit přiměřený poměr mezi celkovým počtem studentů a počtem neárijců. Přitom lze vycházet z vyššího poměru, který se od stanoveného podílu odchyluje. Odstavce 1 a 2 se nevztahují na říšské Němce neárijského původu, jejichž otcové bojovali během světové války na frontě za Německou říši nebo za její spojence, ani na potomky z manželství uzavřených před vstupem tohoto zákona v platnost, pokud je jeden z rodičů nebo oba prarodiče árijského původu. Tito jedinci se rovněž nezohledňují při výpočtu procentního podílu a poměru.“ (§ 4.) „Závazky, které Německu vyplývají z mezinárodních státních smluv, zůstávají tímto zákonem nedotčeny.“ (§ 5.)

První nařízení k provedení zákona proti přeplněnosti německých škol a vysokých škol ze dne 25. dubna 1933 (RGBl. I, s. 226) stanoví: „Tento zákon se vztahuje stejně na veřejné i soukromé školy. Procentní podíl (§ 4 odst. 1) pro nové přijetí se stanoví na 1,5 procenta, poměr (§ 4 odst. 2) pro snížení počtu žáků a studentů se stanoví maximálně na 5 procent. Na fakultách musí být tento procentní podíl dodržen v rámci prvních zápisů. V jednotlivých školách musí být dodržena procentní kvóta v rámci nových přijetí, dokud tuto školu

navštěvují žáci neárijského původu, kteří na ní zůstali v rámci poměrné kvóty podle § 4 odst. 2. Je-li počet nově přijatých žáků v jednotlivé škole tak malý, že by podle tohoto podílu nemohl být přijat žádný žák neárijského původu, může být jeden žák neárijského původu přijat. V tomto případě je však další přijímání žáků neárijského původu přípustné teprve tehdy, pokud v rámci celkového počtu nově přijatých žáků od vstupu zákona v platnost nedojde k poklesu pod stanovený podíl. (K § 4, bod 9.) Pokud žák neárijského původu, který byl nově přijat po vstupu zákona v platnost, změní školu, započítá se do kvóty v instituci, do které přestupuje.“ (K § 4, bod 10.) „Žáci neárijského původu, kteří nastoupili do školy na začátku školního roku 1933 nebo do ní nastoupí, se v každém případě považují za dosud nepřijaté. Na ně se vztahuje § 4 odst. 1. Totéž platí přiměřeně pro studenty, kteří se poprvé zapsali v letním semestru 1933 nebo se poprvé zapíší.“ (K § 4, bod 11.)

Zákon o vydavatelích

Velký význam má dále zákon o vydavatelích z 4. října 1933 (RGBl. I, s. 713): „Účast na utváření duchovního obsahu novin a politických časopisů vydávaných na území Říše, ať už slovem, zprávou či obrazem, vykonávaná v rámci hlavního povolání nebo na základě jmenování do funkce hlavního redaktora, je veřejným úkolem, jehož profesní povinnosti a práva jsou státem upraveny tímto zákonem. Osoby, které tento úkol vykonávají, se nazývají redaktoři. Nikdo se nesmí nazývat redaktorem, pokud k tomu není oprávněn podle tohoto zákona.“ (§ 1.) „Redaktorem může být pouze ten, kdo: 1. má německé říšské občanství; 2. neztratil občanská čestná práva a způsobilost k výkonu veřejných funkcí; 3. je árijského původu a není ženatý s osobou neárijského původu; 4. dosáhl věku 21

let; 5. je způsobilý k právním úkonům; 6. má odborné vzdělání; 7. má vlastnosti, které vyžaduje úkol duchovního působení na veřejnost.“ (§ 5.) „Na požadavek árijského původu a árijského manželství se vztahují § 1a zákona o říšských úřednících a předpisy vydané k jeho provedení.“ (§ 6.)

„Redaktoři jsou zejména povinni z novin vyloučit vše: 1. co směšuje sobecké cíle s cíli veřejného zájmu způsobem, který uvádí veřejnost v omyl; 2. co může oslabit sílu Německé říše navenek či uvnitř, společnou vůli německého národa, německou obranyschopnost, kulturu nebo hospodářství, či urazit náboženské city jiných; 3. co porušuje čest a důstojnost Němce; 4. co protiprávně porušuje čest nebo blaho jiného, poškozuje jeho pověst, činí ho směšným nebo opovrženíhodným; 5. co je z jiných důvodů v rozporu s dobrými mravy.“ (§ 14.)

K tomu nařízení o vstupu v platnost a provádění zákona o redaktorech ze dne 19. prosince 1933 (RGBl. I, s. 1085), z něhož zdůrazňujeme: „Kdo chce po 31. prosinci 1933 vykonávat povolání redaktora, musí, pokud tak již neučinil, neprodleně podat žádost o zápis do profesního seznamu u příslušného zemského svazu Říšského svazu německého tisku (dále jen „zemský svaz“ a „říšský svaz“).“ (§ 8 odst. 1.)

Mimochodem, nařízení obsahuje přesné údaje o tom, které osoby nelze považovat za šéfredaktory a která tisková díla nelze považovat za noviny, časopisy nebo politické časopisy vydávané z úředního pověření.

Film a divadlo

Za zmínku stojí dále zákon o kinematografii ze dne 16. února 1934 (RGBl. I, s. 95). V něm se uvádí: „Hrané filmy,

které jsou natáčeny v Německu, musí být před zahájením natáčení předloženy říšskému filmovému dramaturgovi k posouzení v podobě námětu a scénáře. Hranými filmy ve smyslu tohoto zákona jsou filmy, které obsahují souvislý děj, kvůli němuž byly natočeny.“ (§ 1.)

„Filmy“, jak mimo jiné uvádí § 4, „smí být veřejně promítány nebo uvedeny do oběhu za účelem veřejného promítání pouze tehdy, jsou-li schváleny úředním kontrolním orgánem. Zakázané filmy mohou být na žádost schváleny k šíření v zahraničí. Výjimku tvoří ty, kterým bylo schválení odepřeno z důvodu ohrožení životně důležitých zájmů státu nebo veřejného pořádku či bezpečnosti, z důvodu porušení nacionálněsocialistických, náboženských, mravních nebo uměleckých citů nebo z důvodu ohrožení dobrého jména Německa či vztahů Německa se zahraničními státy (§ 7)“ (§ 5.) „Povolení je třeba zamítnout, pokud z přezkumu vyplyne, že promítání filmu je způsobilé ohrozit životně důležité zájmy státu nebo veřejný pořádek či bezpečnost, porušit nacionálněsocialistické, náboženské, mravní nebo umělecké cítění, působit otupujícím nebo nemravným způsobem, ohrozit dobré jméno Německa nebo vztahy Německa k jiným státům. Ohrožení dobrého jména Německa lze předpokládat také v případě, že je nebo byl film promítán v zahraničí s tendencí škodlivou pro Německo. Kontrolní orgán může v tomto případě podmínit povolení přezkoumáním zahraničního filmu v té verzi, v jaké byl uveden v zemi svého původu.“ (§ 7.)

Kromě toho se v zákoně o divadlech ze dne 15. května 1934 (RGBl. I, s. 411) uvádí: „Divadla provozovaná na území Říše podléhají, pokud jde o plnění jejich kulturního poslání, vedení říšského ministra pro lidovou osvětu a propagandu jako

příslušného ministra. Divadlem se rozumí akce zaměřené na uvádění divadelních her, oper nebo operet, jsou-li určeny pro širokou veřejnost.“ (§ 1.) „Vedení a správa jednotlivých divadel je úkolem pořadatele nebo jeho zákonného zástupce. Tento úkol musí plnit podle svého nejlepšího uměleckého a mravního přesvědčení a s vědomím národní odpovědnosti.“ (§ 2.)

Pojmy jako: síla Německé říše navenek či uvnitř – společná vůle německého národa – německá obranyschopnost – kultura či hospodářství – čest a důstojnost Němce – v rozporu s dobrými mravy – životně důležité zájmy státu – nacionálněsocialistické morální cítění – demoralizující – s tendencí škodlivou pro Německo – morální přesvědčení ve vědomí národní odpovědnosti – v rozporu se zákony nebo dobrými mravy – to jsou obecná ustanovení, která je podle mého názoru třeba vykládat v duchu nacionálněsocialistického světonázoru, tedy v duchu právní doktríny založené na životních zákonech. Říšský soud se ve svém rozhodnutí ze dne 12. července 1934 – IV 94/1934 – rovněž vyslovil pro použití obecných ustanovení. Obecná ustanovení je proto třeba uplatňovat tak, aby myšlenka péče o dědičnost a rasu nebyla ohrožena, poškozena ani bráněna.

Získání občanství

Zákon o zrušení naturalizací a odnětí německého státního občanství ze dne 14. července 1933 (RGB. str. 480) stanoví, že „naturalizace, k nimž došlo v období mezi 9. listopadem 1918 a 30. lednem 1933, mohou být zrušeny, pokud nelze naturalizaci považovat za žádoucí. Zrušením ztratí německé státní občanství kromě samotného naturalizovaného také ty osoby, které by jej bez naturalizace nezískaly.“ (§ 1.) „Občané Říše, kteří se zdržují v zahraničí, mohou být zbaveni německého státního občanství,

pokud svým chováním, které porušuje povinnost věrnosti Říši a národu, poškodili německé zájmy.“

V nařízení o provádění zákona o zrušení naturalizací a odnětí německého státního občanství ze dne 26. července 1933 (RGBl. I[,] s. 538) se uvádí: „Zda je naturalizace považována za nežádoucí, posuzuje se podle národně-etnických zásad. V popředí stojí rasová, občanská a kulturní hlediska, která mají přispět k nárůstu německého obyvatelstva prostřednictvím naturalizace v zájmu Říše a národa. Přitom je třeba zohlednit nejen skutečnosti z doby před naturalizací, ale především také okolnosti, které nastaly v době po naturalizaci. Na základě toho přicházejí pro zrušení naturalizace v úvahu zejména: východní Židé, ledaže by v první světové válce bojovali na frontě na německé straně nebo se zvláště zasloužili o německé zájmy; dále osoby, které se dopustily závažného přestupku nebo trestného činu nebo se jinak chovaly způsobem škodlivým pro blaho státu a národa.“ (K § 1.)

Prováděcí ustanovení k pojmům: „nežádoucí“ – chování, které porušuje povinnost věrnosti říši a národu – „poškodili německé zájmy“ – „národně-etnické zásady“ – „rasové, občanské a kulturní hlediska“ - východní Židé – ukazují, že i tyto obecné klauzule je třeba vykládat podle právní doktríny založené na zákonu života, tedy že je vždy třeba brát v úvahu zachování rodové linie a rasy. Uvedení „východních Židů“ slouží pouze jako příklad.

Změna jména

Mezi Židy se tehdy rozšířila praxe nahrazovat židovská jména německými, aby tak postupně zamaskovali svůj židovský původ. To bylo o to snazší, že Židé díky ovládnutí

tisku a vysokých škol postupně vštípili německému národu představu o rovnosti všeho, co má lidskou podobu. Jakmile tak u německého národa částečně usnul zdravý rasový instinkt, bylo snadné přijetím německy znějících jmen vyhnout se i tomuto zdroji nebezpečí, který mohl vést k odhalení židovství. Tyto dříve tak oblíbené maskovací opatření již dnes nejsou možné, jelikož židovská otázka není řešena ani jako otázka víry, ani jako otázka jména, nýbrž pouze jako otázka rasy.

Jelikož otázka příjmení byla dosud upravena právními předpisy jednotlivých zemí, mohly i v jednotlivých zemích po 30. lednu 1933 být vydány určité předpisy založené na rasových hlediscích. Tak například v Prusku byl na základě nařízení ze dne 25. června 1934 o pravomoci ke změně příjmení a křestních jmen (Preuß. GS. 361) oběžník – I Z 10 IV –, v němž byly mimo jiné uvedeny pokyny k vyřizování a rozhodování o žádostech o změnu příjmení i křestních jmen. Jako příloha byly připojeny pokyny pro vyřizování žádostí o změnu příjmení, v nichž se v bodě VII o židovských jménech uvádí, že žádostem osob árijského původu s židovskými jmény o změnu těchto jmen je třeba vyhovět. Členům stejné rodiny se přitom zásadně schvaluje pouze stejné nové jméno.

Výchova

Ve „Schulungsbrief“[46] se zcela oprávněně hovoří o duchovně revolučním významu rasového myšlení. V souladu s tím je třeba požadovat, aby byli naši spoluobčané seznámeni s nejdůležitějšími základy rasové vědy a péče o rasu, což je nezbytné pro pochopení tohoto myšlení. Proto byl na tuto nutnost vzdělávání při každé vhodné příležitosti upozorňován

[46] 2. díl: „Rasová myšlenka nacionálního socialismu.“

zejména zákonodárce. Toto tvrzení mohou podpořit některé příklady.

Ve 4. nařízení o reorganizaci zdravotního pojištění ze dne 3. února 1934 (RGBl. I, s. 84) se uvádí následující: „Zaměstnanec smí být u zdravotní pojišťovny přijat do služebního poměru nebo povýšen na vyšší pozici v souladu se služebním řádem pouze tehdy, pokud složil zkoušku (přijímací zkoušku, postupovou zkoušku). Předmětem zkoušky musí být kromě obecných a odborných znalostí také občanská výchova (nacionálněsocialistického světonázoru) a rasová věda, péče o rasové a dědičné zdraví.“ - „Zdravotní pojišťovny musí přijmout opatření, aby všichni úředníci, zaměstnanci a dělníci, i ti, kteří nemusí skládat zkoušku, získali nezbytné znalosti v oblasti občanské výchovy, rasové a dědičné hygieny.“

Pro okresní lékaře byl vydán následující zkušební řád: „Zkouška zahrnuje následující části: veřejné zdravotnictví, péči o rasu, populační politiku, sociální hygienu, soudní lékařství, soudní psychiatrii a legislativu a správu.“

Podobná situace je u právníků. V nařízení o justičním vzdělávání (RGBl. I, s. 727), které bylo vydáno říšským ministrem spravedlnosti dne 22. července na základě čl. 5 prvního zákona o převedení soudnictví na Říši ze dne 16. února 1934 (RGBl. I, s. 91), je v úvodu o cíli vzdělávání zdůrazněno následující: „Cílem vzdělávání právníka je vychovat ve svém oboru důkladně vzdělaného, charakterově bezúhonného služebníka práva, který žije mezi lidmi a s nimi a který chce a může být při právním utváření jejich života neúplatným a jistým pomocníkem a vůdcem. Aby toho bylo dosaženo, musí vzdělávání zasáhnout celého člověka, uvést tělo a ducha do harmonického souznění, upevnit charakter a posílit vůli, utvářet

v mladém člověku nezapomenutelný zážitek z národního společenství, zprostředkovat mu všestranné vzdělání a na tomto základě vybudovat solidní odborné dovednosti. Středobodem studia má být důkladná a svědomitá odborná příprava.“ (§ 4 odst. 1.)

„Požaduje se však, aby se studium neomezovalo pouze na toto. Uchazeč by si jako student měl spíše vytvořit přehled o celém duchovním životě národa, jak se to od vzdělaného Němce očekává. K tomu patří znalost německých dějin a dějin národů, které pozitivně ovlivnily kulturní vývoj německého života, zejména Řeků a Římanů. K tomu dále patří seriózní zabývání se nacionálním socialismem a jeho světonázorovými základy, myšlenkou spojení krve a půdy, rasy a národnosti, německým společenským životem a velkými muži německého národa.“ (§ 4, odst. 2)

„Důkladné a zpracované znalosti jsou nepostradatelným základem osvěty. Jejich vrcholem je však jasný přehled o právu, praktický pohled na jevy života, vycvičený smysl pro spravedlnost a přiměřenost, a tím i schopnost správného uplatňování práva.“ (§ 4, odst. 4.)

Právě tato základní ustanovení předpisu o justičním vzdělávání zcela jasně ukazují, jak se od mladého aspiranta na právníka, který se má jednou stát strážcem práva, vyžaduje, aby se do nejmenších detailů seznámil s nacionálněsocialistickým světonázorem, tj. má si osvojit právní nauku založenou na životních zákonech i vnitřně tak, aby ve své pozdější činnosti skutečně realizoval myšlenky péče o dědičnost a rasu.

Péče o dědictví

I když veškerá tato výchovná a osvětová činnost slouží v první řadě k tomu, aby u lidu vzbudila porozumění pro to nejdůležitější z oborů dědičnosti a rasové vědy, jakož i péče o dědičnost a rasu, nesmí se přehlédnout, že cílem veškeré této činnosti je výchova německé mládeže ke správnému výběru životního partnera; neboť na tom závisí budoucnost každého národa.

Židovstvo využilo kapitál, který nashromáždilo, také k promyšlené „manželské politice“ směřující k pronikání do rodin německé krve. Ztráta rasového instinktu, na níž židovstvo u německého národa systematicky pracovalo, měla při výběru životních partnerů zničující dopad. Dcery židovských rodin se v mnoha případech provdaly za muže německého původu, aniž by si tito spoluobčané uvědomili, že zrazují vlastní národ. Tak se postupně židovská krev vkrádala do německého národa. Toto pronikání židovské krve do německých rodin bylo většinou zamlčováno, takže vnoučata často nevěděla o existenci židovských předků, zejména proto, že židovská otázka byla na veřejnosti považována pouze za otázku víry. Právě tato okolnost ostatně značně přispěla k umlčení rasového instinktu. Zavedení árijského paragrafu mělo díky nutnosti, kterou pro mnoho rodin představovalo sestavení rodokmenů, značný výchovný účinek. Zdroje nebezpečí plynoucí ze smíšených manželství byly omezeny díky rostoucímu povědomí o významu rasové myšlenky v důsledku zavedení „árijského paragrafu“. Lze očekávat, že u německé mládeže zůstane rasový instinkt živý; v budoucnu bude již sama od sebe odmítat manželské svazky s osobami jiné rasy. Dnes se totiž v Německu již neptá, zda je někdo židovského vyznání, ale zda je židovského původu.

K opatřením, jejichž cílem je zabránit pronikání židovství na německou půdu, patří mimo jiné zákon o říšských rodových statcích, kterému se v nejbližší době bude v „Schulungsbrief“ věnovat zvláštní pozornost.

Ve státě, pro který je nejcennějším statkem lid jako celek, je samozřejmostí zabránit všemu, co by mohlo ohrozit právě ty spoluobčany, kteří jsou pro celý národ považováni za cenné. V době před 30. lednem 1933 neuplynul téměř žádný týden, aniž by byl nějaký bojovník, který se zasazoval za svůj národ, zastřelen zbabělými vrahy ze zálohy. Takové poměry vedou v dlouhodobém horizontu – z hlediska rasové hygieny – k negativní selekci; neboť bojovníci, kteří se zasazují za určitou myšlenku, jsou bezpochyby cennými příslušníky národa.

Za druh selekce lze považovat i jakoukoli nezaměstnanost přesahující přirozenou míru. V každém státě bude existovat určitý počet lidí, kteří nechtějí pracovat, a těch, kteří nejsou schopni pracovat. Pokud však tento stav převládne, vede to ke zničení národa, protože tím je lidem odňata radost ze života a dochází k duševní devastaci nejrozsáhlejšího rozsahu. Již jen proto, že v dobách vysoké nezaměstnanosti je myšlenka rodiny vážně ohrožena, musí se tato nezaměstnanost stát protiselekcí. Lidé s pocitem odpovědnosti se zdržují založení rodiny, zatímco ti bez odpovědnosti plodí děti. Omezení nezaměstnanosti tedy odpovídá snahám o rasovou hygienu a není pouze ekonomickou záležitostí. Z tohoto důvodu se německá říšská vláda s plnou rozhodností pustila do boje proti nezaměstnanosti. Vydala zákon o snižování nezaměstnanosti ze dne 1. července 1933 s četnými prováděcími nařízeními. Podařilo se snížit nezaměstnanost z 6 013 612 při převzetí moci na 2 482 000. Právě tento zákon má také z hlediska rodinné

politiky zásadní význam. V oddíle 5 obsahuje důležitá ustanovení o podpoře uzavírání sňatků prostřednictvím poskytování manželských půjček. Zatímco původně měla tato zákonná ustanovení význam z hlediska politiky trhu práce, měl právě tento zákon navíc sloužit také k podpoře rodinných hodnot a zachování rodové linie. Proto se v prováděcím nařízení o poskytování manželských půjček ze dne 20. června 1933 mimo jiné uvádí: „Manželské půjčky se neposkytují, pokud jeden z manželů trpí dědičnou duševní nebo tělesnou vadou, kvůli níž se jeho sňatek nejeví jako v zájmu národního společenství.“ - „Při narození každého živě narozeného dítěte v manželství se odpouští 25 % původní částky půjčky. Činí-li v době narození dítěte zbývající část půjčky k splacení méně než 25 % původní částky půjčky, odpouští se pouze zbývající částka.“

Péče o dědictví zároveň vyžaduje možnost péče o rodinu. Myšlenka, že geneticky zdravá a početná rodina je předpokladem pro zachování každého státu, musí být proto opět pevně zakotvena v národním povědomí. Vše, co by mohlo mít negativní dopad na myšlenku rodiny, musí být beze zbytku odstraněno. K tomu patří i zneužívání, které se v době liberalismu, zejména od roku 1919, stalo běžnou praxí. Máme na mysli ta zneužívání manželství, u nichž nešlo o založení rodiny, ale v podstatě o to, aby se takříkajíc prodalo vznešené jméno za peníze. Totéž platí pro zneužívání při přijímání dětí za vlastní. Na základě těchto úvah byl dne 23. listopadu 1933 přijat zákon proti zneužívání při uzavírání manželství a při přijímání dětí za vlastní. V zákoně se mimo jiné uvádí: „Manželství je neplatné, pokud bylo uzavřeno výlučně nebo převážně za účelem umožnit ženě užívat příjmení muže, aniž by mělo dojít

k založení manželského soužití.“ (RGBl. I, s. 979, čl. 1, § 13/25a.) „Právoplatné potvrzení adopce je třeba zamítnout, pokud existují odůvodněné pochybnosti o tom, že by touto adopcí mohlo dojít k vytvoření rodinného pouta odpovídajícího rodičovsko-dětskému vztahu, nebo pokud z hlediska rodiny adoptujícího či ve veřejném zájmu existují závažné důvody proti vytvoření rodinného pouta mezi smluvními stranami.“ (RGBl. I, s. 980, čl. 1, bod 4.)

Sterilizace

Dne 14. července 1933 byl přijat zákon o prevenci dědičných vad u potomstva. Právě tento zákon vzbudil ve světě velký zájem.

Orgány odpovědné za německý zákon o prevenci dědičných vad u potomstva se, jak vím z vlastní účasti na přípravě tohoto zákona, podrobně zabývaly zkušenostmi ze zahraničí, aby mohly vytvořit zákon, který skutečně splňuje všechny požadavky, které musí být na takový zásadní zákon kladeny. Šlo o to zajistit co největší úspěšnost tohoto zákona. Německý zákon se od podobných zákonů v jiných státech světa liší v podstatě v následujících bodech: žádná vazba na trestněprávní aspekty; omezení na určitý počet dědičných nemocí uvedených v zákoně, včetně těžkého alkoholismu; zakotvení možnosti nucené sterilizace; zavedení bezpečnostních opatření k zabránění zneužití zákona; žádné omezení sterilizace na určité skupiny osob, například na pacienty v psychiatrických léčebnách.

Pokud chtěl německý zákonodárce získat u svého národa pochopení pro první velký zákon v oblasti dědičné biologie, musel se vyvarovat všeho, co by mohlo přispět k tomu, aby byl

člověk s dědičnou chorobou v zásadě přirovnáván ke zločinci. Trpět dědičnou chorobou není žádná hanba, naproti tomu je v rozporu s našimi mravními představami předávat nemocný genetický materiál budoucím generacím. K tomuto názoru musel být německý národ vychován. Proto jsme se v zákoně o prevenci dědičně nemocného potomstva vyhnuli jakékoli zmínce o sterilizaci zločinců. Že jsme s těmito úvahami na správné cestě, dokazují zkušenosti, které jsme mohli nasbírat od okamžiku vstupu zákona v platnost, tedy od 1. ledna 1934.

Jelikož bylo pro nacionální socialismus dále důležité vytvořit zákon, který bude možné skutečně uplatňovat, bylo nutné moudré omezení na určité dědičné nemoci, pokud se zároveň mělo počítat s nucenou sterilizací. Proto zákon stanoví: „Kdo trpí dědičnou chorobou, může být chirurgickým zákrokem zbaven plodnosti (sterilizován), pokud lze podle zkušeností lékařské vědy s velkou pravděpodobností očekávat, že jeho potomci budou trpět závažnými tělesnými nebo duševními dědičnými vadami. Dědičně nemocný ve smyslu tohoto zákona je ten, kdo trpí některou z následujících nemocí: vrozenou slabomyslností; schizofrenií; cirkulární (maniodepresivní) duševní poruchou; dědičnou epilepsií; dědičným tancem svatého Víta (Huntingtonovou chorobou); dědičnou slepotou; dědičnou hluchotou; těžkou dědičnou tělesnou deformitou. Dále může být podroben sterilizaci ten, kdo trpí těžkým alkoholismem.“ (RGBl. I, s. 529, § 1.)

Podle článku 1 prvního prováděcího nařízení ze dne 5. prosince 1933 je podmínkou pro sterilizaci, „aby byla nemoc bezchybně diagnostikována lékařem s oprávněním k výkonu povolání v Německé říši, i kdyby se projevila pouze dočasně ze svého skrytého stavu.“

Pokud by měl být zákon skutečně proveden, nemohl by se zákonodárce omezit pouze na dobrovolnou sterilizaci, i kdyby to samo o sobě bylo vítané. Uplatňování zákona potvrdilo správnost našich úvah. Již došlo k četným případům sterilizace. Zhruba 7 % podaných žádostí o sterilizaci bylo zamítnuto.

Zákonodárce vycházel zpočátku z myšlenky dobrovolné sterilizace. Proto je také stanovena možnost, že žádost může podat sám ten, kdo má být sterilizován. Dále je třeba vzít v úvahu, že zákonodárci jde pouze o to, aby byl dosažen účel zákona: prevence narození potomků s dědičnými chorobami. Proto bylo v prvním prováděcím nařízení stanoveno, že na žádost lze sterilizaci odložit, pokud se osoba, která má být sterilizována, nechá na vlastní náklady přijmout do uzavřeného zařízení, které plně zaručuje, že nedojde k reprodukci.

Na druhou stranu pro posouzení nutnosti nucené sterilizace stále platí to, co bylo v říjnu 1916 uvedeno v rozsudku Nejvyššího soudu Spojených států amerických následovně: „Již vícekrát jsme byli svědky toho, že veřejné blaho vyžaduje od nejlepších občanů oběť v podobě jejich života. Bylo by podivné, kdyby stát nemohl požadovat od těch, kteří již tak čerpají z jeho síly, tyto malé oběti – které dotyčný často ani jako takové nevnímá –, a to za účelem ochrany před zaplavením naší společnosti podřadnými jedinci. Pro celý svět je lepší, když společnost, místo aby čekala, až bude muset popravit zvrhlé potomstvo za spáchané zločiny, nebo místo aby je nechala hladovět kvůli jejich slabomyslnosti, dokáže zabránit tomu, aby zjevně podřadní jedinci předávali svou povahu dál. Myšlenka, která ospravedlňuje povinné očkování, je dostatečně široká, aby zahrnovala i podvázání vejcovodů.“

Pokud se zákonodárce rozhodl pro nucenou sterilizaci, muselo být prostřednictvím postupu, který se měl provádět v určitých mezích, zajištěno, že zneužití zákona – nakolik je to v lidských silách – bude od samého počátku vyloučeno. Proto byl zaveden zvláštní postup před soudy pro dědičné zdraví, v jejichž čele stojí soudce a dva lékaři, a to jeden státní lékař a další lékař s licencí pro Německou říši, který je zvláště obeznámen s naukou o dědičném zdraví. Dále byla zavedena možnost podání stížnosti k Nejvyššímu soudu pro dědičné zdraví, která má odkladný účinek. Dále je stanovena možnost obnovení řízení, pokud nastanou okolnosti, které vyžadují nové přezkoumání skutkového stavu, nebo pokud se objeví nové skutečnosti, které sterilizaci ospravedlňují. Obnovení řízení tedy není vázáno na určité důvody, jak je tomu například v německém občanském nebo trestním řádu. Do zákona byla spíše v jistém smyslu zakotvena obecná klauzule umožňující obnovení řízení. Náklady na soudní řízení hradí státní pokladna. Tím má být zabráněno tomu, aby se řízení vedlo pouze u majetných osob. Osoby podílející se na řízení nebo na provedení chirurgického zákroku jsou povinny zachovávat mlčenlivost. Cílem je tedy zabránit společenskému poškození osob, které byly zbaveny plodnosti.

Zatímco v řadě zákonů, zejména v některých státech USA, byly předpisy omezeny na obyvatele státních ústavů pro duševně nemocné a mentálně postižené, německý zákon takový postup nezná. Zákonodárci šlo o ochranu celého národa před určitými dědičnými chorobami. Omezil se proto, jak již bylo uvedeno, na určité oblasti onemocnění, nikoli však na určitý okruh osob.

Aby se zajistila sounáležitost lidu s tímto prvním velkým a důležitým zákonem o dědičné biologii, bylo při jeho přijetí poprvé zvoleno zvláštní řešení. Zatímco dosud byly německé zákony úředně vyhlašovány v Říšském zákoníku a každý, kdo se chtěl seznámit s textem zákona, byl nucen číst Říšský zákoník nebo si případně pořídit nějaké drahé knihy, říšská vláda zajistila, aby německý lid měl možnost se o obsahu zákona do značné míry informovat sám. Proto byl zákon v plném znění spolu s výňatkem z odůvodnění a prvním prováděcím nařízením otištěn v brožuře Gesunde Eltern - gesunde Kinder (Zdraví rodiče – zdravé děti). Tato brožura byla prodávána za cenu 10 Rpf. za kus.

Kastrace

Liberální přístup v minulosti vedl také k podcenění nutnosti státního zásahu proti zločinnosti. Věřilo se, že vytvořením určitých výchovných možností lze ze zločince opět učinit užitečného člena společnosti. Přehlížela se skutečnost dědičnosti zločinných sklonů, ačkoli již tehdy poskytovaly zákonodárcům cenné kriminologicko-biologické výzkumy přesvědčivé podklady. Přesto liberalismus proti rostoucímu úpadku národa nic nepodnikl. O to více bylo povinností nacionálního socialismu zásadně se s liberálním přístupem rozejít. Energický boj proti zločincům je nutností pro každého státníka, který si je vědom své odpovědné úlohy vůči svému národu a jeho budoucnosti. Proto německá říšská vláda přijala „Zákon proti nebezpečným recidivistům a o opatřeních k zajištění a nápravě“ ze dne 24. listopadu 1933.

V rámci této úvahy je zde podstatná pouze skutečnost, že jako preventivní a nápravné opatření je u nebezpečných pachatelů sexuálních trestných činů stanovena i kastrace. Je

třeba výslovně zdůraznit, že se musí jednat o nebezpečné pachatele sexuálních trestných činů, u nichž má být kastrace uplatněna. Ve veřejnosti bylo toto opatření v různých případech mylně prezentováno tak, jako by se kastrace měla uplatňovat na všechny pachatele. Rovněž docházelo k zaměňování zákona o prevenci potomstva s dědičnými chorobami, který předpokládá sterilizaci, a zákona proti nebezpečným recidivistům a o opatřeních k zajištění a nápravě, který předpokládá kastraci, takže v mnoha případech vznikl nesprávný obraz o obsahu těchto důležitých německých zákonů. Kastrace je třeba chápat jako zdravotní opatření a jako způsob zbavení plodnosti. Přichází v úvahu pouze u nebezpečných pachatelů mravnostních trestných činů, neboť cílem kastrace je zbavit pachatele jeho chorobných pudů. Není-li pachatel nebezpečným pachatelem mravnostních trestných činů, ale je-li geneticky nemocný ve smyslu zákona o prevenci geneticky nemocného potomstva, musí být stejně jako u jiných geneticky nemocných osob proveden řádný proces před soudem pro dědičné zdraví. I zde je tedy jasně rozpoznatelná snaha o očištění celého národa.

Nové úkoly v oblasti rasové hygieny, které byly německému národu uloženy zákonem, lze úspěšně řešit pouze za předpokladu existence jednotného zdravotnictví. Proto byl dne 3. července 1934 přijat zákon o sjednocení zdravotnictví, v němž se mimo jiné uvádí: „Pro jednotné provádění veřejné zdravotní služby je třeba ve městech a okresech zřídit zdravotní úřady v návaznosti na nižší správní orgány.“ Mezi jejich úkoly patří mimo jiné provádění péče o dědičnost a rasu, včetně manželského poradenství.

Na závěr je třeba ještě zdůraznit, že pan říšský ministr vnitra, v jehož kompetenci spadá populační politika, zřídil dne 28. června 1933 Říšský výbor pro veřejné zdravotnictví, aby zde z širších hledisek zajistil jednotné informování německého národa o obsahu nacionálněsocialistické legislativy v oblasti populační politiky. Kromě toho má být však také připravena půda pro další populačně-politické utváření legislativy. Je samozřejmé, že veškerá tato činnost bude prováděna pouze v nejtěsnější spolupráci s příslušnými úřady a stranickými orgány, zejména s říšským vedoucím lékařem, říšským ministerstvem vnitra, říšským ministerstvem pro osvětu a propagandu, Úřadem pro rasovou politiku NSDAP, NS-Volkswohlfahrt, Německým ženským svazem a Německou pracovní frontou.

Již nyní můžeme úspěch legislativy prostoupené myšlenkami rasové hygieny spatřovat v tom, že rasová myšlenka, a s ní i životní vůle národa, se znovu probudila ze stavu lhostejnosti; že veřejnost všude podporuje myšlenku selekce a vyřazování, a o úspěchu těchto opatření výmluvně svědčí také nárůst počtu sňatků a narozených dětí. Lze tedy s plným oprávněním říci, že zákony vydané vládou Adolfa Hitlera jsou předpokladem pro geneticky zdravý, rasově vyspělý německý národ, který jednoho dne poslouží světu jako vzor.

***

Rasový stát[47]

Těmto silám, které nedokázaly zabránit jeho vzestupu, nezbývalo před tímto úpadkem než bezmocně přihlížet. Marxistická skupina nechtěla, buržoazní skupina nemohla – a

[47] Johann Von Leers , Geschichte auf rassischer Grundlage, str. 67-77.

částečně ani nechtěla – provést obnovu národa z hlubin. Právě v tom spočívá historický přínos Adolfa Hitlera, který mu zajišťuje postavení jednoho z největších obnovitelů národa za poslední tisíciletí – v tom, že dokázal zcela proměnit velké poznatky rasové vědy v politickou realitu.

Dal státu nový cíl a německému národu myšlenku čistého vyzdvižení velké tvůrčí rasy.

V knize „Mein Kampf“ Adolf Hitler jasně shrnuje úkoly nového Německa, jako první rozpoznává příčiny úpadku a zkázy a navrhuje jim v protikladu novou myšlenku. Adolf Hitler je tvůrcem myšlenky rasového státu; jako první zakládá stát na biologických skutečnostech. Formuluje to takto: „Není to stát sám o sobě, kdo vytváří určitou kulturní úroveň, nýbrž může pouze zachovat rasu, která ji podmiňuje. V opačném případě může stát jako takový po staletí rovnoměrně přetrvávat, zatímco v důsledku rasového míšení, kterému nezabránil, již dávno utrpěly kulturní schopnosti a tím podmíněný obecný životní obraz národa hluboké změny.“ — „Stát je prostředkem k dosažení cíle. Jeho účelem je zachování a podpora společenství fyzicky i duševně podobných živých bytostí. Toto zachování samo o sobě zahrnuje především rasový stav a tím umožňuje volný rozvoj všech sil, které v této rase dřímají. Z nich bude vždy určitá část sloužit především k zachování fyzického života a teprve ta druhá k podpoře dalšího duševního rozvoje. Ve skutečnosti však jedno vždy vytváří předpoklady pro druhé. Státy, které neslouží tomuto účelu, jsou anomálie, ba dokonce deformace.“ — „Nejvyšším účelem národního státu je tedy péče o zachování těch rasových prvotních prvků, které jako zdroje kultury vytvářejí krásu a důstojnost vyššího lidstva. My, jako Árijci, si tedy pod pojmem stát dokážeme představit pouze

živý organismus národa, který nejen zajišťuje zachování tohoto národa, ale také jej vede k nejvyšší svobodě prostřednictvím dalšího rozvoje jeho duchovních a ideových schopností.“

Na těchto poznatcích vybudoval Adolf Hitler nové Německo. Celý jeho boj proti marxismu i liberalismu je zároveň bojem za vytvoření životních podmínek, v nichž může německý národ žít a rozvíjet se v souladu se svým zvláštním rasovým předpokladem. V popředí stála nejprve separace od proniklého židovského prvku, odstranění židovského vlivu na jakoukoli formu státního vedení prostřednictvím přijetí zákona o říšských úřednících a stanovení árijského paragrafu pro úřednictvo. Tento politický vliv Židů na německý život mohl v minulých stoletích navazovat na existenci mnoha německých malých států s jejich knížecími dvory, kde dvorní Žid v pozadí často hrál rozhodující roli, a v novověku na zkostnatělé struktury politických stran, které jako věčné prokletí provázely život německého národa. Jak maloknížectví a rozdrobenost Německa, tak i politický stranický systém vznikly jako takové bez přímého vlivu Židů. Obojí bylo projevem přehnaného individualismu nordické rasy, staré dědičné vady této velké tvůrčí rasy, na níž již ztroskotala civilizace starověkého Řecka. Nestačilo zde pouze vyloučit Žida, který se jako bacil usadil v této otevřené ráně národního organismu, ale bylo navíc nutné tuto ránu samotnou nechat zmizet. Obojí bylo uskutečněno státníkem Adolfem Hitlerem. Staré politické strany byly rozpuštěny, německý malostátnický duch byl odstraněn rozpuštěním zemských parlamentů a jejich nezvolením na základě zákona ze 14. října 1933. Tím byla nejen uzavřena brána pro vniknutí cizího ducha, ale také byly najednou zablokovány dvě pro národ škodlivé arény, které živily

vrozenou německou svárlivost. Volby ze dne 12. listopadu 1933 pak toto dílo završily jednohlasným prohlášením německého národa ve prospěch Adolfa Hitlera a nacionálněsocialistické strany. To staré rasové nebezpečí všech národů nordického původu, jímž je úplná státní a politická roztříštěnost v důsledku mimořádné nezávislosti nordického člověka, v Německu ještě umocněná dogmatismem a úzkoprsostí lidí převážně východního rasového původu a dovedená do extrému určitými orientálními vlivy, které i v politice viděly „jedinou správnou víru“ v dané straně, je tak pro německý národ prozatím odstraněno.

Starověký Řím i starověké Řecko zanikly v důsledku rozpadu jejich životního řádu, který byl založen na rodové půdě a rodině. Jakmile se rozpadlo rolnické dědické právo, půda se stala obchodním zbožím a svobodný manželský svazek získal rovnocenné postavení, v tu chvíli se síla starověkého římského rolnictva sama od sebe rozpadla. Starý Řím nezničily války, ale války již nebylo možné snášet, když se s ztrátou domova, se ztrátou „Odal“, dědičného majetku, zhroutily základy biologického národního organismu. Walter Darré zde používá velmi pěkné přirovnání. Popisuje, že pokud hejno ptáků vyklove polovinu čerstvě zasetých hrachů ze záhonu, druhá polovina hrachů by přesto bohatě stačila k tomu, aby po dozrání nahradila tuto ztrátu. Ať už byla síla ničení jakkoli velká, ať už byl záhon jakkoli „zbaven plodu“, příští podzim, příští úroda všechnu škodu opět nahradí. Pokud však zbývající polovina hrachu, kterou ptáci nevyklovali, nestačí ani k tomu, aby přinesla tolik plodů, které by vyrovnaly ztrátu způsobenou hejnem ptáků – pak je k ničemu buď půda, nebo odrůda hrachu, nebo obojí! Stejně tak, jako není hrachové pole „zbaveno

úrody“ přeletem ptáků, stejně tak není národ „zbaven své síly“ válkou. Válka je ztráta, kterou již příští generace dětí opět vyrovná. Pokud se tak nestane, pak je buď národ již starý a neplodný, anebo je půda, jeho hospodářský základ, nekvalitní nebo nedostatečná.

Způsoby života, které odpovídají jednotlivým vyspělým rasám, se značně liší. Pokud se jako protipříklad podíváme například na vývoj, který – jak jsme viděli – také kdysi vznikl na základech staronordické kultury a který se v životním stylu svého lidu promítl do velkých kultur východní Asie, narazíme všude na vesnické komunitní osídlení tvořené velkými rodinami. V celé Číně existuje pouze 400 příjmení, velké rodiny jsou propojeny jako družstva; když japonský osadník emigruje, snaží se, je-li to jen trochu možné, usadit se se všemi svými příbuznými v teplém podnebí poblíž mořského pobřeží na půdě vhodné pro pěstování rýže. Velké rodiny drží pevně pohromadě, mnohem pevněji než jakýkoli germánský klan nebo zadruga, rozvětvená rodina starých Slovanů.

Naproti tomu nordický rolník sice pravděpodobně také vždy vnímal svou půdu jako majetek rodu, avšak v jistém smyslu spíše v horizontálním směru – jako dědictví po otci a odkaz pro děti. Vědomí, že je pánem svého statku, a vůle nenechat se v určité oblasti života nikým ovlivňovat, mu vždy dodávaly sílu. Anglické rčení „Můj dům je má pevnost“ v tomto ohledu obecně platí pro nordického rolníka. Jistotu, kterou mu poskytoval statek, vědomí, že jej zanechá dětem v nezmenšeném stavu, a možnost skutečně se věnovat obdělávání půdy a věčnému střídání setí a sklizně – to vše rolník postupně ztrácel. Začalo to desátky a robotou v raném středověku, s odnětím práv podle římského práva pokračoval vývoj směrem

k nejistotě na vlastní půdě, zabírání půdy velkými pány pak vykořenilo další desítky tisíc rolnických rodin, velká reforma barona vom Steina po roce 1807 byla jeho nástupci do značné míry zneúčinněna a moderní kapitalismus nakonec spáchal naprostý nesmysl, když podřídil rolníky zákonům rentability, nabídky a poptávky. Půda chudé staronordické vlasti neměla šanci obstát v konkurenci s bohatými, nevyčerpatelnými půdami – není divu, že německý rolník v tomto boji zcela podlehl! Kapitalismus, který všechny hodnoty redukuje na peníze, ponížil rodnou půdu, „Odal“, staré „Boží léno“ „Božích svobodných“ z doby staronordické, na obchodní zboží; hypotéky zatížily půdu, rolník se stal otrokem úroků, půda rodinám unikala — blížil se konec rasy, konec národa. Již před válkou každoročně prchaly tisíce německého venkovského obyvatelstva do velkoměst, pryč od úrokového otroctví a beznaděje venkovského života. Po válce, s dovršením židovské nadvlády, se tento vývoj ještě zintenzivnil. Lidé, kteří se však shlukovali ve velkoměstech, se – sotva unikli úrokovému otroctví na venkově – stali obětí velkoměstského lichvářství s nájmy; rodiny potomků někdejších pranordických božích svobodných, namačkané v těsných bytech, vydané na milost a nemilost každodennímu kolísání kapitalistického hospodářského boje, chátraly. V roce 1890 připadalo v Německu ještě jedno dítě na každou třetí vdanou ženu, v roce 1900 již jen na každou čtvrtou, v roce 1930 však již jen na každou osmou ženu. Je dojemné, jak se tito kořeny postrádající obyvatelé velkoměsta, často nositelé cenného genetického dědictví, ve svých zahrádkách snažili alespoň jako „listoví kolonisté“ znovu vytvořit malý kousek venkovského života – skromnou náhradu za kdysi ztracenou vlast. Tam však, kde až do třicetileté války zasahoval rolníkův pluh, se dnes rozprostírá

obrovské velkostatkářství, které v některých slezských okresech soustředilo více než polovinu veškeré půdy do rukou tří či čtyř pozemkových magnátů. A jak často na tomto velkostatku už ani nesedí žádný starousedlý rod, nýbrž pouze nucený správce v zájmu nějaké kapitalistické vykořisťovatelské banky!

Zde spočívá nesmrtelná zásluha Waltera Darrého v tom, že vědecky objasnil a v praxi uskutečnil skutečné základy národního společenství, bezpečí půdy a vlasti. On jako první rozpoznal skutečné životní zákony, na nichž musí spočívat zdravé rolnictví a s ním i zdravý národ, on jako první osvobodil německé rolníky navzdory odporu všech možných reakčních kruhů z okovů liberalismu, on v hospodářské oblasti nejvíce přispěl k jejich skutečnému národnímu společenství. Jednou bude možné jeho jméno uvádět vedle jména barona vom Steina, jména toho, kdo nejlépe poznal ekonomické zákony života nordického rolnictví a nejjasněji je dovedl k uskutečnění. Nespokojil se ani s bojem proti Židům, ani s nadšeným velebením nově získaného národního společenství, ale v zákoně o říšském dědičném statku zajistil mezi domem a stodolou, polem a pastvinou obnovení starého „dědictví těch, kteří jsou Boží svobodní“. Říšský dědičný statek nelze zatížit dluhy, prodat ani rozdělit; pranordická půda je poprvé po tisíciletích opět zajištěna! Pro světové dějiny bude mít tento zákon jednou nekonečně větší význam než například zrušení otroctví ve Spojených státech severoamerických – zrušení otroctví totiž zlepšilo osud pouze jedné, jistě politováníhodné primitivní rasy, zatímco zákon o dědičném hospodářství zachránil poslední jádro velké rasy ze spárů kapitalismu, vrátil rolníkům jistotu dědictví a národu biologickou záruku budoucnosti.

Mnohem obtížnější je záchrana velkých, vykořeněných mas obyvatel ve velkoměstech. Ty bylo nejprve třeba vytrhnout z náruče marxismu, do něhož se dostali jako bezdomovci, lidé bez kořenů, kteří byli kdysi vytlačeni ze své rodné půdy. Zde ještě chybí a bude třeba zajistit ochranu těchto milionů nositelů cenného dědictví. V prohlášení o „právu na práci“, v velmi moudré myšlence správce práce Engela, že dělník musí v podniku, v němž pracuje, získat skutečný domov – myšlence, k níž se nejprve snažíme přiblížit prodloužením výpovědní lhůty –, spočívá počátek zajištění i těchto rodových kmenů. Vymýcení mravního úpadku, morální povznesení mas a národně-biologické akce musí toto vše podtrhnout.

Na rozdíl od dějin všech ostatních národů nordického původu si německý národ poprvé uvědomil podstatu rasy a jejího osudu. Poprvé vědecky pochopil význam rasy. To – kromě Platóna – nepochopili ani Řekové, ani Římané, ani žádný jiný nordický národ. Toto probuzení vlastních rasových sil, posuzování světových hnutí v podobě světového kapitalismu, světového liberalismu, světového marxismu a různých světových náboženství podle měřítka vnitřního zákona, podle něhož každý národ vystupuje v souladu se svou rasovou podstatou, představuje vůbec nejrevolučnější jev naší doby. Po období úpadku a míšení se zde ohlašuje období očištění a utváření, které bude určovat novou světovou éru. Ohlédneme-li se zpět přes tisíciletí, zjistíme, že jsme se opět přiblížili k velkému a věčnému řádu, jaký kdysi zažívali naši předkové. Světové dějiny se nevyvíjejí v přímé linii, ale v křivkách. Od vrcholu staronordické vyspělé kultury doby kamenných hrobů jsme prošli hlubokým údolím staletí úpadku, abychom se opět vznesli k novým výšinám. Ta nebude nižší než ta kdysi

opuštěná, ale – a to nejen co se týče vnějších statků života – významnější; neboť to, co jsme tehdy ještě nezažili, jsme nyní prožili s plným vědomím: význam rasové duše, jedinečnost rasy stvořené Bohem jako biologický a duševní fakt. Prošli jsme duševním úpadkem v kapitalistickém období, ne abychom zemřeli, ale abychom znovu povstali pod „znamením, které neklame“, pod křížem velkého období kamenných hrobů, pod prastarým, svatým hákovým křížem.

Úkoly rasové politiky

Úryvek z knihy Rassenpolitik od Reichsführer SS (Heinrich Himmler), SS-Hauptamt, 1943

Proč rasová politika

Cílem rasové politiky, jak jsme již vysvětlili, je zachování dědičného rasového materiálu národa, zachování jeho zvláštního rasového složení, jeho rasové struktury v její osobitosti a harmonické rovnováze, protože na ní spočívá jeho síla a vitalita, jeho kultura a postavení ve světě, a protože každá změna v početní síle pokrevního společenství, jeho dědičné hodnotě a jeho rasovém složení má za následek i změnu charakteru a úrovně kultury, životního stylu a způsobu života tohoto národa. Německá rasová politika si musí být vědoma zejména toho, že německý národ má obzvláště cenné rasové dědictví, které musí chránit, a že musí dbát zejména na zachování silného podílu nordického rasového prvku, který v průběhu tisíciletí své historie prokázal svou nadřazenost a tvůrčí sílu.

Rasový úpadek ohrožuje život lidu

V boji o existenci jsou národy ohroženy mnoha nebezpečími, kterým musí čelit a překonávat je. Všechna vnější nebezpečí, přírodní katastrofy, války, hospodářské potíže, politický útlak, neohrožují základy existence národa, nebo jen v malé míře; to, co jej ohrožuje na životě, jak jsme ukázali a čeho jsou dějiny jedním velkým důkazem, je pouze zásah do jeho podstaty, do jeho rodin a rodů, do jeho rasy a rasového složení. Pouze tehdy, když hrozí, že dobrá krev v národě vyschne, je vážně ohrožen život samotného národa.

Tři životní nebezpečí: klesající porodnost, protiselekce, rasové míšení

Útok na rasovou podstatu lidí, a tím i na jejich životy, může být veden třemi způsoby:

1. Poklesem porodnosti, „rodovou sebevraždou“. Toto ohrožení života národa spočívá v tom, že se v něm postupně snižuje počet dětí, především v rasově nejhodnotnějších rodinách, do té míry, že pro nedostatek hodnotného talentovaného potomstva nakonec není schopen dále utvářet vlastní kulturu a nakonec ani udržet vlastní životní prostor a politickou nezávislost proti náporu životaschopnějších národů.

2. Druhé nebezpečí spočívá v protiselekci, která vyplývá ze skutečnosti, že v delším časovém období mají rasově a dědičně nadřazení lidé z jakéhokoli důvodu v průměru mnohem méně dětí než ti méněcenní. Spočívá tedy ve stále větším přerůstání nadřazených podřazenými.

3. A konečně třetí nebezpečí - míšení s cizí krví - je pro národ nejkatastrofálnější, protože pokud není včas rozpoznáno a účinně potíráno, musí nezvratně vést ke „smrti národa“, ke stále většímu opouštění národního charakteru, k rozpadu a zničení kultury tohoto národa.

Klesající porodnost

Národní smrt je být nenarozeným

Lid je společenství života, nikoli „organismus“, proto nevymírá s vymíráním jednotlivců, nevymírá ani s vymíráním rodů, spíše „vymírá“, když už nemá vůli žít dál v mnoha zdravých dětech a vnoučatech. To znamená: národ, v němž je počet dětí stále omezenější, především ve vůdčích, kulturně tvůrčích, rasově nejcennějších vrstvách, takový národ bude

dříve či později stále více infiltrován, odcizován, „ploděn“ jinými národy, které jsou odvážnější, a proto mají více dětí. Protože tento vývoj probíhá postupně a po dlouhá časová období, bývá obvykle rozpoznán až příliš pozdě ve všech svých katastrofálních důsledcích pro budoucnost tohoto národa. Tak tomu bylo i v případě téměř všech velkých kulturních národů, které známe z historie. Zde je třeba uvést pouze jeden příklad: Kolem roku 820 př. n. l. byl spartský stát ještě schopen postavit do zbraně asi 10 000 mužů nordické rasové panské vrstvy Sparťanů a 10 000 Perioků (doslova obyvatel okolí), potomků Achajů, kteří byli ještě téměř stejné rasy. O 340 let později, v době perských válek, tj. asi po 12 generacích, bylo ve zbrani jen asi 6000 Sparťanů a Perioků. O několik generací později (za Kleomena III.) jich však bylo jen 300!

Dějiny starověkého nordického římského národa až do pádu mocného Imperium Romanum ukazují podobný obraz, stejně jako dějiny dalších velkých kulturních národů starověku (Egypťanů, Babyloňanů, Asyřanů, ale především také nordických ras Íránců a Indů).

Pokud tedy vedení národa dovolí, aby se nerespektovaly přirozené zákony života, pokud se rozpustí a zničí přirozená společenství manželství, rodiny a rodu, pak následný pokles porodnosti nevyhnutelně povede k úpadku národa.

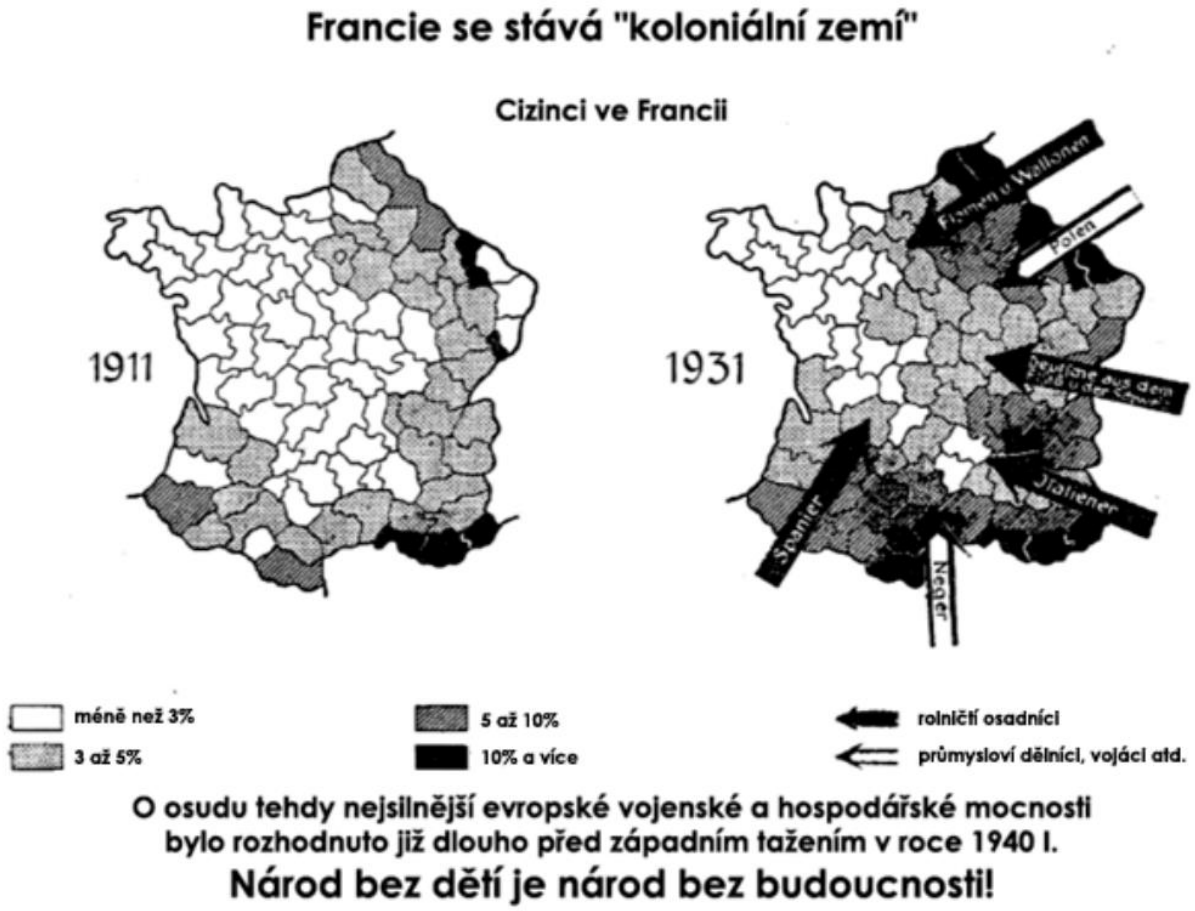

Příklad Francie: Kulturní země se stává koloniální zemí

S vítězstvím protiživotní doktríny Francouzské revoluce začalo toto nebezpečí ohrožovat i „bílé“ národy Evropy a Ameriky, které se k této doktríně hlásily. V zemi jejich původu, ve Francii, lze již po roce 1820 pozorovat rostoucí pokles porodnosti; právě nejúrodnější oblasti střední Francie s téměř čistě rolnickým obyvatelstvem se začaly stále více vylidňovat; ve středu Evropy začaly na rozsáhlé plochy vylidněné půdy opět zasahovat lesy, vřesoviště, rašeliniště a pustiny. Poláci, Češi, Španělé, Vlámové, Valoni a nakonec i Němci z Alsaska a Švýcarska vstupovali do nové „koloniální země“ jako řemeslníci a průmysloví dělníci, ale stále častěji také jako osadníci, jejichž dřívější páni v kosmopolitní Paříži a dalších velkých městech země chátrali a upadali. Povoláni do země

jako vojáci se i negři z vnitřní Afriky nakonec ve stále větším počtu usazovali ve velkých městech a posádkách a v několika případech už i na venkově; v posledních letech je dokonce nacházíme ve vedoucích vrstvách Francie (koloniální státní tajemníci, poslanci atd.).

Německo roku 1933: 200 000 narozených dětí je stále málo!

Mnohem později, zhruba od sedmdesátých let minulého století, začala stále více klesat i porodnost germánských národů. Rychlost tohoto vývoje však byla podstatně rychlejší než ve Francii, takže např. v roce 1930 byla porodnost Německé říše (17,5) dokonce nižší než ve Francii (18,1), která již měla nízkou porodnost. Zatímco v roce 1913, tj. v době, kdy se pokles porodnosti již silně projevoval, se v Německé říši (na území roku 1933) narodilo ještě 1 606 000 dětí, v roce 1933 to bylo již jen 971 000. Aby se však vůbec udržel pouhý (tehdejší) počet obyvatelstva kolem 67 000 000, muselo by se v tomto roce (1933) narodit ještě asi 200 000 dětí. Vítězství nacionálního socialismu přineslo v této oblasti rozhodující změnu, kterou sám Vůdce označil za své nejkrásnější vítězství. Je pravda, že v roce 1939 se ve staré Říši narodilo téměř o 2 miliony dětí více než v roce 1933, ale ani toto číslo stále nestačí k tomu, aby bylo zaručeno pouhé udržení početního stavu říšského obyvatelstva, i když v roce 1939 činil nedostatek pouze 1,2 %.

Po roce 1939 se pouhých „nutných porodů“ stále nedosáhlo

Tento enormní nárůst porodnosti byl skutečným zvýšením plodnosti, tj. počet narozených dětí se nezvýšil jen proto, že v letech po převzetí moci prudce vzrostl počet sňatků, protože se

nyní mohlo oženit mnoho lidí, kteří by se jinak nemohli oženit a založit rodinu. Ve skutečnosti, jak ukazuje naše ilustrace se jednalo nejen o děti narozené v těchto dodatečných manželstvích, ale také o děti (v 75 % všech případů) z těch manželství, která buď existovala již v roce 1933, nebo vznikla od té doby, a to i při dalším vývoji poměrů před převzetím moci, ale která by bez nacionálněsocialistické revoluce zůstala obzvláště chudá na děti nebo bezdětná. Nebylo tedy vůbec neobvyklé, že se v mnoha manželstvích, v nichž se po léta nenarodilo žádné dítě, narodilo třetí, čtvrté, páté nebo šesté dítě, často po pěti až desetileté přestávce.

To dokládají následující obrázky:

Nárůst počtu manželských porodů v letech 1933 až 1939 ve Staré říši:

	1933	1938	Nárůst o	%
První porody	346 000	465 000	119 400	35
Druhé porody	325 900	368 900	143 000	63
Třetí porody	125 000	214 000	89 000	71
Čtvrté porody	72 800	120 000	47 200	65
Páté porody	44 800	67 600	22 800	51

Přesto se podíl čtvrtých narozených dětí v letech 1933 až 1939 zvýšil jen velmi mírně (z 8,2 % na 9 %). Jistě lze očekávat, že nekompromisní vůle bude mít velký počet dětí z většiny manželství, která byla uzavřena po roce 1933, a která tedy dnes nemohou být bohatá na děti. Nesmíme však zapomínat, že ani krátkodobý cíl populační politiky, tedy pouhé udržení počtu obyvatel, není navzdory enormnímu nárůstu počtu narozených dětí stále zajištěn.

Pohyb obyvatelstva v Německé říši

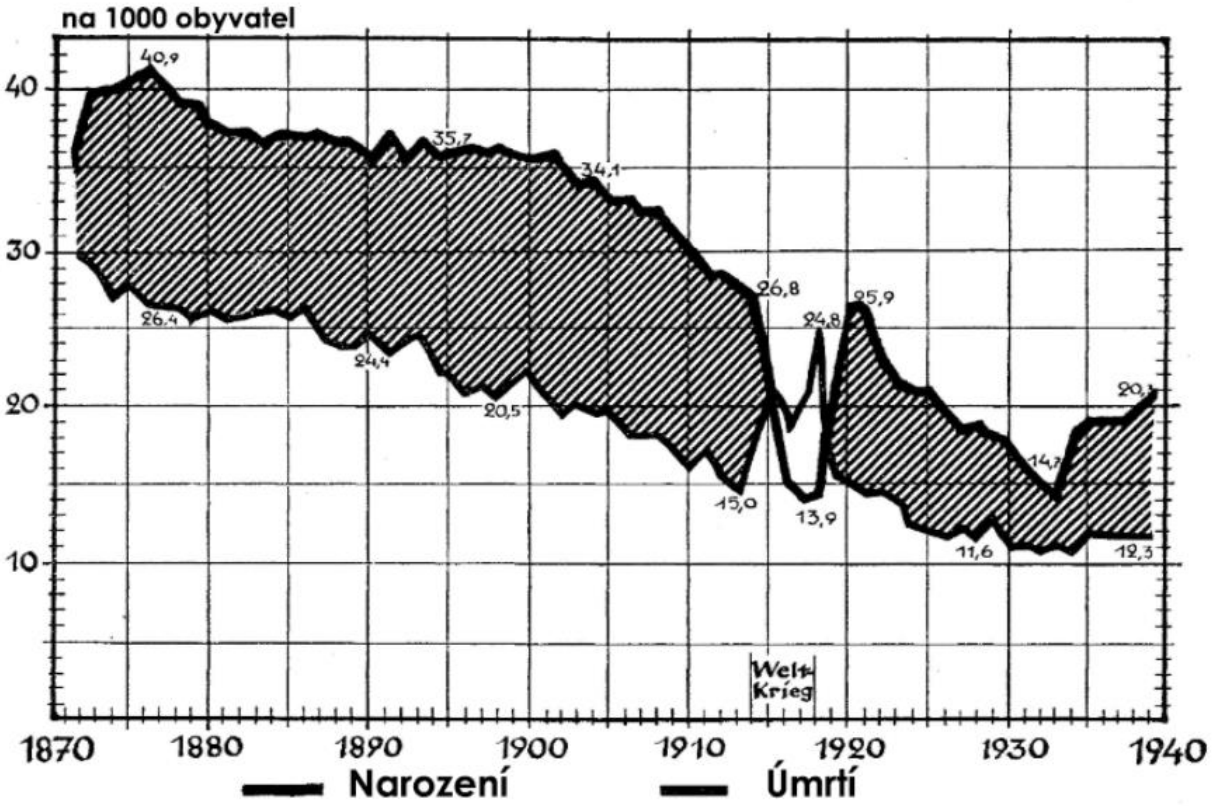

Pohyb obyvatelstva ve Francii

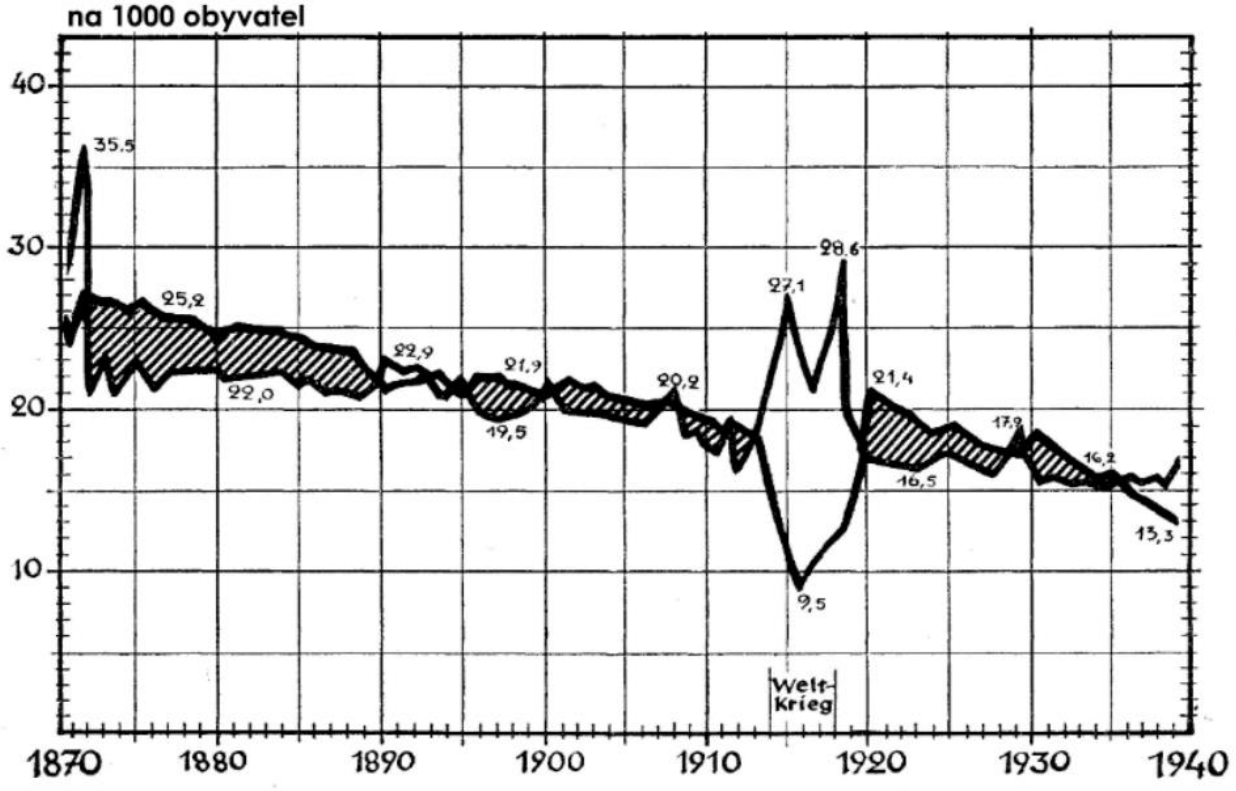

Boj o porodnost - rozhodující boj!

Posílení vůle k životu a důvěry v budoucnost, zejména u německého národa, ale i u národů s ním spřízněných a ideologicky blízkých (zejména Itálie, Finsko, Slovensko atd.), vedlo od roku 1933 k silnému nárůstu počtu narozených dětí v těchto zemích. Rovnováha sil mezi evropskými národy a skupinami národů z hlediska populační politiky se tedy od roku 1933 také výrazně změnila v náš prospěch. Konečné vítězství v poslední rozhodující bitvě národů, v boji o porodnost, však náš národ teprve čeká. Neboť cíle naší populační politiky nedosáhneme, dokud se hojnost dětí v našem národě, zejména u těch, kteří jsou dědičně zdatní, nezmění z problému v samozřejmost, z aritmetického experimentu v životní náplň, z výjimky v pravidlo, kdy všichni zdraví, rasově a dědičně hodnotní rodiče uvidí ve svých dětech své nejvyšší bohatství a naplnění svého života par excellence a kdy na tyto rodiny nebudeme muset myslet především ty se 4 dětmi, ale ty s nejméně 4, tj. s 5, 6, 7, 8 a více dětmi.

Hojnost dětí se musí stát všeobecnou a samozřejmou!

Nechceme totiž nahradit „systém dvou dětí“ „systémem čtyř dětí“. Nehledě na to, že „systém čtyř dětí“ by v žádném případě nezajistil budoucnost našeho národa a splnění velkých úkolů, které před něj Vůdce postavil, ba že by dokonce nezajistil ani jeho další existenci, znamenal by „systém čtyř dětí“ stejně jako „systém dvou dětí“ a „systém jednoho dítěte“ omezení počtu dětí, i když ne tak zjevné, a tedy stejným způsobem zásah do přirozeného řádu, porušení přírodních zákonů. My však nechceme, aby proud života našeho lidu byl uměle omezován právě v jeho hodnotných rodech, chceme, aby právě tam plynul tak bohatě, jak to chce příroda.

Žádný „systém čtyř dětí“

O budoucnost našich dětí se však již nemusíme bát, zvláště po konečném vítězství v této válce; najdou příležitosti - ve starých i nových profesích - jaké neměla žádná německá generace před nimi a pravděpodobně nebude mít ani žádná po nich. Ale zejména v mnoha rasově a dědičně nejcennějších rodech našeho národa počet dětí stále ještě značně zaostává za celostátním průměrem. Důležitý je však podíl rodin s vysokou dědičností a především rodin s vysokým počtem dětí, nikoliv nárůst počtu narozených za každou cenu.

Kultury zanikají a zamrzají, když krev, která je stvořila, vyschne a zkazí se.

Pohřební věž v jižním Peru, sousední kultuře Inků

Pozůstatky chrámu předaztécké kultury v Mexiku (podle modelu v Museum für Völkerkunde v Berlíně)

Měla by v těchto různých tělech přebývat stejná duše, stejný duch?

Tvůrčí síla rasy se projevuje zejména v uměleckých dílech

Dřevěné sochy černochů

(Tilman Riemenschneider (1468 - 1531) a neznámý mistr)

Ne prostředí utváří lidi, ale lidé utvářejí prostředí.

Ruská vesnice na úrodné Ukrajině

Německý statek - půda vydobytá v moři tvrdé práce

Nordické dědictví se zachovalo v nezměněné podobě po tisíce let

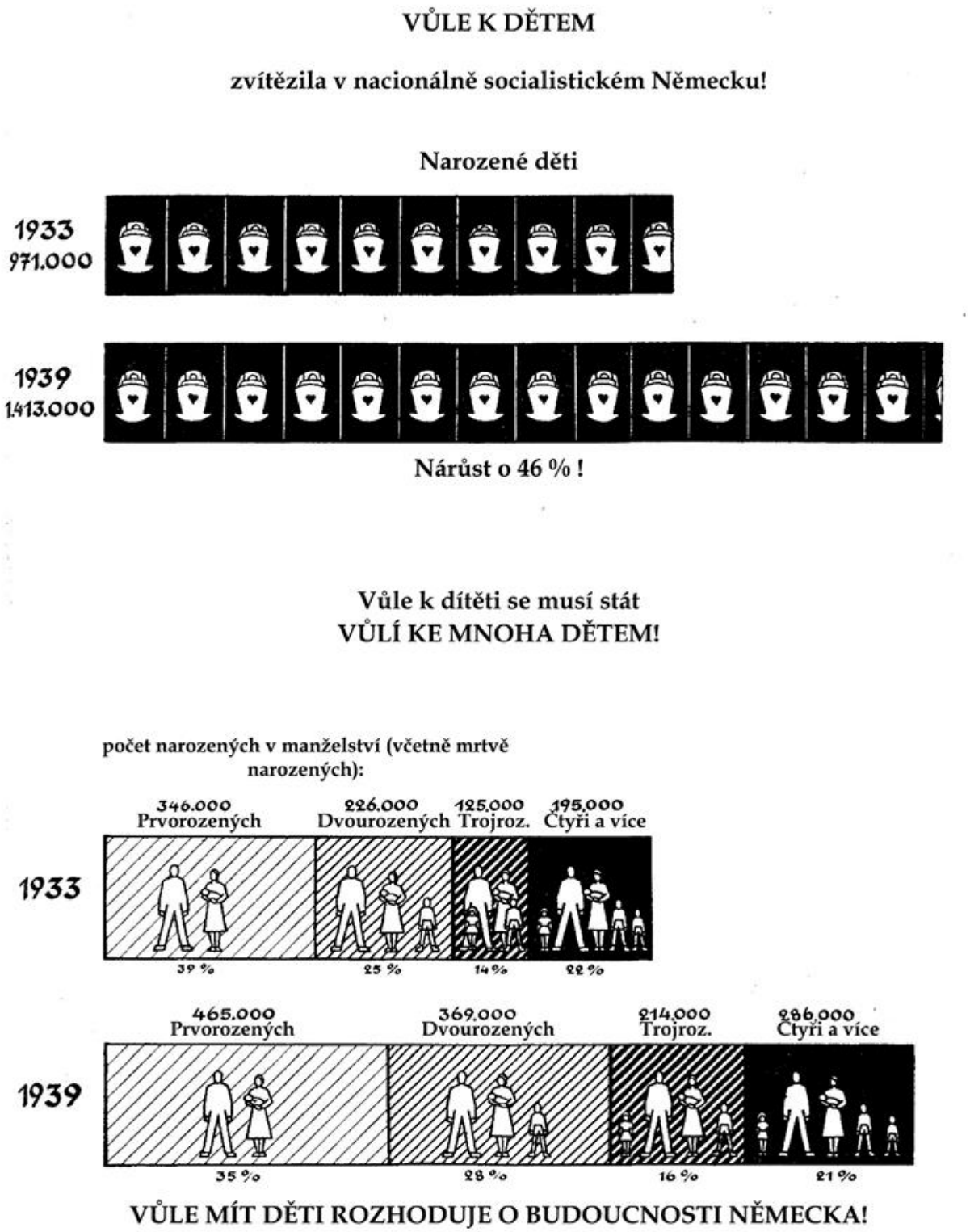

Smrt národa hrozí i na Severu!

U ostatních germánských národů (s výjimkou Nizozemců a Vlámů) byla situace v některých případech ještě horší než v Říši před rokem 1933.

Zatímco například v Norsku připadalo v letech 1908-1913 v průměru 26 živě narozených dětí na 1000 obyvatel, v roce 1935 to bylo 14,4.

Ve Švédsku klesl počet živě narozených dětí z průměrných 24,4 v letech 1908-1913 na 14,2 v roce 1935, v Dánsku to bylo 27,1 a 17,7, ve Finsku 27,2 (1913) a 18,5 (1935). V některých skandinávských zemích však porodnost od roku 1933 stoupala, v Norsku od roku 1935, i když pomalu. Zatímco například v Norsku bylo v roce 1935 napočítáno jen asi 41 000 živě narozených dětí (oproti téměř 65 000 v roce 1921), v roce 1938 se v Norsku narodilo téměř 46 000 živě narozených dětí.

Norsko a Švédsko mají i dnes jednu z nejnižších porodností ze všech zemí v Evropě a dokonce i na světě. Je třeba mít na paměti, že tato čísla jsou pouhými průměry; kdyby se například počítala pouze porodnost Švédů (tj. bez zahrnutí stále ještě vysoce plodných Laponců a Finů na severu země), výsledek by byl ještě katastrofálnější.

Totéž, i když ne v takové míře, platí pro Norsko, jehož provincií s nejvyšší porodností je Finnmark, obývaný převážně Laponci.

Mapa porodnosti Evropy 1933

Míra porodnosti

- nad 35 na 1000 obyvatel
- 30-35 na 1000 obyvatel
- 25-30 na 1000 obyvatel
- 20-25 na 1000 obyvatel
- 15-20 na 1000 obyvatel
- 15 na 1000 obyvatel

Příčiny poklesu porodnosti

Otázkou příčin poklesu porodnosti, o které se dříve vedly velké spory, se zde budeme zabývat jen stručně, protože dnes už na ni lze odpovědět zcela jednoznačně.

Kdy začal pokles porodnosti?

V době ekonomických potíží, v době takzvané „světové hospodářské krize“, bylo stále rostoucí omezování počtu dětí připisováno pouze ekonomickým příčinám. Uvědomíme-li si však, že pokles porodnosti začal již dávno před přelomem století v době hospodářské prosperity, zejména u nejbohatších vrstev, kde měl od té doby nejkatastrofálnější dopad, pak si uvědomíme, že samotné hospodářské potíže nemohou být příčinou poklesu porodnosti, i když samozřejmě v mnoha případech vedly k dalšímu snížení počtu dětí.

Urbanizace a pokles porodnosti

Za rozhodující příčinu poklesu porodnosti je navíc často označována rostoucí urbanizace. Tento předpoklad již obsahuje správné jádro. Nemělo by však být chápáno tak, že městský způsob života jako takový nebo přechod k němu musí nevyhnutelně vést ke snížení počtu dětí, jako by město jako takové bylo dětem, a tím i životu, nepřátelské. Naopak, městský způsob života v germánském prostoru ve středověku, a dokonce v mnoha případech i na počátku 19. století, můžeme v tomto ohledu označit za zcela zdravý. Německá města středověku, jako například Olmütz na Moravě nebo Lemberg v Haliči, dokonce dokázala využít vlastní přebytečné obyvatelstvo k založení nejen nových měst (například Littau na Moravě), ale také celé řady prosperujících vesnic, z nichž některé existují dodnes.

Zrušení zemědělství a nomádizace

To vše však bylo možné jen tehdy (ukazuje to zejména poslední příklad), když způsob života městského člověka v germánské oblasti ještě odpovídal zákonu druhu nordické rasy, tj. když byl ještě v podstatě spojen s půdou a rolníkem v širším slova smyslu. Teprve v 19. století, kdy se měšťan stal městským obyvatelem, vykořeněným proletářem bez majetku a bez domova, kdy se podíl měšťanů bez domova a kořenů na celkovém počtu obyvatelstva stal neúměrně velkým, se velkoměsto, ale stále více i střední a malé město, v němž začal převládat nepřátelský kočovný duch předních světových měst, začalo stávat masovým hrobem národů.

Zatímco porodnost v Německé říši byla v roce 1932 s hodnotou 14 na 1 000 obyvatel již mimořádně nízká, ve světové metropoli Berlíně činila ve stejném roce pouhých 8,1 na 1 000 obyvatel a ve Vídni, která byla obzvláště vystavena rozkladu židovstva, činila v roce 1935 pouze 6,5.

Aktuální příčiny poklesu porodnosti

Skutečné příčiny poklesu porodnosti však spočívají v duchovní a duševní oblasti. Jestliže byla za hlavní příčiny označena antikoncepce a především potraty, které byly až do roku 1933 praktikovány ve všech vrstvách našeho národa, pak se musíme především ptát po příčinách těchto jevů. Neboť bezvýhradný souhlas ženy a neméně i muže a lékaře s provedením potratu, který není ničím jiným než vraždou nenarozeného dítěte, mohl najít své vysvětlení pouze v určitém nezodpovědném a protiživotním ideologickém postoji. I zde má rozkladné a škodlivé působení židovství nejkatastrofálnější důsledky.

Mapa porodnosti Evropy 1939

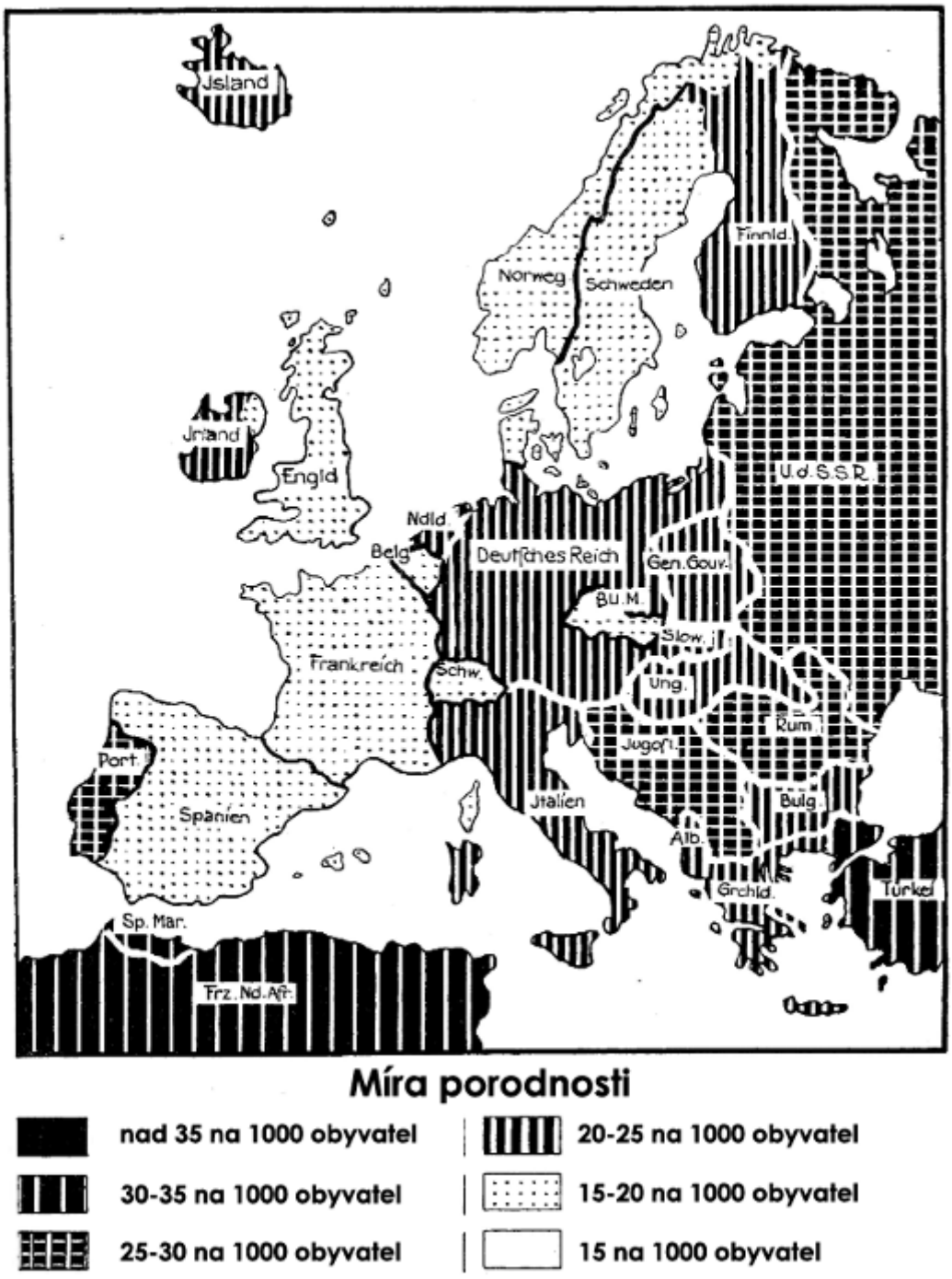

Míra porodnosti

nad 35 na 1000 obyvatel	20-25 na 1000 obyvatel
30-35 na 1000 obyvatel	15-20 na 1000 obyvatel
25-30 na 1000 obyvatel	15 na 1000 obyvatel

Hojnost dětí – lehkomyslnost?

Když se po léta a desetiletí beztrestně hlásá, že jen ten, kdo omezuje počet svých dětí, se chová zodpovědně ke svým dětem a ke svému národu, pak se nelze divit, že porodnost klesá.

Jestliže se v národě, jako je ten náš, ve stovkách vědeckých prací a populárních brožur vysvětlovalo, že mít velký počet dětí je synonymem bezohlednosti a nesvědomitosti, že čím méně dětí člověk má, tím více od života dostane, pak tomu tento národ skutečně věřil. A když byl po desetiletí starý mládenec, lamač srdcí, „bel ami“ a cizoložník systematicky oslavován jako hrdina v románech, dramatech, filmech a „lidových hrách“, zatímco manžel a muž od rodiny byl prezentován jako směšná postava, pak samozřejmě nikdo už nechtěl být touto směšnou postavou. V národě, kde mohl udávat tón bohatý starý mládenec se svými osobními luxusními „potřebami“, a nikoli otec s mnoha dětmi a jejich skutečnými životními potřebami, kde byl člověk za to, že má mnoho dětí, trestán vyššími (přímými i nepřímými) daněmi, dražším nájemným za bydlení atd. musela být vůle mít mnoho dětí oslabena. Celá atmosféra liberální éry, z níž pocházíme, byla dětem a životu nepřátelská.

Poslední rozhodující příčiny poklesu porodnosti tedy nacházíme v duchovní, mentální sféře. Útěk od manželského, rodinného a rodového společenství, ba od každého svazku a odpovědnosti je výrazem postoje „moderního“ člověka dnešní tonoucí epochy. Úcta a oddanost před zázrakem života se mu staly cizí. Už nechtěl uznávat žádného pána nad sebou kromě sebe, už nechtěl znát žádné hranice; beztrestně se domníval, že smí učinit poslední krok a rozhodnout, zda má být život stvořen, nebo zda má být ještě nenarozený znovu zničen. Ale ani on neporušoval beztrestně věčné zákony života. Neboť národ, který si dovolí nerespektovat zákony života, sám sebe zničí; ale ty národy, které zákony života respektují, zůstávají.

Národy mohou žít věčně

Japonský kulturní národ starý několik tisíc let je dodnes živý, stejně jako jeho bohatá kultura, protože zůstal věrný svému rodu a zajistil přežití své dobré krve, a tím i národní budoucnost v úctě k předkům a přísných zvykových zákonech. Totéž platí i pro čínský národ. Nicméně. Japonsko však díky své nesrovnatelně výhodnější ostrovní poloze dokázalo během mnoha staletí své historie úspěšně odrážet cizí vlivy a pokusy o narušení, zatímco Čína, která byla díky své centrální poloze („Říše středu“) mnohem nechráněnější, několikrát podlehla nájezdům cizích národů, ale také myšlenkám cizím jejímu druhu, prosazovaným dynastiemi cizími jejímu lidu, zejména v posledních 500 letech. (Mongolský vpád, cizí šlechta, vliv jezuitů na čínském císařském dvoře, britský útlak od opiové války v roce 1840, pokusy o bolševizaci atd.)

Nárůst porodnosti v několika málo letech vzestupu Německa nám konečně umožňuje poznat, že i německý národ se dnes jako germánské jádro Evropy chystá získat odvahu žít dál v mnoha vzdálených generacích a získat tak věčnost.

Každý velký muž lidu musí vůli Vůdce učinit svou vlastní vůlí

To, co může odpovědné vedení státu udělat pro odstranění vnějších příčin poklesu porodnosti, udělala nacionálněsocialistická vláda a strana; do budoucna se plánují další opatření. Stačí zmínit usnadnění uzavírání sňatků pomocí sňatkových půjček, změnu daňového zákonodárství ve prospěch bohaté rodiny s možností rodit děti, poskytování příspěvků na vzdělání, podporu nadaných atd. Nacionálněsocialistická revoluce zničila liberalisticko-marxistický stát a uvolnila tak cestu druhově vhodnějšímu způsobu života německého národa. Usiluje také o odstranění

skutečné příčiny poklesu porodnosti, židovsky infikovaného postoje německého národa, a o jeho návrat k druhově vhodnému způsobu života. Je pochopitelné, že tento boj nelze rozhodnout ze dne na den; světonázory potřebují čas, než se konečně zmocní každého jednotlivého příslušníka národa a mohou mít vliv na jeho jednání.

Je nejhlubší povinností každého schopného německého muže a každé zdravé porodu schopné německé ženy přijmout vůli nacionálněsocialistického vedení a pomoci dosáhnout velkého cíle našeho Vůdce založením zdravé rodiny s mnoha dětmi. Víra v Adolfa Hitlera a v jeho dílo, věčnou Říši Němců, se u každého jednotlivce projevuje především v jeho vůli mít děti, v jeho ochotě stát se článkem „nekonečného řetězu od vzdálených předků až po nejmladší vnoučata“.

Severním zemím hrozí národní smrt!
(Porodnost v oblasti Baltu v roce 1935)

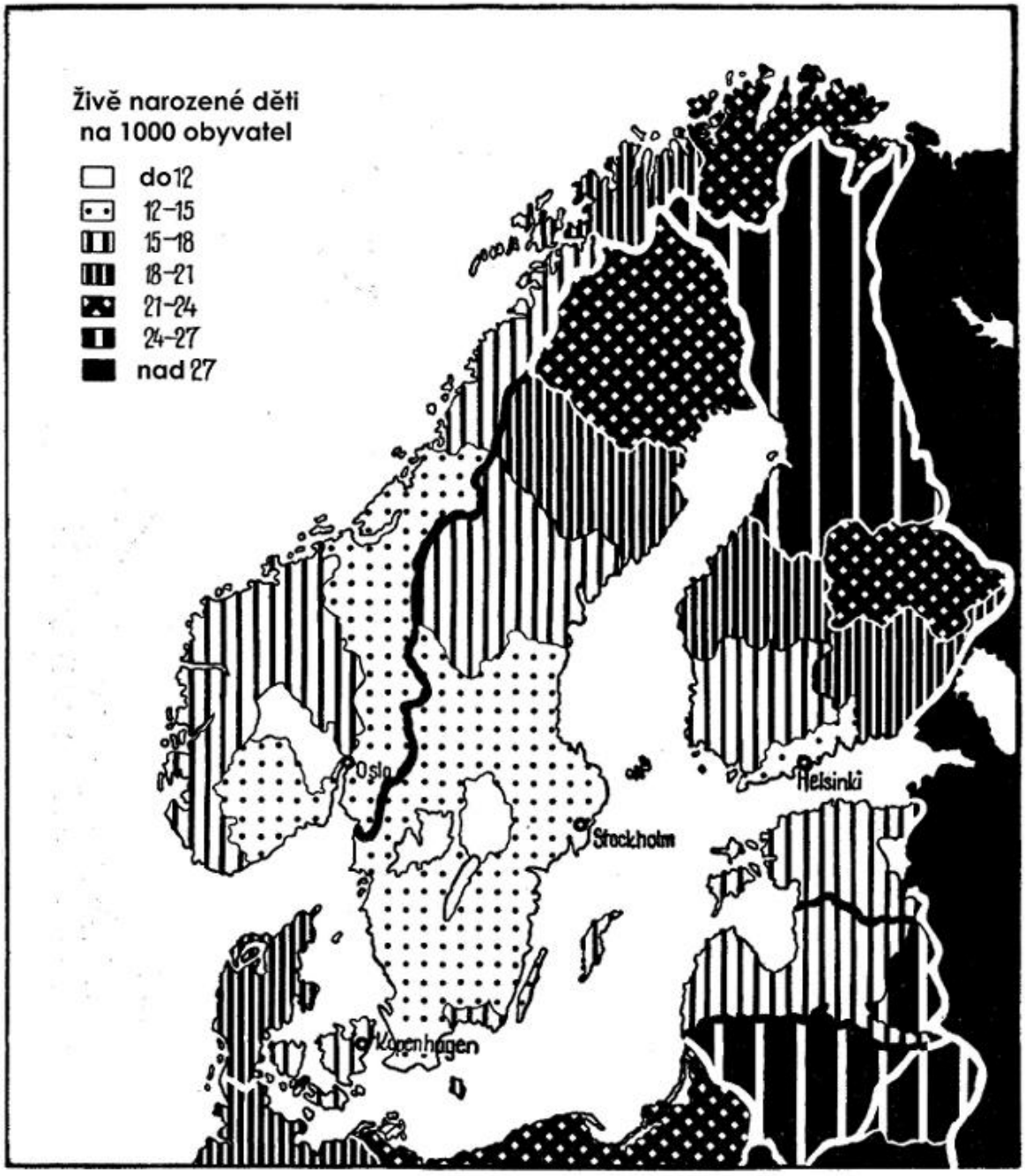

Protiselekce

V boji o existenci vítězí silní a schopní

V rostlinném a živočišném světě i u primitivních národů se v boji o existenci prosadí pouze silní, zdraví a schopní, zatímco

slabí, nemocní a neschopní života padnou k zemi nebo se nerozmnoží, tj. jsou v každém případě ze schopných vymýceni. Kulturní společnost již tento proces přirozené selekce nezná. Liberální stát nejenže svévolně zasahuje do tohoto přirozeného procesu sebeočišťování lidského těla tím, že uměle udržuje při životě za každou cenu i dědičně nemocné, méněcenné a k životu neschopné, ale nakonec jde v nepochopeném soucitu tak daleko, že věnuje péči o tyto lidi stále větší péči a stále více zapomíná, že podpora zdravého, hodnotného dědičného materiálu by měla být jeho skutečným úkolem.

Podpora méněcenných v liberálním státě

Například v Německu to vedlo k tomu, že duševně nemocní a v některých ústavech dokonce i zločinci žili v hezčích bytech, lépe se stravovali, bylo o ně více postaráno a obecně se jim žilo lépe než biologicky hodnotné a schopné německé rodině s mnoha dětmi. To vedlo k tomu, že stát vydával stále více na rodiny dědičně zatížených, dědičných zločinců a asociálů, z nichž většina nebyla schopna pravidelné práce, a tedy ani obživy, a na druhé straně stále méně zůstávalo pro rodiny dědičně způsobilé. Přestože nacionálněsocialistické Německo, které toto neblahé dědictví systémové éry převzalo, výdaje na neschopné od počátku přísně omezovalo ve prospěch schopných, muselo se i v posledních letech na tyto rody vydávat ročně asi 1 až 1,2 miliardy RM, z toho jen na těžce dědičně nemocné, idioty apod. vyžadující stálou ústavní péči asi 110 milionů RM.

Méněcenní přerůstají dědičně způsobilé

„Nebezpečí pro život“ národa spočívá v tom, že počet dětí v méněcenných rodinách je v průměru mnohem vyšší než v

rodinách dědičně způsobilých. Zatímco v dědičně způsobilé rodině se i dnes vychovávají v průměru nanejvýš 2 děti, v asociální rodině se rodí v průměru 5 až 7 dětí, o jejichž obživu se obvykle stará stát. Kromě toho se žena z asociálního rodu obvykle stává poprvé matkou ve věku 18-19 let, zatímco dívka z dědičně způsobilé rodiny se vdávala v průměru až ve 24 letech. Stejně tak porody v dobře uspořádané dědičně způsobilé rodině následují po sobě v průměru každé 2 roky, zatímco u asociální ženy se objevují potomci rok co rok, většinou od různých otců.

16 ku 3125!

Předpokládejme nyní, že v jedné dědičně způsobilé rodině se ve století vystřídají čtyři generace po dvou dětech, zatímco v asociální rodině je pět generací po pěti potomcích, pak po 100 letech je 2*2*2*2=16 potomků z dědičně způsobilé rodiny, ale 5*5*5*5*5 = 3125 potomků z asociální rodiny.

V nehostinném velkoměstě dochází k úpadku...

Duševní úpadek

Ze 100 obyvatel Čech v roce 1930 žilo ve velkoměstě Praze:

12%

Ze 100 duševně chorých, kteří pobývali v Čechách, bylo jejich poslední bydliště v Praze:

30%

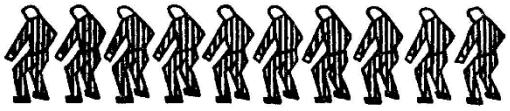

Morální úpadek

Ze 100 obyvatel Čech žilo v roce 1930 ve dvou velkoměstech Praze a Plzni:

14%

Z celkového počtu rozvodů a rozchodů manželství v Čechách v letech 1928/30 však připadá na Prahu a Plzeň nejvíce rozvodů:

36%

Hospodářský pokles

Ze 100 průmyslově obchodních podniků v Čechách mělo sídlo v Praze:

10%

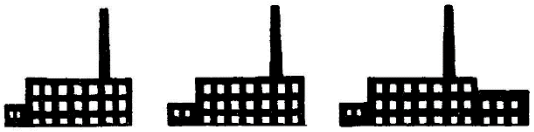

Ze 100 konkurzů vyhlášených v Čechách v letech 1933/34 připadl jeden na hlavní město Prahu:

18%

Společenský úpadek

Podle sčítání lidu z roku 1930 žilo z každých 100 německých obyvatel Československa ve velkých městech:

5

Naopak v roce 1935 se z každých 100 narozených německých dětí v Československu narodilo ve velkých městech:

2

„Rodinná sebevražda“ nadaného člověka

Tento malý příklad nám ukazuje, jak katastrofálně musí taková protiselekce ovlivnit typ a úroveň kultury národa v relativně krátké době. Již dnes je v Německé říši nedostatek schopných a kvalitních pracovníků téměř ve všech profesích, na druhé straně však přes všeobecný nedostatek pracovních sil stále existují lidé, kteří si práci nikdy nenajdou, protože ji najít nechtějí, nebo kteří práci pouze přijmou a vykonávají ji spíše špatně než dobře, aby neutrpěli žádné sociální a politické nevýhody, lidé, kteří patří především k asociální třídě.

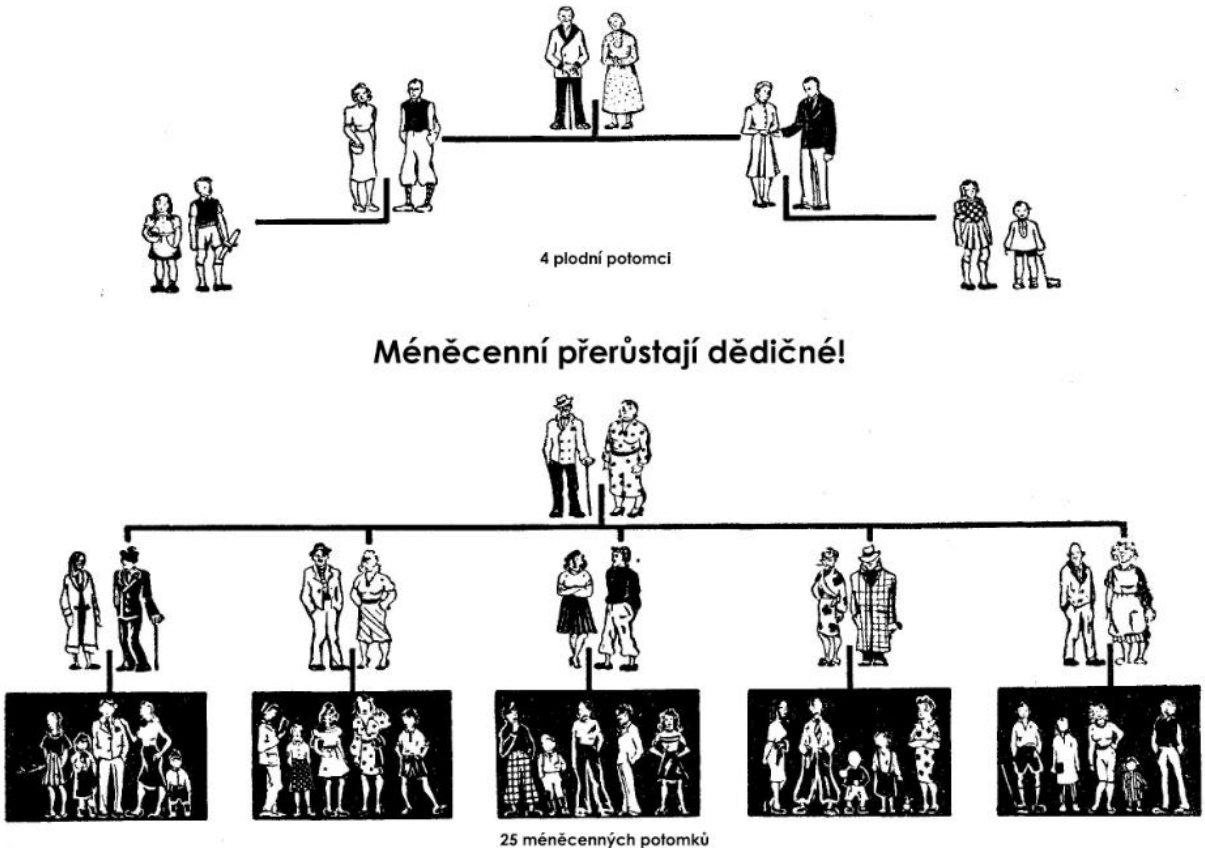

Dědičně nemocní lidé, asociálové a dědiční zločinci

V této souvislosti hovoříme o dědičně nemocných lidech, asociálech a zejména o dědičných zločincích. Jedná se ve všech třech případech o stejnou skupinu lidí?

Dedičně nemocní

O dědičné nemocné rodině hovoříme tehdy, když v rodině byla dědičným lékařem diagnostikována určitá dědičná nemoc, tj. nemoc, jejíž predispozice jsou dědičné. Za dědičné choroby ve smyslu německého zákona o prevenci dědičných chorob se však považují pouze některé (tělesné a duševní) dědičné choroby uvedené v německém zákoně o prevenci dědičných chorob, jejichž další šíření mezi lidmi by mělo obzvláště katastrofální důsledky pro širokou veřejnost i pro samotné rody, a proto by se jim mělo předcházet. V určitých případech má tedy stát zvláštní zájem na tom, aby se určité dědičné choroby dále nešířily, neboť jejich šíření, zejména duševních chorob, které se dědí skrytým způsobem, představuje z hlediska veřejného zdraví nebezpečné ohrožení budoucnosti národa a v neposlední řadě také státu přináší značné náklady.

Není to však tak, jak se často zobecňuje, že by dědičné choroby postupně přerůstaly ty zdravé v důsledku jejich vyššího počtu dětí. Naopak, u všech dědičných chorob uvedených v zákoně (s jedinou výjimkou vrozené imbecility, zejména v její nejlehčí formě!) není reprodukční frekvence ani plodnost (počet dětí) zpravidla vyšší než u průměrné populace s dědičným zdravím. Je snadno pochopitelné, že člověk, který je dědičně slepý nebo dědičně hluchý nebo který trpí dědičnou závažnou duševní chorobou nebo například dědičnou pádovou chorobou, má menší pravděpodobnost, že se ožení a zplodí potomstvo, než člověk zdravý.

Společensky nepřizpůsobiví (asociálové)

Postupné přemnožení dědičné chudoby hrozí zejména těm příživníkům na těle národa, které nazýváme nepřizpůsobivými nebo asociály. Jsou to lidé, kteří se uznávají za členy národního společenství jen tehdy, když dostanou nějaký dar, podporu nebo

pomoc, zkrátka když mohou získat nějakou materiální výhodu, ale o povinnostech společenství nechtějí nic vědět. Jsou to vyslovení popírači společenství, kteří opakovaně nenavštěvují základní školy, kteří se s neslýchanou obratností vyhýbají jakékoli práci, ale na druhé straně ještě umí získat sociální dávky, lidé, kteří neznají spořádané manželství, spořádanou domácnost, kamarádství, ale ani zábrany před pokušením jakéhokoli druhu. Tato třída se vyznačuje pracovní neschopností, rozháraností, častými přestupky proti mravnosti a majetku, prostitucí, naprostou neschopností plnit nejjednodušší společenské povinnosti v manželství, rodině, povolání, kamarádství, sousedství, národě a státě, stejně jako nedostatkem jakékoli snahy o výkon, tvorbu, plnění povinností.

Je tato neschopnost začlenit se do společenství pouze důsledkem špatné výchovy nebo jiných nepříznivých vlivů prostředí, jak se dříve soudilo? Ne!

Dědičné charakterové vady charakterizují asociální jedince

Podřadnost charakteru, která tak jasně odlišuje asociální třídu od třídy dědičně způsobilé, je dána spíše jejich postavením, tj. je zakořeněna v jejich genetické výbavě. A tato vrstva zůstane i v budoucnu pokrevní jednotkou, protože lidé z této vrstvy vstupují téměř výhradně do vztahů s lidmi svého druhu, tj. s lidmi, kteří jsou dědičně zatíženi stejnými charakterovými nedostatky; i zde tedy platí přísloví: „Vrána k vráně sedá.“

Dědiční zločinci

Mezi těmito společensky neschopnými (asociály) působí státu zvláštní potíže jedna skupina, a to dědiční zločinci, tj. ti

společensky nepřátelští asociálové, jejichž kriminální sklony je opakovaně přivádějí do konfliktu s trestními zákony. Protože je lze téměř ve všech případech stíhat, zavírat do vězení, v některých případech dokonce trestat smrtí, a v případě nebezpečných návykových zločinců a mravnostních delikventů také vykastrovat, je pro stát také snazší se s nimi vypořádat než s většinou ostatních asociálů, kterým velmi často nelze prokázat spáchání žádného trestného činu.

Dědičná nemoc a neschopnost začlenit se do společnosti

Antisociální jsou méněcenní

Pojmy „nezpůsobilý pro společnost“ (asociál) a „dědičná choroba“ se proto nesmí zaměňovat. Asociální člověk je nositelem dědičné charakterové méněcennosti a škůdcem národního společenství; ve většině případů je však třeba jej označit za „dědičně zdravého“ ve smyslu zákona. Na druhé straně dědičně vadný, v některých případech dokonce sám dědičně vadný, je často schopen a ochoten se do jisté míry aktivně účastnit národního života, i když jeho rozmnožování je samozřejmě nežádoucí a je třeba mu v tom bránit.

Tady nejde o zesměšňování jedinců s dědičnými onemocněními!

Dědičně nemocný člověk proto nikdy nesmí být kvůli své dědičné nemoci označován za méněcenného nebo dokonce nepřátelského vůči společnosti. Jak asociálního, tak dědičně nemocného člověka nazýváme nezpůsobilým k dědičnosti (dědičně nezpůsobilým).

Nebezpečí protiselekce

Péče o dědictví - důležitý úkol státu

Také v našem národě stále narůstá nebezpečí stále většího přemnožení především těch, kteří nejsou schopni socializace (asociálů), a to vzhledem k hrozivě nízkému počtu dětí, zejména v rasově nejcennějších vrstvách. Ohrožuje budoucnost našeho národa a naší kultury neméně než pokles porodnosti; proto musí být plánovitá péče o dědičně způsobilou populaci jedním z nejdůležitějších úkolů státu, ruku v ruce s opatřeními populační politiky a rasové péče (v užším slova smyslu).

Opatření nacionálního socialismu proti protiselekci

Odstranění nebezpečí, které našim lidem hrozí v důsledku „protiselekce“, lze dosáhnout především prostřednictvím legislativy, která je spravedlivá k životu. Z tohoto důvodu přijal nacionálněsocialistický stát již v roce 1933 „Zákon o prevenci dědičně nemocného potomstva“ a „Zákon proti nebezpečným návykovým zločincům a o bezpečnostních a nápravných opatřeních“. Duch těchto základních zákonů proti protispolečenské selekci musí naplňovat naši legislativu, neboť je věrný životu a podporuje celek národa. Musí však také převládnout v myšlení každého jednotlivého Němce proti takzvanému „křesťanskému soucitu“, který i v největším zločinci vidí duši, jež má být „spasena“, a proto brzdí a brání životně důležitému boji proti méněcenným a nemocným. Stejně tak je třeba z našeho národa neúprosně vymýtit židomarxistického zlého ducha, který oslavuje zlo a za viníka nepovažuje vraha, nýbrž zavražděného, a který slaví své velké triumfy např. ve Spojených státech ovládaných Židy. Na druhé straně každý dědičně zdatný Němec může a musí pozitivně podporovat vůli zákonodárce tím, že bude udržovat a zvyšovat kvalitní rasové dědictví našeho národa tím, že založí rodinu a bude mít mnoho dětí.

Rasové míšení

Míšení – obohacení kultury?

Dodnes je rozšířen názor, že rasové míšení kulturu posiluje, a dokonce ji vytváří. Poukazuje se například na to, že po podrobení Íránu, Indie, později Řecka, Itálie, ale i Francie, Španělska a severní Afriky (Vandalové) atd. nordickými dobyvateli vznikly všude obrovské vysoké kultury, ačkoli to byly všechno země, v nichž se invazní nordické národy setkaly se zcela cizorodými prvky, které nijak nevyhubily. Skutečnost vzniku vyspělých civilizací lze, jak se usuzuje, vysvětlit míšením krve mezi oběma živly. Ve skutečnosti však, jak již věda jasně prokázala, při dobývání všech těchto zemí, stejně jako po celou dobu rozkvětu těchto vyspělých civilizací, v žádném případě nedošlo k významnému míšení krve s podrobenými cizorasovými národy. Označení nordických Indů jako „hari“, tj. blonďáků, zvláštní označení cizích ras jako barbarů u Řeků obecně, jako Metoiků (doslova spolubydlících) u Athéňanů zvláště a mnohé další příklady dokazují, že rasové vědomí a rasová hrdost, stejně jako vědomí rozhodujícího významu zachování čisté krve musely být u těchto nordických dobyvatelských národů v jejich kulturně tvůrčí době obzvláště živé. Právě proto, že si zachovali čistou a nesmíšenou krev, dosáhli velkých kulturních výtvorů, které jsou výrazem čistého a nezkaženého nordického přístupu k životu.

Odkud pochází tento chybný názor?

Na druhou stranu je pravda, že kontakt s cizími národy, s lidmi cizího druhu, cizí rasy, nás často nutí k nejhlubšímu uvědomění si vlastní povahy, vlastních vlastností, a tím k odlišení se od cizích bytostí. Ovšem z donucení k nejhlubšímu uvědomění si vlastní přirozenosti obvykle vzniká obzvlášť silná

snaha o vlastní tvůrčí dokonalost, zejména u rasově nadřazených a především nordických národů. A čím větší je duchovní a mocensko-politická konfrontace s cizím národem, s cizí rasou, tím jasněji, silněji a hlouběji zejména nordický člověk poznává a formuje své vlastní bytí ve velké kultuře.

Na druhé straně se dobytím cizích zemí značně rozšířila životní základna nordických národů, kterým se tak usnadnil tvrdý boj o existenci, který musely vést ve své nordické domovině; mohly pro sebe využívat pracovní sílu podrobeného původního obyvatelstva, čímž se jejich tvůrčí síly uvolnily pro takové oblasti života, které pro svůj rozvoj předpokládají určitou nezávislost celého národa na boji o holou existenci: Umění a vědy. Nesmíme zde zaměňovat příčinu a následek.

Žádná krajina, byť by byla jakkoli bohatá a klimaticky příznivá, nepřivede duchovně sterilní lid k tvůrčímu aktu kultury, a žádný prostor, byť by byl jakkoli nepříznivý, nezabrání vyšší rase, aby vytvořila svou vlastní kulturu; ale stejně jako se rostlina může plně rozvinout v půdě, která jí nabízí vše potřebné k životu, tak i rasa nebo národ budou moci rozvinout všechny své tvůrčí síly pouze v příznivém prostředí. Řeckou kulturu nevytvořilo rasové míšení, ale duchovní síla nordické nadřazené rasy, která se po podmanění místního obyvatelstva mohla rozvíjet obzvlášť svobodně. Kdyby míšení cizích ras skutečně vedlo k růstu kultury, dokonce ke vzniku kultury, a ne ke kulturnímu úpadku a rozkladu, pak by například rasová směs v Sovětském svazu nebo ve státech Střední a Jižní Ameriky dala vzniknout nejvyšším kulturám. Je však dobře známo, že právě tyto rasově smíšené země jsou téměř zcela duchovně netvořivé. Co je však vysokou kulturou například v Latinské Americe, je kultura bílého člověka, především rasově

čistých a hrdých potomků Španělů a Portugalců a v jižní Brazílii také německých přistěhovalců, kteří se drželi stranou jakéhokoli míšení s barevnou krví.

Míšení - kulturní úpadek

Míšení dvou cizích ras dříve či později neúprosně vede ke stále většímu kulturnímu úpadku obou ras. Každá čistá rasa představuje harmonický celek, který se projevuje jasnou a nezměněnou povahou a charakterem příslušníků této rasy, jednotným životním stylem i skutečnými společenskými postoji a morálkou. Celá kultura rasy vyplývá z jejích živototvorných instinktů, které určují a řídí city, vůli a činy jednotlivce i celého druhu. Zvíře vede svůj život ze svých instinktů a zachovává svůj druh; jak by tomu mohlo být jinak u člověka! Pokud je instinktivní struktura vysoce šlechtěného plemene zvířat zničena mícháním plemen, zmizí také úroveň výkonnosti, kterou se odlišovalo od ostatních. A pokud se smísí příslušníci dvou lidských ras, které mohou být obě samy o sobě harmonické, pak takové smíšení musí nutně narušit dosud existující harmonii; toto narušení bude tím větší, čím vzdálenější jsou od sebe tyto rasy. Především se ztratí nejvyšší instinkty, které rasám umožňují tvůrčí úspěch.

Míšenec je netvořivý

Tyto poruchy nejsou jen fyzické, jako jsou nemoci nebo zvýšená náchylnost k nim, ale také a především povahové - psychické nerovnováhy; čím méně jsou obě rasy příbuzné, tím větší tyto nerovnováhy budou. Míšenec, „člověk se dvěma dušemi v jedné hrudi“, už nemá jednotný postoj k životu jako čistokrevný pes; jeho povaha je rozpolcená, rozbitá a plná zábran. Někdy disponuje vyšší inteligencí (a i to jen na úkor

charakterových a duševních jemností), nikdy však tvůrčími schopnostmi. Hloubkové statistické průzkumy také ukázaly, že asociálnost a kriminalita je ve smíšených populacích (v průměru 10 % z celkové populace) výrazně vyšší než v čistokrevných populacích (v průměru 1 % z celkové populace) (podle Hechta).

„Všechny rasy jsou od Boha, ale míšence stvořil ďábel," říká staré přísloví.

Židovství – antirasa

Míšení s antirasou, Židy, má na árijské národy obzvlášť zhoubný vliv. Parazitické instinkty této rasy rozežírají krev, charakter a ducha árijských národů a vedou k oněm odstrašujícím příznakům rozkladu, které známe zejména ze Sovětského svazu a USA.

Míšení ras - Národní smrt

Proto bylo míšení ras nejdůležitější a rozhodující příčinou jejich pádu a rozkladu jejich kultur ve všech dobách a u všech národů. Národ totiž žije jen tak dlouho, dokud si uchovává svou dobrou čistou krev a bohatě ji předává dalším generacím. Starověká nordická Hellas zemřela rasovou smrtí, když se pustila do směsi s cizím původním obyvatelstvem. Starověký Řím zahynul, když byly přísné rasové zákony z období císařství a republiky, kde převládali rolníci, překonány ve prospěch stále většího neomezeného rasového míšení všech ras.

Norimberské zákony

Jedním z největších úspěchů nacionálněsocialistického státu při zachování národa je, že oddělil Židy od německého národa a zabránil dalšímu rasovému míšení s Židy, Cikány,

negry atd. Norimberské zákony z roku 1935 umožnily Říši postupně překonat nebezpečí míšení s cizí krví.

„Jsou vyznáním síly a požehnání germánsko-nordického ducha. My sami, německý národ, jsme tímto prvotním hříchem museli velmi trpět. Víme, že konečný kořen veškerého úpadku Německa pochází z tohoto prvotního hříchu. Musíme se proto pokusit znovu navázat na rodokmeny z dávných dob. Byla to skutečně poslední hodina spásy, a kdyby nám Bůh a Prozřetelnost nedaly Vůdce, Německo by se z prvotního hříchu, z úpadku, nikdy nepozvedlo.“ (Říšský maršál Göring.)

Národnostní homogenizace a rasové míšení

Je homogenizace národů pro stát přínosem?

Míšení s jinými rasami je obvykle iniciováno tzv. „homogenizací“, tj. přijetím příslušníků cizích národů do vlastní národnostní skupiny. Až do současnosti byla integrace v Evropě považována za přínos, protože se uvažovalo pouze o výsledném zvýšení počtu obyvatel, pracovních sil a vojáků. Je pravda, že evropské národy jsou téměř výhradně složeny ze šesti evropských ras, které jsme popsali; liší se však tím, že v každém z jednotlivých národů převládá jiná rasa a podíl jednotlivých ras se liší. Zachování národního charakteru, samostatné kultury a zvláštního způsobu života vyžaduje, aby tato daná rasová struktura, tj. rasová rovnováha získaná v průběhu dějin, byla chráněna před úpadkem.

Nebezpečí homogenizace

Na nebezpečí sjednocení upozorňovali i jiní. Austen Chamberlain například říká, že pronikání Skotů, Velšanů a Irů do řízení státu, který umožnil národnostní homogenizaci, narušilo důslednost a přímočarost anglické politiky a znejistilo

její instinktivní cíle. O mnohem zhoubnějším vlivu Židů se ze známých důvodů nezmiňuje. Ještě zřetelněji se katastrofální účinky přistěhovalectví projevují v USA, kde jsou lidé obzvláště hrdí na to, že miliony přistěhovalců z celého světa byly tak rychle amerikanizovány, tj. integrovány.

Tento proces tavení a tato rasová směs je příčinou toho, že se v Severní Americe navzdory velkému podílu nordického obyvatelstva z germánských zemí nemohla rozvinout žádná kultura a žádný individuální životní styl, ale pouze masovost, která odpuzuje každého Evropana, který nahlíží do podstaty problému hlouběji. Také císařské Německo se snažilo poněmčit Poláky žijící v jeho hranicích. Naštěstí zůstalo jen u pokusu. Národnostní homohenizace může být prospěšná pouze tehdy, pokud se do ní zapojí příslušníci nejcennější nordické rasy. Mnozí němečtí osadníci, kteří byli absorbováni do cizího národa, sehráli vynikající roli při formování jeho vůdčí třídy.

Germanizace příslušníků východoevropských národů je pro německý národ obzvláště nebezpečná

Pro německý národ je germanizace neškodná pouze tehdy, pokud se týká příslušníků národů stejného kmene (germánských), protože ti se od německého národa neliší rasovým složením, ale pouze odlišným prostředím. Germanizace příslušníků ostatních evropských národů a z ní plynoucí rasová směs je spojena s velkým nebezpečím, protože by se tím procentuálně snížil podíl krve nordické rasy a byla by ohrožena výkonnost a jednota našeho národa. Změna rasového složení našeho národa v jeho zvláštní rovnováze, která by nebyla obohacením nejcennějších dědičně způsobilých rodů, ale další dehonestací, by vedla k dalšímu nárůstu těch zcela netvořivých, nevýkonných průměrných rodů, které se nikdy

nedokážou podílet na vysokých hodnotách naší kultury, a to ani tím, že je prožívají a znovu vytvářejí.

Musíme co nejrozhodněji odmítnout integraci a míšení ras s východními národy, kde převládá východobaltská (baltická) rasa. Duševní postoj této rasy je v silném protikladu k nordické rase; je také nejméně soudržná a vyvážená ve své dědičné struktuře.

Nacionálněsocialistické Německo proto od samého počátku odmítalo jakoukoli imigraci. Návrat německých osadníků z východu a opětovné přijetí etnických Němců z Polska do německého národního společenství probíhalo podle zásad rasové selekce. Obrovská expanze Říše na Východ však od každého Němce vyžaduje, aby si byl vědom toho, že každé míšení s cizími národy ochuzuje jeho vlastní dědičný materiál a obohacuje cizí dědičný materiál; obojí je stejně nežádoucí. Své vedoucí postavení v Evropě si můžeme navždy udržet jen tehdy, zabráníme-li invazi a rasovému míšení, ať už se tak stane jakýmikoliv prostředky. V této souvislosti je třeba zvážit i problém zaměstnávání zahraničních dělníků v Říši. Toho lze dosáhnout pouze tehdy, pokud se každý německý občan naučí udržovat přísný odstup od příslušníků cizích národů a ras. Nebezpečí infiltrace, které zde vzniká, je třeba za každou cenu zabránit.

Rasová politika - nejdůležitější úkol

Závěr, který musíme vyvodit z uvědomění si významu tohoto „ohrožení života“ pro budoucnost národa a jeho kultury, je jasný:

Národ, který nechá svou dobrou krev odtéct, zdegenerovat nebo zahynout, musí zahynout. Avšak národ, který si zachovává

čistou krev a předává ji bohatou a nezkaženou dalším generacím, bude žít věčně.

Proto musí být plánovité pěstování a péče o tuto dobrou krev nejdůležitějším úkolem každého odpovědného vedení státu.

Rasová politika jako utváření kulturního prostředí

Jedinečnost nacionálněsocialistické revoluce

Nacionálněsocialistická revoluce je jedinečným fenoménem v životě našeho národa i v dějinách celého Západu. Od všech předchozích reforem a revolucí se liší svou celistvostí, hloubkou, jasností cíle a důsledností. Všechny převraty minulých desetiletí a staletí, pokud nebyly jen bojem jednotlivých skupin nebo tříd o moc ve státě, měly svůj původ v dílčích oblastech národního života.

Nacionálněsocialistická revoluce je však průlomem života jako takového, jejím cílem je svobodný rozvoj přirozených sil našeho lidu. Její smysl spočívá v naplnění věčných, božských zákonů života a přírody.

Nacionálněsocialistické zákony proti miscegenaci a protiselekci a za zvýšení počtu narozených dětí v dědičně způsobilých rodinách však zůstanou navždy plodné jen tehdy, budou-li spojeny s celkovou proměnou našeho národního prostředí a jeho životní orientací podle povahy a dispozic naší rasy.

Prostředí nevytváří novou rasu ani nové rasové dispozice, má však rozhodující vliv na stupeň rozvoje dědičného materiálu přítomného v národě. Stejná dispozice může být v jednom prostředí strádat a v jiném může dosáhnout svého nejvyššího

rozvoje. Představitel téže rasy může v rámci přírodně-kulturního šlechtitelského prostoru (milieu) dosáhnout plného účinku, příznivého výběru manžela a velkého počtu dětí, zatímco jiné prostředí může toto vše potlačit a ztížit.

Člověk jistě není vázán na své přirozené a umělé prostředí ve stejné míře jako zvíře. Jeho duchovní vývoj mu dal určitou svobodu ve vztahu k přírodě; může vědomě poznávat přírodní zákony, může do nich zasahovat, může je do jisté míry řídit, může svou svobodu obrátit i proti přírodě. Je to tisíciletý blud, který učily křesťanské církve a který prosazoval i humanismus a idealismus, že pouze duch utváří osud člověka a národů a určuje jejich vyšší vývoj. Nacionální socialismus odhalil pohřbené zdroje života, jeho nové vidění života ukazuje jedince jako příslušníka rasy a národa; vede za úzké hranice jednotlivce a uznává par excellence svázanost člověka s životem a jeho zákony, z níž se může do jisté míry vymanit jedinec, nikoli však rasa nebo národ. Zákon povinnosti v našich prsou je výrazem zákona života naší rasy; zaniká, pokud ho jednotlivec nerespektuje; vede k nejvyššímu vzestupu výkonnosti celého národa, pokud se mu podřizuje a dobrovolně se podřizuje přírodě a božské vůli Prozřetelnosti.

Ve „světě kultury“ se odhaluje nadindividuální život rasy

V živočišném světě se nepřetržitý a komplexní život, který přesahuje jednotlivce, projevuje přímo v instinktech, z nichž zvíře udržuje svůj druh, a tím i život jako takový; rozmanité faktory selekce a vyřazování, které působí v prostředí zvířete, zajišťují udržení úrovně výkonnosti druhu a zaručují provádění příznivých mutací, díky nimž se druh stále více přizpůsobuje svému prostředí. U primitivního člověka je přirozená selekce,

vylučování a rozmnožování druhu podporováno nebo oslabováno zvyky, způsobem života a vzděláním kmene. Kulturní národy jsou nejvyšší a nejtvořivější formou života; ze své nadindividuální životní síly vytvořily a nadále vytvářejí svůj kulturní svět, který neustále rozšiřuje a přetváří přírodní prostředí. Pokud je toto kulturní prostředí narušeno vlivy cizími danému druhu, pokud je nepříznivými podmínkami a okolnostmi vytlačeno ze své předem určené vývojové cesty, pokud se tím zákony života stávají neúčinnými, pak je postižen i samotný rod.

Velkoněmecká říše je forma vlády utvářená nordickým duchem

Nordická rasa může vzkvétat pouze ve státě, svého vlastního druhu

Umělé prostředí v podobě státu, náboženství, zvyků, ekonomického systému může korumpovat své vlastní tvůrce.

Adolf Hitler zlikvidoval liberální marxistický stát v Německu a odstranil tak podstatnou příčinu počínající denordizace německého národa a s tím spojeného národnostního a rasového úpadku. Vytvořil autoritářský nacionálněsocialistický stát, založený na pocitu odpovědnosti vedoucích mužů vůči národu jako celku. Tento vedoucí stát, jak dokazují dějiny germánských národů, je státní formou nordické rasy; proto také nordickému prvku v našem národě v Německu zajistí dominantní vliv ve vedení státu, který si podle svého početního podílu a charakterových dispozic zaslouží.

Nordická rasa je zemědělskou rasou

Podpora rolnictva slouží k zachování nordické složky krve

Nordická rasa vznikla jako rolnická a válečnická rasa; odtržení od tohoto základu její existence pro ni znamená ohrožení života. V Anglii politický a hospodářský liberalismus zničil přízemní rolnictvo a velkoměsta dosáhla nebývalého rozmachu. S absencí nordicky determinovaného rolnictva nelze nahradit ztracenou nordickou krev. V Německu dosáhla urbanizace v 19. a 20. století obrovského pokroku a podíl rolnictva na celkovém počtu obyvatelstva se desetiletí od desetiletí stále více snižoval. S rostoucí urbanizací začala také denordizace německého národa.

Nacionálněsocialistický stát prostřednictvím zákona o dědičném soudu (Erbhofgesetz) znovu spojil německého rolníka s jeho půdou a zabránil tak dalšímu úpadku rolnictva a v něm žijící nordické krevní složky. Byl obnoven starý germánský Odalsrecht, který kdysi pomáhal nordické rase vysílat ze své původní vlasti stále nové vlny lidí, které rozšiřovaly životní prostor rasy a vytvářely velké nordické kultury. Současně se v nacionálněsocialistickém Německu vytváří prostor pro další osídlení pro rolníky. Nedostatek prostoru, kterým trpěl náš národ, postihl především německého rolníka, protože pro něj v jeho vlastní zemi již neexistovala žádná volná půda, na níž by bylo možné zakládat nová hospodářství. Přebytečné rolnické obyvatelstvo se muselo vystěhovat do měst nebo do zahraničí. I z tohoto důvodu rozhoduje válka na Východě o budoucnosti německého národa a nordické rasy, protože německému rolníkovi opět zajišťuje potřebnou sídelní plochu, takže po další staletí bude k dispozici dostatek půdy pro rostoucí počet rolníků.

Ekonomika vlastní německému druhu

Celý hospodářský život musí být utvářen tak, aby se v něm nordický člověk cítil dobře

Také u nezemědělských profesí a ve velkých městech je třeba odstranit příčiny, které vedly k denordizaci našeho lidu. Německý socialismus buduje hospodářský a životní řád, který odpovídá povaze našeho lidu a jeho rasovým dispozicím, který uvolňuje cestu těm, kdo jsou schopni výkonu, a zajišťuje silný přírůstek těch rodin, které jsou nositeli kvalitního dědičného majetku. Nacionální socialismus opět postavil člověka do středu ekonomického myšlení; pracovní síla německého dělníka je pro nás jediným měřítkem hodnoty v hospodářské činnosti. Proto usiluje o takové formy práce a pracovní místa pro dělníka, které odpovídají povaze a charakteru německého člověka, požaduje hospodářského vůdce odpovědného lidu, plánuje uvolnění velkých měst a chce tak dosáhnout těsnějšího sepětí lidí v nich žijících s přírodou a vlastí. Vytváří tak hospodářský systém, který dává rodině prostor k rozvoji a který z hojnosti dětí opět činí nejsilnější zdroj štěstí a radosti pro každého příslušníka národa, zejména však pro ty nejproduktivnější.

Význam světonázoru pro zachování rasy a lidu

Osudy národů jsou utvářeny převládajícími názory, pohledy, duchovními postoji atd., které ovládají příslušnou žijící generaci. Opakovaně se ukázalo, že tyto názory, a jejich prostřednictvím i celý duchovně-kulturní biotop národa či rasy, mohou být nasměrovány ve prospěch a ve stylu jiné rasy. Výše bylo ukázáno, jak křesťanství, liberalismus a marxismus odklonily německý národ od přirozené a rasové realizace německého lidu a od životně spravedlivého utváření jeho dědičného biotopu. Pro budoucí konstituci národa má velký

význam, jaké ideje se šíří v jeho hlavách, neboť na nich závisí povolání, výběr manžela, počet dětí atd. Z téhož základního rasového materiálu lze v závislosti na převládajících idejích vychovat za sebe zodpovědného nebo líného člověka, člověka s vysokými výsledky nebo jedince na podpoře, člověka, který život oslavuje nebo hledajícího vykoupení, pracujícího nebo parazita.

Nejde jen o samotný pohled na svět, ale často i o primitivní názory a životní pravidla, které stojí v cestě zdravému přístupu lidí k životu. Tak i dnes brání brzkému sňatku, který je tak důležitý pro všechny lidi, buržoazní názor diktovaný strachem o život, že člověk musí mít nejprve zajištěné postavení, aby měl právo založit rodinu. Rozšířený názor, že člověk musí před sňatkem dožít, jistě značně přispěl k odkládání sňatků, k poškození zdraví, a tím i ke katastrofálnímu poklesu porodnosti u nordických národů.

Nacionální socialismus jako přirozený nordický životní názor zajišťuje rasovou existenci německého národa

Nacionálněsocialistický světonázor opět staví do centra lidového myšlení základní životní princip, že plodný je pouze duch, který posiluje lidovou vůli k obnově. Úkolem nacionálněsocialistického vedení je vytvořit pro německý národ duchovní „klima“, v němž se daří lidem s rozhledem, iniciativou a odpovědností a které dává tvůrčím duchům prostor pro svobodný rozvoj. Například Kantova morální doktrína, která vidí své těžiště v pojmu povinnosti, se ukázala být pro lid a stát plodnou; po krachu v roce 1806 posílila a upevnila pruský lid v boji za svobodu duchovní silou, která z ní vycházela. Nacionálněsocialistický světonázor však pro německý národ znamená více, je to jeho vlastní pojetí života, z něhož všechny

oblasti života postupně prožívají vnitřní proměnu a orientaci ve smyslu našich rasových předpokladů.

Vůdce Adolf Hitler získal v boji o moc duši německého národa pro svůj světonázor. Také církve tvrdí, že jejich hlavním úkolem je péče o rodinu, přesto se jim nepodařilo zastavit pokles porodnosti a zabránit zločinu proti klíčícímu životu, ačkoli ve své organizaci, pastoraci, kázání, zpovědi atd. měly v tomto obranném boji k dispozici všechny prostředky. I zde zvítězil nacionálněsocialistický světonázor v prvním náporu, dosáhl toho, že německý lid považuje zločin proti klíčícímu životu za těžký zločin, překoná i všechny ostatní názory, stanoviska a předsudky, které stojí v cestě zdravému rodinnému životu, které brání brzkému sňatku, které vedly zejména vedoucí vrstvy k systému jednoho a dvou dětí a které brání volbě manžela vedené pouze rasovým instinktem.

Význam německého umění

Nacionálněsocialistické umění dává německému lidu nordické ideály

Vnitřní proměnu duchovního postoje našeho lidu podporuje očista německého umění od všech méněcenných a cizích vlivů, kterou Vůdce inicioval a provedl. Stejně jako světonázor objasňuje a posiluje rasovou vůli, tak i umění utváří rasové ideály, které určují život jednotlivce i společenství. Umění nejsilněji ovlivňuje názor panující v národě na smysl života, postoj k opačnému pohlaví, vůli mít či nemít děti, názor na prostituci, radost či únavu ze života. Německé umění, které vychází z nacionálněsocialistického světonázoru, však má za předmět a vzor zdravého, ušlechtilého a přirozeného člověka; v

očích veřejnosti i v myšlenkách a touhách jednotlivců činí jeho napodobování a společnost s ním žádoucí.

Rasově-politický úkol německého školství

Cílem nacionálněsocialistické výchovy je zachování rasového dědictví

Kulturní prostředí národa se předává dalším generacím především prostřednictvím výchovy mládeže; ta by měla umožnit příslušné dorůstající generaci zachovat a navázat na kulturní dědictví národa, které vznikalo po tisíce let. Svůj nejhlubší smysl naplňuje tehdy, když vede vzdělaného člověka prostřednictvím volby manžela a počtu dětí ke spolupráci na zachování a podpoře dědictví další generace. Německé školství musí být zcela prodchnuto nacionálněsocialistickým světonázorem; jeho základem je tělesná výchova a obrana německé mládeže. Musí odstranit zbytečný, ba škodlivý balast předávaných vědomostí, který vděčí za svou existenci a rozšíření cizímu názoru humanismu na vládu ducha nad životem; musí vychovávat mládež k úctě k nejvyššímu, k životu samému a jeho věčným zákonům. Odborná a vědecká výchova nesmí bránit mladému muži, aby v pravý čas vstoupil do manželství, ani mladé ženě, aby se stala manželkou a matkou. Naopak musí vést k tomu, aby nejproduktivnější z lidí měli co největší počet dětí, má-li být jinak přizpůsobena životu. Cíl našeho německého školství je třeba spatřovat v tom, že umožní celému německému národu podílet se na jeho kulturním životě, a tím umožní trvalý vzestup hodnotných dědičných nositelů a probudí všechny tvůrčí síly.

Rasové zákonodárství a rasová orientace národního prostředí zajišťují existenci německého národa

Z rasově-politických úkolů nacionálněsocialistického státu, pokud se týkají kulturního prostředí našeho národa, zde můžeme uvést jen malý výňatek. Samotný cíl stojí jasně před námi: práce, vojenská služba a rodičovství musí být základními měřítky hodnoty osobnosti v našem národě, aby vedoucí postavení ve státě měli vždy ti němečtí muži a ženy, kteří představují nejlepší projev naší rasy a jsou nositeli nejcennějšího genetického materiálu. Z nacionálněsocialistického světonázoru musí být naše přirozené i „umělé“ národní prostředí utvářeno tak, aby k nejsilnější reprodukci přicházeli ti nejhodnotnější lidé. Tento německý „kulturní svět“, který je utvářen a formován výhradně našimi vlastními rasovými silami a očištěn od všech cizích rasových vlivů, bude ve spojení s politikou a zákonodárstvím orientovaným na vlastní život rasy zárukou zachování našeho německého národa a především nordické části krve.

Rasa jako zákon života

Úryvek z knihy Rassenpolitik im Kriege od Walter Kopp, 1941

Rasová politika a válka

Pouze povrchní lidé by viděli rozpor mezi válkou a nutností rasové politiky.

Válka samozřejmě zvyšuje úmrtnost národa a může způsobit pokles porodnosti: zabíjí lidi, zatímco rasová politika slouží životu a usiluje o jeho zachování a rozmnožování; válka také podporuje negativní selekci a pokles průměrné genetické hodnoty národa, zatímco rasová politika se snaží zdokonalovat selekční opatření.

Válka je však pouze jednou – byť obzvláště viditelnou a intenzivní – fází ve věčném boji národů proti sobě navzájem, v boji národů za svá práva na život, zejména za nezbytný životní prostor: tento boj je výrazem dynamiky národů a nemá konce, dokud není jeden národ poražen.

Po vítězství budeme mít životní prostor, ale pak před námi bude stát i nový úkol a povinnost tento životní prostor, který byl získán za cenu drahocenných životů, udržet; toho se můžeme držet pouze tehdy, budeme-li mít dostatek schopných a oddaných lidí, a tak úkol budoucnosti vyrůstá z velkoleposti naší doby.

Takto vnímáme válku a takto chápou smysl tohoto konfliktu všechny mladé národy – prostě nás překvapuje, že v této věci mohou existovat tak odlišné názory, že dva národy – Německo a Anglie, které jsou spjaty pokrevními pouty, které žijí na této zemi ve stejné době, které prošly stejným vývojem

světových dějin a které obklopují stejné skutečnosti individuálního i národního života – mohou vykazovat tak odlišné mentality a tak rozdílné způsoby života.

Mým dnešním úkolem je odhalit zákon života, podle něhož německý jedinec i německý národ utvářejí své životy, a objasnit zásady, které vymezují hranice naší existence a dávají jí smysl.

Biologické zákony života

Začněme fyzickým, vegetativním životem jako nejzřetelnějším projevem naší existence.

Tento život je omezen na krátké období mezi narozením a smrtí; jedná se o biologický život charakterizovaný průběhem fyziologických procesů – dýcháním, krevním oběhem, trávením potravy a tak dále.

Jak bylo rozpoznáno již velmi brzy, platí zde stejné zákony, které řídí veškerý život na Zemi – život rostlin, zvířat i lidí.

Kromě těchto jednoduchých fyziologických procesů – biologických zákonů prvního řádu – známe i další, které lidé rozpoznávají až později – to jsou, takřka, zákony života vyššího řádu.

Existuje zákon zachování druhu: příroda rozdává život v hojné míře a potomstvo některých druhů se počítá na miliony, jako by chtělo zaplavit celou Zemi, jako by Země existovala výhradně pro ten daný rostlinný či živočišný druh – a přesto drsný, neúprosný boj o existenci a přežití život opět nemilosrdně vyhasíná, v ostrém kontrastu s křesťanským komplexem soucitu.

Tento boj je podstatou veškerého organického života a ačkoli jej přežije jen několik jedinců, osud jednotlivce je v přírodě bezvýznamný: hlavní je, aby byl zachován druh.

Život se předává z generace na generaci, a to nikoli v náhodné podobě, nýbrž podle konkrétních zákonů.

Věčné přírodní zákony dědičnosti ukazují, že genetický materiál předků se zachovává a žije dál v jejich potomcích: od nepaměti lidé tuto zákonitost vnímali a věděli, že se týká i jich samotných, avšak teprve v naší generaci byl dalekosáhlý význam dědičnosti plně pochopen v mnoha detailech.

Samozřejmě se v přírodě tu a tam vyskytují drobné genetické změny, obvykle jako nevýznamné variace – jako ojedinělé odchylky nemají žádný velký význam.

Jindy se však prostě objeví některé znaky, které se u předků nikdy nevyskytovaly – i ty zůstávají v genetickém materiálu.

Hromadění genetických změn v průběhu geologické evoluce živých organismů – tedy v průběhu mnoha tisíc generací – vede k mnoha evolučním slepým uličkám, které pak jako neživotaschopné zanikají, ale také, klikatou cestou, k řadě evolučních vývojů u živých organismů, od jednobuněčných organismů až po nejsložitější formy: tento zákon evoluce je biologickým faktem.

Jeho odůvodnění, vysvětlení a interpretace však vyvolaly ostré spory, a i když byl vědecký spor mezi biology vyřešen,

přetrvával boj určitých ideologických skupin – boj dogmat proti výsledkům výzkumu, který trvá dodnes.[48]

Církev se brání myšlence, že by lidé díky biologické evoluci překonali biologickou izolaci: dosud zaujímali v přírodním světě výjimečné postavení, a ačkoli již nebylo možné popřít, že se na ně vztahují i jednoduché fyziologické zákony, podle církevní doktríny byli lidé stvořeni Bohem jako něco výjimečného – koneckonců křesťanské zjevení spásy je určeno pouze lidem, a nikoli všem živým bytostem.

Zákon evoluce nyní vytváří téměř nepřerušený žebřík života a zařazuje do něj lidské bytosti; zařazuje lidské bytosti do přírody, do rozsáhlého kruhu příbuznosti mezi všemi živými bytostmi.

Stejné přírodní zákony – zákon zachování druhu, boj o přežití, přírodní zákon dědičnosti a všechny ostatní – platí i pro lidské bytosti; pokud lidé tyto zákony popírají, zahynou, stejně jako by zahynuly všechny organismy, kdyby – vybaveny rozumem – popíraly svůj přirozený původ.

Z povrchu země zmizely i celé národy, když přestaly uznávat zákon plodnosti: přírodní zákony jsou závazné a povinné jak pro jednotlivce, tak pro národ.

Církve vnímaly – a některé vnímají dodnes – tuto biologickou skutečnost jako ponížení „lidskosti“; považují ji za naprosto trapnou a brání se jí – biolog však tutéž skutečnost

[48] Rossner, „Die Biologie im Kampf mit lebensfeindlichen Mächten“, Der Weltkampf, Dt. Volksverlag, Mnichov. Číslo 157. Leden 1937. Rossner, „Systematik und Entwicklungsgedanke im Unterricht“, Der Biologe, sv. 8, 1939, str. 366–372.

vnímá jako samozřejmost a pociťuje spíše pocit uspokojení z toho, že je součástí velkolepé Boží přírody.

Rasové míšení

Z biologického hlediska nachází zákon rasy jen omezené uplatnění – příroda například ukazuje, že míšení ras často nepřináší žádný prospěch, protože hybridi – míšenci – často vykazují koncentraci nežádoucích vlastností obou rodičů, což je činí náchylnějšími k nemocem a obecně mají menší vitalitu.

Stačí se podívat na zeleninovou zahradu a uvidíme, jak bez jakéhokoli zásahu z naší strany vzniká pomocí smíšení zeleného a červeného zelí hnědé zelí: navenek vypadá jako zelené zelí a má barvu, která je něčím mezi červeným a zeleným zelím, protože nese genetický materiál obou rodičů, i když převažuje původní forma zeleného zelí.

Zatímco však červené a zelené zelí jsou chutnou zeleninou, tento hybrid se používá jako krmivo pro prasata, protože je nižší kvality než jeho rodiče – tento příklad se sice nevyskytuje v každém případě míšení, je však přesto poměrně běžný.

Teprve v rukou šlechtitelů rostlin a zvířat se může hybrid stát užitečným: šlechtitel vybírá z velmi velkého počtu potomků ty, které splňují konkrétní a úzce vymezený šlechtitelský cíl, zatímco ostatní potomci jsou zlikvidováni nebo přinejmenším vyloučeni z dalšího šlechtění.

Díky systematické selekci a vyřazování, spolu s neustálou péčí šlechtitele, mohou jednotlivé hybridy dosáhnout vynikajících výsledků.

U lidí jsou okolnosti v zásadě stejné – zde však chybí řídící ruka šlechtitele a všichni jedinci smíšeného původu zůstávají naživu, pokud nezemřou předčasně kvůli vlastní tělesné slabosti; obrovský počet bezcenných hybridů také brzy převálcuje a početně převýší těch několik jedinců, kteří by jinak mohli splňovat určitý standard.

Je zde ještě jedna úvaha, neboť koneckonců se nedědí pouze fyzické znaky a význam těchto znaků u lidí, kromě dědičných nemocí, může být minimální – stejným způsobem se však dědí i predispozice k psychologickým znakům.

Společně určují genetickou výbavu lidského „podvraťáka“[49]: tato pozměněná, narušená duševní dispozice se projevuje nepřirozeným napětím, narušením harmonie, nestabilní povahou, nedostatkem vnitřní rovnováhy a poměrně často i charakterovou slabostí.

Tato tragédie míšenců je dobře známá a ještě předtím, než byla vědecky prozkoumána, vedla primitivní národy k tomu, že míšence odmítali: staré jihooceánské přísloví říká, že všechny rasy stvořil Bůh, ale míšence stvořil ďábel.

Vůdce mezitím píše: „Co na tomto světě nepatří k dobré rase, je plevy“ a „V nesčetných případech, kdy rasa přetrvává, míšenec zaniká.“[50]

Kromě výzkumu osob smíšeného původu potvrzují dědičnost psychologických dispozic i další oblasti výzkumu –

[49] V Německé jihozápadní Africe studoval Eugen Fischer smíšené potomky přistěhovalců z Dolního Německa a hotentotských dívek: tito míšenci jsou známí jako „rehobotští bastardi“ (pojmenovaní podle místa svého pobytu) a tvoří největší soudržnou skupinu míšenců.
[50] Adolf Hitler, Mein Kampf, s. 324 a 442.

jako jsou studie dvojčat, dědičná patologie a genetika normálních znaků – a ačkoli ohledně konkrétních detailů jistě stále přetrvávají určité nejistoty, o této základní skutečnosti již nemůže být žádných pochyb.

Boj o domov duše

Skutečnost, že duchovní dispozice jsou dědičné, se dotýká oblasti genetického výzkumu, která vedla k závažným ideologickým sporům, a to jak v minulosti, tak i dnes – tato doktrína oddělení těla a duše se totiž vyvíjela ve dvou odlišných směrech:

Přírodní vědy – v rámci čistě materialistického zaměření – popíraly existenci duše a ducha, protože jejich výzkumné metody nedokázaly ani jedno z nich vysvětlit.

Biologický materialismus našel odezvu i v politice – jméno biologa Lamarcka tak zůstane navždy spojeno s marxismem.

Ačkoli doktrína Žida Karla Marxe – nahlížená z hlediska zákonů života – představuje pokus lidí bez pokrevních vazeb k národu o zničení státu, který je jim cizí, odvolává se na údajná biologická fakta – není mým úkolem zde ověřovat platnost tohoto tvrzení, neboť tyto debaty patří do historie, avšak z biologického hlediska vedly k oddělení těla a duše.

Nakonec však, jak již bylo zmíněno dříve v jiném kontextu, křesťanské církve považovaly samostatnou existenci duše za předpoklad jejího věčného života a prostřednictvím církevního učení byla duše nejen oddělena od těla, ale také považována za nadřazenou, zatímco tělo bylo zařazeno do říše zvířat, jelikož jeho existence byla „pouze“ omezena na tuto zemi.

Spolu s tělem, kterému se věnovala menší pozornost, ba dokonce bylo opovrhováno a zanedbáváno, byly zanedbávány i všechny přirozené vazby – včetně zákonů života.

Dopady na manželství[51] a na životní postoje probereme později – duše však byla vyzdvihována.

Vzdělání bylo zaměřeno především na ni a věda se rozdělila na přírodní a humanitní vědy, přičemž ty první se zabývaly pouze hmatatelnými věcmi – hmotou – a byly podřízeny humanitním vědám.

Pouze v ojedinělých případech se uznávalo, že každá z těchto věd je sama o sobě neúplná, že obě k sobě nějak patří a že se plýtvá energií v marném boji mezi nimi: chyběl základ pro syntézu.

Sestup do magického světa

Doktrína údajného oddělení těla a duše vedla k závažnému vývoji: lidé nedokázali rozpoznat hluboké vzájemné souvislosti, které mezi nimi existují.

Za prvé, jakékoli oslabení jasného a soudržného světonázoru vede k náchylnosti k biologickému poškození a k ochromení instinktivního pocitu bezpečí; platí tedy, že například národ se zdravým světonázorem a způsobem života odpovídajícím jeho přirozenosti je imunní vůči rasovému znečištění, neboť o něm prostě neví.

[51] Představa, že katolická víra zvyšuje porodnost, je mýtus – v mnoha případech je vysoká porodnost, pokud vůbec existuje, pouhým projevem sociální stratifikace. Mimochodem, encyklika Casti connubii z 31. prosince 1930 uvádí, že úkolem manželství je „přivádět potomky do Kristovy církve… aby se počet lidí zasvěcených službě Bohu a našemu Vykupiteli den za dnem zvyšoval“.

Národ s ideologicky nemocným světonázorem má zásadní sklon ke kompromisům a mlčky připouští šíření rasového míšení: tím toleruje rozpad svého národního celku a jakmile vstoupí do závěrečné fáze své existence, dokonce rasové míšení propaguje jako „kulturní ideál“.

Měli jsme před očima různé fáze rasového úpadku národů jako učebnicové příklady – primárním faktorem tedy vždy byla eroze světonázoru.

Naopak, v boji proti rasovému míšení musí být konečným cílem také imunizace národního tělesa prostřednictvím světonázoru, který zaručuje zákon života rasy.

Na druhou stranu úzké vzájemné vztahy mezi tělem a duší znamenají, že národ – který jako nositel určitého světonázoru byl geneticky oslaben hrozícím rasovým míšením, nebo dokonce ve svém světonázoru popírá své pokrevní vazby – se nyní zpětně ideologicky propadá ještě hlouběji a hledá útočiště v magických teoriích – Alfred Rosenberg to zhruba vysvětluje takto:

> Zatímco rozum a vůle jsou účelové – to znamená, že jsou v souladu s přírodou, zakořeněné v krvi a organicky dané –, ideologický rozum se kvůli svým pozměněným nositelům stává nestabilním: zkostnatí do podoby intelektuálních konstruktů. Vůle upadá do magických a okouzlených impulsů a nachází uspokojení v pověrách a čarodějnictví – lidskou existenci tak obklopuje magická skořápka.[52]

[52] Alfred Rosenberg, Der Mythus des 20. Jahrhunderts, s. 79.

Tyto magické tendence mají obzvláště ničivý účinek, pokud vznikly na základě rasového smíšení a pod vlivem cizí krve a jsou nyní vnucovány ostatním jako povinné dogma.

Mnohá staletí západní kultury byla poznamenána bojem nordických národů s magickým světem – vždy bylo charakteristickým rysem germánského bádatelského ducha hledat zákony přírody a nepodléhat jejich porušování prostřednictvím čarodějnictví.

Takové poznatky způsobily velké převraty v dějinách myšlení a navíc i mezi národy: když Koperník a Kepler odstranili Zemi ze středu kosmického dění; když Paracelsus, lékař a strážce života, vyhlásil světový řád založený na přírodních zákonech, a když biologové učili, že lidské bytosti patří do jednoty života – v každém z těchto případů došlo k průlomu směrem k západnímu pojetí nekonečna a magický závoj, který se z velké části zrodil z cizího ducha, byl roztržen.

Avšak okamžitě, prostřednictvím upalování, inkvizice a Indexu[53], byl tento impuls směřující k jednotě vnímání a úsudku potlačen – jedna anekdota o Galileovi vypráví, jak se snažil přesvědčit své odpůrce o správnosti svých učení pomocí experimentů s kyvadlem, načež se mu vysmáli, protože chtěl postavit fakta – „brutální fakta“ – proti intelektuálním spekulacím; i kdyby tato anekdota nebyla pravdivá, je dobře vymyšlená, neboť odhaluje aroganci humanitních věd té doby.

I dnes vedou některé doktríny skrytý život jako relikvie tohoto magického světa: živí se romantismem minulé éry a lidskou nevědomostí, tu a tam vzplanou jako bludičky a vracejí

[53] S odkazem na Index Librorum Prohibitorum, seznam zakázaných knih vedený katolickou církví.

chemii zpět k alchymii, astronomii zpět k astrologii a biologii, s Dacquéem[54] a Pan-Fritschem[55]/[56], zpět k rozjímání nad bizarními možnostmi organické existence.

Jeden časopis dokonce nedávno napsal:

> Mimochodem, nejmodernější věda již prokázala, že dosud nebylo dokázáno, zda je Koperníkův heliocentrický systém správný oproti Ptolemaiovu geocentrickému: lidské poznání může být vždy jen relativní, ale Boží slovo zůstává na věky!

Jedná se o intelektuální pozůstatky světa magie.

Podobný boj se vedl i proti zákonu o rasovém životě, ale nikdy se mu nepodařilo skutečně prosadit: známe však jeho metody a zůstáváme ostražití.

---

[54] Edgar Dacqué byl německý paleontolog, přírodní filozof a esoterik, který si díky Hitlerovi a Rudolfu Hessovi získal určitou přízeň v raném nacionálněsocialistickém hnutí, avšak ve vědecké obci byl za své teorie o lidské evoluci obecně odmítán, a to do té míry, že mu nebylo uděleno místo na Mnichovské univerzitě, a to i přes Hessův vliv.

[55] Srov. recenzi knihy [Herberta] Fritscheho „Pan vor den Toren“ v deníku Nieders. Tageszeitung ze dne 25. srpna 1938 pod titulkem „Pan lebt noch...“ F. píše v eseji s názvem „Das Geheimnis der Eisblumen“: „V průběhu svého koloběhu světem organismů se do vody vtiskly formativní síly nižších rostlin a během procesu krystalizace – když se tvoří led – jakoby reprodukuje paměťové obrazy rostlinných tvarů.“ (Die Woche, č. 40, 2. října 1940). V předmluvě ke knize Wilhelma Otta Roesermuellera „Vom friedlichen Sterben“ (Spiegel, vydal Hermann Bauer, Freiburg im Breisgau, 1940) se F. zjevně přiklání k antroposofii [duchovnímu hnutí založenému Rudolfem Steinerem – toto tvrzení autora je poněkud ironické, vzhledem k tomu, že Fritsche byl „vyhlášeným odpůrcem“ Steinera a přikláněl se spíše k teosofii, kterou praktikovala britská okultistka Annie Besantová.]

[56] Herbert Fritsche byl německý esoterik a homeopat, který zároveň zastával řadu funkcí v mnoha okultních spolcích, včetně Rosicrucianů a Ordo Templis Orientis.

Překonání dualismu prostřednictvím zákona života rasy

Zhoubný spor o oddělení těla a duše – či o nadřazenosti jednoho či druhého – byl nyní vyřešen zákonem života rasy.

Víme, že tělo a duše jsou pouze dvěma různými projevy života a že rozdělení života na dvě nezávislé protiklady – hmotu a duši – je životu nepřátelské a v rozporu s ním; nepovažujeme za trapné ani nepříjemné vycházet z nevyhnutelných realit tohoto světa – tedy ze zákonů života – a tím získávat novou zkušenost jednoty života.

Rasa se projevuje v obou formách: zákon života rasy je komplexní a není pouze biologický.

Zákon života rasy poskytuje základ pro jednotné hodnocení všech projevů života jednotlivce i lidu a všechny sféry života jsou zasazeny do ideální perspektivy rasy.

„Duch bez krve“ znamená intelektualismus, zatímco „krev bez ducha“ znamená degeneraci a rozpad společenství.

Národní společenství je společenstvím krve – zákon života rasy je tedy nejvyšším zákonem a syntézou všech ostatních.

Rasa jako ústřední bod kulturního hodnocení[57]

V následujícím textu na několika příkladech ukážeme, jak rasa slouží jako ústřední bod veškerého hodnocení.

---

[57] Ve svém třídílném díle „Rasse und Kultur“ (Ferd. Enke, Stuttgart) vyvedl Friedrich Keiter otázky týkající se vztahu mezi rasou a kulturou z obsahového a metodologického zmatku čistě emocionálního chápání a přivedl je do světla skutečného porozumění tím, že „všechny kulturní jevy“ vyhodnotil jako „projevy života mezi dotčenými lidmi“. Sv. I: „Allgemeine Kulturbiologie“; Sv. II: „Vorzeitrassen und Naturvölker“; Sv. III: „Hochkultur und Rasse“. Bibliografie jsou k dispozici u Keitera a Schrödera (srov. 14), ačkoli ta druhá je nekritická.

Stále se nacházíme v raných fázích porozumění vlivu a dopadu rasového zákona života na všechny oblasti života, přičemž Rosenbergova kniha Mýtus dvacátého století představuje první příspěvek k přehodnocení všech hodnot na základě rasového myšlení.

Nejzřetelnější souvislosti se týkají kultury. Ty jsou hodnoceny prostřednictvím hodnocení jejich nositelů.

Jedním z důsledků toho je rozdělení ras na ty, které vytvářejí kultury – jako je například nordická rasa –, ty, které kultury udržují, a ty, které kultury rozkládají a ničí – jako je například židovství.

Kultury tedy mohou přežít pouze tehdy, pokud lidé a národy, které je vytvořily, nadále žijí – říká Vůdce: „Všechny velké kultury minulosti zanikly výhradně proto, že původně tvůrčí rasa vymřela v důsledku otrávení krve.“[58]

Kultury vznikají výhradně z tvůrčí síly lidí spojených rasovou příslušností, a nikdy pod vlivem prostředí podporujícího kulturu, které se tehdy dokonce mělo stát centrem šíření kultur („Ex Oriente lux“): ani „řecká krajina“, ani její „olympijská aura“ nevytvořily „řecký národ“.

Rovněž se tvrdí, že „starověcí“ lidé – ačkoli později náhodou vyhynuli – byli schopni obdařit bezkulturní germánské pohanství požehnáním „své“ kultury – ne, tak se to také nestalo.

Ani hluboce náboženské smýšlení středověkého člověka – představitele dalšího kulturního okruhu blízkovýchodního, řeckého a římského původu – „neutvářelo“ tehdejší lid: západní kulturní okruh vždy utvářel nejvnitřnější životní zákon daného

[58] Adolf Hitler, Mein Kampf, s. 316.

národa jako výraz jeho vlastního způsobu života, neboť jak národy vymíraly, tak vymíraly i jejich kultury.

Dědicové těchto kultivovaných národů nemají žádné vnitřní spojení s kulturními hodnotami, které jim byly zanechány – v nejlepším případě mohou tuto kulturu spravovat a využívat ji jako ústřední prvek turistického průmyslu.

Rasa a náboženství

Podobná situace panuje i v případě náboženství – nebyla to náboženství, která existovala jako první a „snížila se“ k lidstvu, ale naopak, lidstvo existovalo jako první, neboť v něm spočívala – jako hluboký náboženský cit – touha po spojení s hodnotami, které směřují za časová omezení pozemské existence.

S ohledem na toto chápání je třeba náboženství, stejně jako kultury, chápat z hlediska lidských bytostí.

Lidé stejné rasy dospějí ke stejným nebo alespoň velmi podobným základním formám náboženství: H. F. K. Günther například[59] uvádí, že „základní rysy zbožnosti“ byly stejné jednak u všech indoevropských národů a jednak u všech semitských národů.

Prostředí – v podobě tradice, vzdělání a stávající kultury – mělo formativní vliv na náboženské cítění, čímž dalo lidem stejné rasové dispozice odlišná náboženství; Kurt Leese[60] rovněž hovoří o hodnotách, které v průběhu historického vývoje

[59] H. F. K. Günther, „Frömmigkeit nordischer Artung“, Diederichs Vig. Jena, 1934. s. 7.
[60] K. Leese, „Rasse, Religion, Ethos“, nakl. Leopold Klotz, Gotha, 1934.

vstupují do intelektuálního horizontu určité skupiny a ovlivňují její druhově specifickou náboženskou dispozici.

Mnohé případy násilného zavádění náboženství by zde měly být zcela opomenuty.

Na rozdíl od tohoto názoru zaujímají církve samozřejmě odlišný postoj – píše B. Bavink:

> Je naprosto vyloučeno tvrdit, že božstva, kterým člověk uctívá... jsou pouhým důsledkem jeho genetické výbavy a ničím víc.[61]

Schröder to naopak vyjadřuje takto:

> „Mezi rasou a náboženstvím neexistuje žádná přímá souvislost.“[62]

V náboženstvích existuje rozpor mezi světskou a nadpozemskou zbožností – samozřejmě se to týká pouze zaměření daného náboženství, které se soustředí buď na tento svět, nebo na posmrtný život, přičemž veškeré přechodné jevy a kompromisy budou v této stručné úvaze ponechány stranou.

Zbožnost orientovaná na posmrtný život musí nutně považovat věci tohoto světa – včetně našich životů a zákonů, jimiž se řídí – za více či méně bezvýznamné: podle tohoto náboženství jsme v tomto světě pouhými hosty a musíme svou pozemskou existenci vnímat jako přípravu na posmrtný život.

---

[61] Bernhard Bavink, „Rasse und Kultur“, Unsere Welt, sv. 26, 1934, s. 166.
[62] Christel Matthias Schröder, „Rasse und Religion“, Ernst Reinhardt, Mnichov, 1937. s. 299.

Zbožní jsou ti, kdo dobře využívají svůj čas, zatímco ti, kdo se zcela odpoutávají od pozemské existence, se stávají svatými:

> Lidé se rodí především ne pro čas a zemi, ale pro nebe a věčnost.[63]

Středověké křesťanství – církev, pro kterou bylo uvažování v rámci zákonů života cizí – tak zrušilo germánskou tradici zachování rasy, která již od indoevropské antiky znamenala selektivní rozmnožování ras a potvrzení plnohodnotného lidství.[64]

Misionářská náboženství institucionalizovala rasové ponižování, protože nepovažovala hřích proti krvi a rase za prvotní hřích tohoto světa[65], zatímco mnišský způsob života ignoroval zákony života, podporoval nepřátelský postoj k životu a nedokázal vytvářet ochránce lidu a rasy – a tak byly nejrůznější degenerativní jevy nevyhnutelným důsledkem postoje odvráceného od tohoto světa.

Manželství se stalo svátostí církve a „Svatá země“ se stala vlastí lidu – jak zpětně píše jeden protestantský teolog:

> To, že některé formy církevního křesťanství upřednostňují to, co je z biologického hlediska škodlivé, není zásadní, ale lze to vysvětlit historicky.

---

[63] Papež Pius XI., Encyklika o křesťanském manželství (vyd. Meurers, Trevír 1931).

[64] H. F. K. Günther, „Herkunft und Rassengeschichte der Germanen“, Lehmanns Vig., Mnichov 1935.

[65] Adolf Hitler, Mein Kampf, s. 272; viz také Rossner, „Zerstört den Mythus vom ‘auserwählten Volk’!“, Nieders. Erzieher, 1938, str. 178–181.

> Církev učinila z věčného života jednotlivce absolutní hodnotu, zatímco biologie učinila absolutní hodnotou věčný život genofondu.[66]

Jelikož náboženství zaměřené na posmrtný život nespočívá v realitě tohoto života, musí se jednat o náboženství zjevení, které se živí iluzemi[67] – to se stává nebezpečným, když vede ke vzniku kultu a když samotná existence kněžstva závisí výhradně na udržování věřících ve stavu strachu či dokonce zoufalství.

Taková dogmaticky svázaná teologie – náboženství se stalo teologií! – využívá citáty z údajně dva tisíce let starých blízkovýchodních textů „knihy magie“ známé jako Bible k boji proti poznatkům přírodních věd, které se vyvinuly na odlišném základě.

Světská zbožnost však vidí své uctívání ve věrnosti Bohu a Jeho přirozenosti, v zákonech života a v jejich dodržování – říká spolu s Gustavem Frenssenem: „Svaté jsou zákony života – nic víc.“[68]

Za morální považuje vše, co slouží lidem, a proto byla tato víra v řád všech věcí velkým germánským životním krédem.

Odpovědnost vůči životu – životu, který nebyl zbaven svého smyslu žádným „pádem do hříchu“ – vede k tomu, že se

---

[66] Stroothenke, Wolfgang, „Erbpflege und Christentum“, s předmluvou Fritze Lenze. Vydavatelství Leopold Klotz, Lipsko, 1940. s. 15, 67.

[67] Matthes Ziegler, „IIllusion oder Wirklichkeit? Offenbarungsdenken und mythischer Glaube“, nakladatelství Hoheneichen, Mnichov, 1939.

[68] Gustav Frenssen, „Der Glaube der Nordmark“, nakladatelství Karl Gutbrod, Stuttgart. 3. vydání, 1936, s. 116.

hlasatelé božského staví ne jako pokorní trpitelé, ale jako bojovníci, kteří se smrti nebojí.

Hlasatelem božského je každý bojovník, který prostřednictvím nasazení celého svého já poslouchá zákon života: bojovníka vidíme v každém badateli, který zkoumá a hlásá zákony života, v každém umělci, který ve svých dílech dává podobu hnacím silám života, v každé matce, která daruje lidu nový život, a vskutku v každém Němci, který prostřednictvím nenápadného činu každodenního života dokazuje, že pro něj jsou věčné zákony naší krve podstatou jeho myšlenek a činů.

Tento projev náboženského citu a světské zbožnosti je jediným zjevením, které existuje – je to hlas naší krve.

Víme – jak řekl Alfred Rosenberg v roce 1938 na Kulturní konferenci v Norimberku –, že ani tento zákon života rasy nebyl objeven z kazatelen, ani z nich pravděpodobně nebude šířen, neboť tam nejsou kompetentní jej posuzovat, natož odsuzovat.

Světská zbožnost, která vyznává život, probouzí v lidech radost ze života a posiluje jejich vůli žít; smysl tohoto světa vidí v triumfu života (Ludwig Krannhals).

Závěr této úvahy zní takto: na kultury a náboženství je třeba nahlížet z pohledu lidských bytostí: kultury nelze přenášet, stejně jako náboženství nelze vnucovat.

Rasa a věda

Zákon života, jímž se řídí rasa, slouží také jako výchozí bod pro všechny vědecké obory.

Žádná věda se nemůže vyhnout problémům své doby[69] a neexistuje věda bez předpokladů – koneckonců všechny vědy sdílejí alespoň jeden společný předpoklad: lidskou bytost.

Lidská bytost je nositelem vědy a ve většině případů také jejím předmětem – v tom má věda společné rysy s kulturou a náboženstvím.

Lékařské vědy[70] jsou strážci genetického zdraví německého národa a i péče o jednotlivce a jeho zachování směřují k nadosobnímu zdraví národního tělesa – tímto způsobem lékařské vědy také podporují, jako svůj vedlejší úkol, myšlení v generačních souvislostech, jak je ztělesněno v pojmu rodu.

Právní věda[71] ustavuje právní řád, tedy způsob života německého národa: utváří právo jako řád pro boj a ochranu rasy; zajišťuje službu životu v souladu s povahou rasy a společenství; nesmí nahlížet na zločince jako na politováníhodnou oběť společenských poměrů a bránit takzvaná lidská práva jednotlivce, nýbrž musí zakotvit rasový ideál jako základ nacionálněsocialistické právní reformy v řádu práce a života lidu.

---

[69] Alverdes, Friedrich, „Die Stellung der Biologie innerhalb der Wissenschaften“, Marburg University Lectures č. 6. Marburg, 1940; Astel, Karl, „Die Aufgabe“, Jena Academic Lectures. Č. 24. Nakladatelství G. Fischer, Jena 1937; Groß, Walter, „Rassengedanke und Wissenschaft“, Ziel und Weg, sv. 6, 1936, str. 566–573.

[70] Groß, Walter, „Die Forderungen rassischen Denkens an die Medizin“, Ziel und Weg, sv. 7, 1937, str. 132–135.

[71] Walter Kopp, „Der Rassengedanke als Grundlage der nationalsozialistischen Rechtserneuerung“, Der Biologe, sv. 8, 1939, str. 80–81; Falk Ruttke, „Die Verteidigung der Rasse durch das Recht“, Junker & Dünnhaupt. Berlín 1939.

Historická věda musí zkoumat dynamiku života národů a nahlížet na události světových dějin z pohledu lidské bytosti:

> Stejně jako objev, že Země obíhá kolem Slunce, vedl k revolučnímu přetvoření obecného pohledu na svět, tak i doktrína krve a rasy nacionálněsocialistického hnutí přinese revoluci v našem chápání, a tím i v našem pojetí historie lidské minulosti a její budoucnosti.[72]

Lidé jsou zároveň subjektem i objektem dějin: aktivní vůdci jsou představiteli a vykonavateli vůle svého národa, přičemž množství a kvalita příslušníků tohoto národa – jejich zdraví a schopnost dosahovat úspěchů – určují, do jaké míry se tato vůle naplní.

K historickým rozhodnutím přispívají také procesy selekce a vyřazování v rámci národního celku, zatímco zhoubný vliv nadnárodních a protirasových sil narušuje zdravý vývoj.

Průběh světových dějin lze pochopit pouze z perspektivy lidstva, ale bohužel tato skutečnost zatím není brána dostatečně vážně, neboť lidé se znovu a znovu domnívají, že dějiny utvářejí náhodné environmentální faktory[73]: to je mylné a důsledky takového postoje jsou nebezpečné, protože vedou k opomíjení sil, které dějiny skutečně utvářejí.

Dějiny umění uznávají, že vše, co je v umění pravdivé, vychází z vrozené schopnosti a rasového smyslu pro styl.

---

[72] Adolf Hitler, 30. ledna 1937.

[73] Jak píše Rolf Reissmann v eseji „Politik und Barometer. Klimawechsel und Wettersturz formen Geschichte“, Die Woche, č. 40, 2. října 1940: „Křižácké výpravy přece selhaly mimo jiné kvůli brnění nasáklému potem, ucpaným pórům a vyschlým hrdlům lidí, kteří přišli z vlhké Evropy do sucha – do znovu se vracejícího sucha.“

Člověk buď tuto schopnost zdědí po svých předcích, nebo ne: tím se zároveň vymezují hranice vzdělávání v oblasti uměleckého vnímání.

A konečně, historik umění si je dobře vědom toho, že umělecké dílo vytvořené umělcem má „věčnou hodnotu“ pouze tak dlouho, dokud existují lidé jeho rasy, kteří tomuto uměleckému dílu rozumějí prostřednictvím téže vrozené citlivosti – jakmile tito lidé vymřou, umělecké dílo je rovněž mrtvé a znehodnocené ve smyslu myšlenkových proudů představených dříve v souvislosti s rasou a kulturou.

Světonázor orientovaný na tento svět očekává, že i umění bude své výtvory orientovat na tento svět – pokud tak činí, je skutečně blízké lidem a věrné životu.

Pedagogická věda a s ní související obory vyhnaly cizí hvězdy – včetně Williama Sterna![74] – z pedagogického nebe.

Bylo skutečně šokující, jak bezinstinktní byly ty kruhy, jimž byla svěřena výchova německé mládeže – stačí vzít do ruky jakoukoli pedagogickou antologii, příručku pro přípravu učitelů nebo pedagogický katalog z období před nástupem nacionálních socialistů k moci, prolistovat si je a věnovat pozornost autorům, jejichž samotná jména prozrazují jejich původ! Nyní se však pedagogická věda – a tím mám na mysli i studium mládeže, psychologii atd. – musí vrátit k realitě.

Právě proto, že je obtížné měřit úspěch ve vzdělávání, nesmí se odehrávat výhradně v říši pohádek a legend, ať už jsou

[74] William Stern byl židovský německo-americký psycholog a filozof; jeho největším přínosem bylo založení personalistické psychologie, která kladla důraz na jednotlivce. Podílel se také na rozvoji dětské psychologie.

jakkoli staré či krásné, ale musí být zakotveno v silném smyslu pro realitu a mít jasné cíle.

Tento smysl pro realitu nás nutí přehodnotit pojetí všeobecného vzdělávání, pokud ho vůbec chceme brát vážně – dnes musí každý člověk považovat za „vzdělávací selhání“ – a stydět se za to –, pokud dokáže rozlišit mezi architektonickými styly gotického a románského kostelního okna, ale nemá ponětí o způsobu života svého národa ani o životních zákonech, které řídí jeho existenci na této zemi.

Cíl vzdělávání je určen rasovým instinktem, který je vrozený všem německým dětem; tento instinkt musí být povýšen na rasové vědomí a vyvrcholit v rasovou hrdost.[75]

Toto vzdělávací poslání mohou naplnit pouze svobodní a radostní pedagogové: proti dědičnému hříchu[76] je třeba postavit dědičnou ušlechtilost a motto „Sám nemohu kráčet...“ musí být nahrazeno heslem „Ať je cíl jakkoli vysoký...“ – to bude jistě možné, pokud pedagogická věda bude věnovat méně času spekulacím v humanitních oborech – které nakonec až příliš snadno komplikují to, co je přirozené a jednoduché[77] – a místo

---

[75] Adolf Hitler, Mein Kampf; Walter Groß, „Rassenpolitische Erziehung“, Junker & Dünnhaupt. Berlín 1934.

[76] Svátost křtu předpokládá dogma o dědičném hříchu lidstva – protestantský farář Frd. Spanuth z Nettlingenu (Hann.) píše v závěrečných větách své knihy „Erbsünde und Erziehung im Luthertum“, kterou autor vydal vlastním nákladem v roce 1933, s. 187: „V protestantské výchově v užším smyslu, totiž, je cílem v případě žáka, který podléhá zákonu hříchu a slibu milosti...“ a „K tomuto účelu je nezbytné, aby se vychovatelé a výchovná komunita podřídili úsudku, který je vlastní nauce o dědičném hříchu...“; viz také Rossner, „Die Erblehre in Abwehr und Angriff“, Nieders. Erzieher, 1938, str. 40–42.

[77] Logickým důsledkem vzdělávání založeného na zákonech života – například pokud jde o otázku sexuální výchovy, tj. biologického pochopení zákona plodnosti – by tedy nemělo být svěřování této záležitosti ani židovskému psychoanalytikovi, ani konfirmačním kurzům.

toho bude více zohledňovat to, co je dáno krví, a myšlení v souladu se zákony života.[78]

Vychovatel lidu se při dokončení přechodu od mýtu k archetypu stane důvěryhodným zástupcem lidu, avšak může se jím stát pouze tehdy, není-li knězem – tedy prostředníkem mezi posmrtným životem a tímto světem – a není-li světcem – tedy osobou, která se zříká všech povinností spojených s prací, povoláním, rodiny, společenství a všech radostí života, která se distancuje od života a popírá světový řád, jak jej zamýšlel Bůh.

Vychovatel lidu je vůdcem, je-li schopen a ochoten jednat v souladu se zákony našeho lidského života, uznává je, žije podle nich a vychovává mládež k službě životu.

V této výchově nabývají sport a tělesná výchova zvláštního významu – samozřejmě jsou zde pro tělesná cvičení stanoveny meze, stejně jako u jakékoli formy výchovy, neboť neexistuje nic takového jako dědičnost získaných vlastností; pro příští generaci tedy není přínosem, že předchozí generace rozvinula své tělesné schopnosti až k vrcholné výkonnosti prostřednictvím sportovní činnosti, když musí s tréninkem začínat od nuly, aby dosáhla stejné úrovně výkonnosti.

Sport ovlivňuje fyzický vzhled člověka, nikoli jeho genetickou výbavu: proto nemá pojem „selekce“ ve sportu žádné místo, neboť stejně jako pojem „protiselekce“ se vztahuje

[78] Rossner, „Der Weg zum ewigen Leben der Natur. Gegenwartsfragen der biolog. Lebenskunde. Eine methodische Schrift.“, vydalo nakladatelství Beltz, Langensalza. 2. vydání, 1938.

pouze na případy, kdy se selekce provádí za účelem dědičnosti.[79]

I vědy, které se na první pohled zdají mít s životem člověka málo společného, musí být v souladu se zákonem života rasy: příkladem zde může být ekonomie.

Ekonomie se zabývá kapitálem a národním bohatstvím, musí však uznat, že nejcennějším kapitálem národa je „surový materiál lidstva“.

Počet a hodnota lidí určují bohatství země, a jakmile je tento kapitál špatně spravován nebo znehodnocen, ani ten nejlepší finanční systém na světě ani ten nejmoudřejší ekonom již lidem nemohou pomoci.

Rasová perspektiva na vědy rozděluje to, co bylo kdysi vnímáno jako propojené, a omezuje rozsah působení, avšak rasová perspektiva zároveň rozšiřuje rozsah úkolů a propojuje myšlenky i generace.

Pro kulturu, náboženství i vědu se zákon života rasy stává vodítkem: vše pluje ve věčném proudu života, je jím unášeno a dovedeno ke svému cíli.

[79] Škola gymnastiky Loheland dokázala, že i v tělesné výchově je možný posun směrem k magickému. [Škola byla založena na základě Steinerových antroposofických učení.] Kniha autorů Rohden-Langgaard [zakladatelů tělocvičny] s názvem „Gymnastik, Sport, Schauspiel“, vydaná nakladatelstvím Loheland ve Fulda-Landu v roce 1928, vykazuje záměrné přiblížení se myšlenkám antroposofa Rudolfa Steinera: jak je dobře známo, v naší zemi se antroposofie ztotožňuje se zednářstvím.

Koncept rasy a světa

Na příkladech kultury, náboženství a vědy jsem se snažil ukázat, jak je – nebo alespoň může být – zákon života rasy orientačním bodem.

Vím, že toto komplexní tvrzení, podle něhož je zákon života rasy stálým vodítkem ve všech projevech a důsledcích individuálního i národního života, je stále cílem, jehož je třeba dosáhnout v budoucnosti[80], a že koncepční a formální propracování tohoto nového hodnotového systému – který neusiluje ani o spiritualizaci přírody, ani o materializaci ducha – ještě není dokončeno; v důsledku toho takové stručné shrnutí nevyhnutelně vede znovu a znovu k neuspokojivým, provizorním řešením.

Musíme se však spokojit s těmito provizorními řešeními a nesmíme čekat, až bude vše dokončeno a zdokonaleno, neboť úkolem strany vždy bylo, ve všech oblastech, být průkopníkem: to platí zejména pro rasový ideál, jehož účinky vyžadují dlouhé období příprav.

My v Německu jsme na správné cestě – jaká je tedy situace ve světě?[81]

Toto hodnocení samozřejmě vykresluje poměrně rozmanitý obraz, neboť stejně jako intelektuální převrat

---

[80] Doporučujeme následující úvodní publikace: Curt Brenger, „Die Welt im Spiegel der Rassenseele“, Hirt Vig. Vratislav, 1938; Fritz Dahms, „Die Rassenidee im modernen Weltbild“, nakladatelství Junker & Dünnhaupt. Berlín, 1939; W. Hüttig, „Die Gegner rassischen Denkens und ihre Kampfesweise“, Ústřední nakladatelství NSDAP. Berlín, 1939; Richard Miller, „Die Rassenlehre und die Weltanschauungen unserer Zeit“, nakladatelství Kurt Stenger, Erfurt. 1940.

[81] Walter Groß, „Der deutsche Rassengedanke und die Welt“, Junker & Dünnhaupt. Berlín 1939.

renesance nabral u každého národa svůj vlastní, specifický směr – takže hovoříme o italské renesanci, německé renesanci a tak dále –, tak i koperníkovská revoluce v rasovém myšlení našla u různých národů odlišný ohlas.

Velká část z toho vyplývajících konfliktů již patří do historie a názorně nám dokládá triumfální postup rasového myšlení; často bylo také nutné překonávat nedorozumění a omyly, když se národy cítily jakýmkoli způsobem napadeny či dokonce pohrdány německým rasovým pojetím.

Trvalo to dlouhý a trpělivý proces osvěty, než se podařilo tyto národy přesvědčit, že německé rasové myšlení není zbožím určeným k vývozu a že každý národ má právo stejně tak respektovat a zachovávat svou vlastní rasu – není tedy náhodou, že se brzy začalo rozvíjet politické přátelství, především mezi těmi národy, které následně následovaly stejnou nebo alespoň podobnou cestu, zatímco situace byla odlišná u těch národů, které nemohly následovat cestu k rasovému myšlení kvůli svému zapletení s mezinárodními mocnostmi, nebo které se již rasově degradovaly do takové míry, že je pro ně proto nemožné následovat naši cestu[82]: jelikož kompromisní řešení není možné, tyto národy buď zahynou, nebo budou muset v poslední chvíli odstranit síly úpadku.

Itálie byla první, která přijala rasový úhel pohledu, ale je třeba jasně zdůraznit, že vývoj tam byl odlišný od našeho, neboť to byla abyssinijská kampaň a sankce prosazované Židy, které lidu otevřely oči.

[82] Rossner, „Der Rassengedanke und Frankreich“, Nieders. Erzieher, 1938. str. 242–244.

Itálie však nahlíží na rasovou otázku čistě z biologického hlediska s politickým přístupem a nespojuje ji s ideologickými či náboženskými otázkami; i Amerika samozřejmě uznává problém barevných lidí a Anglie zaujímá určitý postoj k rase ve svých koloniích, ale nic z toho nepředstavuje ucelený světonázor založený na pojmu rasy.

Pouze v Německu je zákon o rasovém životě ústředním orientačním bodem pro všechny oblasti života.

Naše víra

Německo tak opět stojí v čele národů světa v boji za způsob života a světonázor, které odpovídají naší rase.

Víme, že řešení bude úplné, že sahá hluboko do budoucnosti a zajistí trvalou existenci našeho národa, neboť věda o rase a mýtus krve utvářejí tuto novou éru.

Světonázor je charakteristický způsob prožívání světa a utváření této zkušenosti – proto jsme pod vedením Adolfa Hitlera proměnili myšlenku Velkého Německa ve skutečnost.

Prostřednictvím zákona o rasové existenci propůjčujeme této Říši věčnou hodnotu – jsme tedy nositeli touhy po naplnění tohoto zákona o rase pro náš národ a zvěstovateli a vyznavači neotřesitelné víry ve věčnost její existence.